

Kế Hoạch Mai Mối

Contents

Kế Hoạch Mai Mối	2
1. Chương 0 - Siêu Thị Đoàn Ông	2
2. Chương 01 - Xem Mắt	3
3. Chương 02 - Sự Kiện Chảy Máu	7
4. Chương 03 - Con Gà Mái Sắt	10
5. Chương 04 - Mưu Kế	13
6. Chương 05 - Tiệc Gia Đình	16
7. Chương 06 - Con Cáo Họ Hạ	18
8. Chương 07 - Uyên Ương Nghịch Nước	22
9. Chương 08 - Đuôi Cáo	24
10. Chương 09 - Oan Gia Ngõ Hẹp	27
11. Chương 10 - Đạo Đức Nghề Nghiệp	30
12. Chương 11 - Báo Ứng	34
13. Chương 12 - Giường Đông Kịch Tây	37
14. Chương 13 - Nữ Hoàng Tê Nhạt	39
15. Chương 14 - Khương Thái Công Cầu Cá	43
16. Chương 15 - Cá Kho	46
17. Chương 16 - Đùa Giỡn	49
18. Chương 17 - Cô Em Bát Đồng	53
19. Chương 18 - Tổ Tình	56
20. Chương 19 - Truy Sát Anh Tới Góc Bể Chân Trời	59
21. Chương 20 - Bắt “gian”	61
22. Chương 21 - 22	63
23. Chương 23 - 24	69
24. Chương 25 - 26	75
25. Chương 27 - 28	81
26. Chương 29 - 30	86
27. Chương 31 - 32	91
28. Chương 33 - 34	97
29. Chương 35 - 36	103
30. Chương 37 - 38	109
31. Chương 39 - 40	115
32. Chương 41 - 42	119
33. Chương 43 - 44	124
34. Chương 45 - 46	130
35. Chương 47 - 48	136
36. Chương 49 - 50	142
37. Chương 51 - 52 End	147
38. Ngoại Truyện	151

Kế Hoạch Mai Mối

Giới thiệu

Bạn thân mến! Bạn vẫn đang hoang mang khó xử vì mình chết cứng ở nhà với các mối quan hệ nhỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-mai-moi>

1. Chương 0 - Siêu Thị Đàn Ông

Bạn thân mến! Bạn vẫn đang hoang mang khó xử vì mình chết cứng ở nhà với các mối quan hệ nhỏ hẹp?

Bạn thân mến! Bạn vẫn đang chán nản khôn nguôi vì ngày Thất tịch, tết Trung thu, ngày Quốc khánh không có bạn trai để đưa về nhà?

Bạn thân mến! Bạn vẫn đang thăm nguyên rửa những đôi tình nhân trong thiên hạ đều là anh em thất lạc nhiều năm, chỉ vì bạn không có người nấu cơm, làm việc nhà, làm máy rút tiền, làm công nhân vận chuyển miễn phí cho mình?

.....

Giờ đây, tất cả những điều đó không còn là vấn đề nữa. “Siêu thị đàn ông” xin được phục vụ đầy đủ, giới hạn phí đóng gói vận chuyển nha!

Trai lớn tuổi dịu dàng, trai trẻ tuổi ngây thơ, trai đẹp nhưng đen tối... Dịch vụ của chúng tôi cung cấp đầy đủ, chủng loại phong phú, mỗi món bảo bối đều được sàng lọc kỹ càng, lại được tuyển chọn dựa trên yêu cầu của các vị nữ vương. Chúng tôi xin hứa, một trăm phần trăm giữ vững nguyên tắc “hàng tới tiền đi”, nếu các vị nữ vương chưa kết hôn tuyệt đối không nhận một xu thù lao.

Đặc biệt chú ý: Cửa hàng chúng tôi xin từ chối xem mắt tập thể! Một khi đã xuất hàng, xin miễn rút tiền, đổi hàng!

Nhìn đoạn quảng cáo trên, chắc bạn thấy lừa đảo lắm nhỉ? Nhưng đúng đấy, chính xác là có một “Siêu thị đàn ông” lừa gạt, mà tôi chính là bà chủ của siêu thị lừa gạt ấy – Tô Tiểu Mộc.

Giới tính nữ, hai mươi tư tuổi, có ba ông anh không thua bạn kém bè:

Anh họ cả Tô Khiêm Trình, ba mươi hai tuổi, là cảnh sát hình sự oai phong lẫm liệt. Trông cao to đẹp trai, là kiểu đàn ông cơ bắp, khí phách chảy tràn ra đấy! Nhưng giờ vẫn... độc thân!

Anh họ thứ hai Tô Cẩm Trình, hai mươi tám tuổi, là bác sĩ khoa thần kinh. Từ nhỏ tới lớn được khen là đẹp trai, học rộng biết nhiều. Đẹp trai tới nỗi con gái phải gào lên đấy! Nhưng giờ vẫn... độc thân!

Anh họ thứ ba Tô Nhạc Trình, hai mươi lăm tuổi, tự mở một quán bar không lớn cũng không nhỏ. Là kiểu con nít mặt mũi sáng sủa, năm tuổi đã nhận được thư tình + con gái chủ động hôn. Là loại miệng lưỡi ngọt ngào, chị em gái đều thích tới nỗi không thể cưỡng nổi đấy! Nhưng giờ vẫn... độc thân!

Từ năm mười tám tuổi, điều ước trong ngày sinh nhật của tôi đến giờ vẫn không thay đổi. Tôi ước rằng ba ông anh trai mau mau trưởng thành xuất giá, mau mau ôm vợ biến đi! Thế nên vừa tốt nghiệp, đi làm, tôi đã bắt đầu một sự nghiệp vĩ đại là tìm chị dâu. Nhưng trời ghét người tài, vài năm nay, mấy cô gái tôi giới thiệu đã xếp thành hàng thành đồng, vậy mà ba ông anh ngốc nghếch vẫn chưa gả đi được người nào, ngược lại, trên tay tôi lại có thêm một danh sách dài các cô gái độc thân.

Cùng lúc đó, xét theo tính đặc biệt của công ty chúng tôi, tỷ lệ chênh lệch giữa đồng nghiệp nam và đồng nghiệp nữ đã đạt tới mức kinh khủng: mười trên một. Mà trong số đó đã bao gồm cả cô lao công dọn vệ sinh, bác gái bán cơm ở căng tin, mấy bà nạ dòng phòng tài vụ và các kiểu phụ nữ đã có chồng ở các bộ phận... Thế nên ngày nào tháng nào năm nào đó, sếp gọi tôi tới thủ thỉ tâm tình, tôi dâng bản danh sách của mình lên, bắt đầu sự nghiệp làm mối vĩ đại.

Tất nhiên, những đồng nghiệp nam độc thân ở công ty tôi cũng không kém cạnh gì mấy ông anh trai. Dưới sự cố gắng không ngừng của mình, tới thời điểm này, số tiền cảm ơn nhờ làm mối tôi nhận được đã quá năm con số. Thế nên bây giờ, họ đều thân thiết gọi tôi là “bà mối Tô”, sự nghiệp làm mối của tôi càng làm càng thuận lợi, càng làm càng lớn. Cuối cùng mở hẳn “Siêu thị đàn ông” lừa gạt mà thu hút này.

Tôi vốn nghĩ rằng tất cả đều thuận lợi, bà mối Tô tôi đây làm nghề tay trái mà có thể phát tài, làm rạng rỡ tổ tông, mở ra một tương lai xán lạn. Nhưng anh hai nói đúng, sông có khúc người có lúc. Gần đây, tôi nhận một đơn đặt hàng vô cùng nhức đầu.

Con rùa biển này giống ba ông anh trai của tôi: muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc, nhưng chẳng ai thèm cả. Đi xem mắt con gái nhà người ta mà ai tới cũng dọa, sau đó người ta sợ chết khiếp mà chạy mất. Điều đó làm cho tôi nghi ngờ rằng, anh ta tới để giết đồ bằng hiệu bà mối của tôi! Cuộc hẹn ngày mai, đã là cô gái thứ mười bảy tôi giới thiệu rồi, nếu còn không thành công, tôi sẽ... thay mặt Đảng, thay mặt nhân dân, bóp chết anh ta ngay tại chỗ!

A men, chúc ngày mai thuận lợi!

À, cuối cùng quên không nói, anh ta có cái tên kỳ lạ: Hạ – Hà – Tịch.

2. Chương 01 - Xem Mắt

Nếu một cô gái hỏi bạn, tứ đại danh tác của Trung Quốc ngoài Hồng lâu mộng và Hoàn Châu cách cách ra còn hai bộ nào, bạn sẽ trả lời ra sao?

Câu trả lời của Hạ Hà Tịch chính là, thành thật nói với cô ấy rằng, trong tứ đại danh tác không có phim của Quỳnh Dao. Nhưng, dĩ nhiên Tô Tiểu Mộc không hài lòng với câu trả lời này, rất không hài lòng!

Trong quán cà phê cao cấp ở khu mua sắm, tiếng dương cầm du dương tràn ngập từng góc phòng khiến người ta nhẹ nhàng, thư thái, nhưng Tô Tiểu Mộc vẫn không kìm được cơn bão sắp nổi lên. Siết chặt tay, bà mối nghiêng rằng nói: “Anh cố ý đúng không? Không phải lúc này em vừa nói với anh, nói chuyện với con gái thì phải khéo – léo – một – chút à?”

Hạ Hà Tịch im lặng nhấp một ngụm cà phê, mặt mày thản nhiên, nói: “Chẳng lẽ em dạy anh “khéo léo” nghĩa là bóp méo sự thật hả? Thế anh có nên trả lời đối phương, tứ đại danh tác ngoài Hồng lâu mộng và Hoàn Châu cách cách, còn có Tân Bạch nương tử truyện kì và Vô lâm ngoại truyện không?”

Đây là cuộc đại chiến xem mắt lần thứ mười bảy của đồng chí Hạ Hà Tịch kể từ khi về nước. Hồi trước, bà mồi Tô Tiểu Mộc cố ý tới sớm nửa tiếng, hẹn anh ta ra quán cà phê, tiến hành huấn luyện đột kích. Nhưng đối diện với gã đầu gổ Hạ Hà Tịch không thể dạy dỗ nổi, Tô Tiểu Mộc sắp suy sụp rồi.

Nghe gã họ Hạ phản bác, Tô Tiểu Mộc không giận mà còn cười, quả quyết lần thứ $n+1$ rằng, Hạ Hà Tịch là do đối thủ cạnh tranh phải tới phá đám. Đúng, chắc chắn thế! Tiểu Mộc tặc lưỡi tán thưởng: “Đúng thế thưa ngài Hạ, ngài ở nước ngoài lâu như thế, vậy mà vẫn có thể thuộc lòng bốn tác phẩm điện ảnh nổi tiếng cứ hè là chiếu ở Trung Quốc, thật đáng mừng!”

“Quá khen”, Hạ Hà Tịch đặt cốc xuống, khoe miệng khê nhếch lên, giọng điệu mỉa mai. “Bà mồi này, không phải em nói với anh cô gái này là một người rất thông minh sao? Một người thông minh mà ngay cả tứ đại danh tác cũng không biết à? Chẳng lẽ đó là kiểu mà từ bé tới lớn toàn đọc mấy loại sách như Tri âm, Cổ sự hội, hai mươi tuổi đạt tới đỉnh cao, ba trăm năm trước, ba trăm năm sau không ai có thể siêu việt bằng sao?”

Tô Tiểu Mộc đang uống nước mà suýt phun hết ra ngoài, rồi lại phực sát đất đồng chí Hạ sống ở nước ngoài nhưng vô cùng am hiểu tình hình trong nước. Cô trợn mắt, xẵng giọng: “Xin đừng nói chuyện cười lúc người khác đang uống nước có được không hả?” Lại còn là kiểu chuyện cười nhạt thếch nữa...

“Thực ra, em cũng chỉ đưa ra ví dụ thôi, là muốn anh hiểu da mặt con gái mỏng, thỉnh thoảng nói sai thì anh cũng không thể vạch mặt ngay tại trận được, phải khéo léo bỏ qua...”

Hạ Hà Tịch liếc xéo bà mồi, mặt mày tỉnh bơ: “Da mặt con gái mỏng? Nếu nói sai sẽ thấy xấu hổ?”

“Đương nhiên!”

Hạ Hà Tịch nghe thế thì khoanh tay, khoe mắt khê cong lên, ra chiều vui vẻ: “Thế sao mỗi lần bà mồi nói sai bị anh vạch mặt lại không xấu hổ?”

Tô Tiểu Mộc ghen lời, gã họ Hạ đang “khéo léo” mắng cô mặt dày phải không? Lại ghen cái nữa, Tô Tiểu Mộc tự nhắc bản thân việc nhỏ không nhịn việc lớn khó thành, cô lờ phất câu ấy đi, tiếp tục nói: “Chuyện em vừa nói tới ban nãy, câu trả lời chính xác phải là...”

Sau đó, bà mồi hắng giọng, giả vờ mình là Hạ Hà Tịch, nhìn chằm chằm vào đối phương, cười: “Ha ha, em hài hước thật!”

Hạ Hà Tịch nhếch mép, chớp mắt nói: “Ý gì đấy?”

Tiểu Mộc tit mắt cười duyên, vẫn nhập vai vào vở kịch: “Anh biết em đang cố tình kể chuyện cười trêu anh mà. Sao Hoàn Châu cách cách lại là tứ đại danh tác được? Ha ha, nhưng vẫn nhớ cảm giác hồi nhỏ xem Hoàn Châu cách cách thật, hồi đó cả trường tiểu học đều nói tới Tiểu Yến Tử! Giờ dựng lại Tân Hoàn Châu đúng là kinh thật!”

“...” Hạ Hà Tịch hoàn toàn đông đá. Lâu sau, chân mày mới giãn ra, khó khăn nói: “Này nhóc, hồi chiếu Hoàn Châu cách cách anh đã học cấp hai rồi.”

Tô Tiểu Mộc trừng mắt tức giận, tới nỗi đỉnh đầu bốc khói: “Em quan tâm anh học cấp hai hay cấp ba làm gì, mấy cái đó không quan trọng! Quan trọng là, nói kiểu đó có thể cho con gái đường lui, mà lại có thể chuyển được chủ đề. Còn nữa, chủ đề phim truyền hình đang nổi có thể con gái sẽ thích...”

Tiểu Mộc bắn một tràng liên thanh xong, vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy tên họ Hạ đang bưng cốc cà phê hứng thú nhìn mình. Khỏi cần đoán, đồng chí Hạ lại lơ đi lời cô vừa nói rồi. Tiểu Mộc thở dài, chán nản nói: “Hạ Hà Tịch, rốt cuộc anh đi xem mắt hay đi gây sự với em, hả?”

Nghe thế, Hạ Hà Tịch thu lại ánh nhìn, khê nheo mắt đáp: “Anh chỉ đang nghĩ, em làm bà mồi đáng tiếc thật.”

“Thế em nên làm gì?”

“Làm “chuyên gia” tình yêu...”

Tất nhiên Tô Tiểu Mộc có thể nhận ra ý giễu cợt trong câu nói của Hạ Hà Tịch, đang hậm hực nghĩ xem phản bác thế nào thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Nhìn màn hình, Tiểu Mộc hơi căng thẳng: “Con gái

nhà người ta tới rồi, em ra đón chị ấy. Hạ Hà Tịch, anh nhớ đấy, chị này là người thích văn nghệ, lúc rảnh rồi thích làm thơ, đọc sách..., lát nữa mà không tìm được chủ đề thì cứ nói như ban nãy nhé!”

Nói xong, bà mới Tô đứng dậy đi ra cửa. Đi được hai bước thì cảm thấy không an tâm lắm nên quay lại nhìn, còn chưa kịp nói gì, Hạ Hà Tịch đã mỉm cười, hỏi: “Đại chuyên gia Tô còn chuyện gì cần dặn dò chăng?”

Tiểu Mộc khựng lại, nghiêng răng, hậm hực nói: “Hạ Hà Tịch, anh nhớ cho kĩ, đây là lần thứ mười bảy rồi! Lần thứ mười bảy! Đây thực sự là vết nhơ trong sự nghiệp mai mối của em, nếu... nếu lần này còn thất bại nữa...” Tiểu Mộc hít một hơi thật sâu, nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng, thấy hơi khó thở.

Nhưng bên này, anh chàng họ Hạ vẫn ung dung, nhếch môi cười nhạt: “Lại thất bại thì em muốn làm gì anh?”

Nghe thấy câu ấy Tô Tiểu Mộc trợn mắt, nhả ra từng chữ: “Còn thất bại... em sẽ giới thiệu đàn ông cho anh!”

—Tôi là đường phân cách thu hoạch lần đầu, xin quan tâm nhiều hơn—

Cô gái xinh đẹp thứ 17 mà bà mới Tô giới thiệu cho Hạ Hà Tịch học Châu, tên Nhã, có biệt hiệu là “Câu tài nữ”, thực ra cô ta cũng là một vấn đề nan giải của Tiểu Mộc.

Nhan sắc đồng chí tài nữ này không được coi là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng hoàn toàn xứng đáng với 4 từ “thanh tú, xinh đẹp”. Cô gái này cái gì cũng được, công việc ổn định, gia đình tử tế, nhưng tới giờ vẫn lẻ loi, thậm chí chẳng có ai theo đuổi, quan trọng nhất là việc này còn liên quan đến sở thích của cô ta.

Như những gì mà Tô Tiểu Mộc nghe được, Châu tài nữ là người thích văn nghệ, con người toát lên khí chất thanh tao. Nhìn anh chàng này không có vẻ phóng khoáng, đẹp trai như Sở Lưu Hương, nhìn anh chàng kia không có sự dịu dàng, ân cần của Đoàn Dự... nói như bà mới Tô, cô ta chính là một kẻ mê tiểu thuyết điển hình.

Nhưng xét cho cùng thì Hạ Hà Tịch cũng là đối tượng không dễ đối phó. Sau khi trải qua 16 lần xem mắt thất bại, bà mới Tô đột nhiên nghĩ tới cô Châu tài nữ sáng giá này. Nhờ đâu... đúng khẩu vị của đồng chí Hạ Hà Tịch xảo trá, kén ăn này thì sao? thế nên, Tô Tiểu Mộc quyết định dùng chiêu thức lấy độc trị độc để tổ chức buổi xem mắt vô cùng L L lần này.

Lúc này, Tiểu Mộc đã đưa Châu tài nữ tới chỗ ngồi. sau khi giới thiệu sơ qua 2 người, chính thức vén màn cho buổi xem mắt khiến Tiểu Mộc hồi hận nhất trong lịch sử.

Châu tài nữ mở lời trước: “Bình thường anh Hạ có thích gì không? Lúc rảnh rồi thích nghe nhạc hay xem phim?”

Hạ Hà Tịch lịch sự đáp: “bình thường tôi rất bận. lúc rảnh rồi à? À, nếu thực sự có lúc rảnh rồi tôi nhất định sẽ chọn ngủ.”

Chỉ một câu đáp, hình tượng về một gã cuồng công việc, khô khan, không tình cảm... hiện lên trong đầu đối phương trong nháy mắt. Tô Tiểu Mộc hít một hơi, cố nặn ra nụ cười, vội vàng hòa giải: “Hạ Hà Tịch mới về nước, chị Châu cũng hiểu, công ty lớn mà, về nước tiếp quản nhiều thứ cũng khó tránh được bận rộn. à, này anh ấy còn nói với em, có khi cũng xem phim chuyển thể đấy!”

Nghe vậy, đôi mắt u ám của Châu tài nữ lại sáng lên: “Thật à? Thế anh có xem phiên bản mới của Tây Du Ký không?”

Không chờ Hạ Hà Tịch trả lời, Châu tài nữ đã bắt đầu tuôn xối xả với giọng bất mãn: “Nói tới bộ phim ấy là tôi lại thấy tức! Bọn họ đúng là đang làm nhục một tác phẩm kinh điển của Trung Quốc. Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới ấy..., nhìn khác gì yêu quái không? Còn mấy tên nữ quái, đó mà gọi là yêu quái à? Mặc bikini để diễn, trời ạ! Nực cười nhất là, quả núi đằng sau động Tam Tinh lại tên là Lạn Đào Sơn. Lạn Đào Sơn, ha ha, chọn cái tên gì mà kinh người thế chứ!”

Châu tài nữ độc thoại một hồi lâu, Hạ Hà Tịch bên này thong thả nghe hết nỗi oán hận của cô nàng, lặng lẽ uống một ngụm cafe rồi mới khẽ nói: “trong nguyên tác Tây Du Ký, ngọn núi đằng sau động Tam Tinh

đúng là Lạn Đào Sơn.”

Châu tài nữ và bà mối Tô: “...”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Tiểu Mộc chỉ thấy sống lưng cứng ngắc, lại thấy khóe mắt ẩn ý cười, cái dáng chờ xem kịch vui của Hạ Hà Tịch mà thấy hàm răng bắt đầu ngứa ngứa. trăm phần trăm là anh cố ý! Kiểm tra năng lực ứng biến của bà mối ta sao? Nực cười, nếu tình huống này còn không thể đỡ được, ta còn làm bà mối làm gì nữa?

Thế là Tô Tiểu Mộc lại trưng ra nụ cười rạng rỡ, đập bàn nói: “nói chuyện Tây Du Ký có gì vui chứ? Em vẫn thấy tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung là hay nhất.” ý ở đây là: chúng ta đổi chủ đề khác đi...

Quả nhiên câu này đã giúp Châu tài nữ tìm được đường rút thuận lợi. vừa nghe thấy 2 chữ “Kim Dung”, đồng chí tài nữ lại kích động tới mức mắt lóe sáng: “Đúng, tiểu thuyết của Kim Dung đúng là quá kinh điển. trong tất cả các nhân vật của ông ý tôi thích nhất là Dương Tiêu trong Ý Thiên Đồ Long Ký.” Nói xong, có lẽ vẫn còn xấu hổ vì nhầm lẫn ban nãy, Châu tài nữ khẽ liếc mắt nhìn anh chàng đẹp trai họ Hà ở phía đối diện, thấy đối phương chỉ cười mà không nói gì mới an tâm nói: “tôi thích tính ngang ngược, tự phụ của Dương Tiêu. Nửa đời chàng phong lưu nhưng cuối cùng chỉ yêu độc nhất Kỷ Hiểu Phù, thật lãng mạn! Đặc biệt là cảnh chàng ép Kỷ Hiểu Phù cưới mình, đẹp trai tới ngơ ngẩn!”

Nói xong, khóe miệng Hạ Hà Tịch lại khẽ nhếch lên, Tô Tiểu Mộc nhìn thấy, trong lòng “cộp” một tiếng, kêu thầm: “Thôi rồi!” Nhưng lúc muốn can lại thì đã muộn, Hạ Hà Tịch nheo mắt, nghiêm túc nói: “cái cô Châu xem là phim truyền hình đúng không? Nếu tôi nói với cô, trong nguyên tác lúc Dương Tiêu gặp Kỷ Hiểu Phù đã là một ông chú trung niên 40 tuổi, cô còn thích không?”

“...”

Hạ Hà Tịch sờ cằm, nhìn Châu tài nữ và Tô Tiểu Mộc đã biến thành tượng đá, tiếp tục đả kích: “mà trong nguyên tác, sau khi Dương Tiêu yêu Kỷ Hiểu Phù, hắn đã nhốt nàng ta lại cưỡng đoạt, chẳng liên quan gì với tình tiết đã cải biên ở trên phim truyền hình cả. À, cuối cùng, Kỷ Hiểu Phù có thể trốn được cũng là vì khi Dương Tiêu bị kẻ thù truy sát, gã đã bỏ cô ta lại rồi chạy mất.”

Tô Tiểu Mộc thực sự gặp phải khó khăn, tình cảnh này, dù cô có ăn nói cũng không có cách nào để làm dịu đi bầu không khí.

Bên này, Hạ Hà Tịch còn đổ thêm dầu vào lửa: “Xem ra, cô Châu không phải là mê tiểu thuyết, nên gọi là... mê phim nhỉ?”

“Hà - Hà - Tịch!” Tô Tiểu Mộc đập bàn đứng dậy, giờ cô không muốn cứu vãn tình thế nữa, cô chỉ muốn bóp chết tên khốn trước mặt thôi!

Hạ Hà Tịch vẫn thản nhiên, trước khi Tô Tiểu Mộc nổi bão còn nói thêm: “Cô Châu, tôi có thể hỏi cô một câu cuối cùng không?”

“Hả?” Châu tài nữ thật đáng thương, hôm nay phải chịu đả kích quá nhiều rồi, thế mà lại còn phải chơi trò hỏi đáp. Trông cô như mới tỉnh lại từ cơn mơ, không chống đỡ nổi.

Hạ Hà Tịch thấy thế, lại rất vui vẻ cười nói: “cô nói xem... trong tứ đại danh tác của Trung Quốc, ngoài Hồng Lâu Mộng, Hoàn Châu Cách Cách, còn hai bộ nào nữa?”

“Aaa...!” Tô Tiểu Mộc nhào lên, còn chưa bóp cổ Hạ Hà Tịch đã đâm đầu vào tường, nước mắt mới thể đã rơi ào ạt. đúng là một buổi xem mắt bị kịch!

3. Chương 02 - Sự Kiện Chảy Máu

Chương 2

Sự kiện chảy máu

Kết quả lần xem mắt thứ 17 của đồng chí Hạ Hà Tịch, người đàn ông đẹp trai, giàu có, ưu tú ở nước ngoài về... khỏi nói cũng biết.

Thực ra, trong khoảnh khắc bà mối Tô đập đầu vào tường, buổi xem mắt đã được cho là kết thúc bi thảm rồi. bởi vì, Tô Tiểu Mộc có một cái mũi đáng buồn và đáng ghét, tác dụng của nó là gặp nước thì hắt xì hơi liên tục, gặp nóng thì đỏ ửng lên, gặp tường thì ... máu chảy không ngừng.

Lần đầu tiên Hạ Hà Tịch gặp Tô Tiểu Mộc đã được trải qua một “sự kiện chảy máu” kinh hồn bạt vía. Lúc đó, mũi Tiểu Tô không ngừng chảy máu, chỉ mười phút ngắn ngủi mà nhuộm đỏ cả hai gói khăn giấy, khiến Hạ Hà Tịch sợ hãi, vội đưa bà mối Tô vào bệnh viện.

Có câu nói một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, hôm nay, lúc Hạ Hà Tịch thấy Tiểu Mộc bị đập mạnh vào tường, trái tim bỗng chùng xuống, sắc mặt cũng u ám theo, trong lòng khẽ cầu khẩn: “Ngàn vạn lần đừng...” Bà mối vừa quay đầu lại, trái tim đang lơ lửng của Hạ Hà Tịch lạnh hẳn đi – dưới mũi cô là hai vạch màu đỏ, “sự kiện chảy máu” lại xảy ra.

Châu tài nữ thấy thế thì hô lên sợ hãi: “Tiểu Mộc! Mũi của em kìa...”

“Hả?” bà mối hít hít cái mũi ngứa ngáy, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã vô thức đưa tay sờ một cái, nhắc lại: “Ờ, chảy máu cam...”

“Phục vụ, tính tiền!” chưa nói xong, Hạ Hà Tịch đã nhanh tay đặt mấy tờ tiền lên bàn, bà mối còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo khỏi quán. Đương nhiên, người nào đó nho nhã lịch sự, không quên đánh tiếng chào đối tượng xem mắt trước khi đi khỏi.

Anh gật đầu với Châu tài nữ, chỉ nói 2 chữ “tạm biệt” rồi nghênh ngang đi mất.

Thế nên, đến khi Hạ Hà Tịch kéo Tô Tiểu Mộc đi xa, Châu tài nữ mới líu ríu: “Chảy máu cam... thực sự nghiêm trọng thế này ư?”

Cùng lúc đó, phục vụ tới thu tiền với vẻ mặt lạnh tanh, trả lời: “Chảy máu cam có nghiêm trọng không tôi không biết, tôi chỉ biết, hóa đơn của các cô tổng cộng là 228 tệ, nhưng trên bàn chỉ có 200 tệ, xin cô hãy trả thêm 28 tệ, cảm ơn!”

Châu tài nữ á khẩu, hóa ra chảy máu cam thực sự rất nghiêm trọng, tới mức muốn mình phải móc ví trả tiền!

Bên này Tô Tiểu Mộc lấy sự thực để chứng minh “chảy máu cam thực sự rất nghiêm trọng”.

Vừa lên xe, Hạ Hà Tịch vội vàng đưa khăn giấy, ý bảo cô cầm máu trước đi, bà mối không thêm liếc mắt, chậm rãi kéo áo khoác của anh ta vắt trên ghế phụ nhìn một cái. Ừm, màu trắng, được, màu mình thích. Lại giở qua nhãn hiệu, ừm, cũng được, có thể tới mấy chục nghìn đấy. Thế là, bà mối vừa nghĩ ngợi vừa thản nhiên lấy áo khoác trắng của Hạ Hà Tịch ép lên mũi...

Bàn tay cầm khăn của Hạ Hà Tịch vẫn đang giơ ra, thấy thế không những không giận mà còn cười: “Giận à?”

“Không”, bà mối vẫn đang cố gắng cầm máu. “Lần trước ở công ty em có đồng nghiệp nam mặc loại áo sơ mi vẽ khăn quàng đỏ rất đẹp, em vẽ một cái trên áo khoác giúp anh.”

Hạ Hà Tịch: “...”

Khi tới bệnh viện, khăn quàng đỏ của Tiểu Mộc chưa vẽ được nhưng cái áo cũng bị hỏng tới quá nửa. đăng kí khám tại khoa tai mũi họng, Hạ Hà Tịch đi theo bà mối vào khám, nhưng bác sĩ cũng chẳng nói gì, chỉ

để y tá cầm máu trước. Chẳng bao lâu sau, anh hai Tô Cẩm Trình nhà bà mối cũng đi dạo từ phòng mình qua. Lúc này, Hạ Hà Tịch mới đột nhiên nhớ ra, hôm nay Tô Cẩm Trình trực ban.

Thấy Tô Cẩm Trình ung dung lượn qua, tựa vào cửa nhìn mình và bà mối chăm chăm, Hạ Hà Tịch nhướn mày hỏi: “Em gái cậu lại chảy máu cam rồi, không qua đây thăm đi à?”

Tô Cẩm Trình nhếch miệng mỉm cười, cười hi hi đáp: “Ồ, tớ còn đang muốn hỏi cậu đây, sao lần nào các cậu hẹn hò cũng thăm thương ác liệt thế, không phải chảy máu cam thì là đâm xe, quay phim hành động à?”

Ba từ “phim hành động” vừa thốt lên, Tô Tiểu Mộc cảm thấy tay cô ý tá đang giúp mình cầm máu run lên. Ngược mắt nhìn, tất cả nhân viên y tế trong phòng đều đang cười trộm. Bà mối bực mình: “Ai hẹn hò với anh ta? Anh hai, anh đừng nói lung tung!” cô bị thương, anh hai còn cười trên nỗi đau khổ của cô, đây là chuyện anh hai nên làm sao?

Tô Cẩm Trình thấy thế lại ung dung lượn tới trước mặt em gái, giữ cố định đầu cô nhóc rồi lấy viên bông trong tay y tá nhét vào lỗ mũi cô: “Em gái ngoan ngoan cầm máu đi!” Nói xong lại tặc lưỡi hai cái, ngẩng đầu lên, nói rất mờ ám: “Biết mũi mình yếu thì đừng làm mấy động tác kịch liệt quá, đừng nghĩ tới mấy hình ảnh gì đó quá, phải tiến hành theo từng bước một chứ...”

Nói xong, hai cô y tá bên cạnh không kìm được mà bật cười. Ai mà chẳng biết bác sĩ Tô khoa thần kinh nổi tiếng là ác miệng, chỉ là không ngờ, ngay cả em gái của mình mà cũng đem ra chọc được.

Bà mối Tô mặt mày nhăn nhó nhưng vẫn đang bị anh hai giữ chặt, không cựa quậy, cũng không phản kháng được.

Nhưng Hạ Hà Tịch lại lơ đãng câu nói của Tô Cẩm Trình, chất vấn: “em gái cậu hay chảy máu cam, cậu lại là bác sĩ mà chưa từng nghĩ đưa cô ấy đi kiểm tra toàn diện à?”

Tô Cẩm Trình nhún vai: “Tớ bên khoa thần kinh chứ không phải phụ khoa, em gái tớ cứ vui sướng là chảy máu cam, tớ biết làm thế nào? Còn nữa, tớ quan tâm làm cái gì? Sau này sớm muộn gì nó cũng phải lấy chồng, để con ra lại không phải họ Tô, bảo chồng nó đưa nó đi kiểm tra không tốt hơn à?” Nói tới đây, Tô Cẩm Trình khựng lại, ngược mắt nhìn Hạ Hà Tịch một lát, làm như vừa tỉnh ngộ ra, nói: “À, hôm nay cậu đưa em gái tớ tới kiểm tra à?”

Tô Tiểu Mộc làm sao có thể không nhận ra được ngụ ý trong câu nói của nh hai, vừa nghe xong bèn giơ chân đạp anh một cái, anh hai né được thì giờ nhanh múa vuốt tranh đấu, hét to: “Anh hai khốn! Bỏ em ra...”

Quả nhiên Tô Cẩm Trình ngoan ngoãn thả em gái mình ra, nhưng trước khi Tiểu Mộc nhào lên cắn người thì đã ra ngoài cửa, khoanh tay nói: “Còn rất nhiều bệnh nhân chờ bác sĩ ta đây, ta không chơi với 2 người các người nữa. Hạ Hà Tịch, người nhớ lát đưa em gái ta về nhà đấy.”

Nói xong anh hai rên rĩ một bài hát rồi nghênh ngang đi mất. hai cô y tá nhìn nhau một cái, rồi hi hi ha ha sang phòng bên sắp xếp dụng cụ. Trong chốc lát, chỉ còn lại Hạ Hà Tịch và bà mối trong phòng. Bà mối nhìn bộ dạng vẫn thản nhiên của Hạ Hà Tịch, càng giận thêm, dứt khoát ném trả cái áo khoác trên tay lên người anh ta.

Hạ Hà Tịch bắt được, nhìn cái áo đã vô cùng thảm hại, nhưng lại nói: “Hay là... làm kiểm tra toàn diện thật đi?”

Tô Tiểu Mộc nghe xong giậm chân giận dữ, vì trong mũi còn nhét hai cục bông gòn to nên tiếng gào khàn khàn: “chuyện của em không cần anh lo! Nếu đồ khốn nhà anh thực sự quan tâm em thì phải xem mắt được một cô nào đó nhanh lên! Hạ Hà Tịch ơi là Hạ Hà Tịch, anh cố ý phải không? Anh nói đi, rốt cuộc là ai phải anh tới đập vỡ bằng hiệu bà mối của em hả?”

Hạ Hà Tịch nhìn bà mối Tô đang trừng mắt, chống nạnh, trong mũi còn nhét hai cục bông gòn đến là buồn cười, chẳng hiểu sao tâm trạng bỗng trở nên vui vẻ: “Bà mối Tô, em đừng bực bội mà, mũi em khó khăn lắm mới cầm máu được, không cần thận lại chảy ra như lũ bây giờ.”

“Đi chết đi!” Tô Tiểu Mộc gào lên: “Anh nói thử xem, rốt cuộc anh muốn gì? Đùa em vui lắm hả?”

Hạ Hà Tịch ra vẻ vô tội: “Sao anh dám... Xem mắt cũng đâu phải chỉ là xem một lần là được! Còn nữa, lần nào cũng là người ta bỏ anh, ngay cả “kén chọn” anh cũng không được, phải không?”

Tiểu Mộc cười ha ha: “Đương nhiên là ngài không kén chọn, lần nào mà ngài chẳng lấy việc phá đám, dọa người ta sợ chạy mất làm niềm vui hả?”

Hạ Hà Tịch chớp mắt, vẫn thản nhiên: “Làm gì có?”

“Còn không à?” Tô Tiểu Mộc cố nhịn cơn thèm đánh người, gật đầu nói: “Được, anh không có. Thế em hỏi anh, lúc này anh hỏi Châu tài nữ chuyện tứ đại danh tác là có ý gì? Còn nữa, tự dừng anh chặn mất đường lùi của chị ta, là có ý gì nữa?”

Hạ Hà Tịch khẽ nheo mắt, im lặng một lát rồi đáp lại rất nghiêm chỉnh: “Em không biết rồi bà mối, giờ có mấy cô gái thích kiểm tra đối tượng xem mắt. không phải em nói Châu tài nữ tài hoa lồng lộng sao? sao cô ấy có thể chưa từng đọc nguyên tác Tây Du Ký và Y Thiên Đồ Long Ký được? Hôm nay cô ấy nói như thế, là có ý kiểm tra anh...”

“Im miệng, im miệng!” Tiểu Mộc nghe kiểu nói bóp méo sự thật của tên họ Hạ nào đấy, thấy máu mũi mình lại sắp chảy ra. “Thực ra anh muốn đối đầu với em, nếu em còn...”

Bà mối chưa nói xong, tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc. Tiểu Mộc tức tối lườm Hạ Hà Tịch, chỉ nhìn điện thoại một cái mà suýt ngất, trên màn hình đang nhấp nháy hiện tên Châu Nhã. Khỏi cần nói, chắc chắn là con gái nhà người ta gọi cho cô nói rằng không hợp với Hạ Hà Tịch, nói thẳng là muốn từ chối khéo.

Hạ Hà Tịch liếc mắt nhìn màn hình di động của cô, cũng đoán được tâm sự của bà mối, khước miệng không nén nổi mà hơi nhếch lên, nhìn bà mối chằm chằm bằng vẻ mặt đáng đánh.

Trong tình cảnh này, Tiểu Mộc chẳng còn hơi sức mà mắng tên họ Hạ nào nữa, đành ủ rũ nghe điện thoại: “A lô.”

Tô Tiểu Mộc ra ngoài nói chuyện, 10 phút sau quay trở lại phòng, vẻ mặt vô cùng chán nản. nhưng Hạ Hà Tịch lại sung sướng tự đắc, dời ánh mắt lên bệnh án của Tiểu Mộc lần nữa, trên: “Này anh hỏi bác sĩ rồi, ông ấy bảo người hay chảy máu cam như em, có thể do trong người nóng quá hoặc do chức năng của tiểu cầu hạ thấp, phải làm một...”

“Hạ Hà Tịch!” tên họ Hạ nào đó còn chưa nói xong, Tô Tiểu Mộc đã nghiêm chỉnh ngắt lời, trừng mắt nhìn anh ta, nói: “Anh nói thật đi, ấn tượng của anh với châu tài nữ hôm nay thế nào?”

Hạ Hà Tịch ngẩng ngửa bệnh án, cười lạnh lùng, lặng đi một lát rồi đáp: “Rất tốt, cô Châu xinh đẹp lại hài hước, còn biết kể chuyện cười. sao nào? Này cô ấy gọi cho em nói gì?”

Nghe thấy thế Tiểu Mộc thở dài nặng nề. Hạ Hà Tịch thấy vậy, trong mắt lóe lên ánh sáng, câu trả lời thực ra không còn nghe anh cũng biết đại khái. Về nước xem mắt 17 lần, viện cớ từ chối đại khái đều là tính cách không hợp, không thích người cuồng công việc, không thể chấp nhận thân phận thương nhân của anh, điều kiện của anh cao quá không với tới được, vân vân và vân vân...

Hạ Hà Tịch đang đoán xem lý do từ chối khéo lần này là gì, đã nghe thấy giọng Tiểu Mộc đột nhiên cao tới quãng tám, vui vẻ nói: “Chị ấy nói, muốn tiếp tục hẹn hò với anh!”

“Hả?” Hạ Hà Tịch tròn mắt, ngăn người ra, không phải mình nghe nhầm chứ?

Tô Tiểu Mộc vui vẻ thưởng thức bộ dạng kinh ngạc của Hạ Hà Tịch, cười nham hiểm: “Cười đi, sao anh không cười tiếp đi? À, bạn Hạ này, bạn không thể đổi ý nha, này là tự bạn nói đó, bạn rất hài lòng với Châu tài nữ! giờ con gái nhà người ta nói muốn tiếp – tục – hẹn – hò với bạn! bạn cố gắng lên nhé!”

Tô Tiểu Mộc cố ý nhấn mạnh 4 chữ “tiếp tục hẹn hò”, nhìn sắc mặt Hạ Hà Tịch ngày càng nặng nề, cô vui vẻ bật cười. tốt, thật là tốt! ba tháng nay, cuối cùng mình cũng phản lại được một đòn, sao không vui được cơ chứ?

Hạ Hà Tịch hỏi: “Rất cuộc cô ta nói gì với em?”

Tiểu Mộc ngẩng đầu, giả bộ sững sốt: “nói ra thì Hạ Hà Tịch anh lợi hại thật đó nha! Lúc này Châu tài nữ gọi điện tới nói, khi đó chị ấy cố ý nói sai, không ngờ anh không những tài cao học rộng, còn không giống những gã đàn ông thích giả vờ khác, chỉ thẳng ra nhầm lẫn của chị ấy, thế nên chị ấy cảm thấy anh rất đặc biệt!”

Nói rồi, bà mới chống má ngẩng lên nhìn trần nhà, cười duyên, nói: “Ôi, không biết đây có phải là duyên phận mà người ta nói không nhỉ?”

Mặt Hạ Hà Tịch đã hoàn toàn chuyển từ xanh sang đen. Anh chưa từng nghĩ rằng, bê đá lấp miệng giếng lại có thể đập trúng vào chân mình. Châu tài nữ này, thú vị đấy...

4. Chương 03 - Con Gà Mái Sắt

Chương 3

Con gà mái sắt

Trong buổi xem mắt thứ 17 của Hạ Hà Tịch, bà mối Tô làm 1 chiêu đánh úp bất ngờ không để ai kịp trở tay, dành được thắng lợi tạm thời. nhưng chưa hưởng thụ thành quả được bao lâu, phiền phức đã ùn ùn kéo tới.

Một tuần sau, Tô Tiểu Mộc bị ép ăn cơm chung với Hạ Hà Tịch. Thực ra, cái “bị ép” lần này của Tô Tiểu Mộc là chủ động, chủ động hẹn tên họ Hạ nào đó ăn cơm, chủ động đón tên họ Hạ nào đó khi hết giờ làm, chủ động... tươi cười chào đón.

Vào giờ phút này, trong nhà hàng Tây...

Hạ Hà Tịch thờ ơ nhìn thực đơn, rồi lại liếc mắt nhìn bà mối. thấy bộ mặt vẫn còn nụ cười cứng ngắc của người kia, anh nhướn mày hỏi: “Muốn ăn gì? Bít tết, sườn cừu hay sườn lợn?”

Tô Tiểu Mộc cười tới nỗi sắp rút gân, trả lời dứt khoát: “tùy!”

“Thích phần cơm nào? Phần A, phần B hay 2 phần hợp lại?”

“tùy!”

“Món ngọt thì sao? Tiramisu hay kem chuối?”

“Tùy!”

Hạ Hà Tịch nhướn mày, giơ cao thực đơn che khóe miệng đang nhếch lên, nói với phục vụ: “Tôi gọi một phần A, cô này thì...” hh ngừng một lát, cố ý quay lại nhìn Tô Tiểu Mộc vẫn đang cười ngu ngơ, rồi mới chậm rãi nói: “Cho cô ấy một bình cà phê Blue Mountain là được rồi.”

“Hà?” nghe câu này, hờn vía Tô Tiểu Mộc mới bối rối quay lại, nhìn chăm chăm Hạ Hà Tịch, bối rối nói: “Em... không quen uống cà phê Blue Mountain, chua lắm...” Hơn nữa, không phải tới ăn cơm tối sao? chẳng lẽ tên họ Hạ nào đó muốn đuổi mình đi bằng một bình cà phê?

Hạ Hà Tịch nhìn sắc mặt xanh lè của bà mối, cuối cùng nở nụ cười nham hiểm, gọi phần cơm B yêu thích của cô, rồi nói: “Anh nghĩ em còn thất thần một lát nữa, thế không phải là tiết kiệm được 1 suất sao?” nói xong chẳng để Tiểu Mộc mở miệng, Hạ Hà Tịch lại nói như nhớ ra gì đó: “À, đúng rồi, hôm nay em chủ động gọi anh ra ngoài mà, bữa cơm này chắc là em mời chứ hả?”

“Hà?” nghe thế, cuối cùng bà mối cũng hoàn toàn tỉnh táo, ngạc nhiên hỏi.

Hạ Hà Tịch vừa nói gì? Mình nghe nhầm phải không? Anh ta lại nói... để cô mời cơm?

Cô mời cơm...

Cô mời cơm...

Cô mời cơm...

Đây chắc chắn là chuyện cười nhạt nhất mà Tô Tiểu Mộc được nghe trong năm nay! Ai chẳng biết Tô Tiểu Mộc cô là một con gà mái bằng sắt chứ, đừng nói nhỏ lông, chỉ sờ một cái cũng phải trả phí! Thế mà đồng chí Hạ Hà Tịch lại muốn một người yêu tiền như mạng, keo kiệt bủn xỉn, ngay cả cơ hội kiếm tiền từ anh trai cũng không bỏ qua như Tô Tiểu Mộc mời cơm sao? nghĩ tới đây, bà mới đang muốn vỗ tay cười lớn thì đột nhiên nhớ ra mục đích của việc đến đây tối nay, trong lòng kêu “cộp” một tiếng, khéo miệng muốn cong lên mà chưa cong được bỗng đông cứng lại. một lúc lâu sau đó, cô cố gắng không thay đổi vẻ mặt, mài răng nặn ra mấy chữ: “Được, em mời...”

Mấy từ ngắn ngủi mà từng từ nhỏ máu. Bà mới siết chặt tay nhắc nhở mình bình tĩnh, phải bình tĩnh, thả sợi dây dài bắt con cá to. Vì kế hoạch lớn đêm nay, phải trả giá bằng chút hi sinh nhỏ nhoi cũng đáng. Nghĩ tới đó, Tô Tiểu Mộc hít một hơi thật sâu, cố trưng ra bộ mặt tươi cười lần nữa. chỉ đáng tiếc, người nào đó vẫn không hề cảm kích.

Thản nhiên liếc mắt nhìn bà mới đang ngồi phía đối diện, Hạ Hà Tịch nói: “Này nhóc, có ai từng nói với em, em cười trông rất giống một người không hả?”

“ai?”

“mặt nạ đầu lâu trong phim Saw”

“...”

Lần này không đợi Tô Tiểu Mộc phát câu, Hạ Hà Tịch đã đổi ngay chủ đề, đi thẳng vào vấn đề chính: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Bà mới trầm ngâm 1 lát, nghĩ sớm muộn gì cũng phải nói, bèn thẳng thắn đi ngay vào vấn đề chính: “Sáng nay Châu tài nữ gọi điện cho em, nói cuối tuần muốn hẹn anh đi chơi.”

Nói xong, xung quanh lập tức im ắng không một tiếng động, thậm chí Tô Tiểu Mộc còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi ở khoảng trống giữa 2 người.

Lúc sau, Tô Tiểu Mộc mới nghe Hạ Hà Tịch đáp lại: “Bà mới Tô, em không thấy hơi nhanh sao?”

Tiểu Mộc chớp mắt, bắn ra lời thoại đã nhắm đi nhắm lại trong đầu tới mức thuộc lòng: “nhanh với chậm gì chứ? Người ta đâu có gì khác, chỉ là nhân ngày nghỉ hẹn anh đi chơi cho vui. Anh đừng hiểu nhầm, Châu tài nữ là cô gái đứng đắn, chị ấy không sợ, anh sợ gì chứ?”

Hạ Hà Tịch nghe vậy, khẽ nheo mắt, thông thả đáp: “thế cô ấy không nói với em, chỗ đi chơi cho vui lần này là quê của cô ấy, thời gian lại vừa đúng ngày mừng thọ bà cô ấy à? Cái này có khác gì bạn trai về ra mắt người lớn trong nhà?”

Bà mới lú lẫm, nhưng vẫn giả bộ cười ngu ngơ, cố xoay chuyển tình thế: “Cổ hủ! Ngu muội! em biết anh nghĩ nhiều mà. Không phải Châu tài nữ đưa anh về quê ra mắt người lớn đâu, chỉ là vừa đúng lúc quê cô ấy được phát triển thành khu du lịch, phong cảnh tuyệt đẹp, địa linh nhân kiệt, chị ấy coi anh là bạn bè nên mới muốn rủ anh đi chơi thôi. Còn nữa, không phải cụ Tiên Chung Thư cũng đã từng nói rồi sao? muốn cười nhau thì trước tiên hãy cùng đi du lịch một lần. chỉ có thể mới có thể hiểu được cách xử sự của đôi bên, thái độ và năng lực xử lý vấn đề. Châu tài nữ chỉ muốn cho 2 bên một cơ hội, để biết đối phương có hợp với mình hay không.”

Bầu không khí lại trở nên kì lạ. Tô Tiểu Mộc chớp chớp đôi mắt đen long lanh của mình, thấy Hạ Hà Tịch từ từ ngước lên, từ từ nhìn về phía mình. Rất lâu sau đó, lâu tới mức Tô Tiểu Mộc gần như sắp ngủ quên, anh mới gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Được, “chuyên gia” Tô lại đổi nghề, làm nhà văn rồi à?”

Tô Tiểu Mộc cứng họng nhưng vẫn cố gắng chống đỡ tới cùng: “Em nói thật mà!”

“Được.” Hạ Hà Tịch cười mà như không, cau mày tựa lưng vào ghế, nói: “Vậy anh hỏi bà mới Tô một câu cuối cùng, Châu tài nữ có nói với em, ở quê cô ấy, ngoài khu du lịch mới được xây dựng, nên mời anh đi

chơi, còn vừa đúng lễ mừng thọ 80 của bà cô ấy, còn vừa khéo bị anh nghe thấy cô ấy gọi điện về cho người nhà, bảo đặt một phòng khách sạn là đủ rồi không?”

Lần này, dù bà mối Tô có khéo ăn khéo nói, miệng mồm trơn tuột cũng á khẩu. Không ngờ... Châu tài nữ lại vội vàng đi tới bước ấy cơ à? Chẳng trách chị ta lại gọi điện tới bảo mình làm thuyết khách, hóa ra còn có nội dung đằng sau quan trọng như thế!

Hạ Hà Tịch khoanh hai tay trước ngực: “Em không còn gì muốn nói à?”

Tô Tiểu Mộc ngẩng mặt lên trời nghĩ một lát, cuối cùng, mặt này tỉnh bơ đáp lại: “Chuyện này Châu tài nữ cũng là vì trách nhiệm của đôi bên các anh thôi. Kiểm tra hàng trước khi kết hôn rất quan trọng...”

Chỉ một câu nói mà khiến Hạ Hà Tịch dở khóc dở cười. anh bật cười thành tiếng, quả thực có ý muốn vỗ tay khen ngợi bà mối. cô nhóc này cũng vụng về khéo chống thật!

“Này nhóc, em đúng là thiên hạ đệ nhất mai mối đấy. Chết cũng có thể được em nói là sống. Anh hỏi em, rốt cuộc em dẫn mối cho Châu tài nữ được cô ta cho cái gì hay hả?”

Bà mối nghe thế, bèn tự động xóa đi hai từ “dẫn mối”, sau khi nhìn xung quanh chắc chắn không có người quen, mới lén lút nói: “chị ấy cho em một phong bì đỏ rất dày.”

Hạ Hà Tịch bỗng nhiên hiểu ra, liên tục gật đầu, đây chính là đạo đức nghề nghiệp mà Tô Tiểu Mộc vẫn nói: “Tốt, rất tốt! thế anh cho em gấp đôi...”

“Xin quan khách tự trọng!” Hạ Hà Tịch còn chưa nói xong, Tô Tiểu Mộc đã ngắt lời, chắp tay nói: “Bà mối tôi tuy yêu tiền nhưng cũng có đạo đức nghề nghiệp, đã làm ăn với một nhà tuyệt đối không làm với nhà thứ hai.” Nói tới đây, Tô Tiểu Mộc lại đảo mắt tinh quái, tội nghiệp: “anh trai, anh trai tốt của em, anh nể mặt anh hai nhà em mà giúp em được không? Nếu hôm nay không thuyết phục được anh, khoản cuối em không nhận được! Chỉ mấy ngày thôi, anh lên núi tắm suối nước nóng gì đó, tối... tối mà không được thật thì anh thức thâu đêm cũng được, châu tài nữ sẽ không cưỡng bức anh đâu, ha ha! Còn không được nữa thì cứ bảo anh tới tháng rồi!”

“Tô – Tiểu – Mộc!” Hạ Hà Tịch nghe Tiểu Mộc càng nói càng quá đáng, không kìm nổi cơn tức giận.

Nhưng bà mối vẫn thao thao bất tuyệt: “Anh nghe em nói hết đã nào, em cũng vì tốt cho anh thôi! Anh xem, anh về nước lâu như thế nào rồi, xem mắt bao nhiêu lần như thế rồi, chẳng được lần nào cả. Vất vả lắm mới có Châu tài nữ... Phải, Châu tài nữ có hơi thiếu thông minh một tí, háo sắc một tí, nóng nảy một tí, tuổi hơi lớn một tí, nhưng trông người ta đẹp, gia cảnh cũng tốt mà, có gì không tốt chứ? Chị ấy mời anh đi vì thật lòng thích anh. Anh nói xem, chuyện này chẳng phải rất hiếm có sao, khối kẻ muốn mà chẳng có cơ hội ấy chứ... mà anh có biết tỷ lệ nam nữ ở Trung Quốc bây giờ mất cân bằng nghiêm trọng thế nào không? Anh...”

Rầm!

Bà mối còn chưa nói xong, Hạ Hà Tịch đã đập bàn đứng dậy. Tô Tiểu Mộc sững sờ ngẩng lên, thấy ngay gương mặt đang nổi giận đùng đùng của đồng chí Hạ. Tình cảnh này, Tiểu Mộc biết ai đó giận thật rồi. cô nuốt nước miếng, nặn ra một câu: “Anh suy nghĩ cho kĩ đi”, rồi định xách túi chạy trốn. nhưng vừa mới đi được hai bước, lại nghe thấy giọng nói rất cso khí thế ở phía sau: “Đứng lại!”

Giọng điệu có chừng mực, nhưng lại làm cho Tiểu Mộc không nén nổi mà rụt cổ lại. Tiểu Mộc run rẩy quay đầu thì thấy Hạ Hà Tịch bình tĩnh ngồi xuống, vừa lúc phục vụ đưa món lên, tất cả đều vô cùng tự nhiên, dường như chuyện vừa xảy ra chưa từng xảy ra.

Cùng lúc ấy, bà mối nghe thấy giọng nói khe khẽ của Hạ Hà Tịch: “Em về nói với Châu tài nữ, anh đồng ý.”

“Thật không?” Mắt Tiểu Mộc sáng lên, suýt chút nữa tưởng mình nghe lầm. số tiền còn lại, số tiền còn lại sắp vào tay rồi!

Tiểu Mộc còn đang vui sướng, Hạ Hà Tịch lại nói: “Nhưng anh có một điều kiện.”

“Cái gì?”

“Anh muốn em cùng đi với anh.”

“...”

Lần này, người hóa đá lại là bà mối Tô.

Cô đi làm gì? Bảo vệ cho sự an toàn thân thể Hạ Hà Tịch hay tham quan học tập hiện trường kiểm hàng trước khi cưới? cái nào cũng có chút kỳ quái nhé! Trong nháy mắt, não Tô Tiểu Mộc nhanh chóng chuyển động, cuối cùng chớp được một suy nghĩ quan trọng nhất trong ngàn vạn suy nghĩ: “Thế tiền đi của em ai trả?”

“Anh trả!” câu cuối cùng, ai đó gần như hét lên.

5. Chương 04 - Mưu Kế

Chương 4

Mưu kế

Thứ 7, quả nhiên Hạ Hà Tịch giữ hẹn, cùng lên núi với bà mối. Châu tài nữ đã về quê từ hồi thứ 6, chờ hai người họ tới.

Theo lời Châu tài nữ, núi Bất Thanh là khu du lịch mới được phát triển nên đường xá vẫn chưa được hoàn thiện lắm, vì thế Tô Tiểu Mộc đề nghị hai người sẽ đi xe bus tới đó. Bà mối lấy có sợ đồng chí Hạ Hà Tịch lái xe mệt, thực ra là bà mối sợ chết.

Nhưng hình như biết bà mối sợ chết nên ông trời càng thích gây khó khăn. Hai người lên xe được nửa tiếng thì trời đổ mưa như trút nước. Trong phút chốc, mấy tờ xui xẻo như lở đá, lở đất, lũ quét, vân vân và mây mây cùng nhau xuất hiện trong đầu bà mối. Thế nên sau khi Hạ Hà Tịch xử lý hết công việc thì thấy bà mối ngồi bên cạnh đang mặt mày đau khổ giữ tin nhắn.

Hạ Hà Tịch nhướn mày: “Em ngoài cái “Siêu thị đàn ông” ra còn mở cửa hàng giặt là quần áo đúng không?”

“Hả?”

“Trời mưa sợ quần áo không khô à? Không thì sao mặt mày cứ nhăn nhó thế?”

Tô Tiểu Mộc lắc đầu, nghĩ ở trên xe bus mà nói ba từ “tai nạn xe” thì rất xui xẻo, bèn “khéo léo” đáp lại: “Em gửi tin nhắn cho anh cả, nói cho anh ấy biết mặt mã tài khoản ngân hàng, nếu em thực sự xui xẻo, vì một lần làm mất mà chết, anh cả nhất định phải rút tiền trong tài khoản ngân hàng, còn bảo hiểm thân thể của em chắc cũng được bồi thường 1 khoản.”

Hạ Hà Tịch nghe xong chẳng mấy may kinh ngạc vì cái nỗi lo bò trắng răng của Tô Tiểu Mộc, bình thản nói: “Mặt mã tất cả các thẻ đều giống nhau à?”

Bà mối nặng nề gật đầu, đang định nói gì đó thì nghe Hạ Hà Tịch khẽ đọc một dãy số, cô tròn mắt kinh ngạc.

Hạ Hà Tịch thấy bà mối mắt chữ O mồm chữ A nhìn mình, khẽ nhếch môi rồi giở tờ báo ra trước mặt, khẽ nói: “Xin lỗi, vừa nãy nhìn thấy nội dung tin nhắn của em. Thế nên... em phải cẩn thận không lại bị anh phát hiện sổ tiết kiệm và thẻ ngân hàng để ở đâu đấy!”

Tô Tiểu Mộc nghe thế thì càng căng thẳng, hai tay ôm chặt cái túi trước ngực, nói: “Hạ Hà Tịch, anh đứng là đồ vô liêm sỉ!”

“Nói hay lắm!” Hạ Hà Tịch nghe thấy vậy, mắt nhìn tờ báo, nói: “Có vô liêm sỉ hơn thế cũng không bằng bà mối Tô em được.”

Bà mới chớp chớp mắt, huých khuỷu tay vào Hạ Hà Tịch, nói: “Anh nói đi, sao lần này anh lại đồng ý lên núi?” Nếu như trước đây, không phải đồng chí Hạ kiêu ngạo, kì quặc phải trải qua đủ các hình thức dạy dỗ mới ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh sao?

Nghe thấy thế, Hạ Hà Tịch thở dài, gỡ kính xuống, nhìn bà mới chăm chăm: “Dù anh không đồng ý, không phải em sẽ có biện pháp bắt anh phải đồng ý sao? Ví dụ như là... chuyện xem mắt này.”

Nói tới đây, bà mới giật mình, bật cười thành tiếng.

Ừm... Nói tới sự bắt tên họ Hạ nào đó đi xem mắt, đúng là nỗi khổ không nói lên lời của bà mới Tô. Lúc ấy, bà mới quen Hạ Hà Tịch chưa được bao lâu, thông tin đầu tiên nhận được là từ ông anh hai Tô Cẩm Trình, nhưng dù thế cũng đủ khiến Tô Tiểu Mộc động lòng.

Hạ Hà Tịch, giới tính: nam, tuổi:..., tình trạng hôn nhân: độc thân, trình độ: tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành quản lý kinh tế đại học A. Tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí giám đốc chi nhánh của một trong năm trăm công ty lớn nhất thế giới. lương mỗi năm... ấy, theo điều tra của Tiểu Mộc, lương tháng của con mỗi này không hề thấp. Có nhà, có xe, lại đẹp trai, nho nhã, hào hoa, lịch sử... Quan trọng nhất, ngay cả người luôn tránh xa đàn ông như Tô Tiểu Mộc cũng không thể không thừa nhận, đồng chí Hạ có đôi mắt rất sáng, rất đẹp, rất dịu dàng, sâu lắng như hồ nước. Lấy một ví dụ vô cùng chân thực, nếu gã đàn ông khác nhìn chăm chăm vào bạn, bạn sẽ thấy hấn ta là một tên háo sắc, lưu manh, nhưng nếu người đó là Hạ Hà Tịch thì... Bạn gái à, bạn hiểu đấy!

Đàn ông như thế này không phải là bạch mã hoàng tử trong mơ của các chị em sao? thế nên sau khi bà mới dò la rõ ràng, nhất định khẳng định đối phương chưa có bạn gái, chưa có đối tượng yêu thầm và đối tượng chuẩn bị cửa cấm, bèn vương bàn tay ma quỷ về phía đồng chí Hạ...

Ngày nào đó, tháng nào đó, bà mới lấy danh nghĩa của anh hai mời Hạ Hà Tịch ăn cơm lần nữa, cả khách và chủ đều vui vẻ. Trong bữa cơm, bà mới thổ lộ nỗi lòng: “Anh Hà này, lần này về nước chắc anh không đi nữa đúng không, tính định cư ở thành phố C luôn hả?”

Mắt Hạ Hà Tịch lóe lên, cười nhạt: “Anh thích thành phố C.”

Câu trả lời nước đôi, không phủ định cũng chẳng chắc chắn, anh ta đúng là cao thủ.

Đáng tiếc, đối thủ của Hạ Hà Tịch hôm nay là bà mới chuyên kiếm ăn bằng mồm mép. Bà mới nhấp một ngụm rượu vang, im lặng một chút rồi cười ha ha: “Tuy thành phố C không phồn hoa như Bắc Kinh, Thượng Hải, nhưng nhịp sống chậm rãi, định cư ở đây thực sự rất tốt. em nói này, anh Hạ nên tìm một cô vợ ở đây rồi sống một cuộc sống thật thoải mái.” Nói xong, Tiểu Mộc vén lọn tóc rơi trước ngực mình, ra vẻ kinh ngạc nói: “Ôi trời! Nói mới nhớ, anh Hạ con chưa có bạn gái nhỉ? Chắc là yêu cầu cao quá nên vẫn chưa yêu ai đúng không? Rốt cuộc anh muốn tìm cô vợ như thế nào? Nói ra nghe thử đi, biết đâu em lại có thể làm mới cho anh một cô.”

Tô Cẩm Trình ngồi cạnh cười mà không nói, phản ứng của Hạ Hà Tịch cũng không quá nhiệt tình: “Không cần đâu, anh muốn đợi thêm hai năm nữa.”

“Còn đợi?” Tô Tiểu Mộc mở to đôi mắt đen láy: “Anh Hạ, không phải anh có sở thích gì đặc biệt đấy chứ? Kiểu như... thích anh hai em?”

Vừa mới nói xong, đỉnh đầu bà mới đã nhận một cú đánh, Tô Cẩm Trình vẫn im lặng xem kịch, uể oải nói: “Con nhóc chết tiệt này! Đừng lòi anh ra...” Tô Cẩm Trình giữ thể diện cho em gái, nửa câu sau không nói hết, nhưng anh tin là cô tự hiểu trong lòng, còn dám lòi anh ra làm ví dụ, đáng chết!

Bà mới lè lưỡi, giả bộ đáng thương: “Vốn là thế mà, đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai mà không yêu, không kết hôn, không phải là loại phong lưu thì là gay. Anh Hạ, anh không phải kiểu ấy chứ?”

Hạ Hà Tịch nhếch môi cười, trong đầu con nhóc này tính cái gì anh đã đoán ra được tám, chín phần rồi: “Anh mới tiếp nhận chi nhánh tập đoàn Chính Uy ở thành phố C, có rất nhiều chuyện phải giải quyết, thực sự không có thời gian nghĩ tới mấy vấn đề này.”

Cuối cùng cũng tìm được điểm tấn công, bà mới đập bàn nói: “chính vì thế anh Hạ càng nên suy nghĩ về vấn đề này! Anh có biết, kết hôn sẽ giúp hình tượng người đàn ông trở nên chín chắn, chừng chặc hơn, còn

làm tăng thêm khí chất quý ông thành đạt của anh không? Một cô vợ hiền lành, xinh xắn mới có thể làm hậu phương vững chắc cho anh, mới có thể hạn chế giúp anh rất nhiều tin đồn không hay!”

Tô Cẩm Trình im lặng, khoanh tay nhắm mắt. Ý là, hai vị cứ từ từ nói chuyện, tôi ngủ tạm một lát.

Hạ Hà Tịch khẽ nheo mắt, nhìn thẳng bạn học cũ nể mặt mình như thế, đành cười khẽ, đang nghĩ cách từ chối khéo Tiểu Mộc lần nữa thì thấy cô nhóc này đứng bật dậy, chỉ vào mũi mình và nói: “Anh Hạ, anh đừng nghĩ em còn trẻ con, nói năng không suy nghĩ. Anh vừa mới về nước tiếp nhận công việc, phía dưới không biết có bao nhiêu người không nghe theo sự quản lý của anh. Chi bằng chúng ta đánh cược, sau nửa tháng xem kết quả, nếu anh thu thì phải để em làm mối cho anh.”

Thế là từ hôm đó, Hạ Hà Tịch bắt đầu ngheiêm chỉnh với bà mối Tô Tiểu Mộc này...

Tuần đầu tiên, trưa nào bà mối cũng đích thân đưa hoa tới quây lễ tân của tập đoàn Chính Uy, nói hoa này tặng cho Tổng giám đốc Hạ.

Tuần thứ 2, ngoài hoa ra, socola, cơm hộp đáng yêu và thú bông cũng được đưa tới không ngừng. Mà đỉnh điểm của kế hoạch là vào thứ Sáu tuần thứ 2. Hôm ấy, Hạ Hà Tịch mới kết thúc cuộc họp với các nhà lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Chính Uy thì nhận được điện thoại từ quây lễ tân, nói có vị cảnh sát tìm anh. Hạ Hà Tịch lục tìm trong trí nhớ, không nhớ mình từng quen cảnh sát, nhưng vẫn không dám chậm trễ, bảo lễ tân đưa người tới.

Nhưng ai ngờ, anh cảnh sát kia chỉ để lại một bó hay và lời nhắn: “Cơm hộp có ngon không? Nếu cậu thích tôi sẽ tiếp tục làm cho cậu ăn...” , rồi đi mất.

Lúc ấy, Hạ Hà Tịch mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Chỉ trong khoảng thời gian mười bốn ngày, tin đồn liên quan tới anh từ “cô em xinh xắn tặng hoa theo đuổi” tới “hóa ra Tổng giám đốc Hạ nam nữ đều chơi”, cộng thêm “anh cảnh sát thật đẹp trai, thật oai phong lẫm liệt”...

Chuyện khiến Hạ Hà Tịch hoảng hốt nhất là, anh chưa từng nghĩ đám nhân viên bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn lại có năng lực biên tập chuyện thâm hậu và cái tâm buôn dưa hừng hực lửa như thế! Chỉ dựa vào mấy lần gặp của bà mối và anh cảnh sát mà bọn họ đã YY ra trên diễn đàn công ty một câu chuyện tình yêu tay ba rung động lòng người, lãng mạn mà cũ rích.

Từ khóa tìm kiếm: ghen, báo thù, gian xảo...

Trước khi tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, Hạ Hà Tịch chủ động liên lạc với bà mối, cuối cùng giờ cờ trắng đầu hàng.

Tô Tiểu Mộc cười tủm tỉm: “Anh Hạ đừng chán nản thế, em chỉ muốn lấy sự thực để chứng minh bà mối tô em đây là chuyên nghiệp, tuyệt đối không ăn nói lung tung để kiếm tiền. Chuyện xem mắt của anh là tất yếu thôi!”

Chỉ là, Tô Tiểu Mộc không thể ngờ được, Hạ Hà Tịch là vị khách lớn nhưng rất khó đối phó. Anh ta hết lần này đến lần khác đánh dấu vào cái bảng mang tên sỉ nhục trong sự nghiệp làm mối của cô.

Mỗi lần Hạ Hà Tịch dọa làm mấy cô gái đến xem mắt chạy mất, bà mối lại chán nản về nhà, ông anh hai không nhìn được mà châm chọc: “Thấy chưa hả? Đây gọi là tự mua dây buộc mình, tự bê đá đập vào chân mình! Anh đã nói với em rồi, đừng động vào Hạ Hà Tịch, cậu ta là một con cáo già đấy...”

Nghĩ tới đây, bà mối mệt mỏi thở dài, đang nhắm tính xem mình đã đổ bao nhiêu vốn liếng vào cuộc làm ăn này thì bỗng có cảm giác bị ai đó tấn công. Kêu “á” một tiếng rồi tỉnh lại, bà mối chỉ thấy Hạ Hà Tịch cười dịu dàng, nói: “Nhóc con, tới rồi.”

Tô Tiểu Mộc quay đầu lại, quả nhiên trước mắt là non xanh nước biếc. Trong làn mây, nhìn theo con đường lát đá quanh co, chỉ thấy ba chữ “Núi Bất Thanh” được viết rõ ràng, dứt khoát trên cổng chào. Nhìn vào bên trong, những căn nhà mái nhọn kiểu Trung Quốc được xây dựng chỉnh tề thành hàng lối càng làm cho cảnh vật cuốn hút hơn.

Bà mối thấy vậy thì mặt càng hớn hở, thừa cơ ai đó xách hành lý không để ý, cô vội vàng gửi tin nhắn cho anh cả: “Anh cả, em chưa chết được, mau giúp em đổi mật mã thẻ ngân hàng trước đi!”

6. Chương 05 - Tiệc Gia Đình

Chương 5

Tiệc gia đình

Châu tài nữ đón hai người về tham dự lễ mừng thọ bà của cô, cuối cùng bà mới cũng ý thức thức được “bữa tiệc bình thường” mà Châu tài nữ nói tới rốt cuộc là khái niệm gì.

Khi tới nhà họ Châu, bà mới chỉ thấy trong khu tứ hợp viện rộng lớn ở vùng nông thôn bày san sát hai mươi, ba mươi bàn tiệc đầy tràn. Họ hàng thân thích nghe nói Châu tài nữ đưa bạn trai về, đều dừng mọi hoạt động của tay và miệng, đồng loạt quay sang nhìn Tô Tiểu Mộc và Hạ Hà Tịch như nhìn quái vật. cùng lúc bị hơn trăm người nhìn chăm chăm, cho dù da mặt Tô Tiểu Mộc dày cũng có thể... bỗng nhiên sợ người lạ. Chẳng khác gì hồi nhỏ lên sân khấu biểu diễn văn nghệ, ngoài căng thẳng ra thì chẳng có cảm giác gì nữa.

Cuối cùng bà mới cũng hiểu tại sao Hạ Hà Tịch có mặt tiền cũng phải kéo cô đi cùng. Chắc chắn là anh ta muốn tìm thứ có thể làm tăng lòng dũng cảm. Ừm... chắc chắn thế!

Sau khi bị nhìn ngó như lũ khỉ, Hạ Hà Tịch và Tô Tiểu Mộc được sắp xếp ngồi bàn ở dãy đầu tiên, đây cũng là “bàn tiệc chủ” trong truyền thuyết. Nhân vật chính của lễ mừng thọ, bà Châu vừa thấy Hạ Hà Tịch thì không khép miệng lại được, hết nhìn trái rồi lại ngó phải, đôi mắt nhỏ sáng lên, nhìn chăm chăm Hạ Hà Tịch, ánh mắt như đang cười và thể hiện một niềm vui sướng không nói nên lời.

Châu tài nữ thấy vậy liền kéo bà lại giới thiệu: “Bà, đây là Hạ Hà Tịch cháu đã nói với bà...”

Đồng chí Hạ nghe thế, cũng nhanh nhẹn đưa quà mừng thọ ra, lễ phép nói: “Chúc bà sống lâu trăm tuổi! Chúng cháu tới đây gấp quá, chỉ có chút quà nhỏ, mong bà đừng chê.”

“Ôi trời! Coi mấy đứa thanh niên các cháu kìa, tới đây là bà vui rồi, tặng quà gì chứ?” bà lão vừa nói vừa cong miệng cười khiến gương mặt càng thêm nhiều nếp nhăn, đưa tay nhận quà nhanh như chớp. Bà mới đứng bên cạnh như bức tượng, thấy bà cụ quay lưng, len lén kiểm tra quà, chốc sau quay người lại, cười càng tươi hơn.

Xem ra bà cụ rất hài lòng với món quà mà tên họ Hạ nào đó tặng.

“Mau ngồi đi! Đừng đứng thế chứ, Tịch.” Bà mới nghe thấy từ “Tịch” phát ra từ miệng đã thiếu hai cái răng của bà lão, không nhìn được mà nổi hết cả da gà, bật cười thành tiếng. Thế nên thương hiệu “trong sáng, dịu dàng” mà bà mới vẫn mang cuối cùng cũng bị người ta phát hiện.

Bà Châu nghe tiếng cười, thấy một cô bé đáng yêu đứng bên cạnh Hạ Hà Tịch thì thoáng chút buồn bực. Bà Châu chớp chớp mắt, sau khi chắc chắn đây không phải họ hàng nhà mình, bèn ngoảnh đầu hỏi cháu gái: “Đây là...”

“À, đây là...” Châu tài nữ chưa nói xong, bà mới đã ngắt lời, tự giới thiệu: “Cháu chào bà, cháu là em gái Hạ Hà Tịch, em gái – ruột ạ!” Bà mới cố ý nhấn mạnh từ “ruột”, khiến sắc mặt tên họ Hạ nào đó đang đứng cạnh cũng biến đổi luôn.

Trên đường tới đây, bà mới đã cẩn thận suy nghĩ, dự lễ mừng thọ người thân của đối tượng xem mắt mà Hạ Hà Tịch còn dẫn theo người lạ, chuyện này nói sao cũng hơi kì lạ, lại thêm mình là nữ, để người họ Châu không phải nghĩ nhiều, Tiểu Mộc dứt khoát tiền trăm hậu tấu, nói mình là em gái Hạ Hà Tịch.

Không để ý sắc mặt của Hạ Hà Tịch, bà mới nhe răng cười: “Bà không biết đấy thôi, anh cháu cứ nhắc chị Châu với cháu, cháu muốn gặp chị ấy từ lâu rồi, tiếc là không có cơ hội. thế nên lần này, nhân lễ mừng thọ của bà, cháu đi cùng anh trai tới đây, bà không ngại chứ ạ?”

Tuy em gái không đáng được nhắc tới, nhưng là người thân bên nhà trai tới mừng thọ, thì cũng giống như người lớn hai nhà gặp nhau, bà cụ sao ngại được chứ? Quả nhiên, bà cao giọng nói: “Không ngại, không ngại! đều là người một nhà còn ngại gì chứ? Cái con bé này, nhanh mồm nhanh miệng quá, nom cũng xinh xắn đấy, tên cháu là gì?”

“Cháu...” Bà mới còn chưa kịp trả lời thì đã nghe tiếng cười lạnh lùng của Hạ Hà Tịch: “Em gái – ruột của cháu tên Hạ Tiểu Vũ ạ.”

Trời mưa nhỏ? Ai lại lấy cái tên sấm động thế chứ? Còn có chớp nữa! bà mới quay đầu lại nhìn Hạ Hà Tịch, nhưng đối phương đã quay đi nói chuyện với Châu tài nữ rồi.

Chuốc rượu được nửa vòng, những người có tửu lượng kém gục đầu tiên.

Đồng chí Hạ Hà Tịch kinh nghiệm chinh chiến đầy mình, tuy vẫn tạm thời làm chủ được tình hình, nhưng mặt cũng bắt đầu đỏ. Bà Châu nắm đúng cơ hội này, bắt đầu oanh tạc Hạ Hà Tịch hết câu này đến câu khác, hỏi từ gia thế, công việc, tới thói quen sinh hoạt của anh. Tìm hiểu rõ rành mạch gốc gác nhà họ Hạ, bà mới ngồi bên cạnh không thể không thán phục sự khéo léo của bà cụ.

Tuy Tô Tiểu Mộc có lòng muốn giúp đỡ Hạ Hà Tịch nhưng cũng lực bất tòng tâm, vị cô bị... mợ cả nhà tài nữ quán lấy. Mợ cả chắc chỉ hơn 40, nhân lúc mấy người chẳng liên quan bên bàn bà cụ đi hết rồi, bèn mang rượu tới chạm cốc với Tô Tiểu Mộc.

Mới đầu bà mới còn thắc mắc, mợ cả muốn hiểu tường tận về cậu cháu rể tương lai sao không chuốc rượu Hạ Hà Tịch, mà lại tới tìm cô? Kết quả là chỉ sau ba chén, bà mới đã hiểu ra...

Mợ cả nhìn gương mặt ửng đỏ của Tô Tiểu Mộc, bắt đầu cười nói: “Hai anh em nhà cháu, đứa thì đẹp trai, đứa thì xinh gái, đứa thì trầm tĩnh, chín chắn, đứa thì ngoan ngoãn, đáng yêu, nhưng đều là của quý trời xinh. Tiểu Vũ, năm nay cháu bao tuổi rồi?”

“24 ạ.”

“Ừ, tính ra cũng lớn rồi đấy, đã yêu đương gì chưa? Nếu chưa yêu thì phải để ý kĩ đấy, đừng học Tiểu Nhã nhà mợ, chừng này tuổi còn chưa có nơi có chốn. Cháu đừng trách mợ lắm lời, cháu này, cưới chồng sớm một chút là tốt nhất. không thì những đứa con trai đến lượt mình toàn đứa xấu, không được như anh trai cháu đâu. loại tốt thì chưa chắc đã để ý tới cháu, loại xấu thì, chắc chắn, một cô gái xinh xắn lại khéo ăn khéo nói như cháu mà thành đôi với họ chẳng đáng tiếc sao? dù cháu có đồng ý, anh trai cháu cũng không đồng ý đâu nhé!”

“À, nói tới đây mợ lại nhớ tới thằng con trai chán đời của mợ. năm nay nó bằng tuổi anh cháu, vô tích sự đủ đường, trong quân đội cũng chỉ lên tới chức liên trưởng thôi. Năm nay chuyển ngành rồi, về làm ở thành phố C nhà cháu đấy. Công việc mợ cũng chuẩn bị sẵn cho nó rồi, làm ở tòa án thành phố C...”

Mợ cả nhà họ Châu nói tới đây, bà mới đã hiểu ra phần còn lại. À... mợ cả nói vòng vo thế là muốn giới thiệu con trai cho cô à? Bà mới nghĩ tới đây bỗng mỉm cười, Tô Tiểu Mộc cô là ai? Trước giờ chỉ có cô làm mối cho người khác, nay nhà họ Châu muốn “thân càng thêm thân”, đẩy cô vào hố lửa, muốn cô làm cháu dâu à? Dựa vào năng lực làm mối của bà mợ này sao? Hừ, đừng nói có cửa, tới cửa sổ cũng không có đâu! Nghĩ tới đây, bà mới khéo léo ngắt lời mợ cả, giả vờ e thẹn, nói: “Cảm ơn ý tốt của mợ, nhưng... cháu có bạn trai rồi ạ.”

Vừa nói xong, bàn tiệc mới rồi còn náo nhiệt đột nhiên im lặng. Cụ Châu còn đang chuốc rượu Hạ Hà Tịch bên đó cũng nâng chén rượu mà không nói một câu. Bà mới lăm bắm, hóa ra các người đang hóng chuyện bên này của bản cô nương! Chuyện nhỏ thế này bản cô nương cũng không giải quyết được thì sau này còn mặt mũi nào mà ra đường nữa.

Mợ cả trách móc: “Tiểu Vũ, đừng mắc cỡ mà. Mợ biết cháu nói đùa thôi.”

Tiểu Mộc ôm má, ra về e thẹn: “Là thật đấy ạ, cháu không lừa mợ đâu. không tin, mợ hỏi anh cháu đi, anh cháu biết đó.”

Nói xong, mọi người lại lia ánh mắt về phía Hạ Hà Tịch. Hạ Hà Tịch nâng chén rượu, từ từ đưa lên mũi ngửi, rồi nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mộc, không nói lời nào. Bà mới cũng cười duyên nhìn Hạ Hà Tịch.

Châu tài nữ bị hai người mê hoặc, không chớp mắt, chống cằm quan sát động tĩnh của bọn họ.

Cuối cùng, mợ cả nhà họ Châu sốt ruột, giậm chân hỏi: “Tiểu Hạ, em cháu nói thật không? Cháu đã gặp bạn trai nó chưa?”

Hạ Hà Tịch nhìn quanh bàn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên gương mặt bà mối, cười ha ha nói: “Tiểu Vũ còn nhỏ, bạn trai cũng chỉ là lũ trẻ ranh chưa chín chắn. Cháu thấy con trai mợ cũng được đấy, không thì khi nào Tiểu Vũ đi gặp thử đi?”

Bà mối nhếch miệng cười thành tiếng, Hạ Hà Tịch, anh muốn qua cầu rút ván à? Đáng tiếc, chỉ bằng chúng ta đấu một lần dứt điểm đi?

Hạ Hà Tịch khẽ nhấp một ngụm rượu, chớp chớp mắt vẻ vô tội: “Ôi trời! Em gái ngoan à, xin lỗi nhé. Anh uống nhiều rồi, nhất thời lạnh miệng.”

Bà mối giao lưu bằng mắt với Hạ Hà Tịch một hồi rồi mới mở miệng nói: “thật cảm ơn ý tốt của bà và mợ cả, nhưng quan hệ giữa cháu và bạn trai rất tốt. người ta cũng nói dưa hấu xanh không ngọt mà, thực ra anh cháu cũng không hiểu rõ bạn trai cháu lắm. anh ấy thực sự là người rất tốt, chỉ cần sống chung với anh ấy một thời gian thì ai cũng sẽ thích anh ấy!”

Châu tài nữ càng nghe càng lẫn lộn, nheo mắt ngằn ngừ hỏi: “Tiểu Mộc... à... Tiểu Vũ, em thực sự có bạn trai à?” Sao từ trước tới nay cô chưa từng nghe bà mối nhắc tới, cô ấy giấu kín thế cơ à?

Cụ Châu đúng là gừng càng già càng cay, nghe cháu gái mình nói vậy, vội vàng nghiêm mặt, làm bộ giận dữ nói: “Tiểu Vũ, vừa nãy chính cháu nói, muốn nhận ta làm bà, sao bây giờ lại không nói thật thế chứ? Nào nào, ngồi cạnh bà đây, nói thầm cho bà nghe xem, rốt cuộc là có bạn trai chưa? Thực ra cháu cả nhà bà cũng rất tốt đấy, bao nhiêu đứa thích nó mà chẳng ai lọt vào mắt nó hết!” Cụ Châu ngừng một chút rồi lại cười tươi: “bà biết mấy đứa con gái các cháu thích người đẹp trai, tuấn tú, bà đảm bảo với cháu, cháu cả nhà bà không kém anh cháu đâu. Nào, lại đây ngồi cạnh bà nào...”

Lúc này, tâm trạng Hạ Hà Tịch cứ phoir phoir, cầm chén rượu nhấp một ngụm nhỏ, bình chân như vại. thấy bà mối ngồi bên cạnh cụ Châu, thế nhưng, không chờ bà cụ mở miệng, bà mối đã mở lời trước: “Bà, cháu có bạn trai thật. anh ấy đang học tiến sĩ ở nước ngoài, bà không tin thì cháu cho bà xem ví tiền của cháu, trong ví có ảnh bọn cháu chụp chung đấy ạ.”

Nói xong, Tô Tiểu Mộc rút ví tiền ra thật, chậm rãi mở ra cho cụ Châu xem. Hạ Hà Tịch im lặng một lát, dốc cạn chén rượu.

Cụ Châu cẩn thận ngắm bức ảnh được kẹp trong ví, rồi lại nhìn bà mối một cái, dành thời dài: “Trông kiểu thế này, người thế này... Thôi thôi, cháu không thích bà cũng không thể ép cháu được.”

Những người xung quanh nghe xong thì thôi không làm trò nữa, người đang uống rượu thì uống rượu, người đang ăn cơm thì ăn cơm, cuối cùng bữa tiệc cũng quay lại trạng thái bình thường. Mợ Châu bị một trận bẽ mặt, lại bị mẹ chồng lườm một cái, đành ngậm ngùi quay lại bàn mình ăn cơm. Trên bàn tiệc của cụ Châu, ngoài mấy ông anh đã say khướt, chỉ còn lại Hạ Hà Tịch và đám người Châu tài nữ.

Bà mối vẫn tiếp tục ứng phó bà cụ, vừa suy nghĩ bữa tiệc này ăn cũng khá rồi, nên thoát thân kiểu gì đây thì nghe thấy bên đối diện “thụp” một cái, tiếp đó là tiếng của Châu tài nữ: “Hạ Hà Tịch? Hạ Hà... lạ thật, sao nói ngất là ngất thế?”

7. Chương 06 - Con Cáo Họ Hạ

Chương 6

Con cáo họ Hạ

Khi bà mới quen Hạ Hà Tịch đã đặt cho gã họ Hạ nào đó một cái biệt danh hơi kỳ lạ - cáo già họ Hạ. Cáo, kẻ gian xảo, nham hiểm, cáo già, kẻ quỷ kế đa mưu.

Trước đây rất lâu lâu, Tô Tiểu Mộc đã ý thức được bản chất của con cáo già họ Hạ: nham hiểm, đen tối, xảo quyệt, nhưng lúc nào mặt cũng tỉnh bơ... con cáo già lại còn cải trang bằng hình tượng hào hoa, phong nhã, dịu dàng, chính nhân quân tử không chê vào đâu được.

Cho nên, trên cơ sở hiểu rõ bản chất, bà mới sẽ tin con cáo già họ Hạ say thật sao? không cần biết người khác tin hay không, dù sao bà mới cũng không tin. Sau khi Châu tài nữ và hai ông anh họ đưa Hạ Hà Tịch vào phòng riêng nghỉ ngơi rồi ra ngoài tiếp đón mấy vị khách còn lại, chỉ để “Hạ Tiểu Vũ” ở lại phòng chăm sóc “anh trai ruột” của cô.

Nhưng hiển nhiên, em gái “Tiểu Vũ” chẳng thân thiết gì với “ông anh ruột” của mình. Trong căn phòng nhỏ, Tô Tiểu Mộc bắt chéo chân không chút hình tượng, vừa nhìn Hạ Hà Tịch cười hì hì, vừa thần nhiên cắn hạt dưa.

“Anh trai của em ơi, anh trai tốt ơi, mau dậy đi. Mọi người đi hết rồi, anh giả vờ say cho ai xem hả?”

Hạ Hà Tịch: “...”

Không ai trả lời.

Bà mới tự rót cho mình một tách trà, tiếp tục lải nhải: “Đừng đùa với em nữa, anh mà còn không dậy là em hắt nước sôi đấy.”

Hạ Hà Tịch: “...”

Vẫn không ai trả lời.

“Xong.” Tiểu Mộc phỉ vờ hạt dưa trên tay đi, đứng dậy, le lưỡi nói: “Anh thích giả vờ cứ giả vờ tiếp đi, em ra ngoài đi dạo đây.” Nói xong, bà mới bèn đi ra cửa, mở cửa ra rồi đóng “sầm” một tiếng, quay đầu lại nhìn Hạ Hà Tịch. Ôi chao, ông anh họ Hạ chẳng thềm động lấy cái lông mi, độ khó của kỹ xảo này cũng hơi cao rồi phải không?

Thấy vậy bà mới tắc lưỡi, lẽ nào say thật? không phải chứ, không phải con cáo già họ Hạ hay đi xã giao bên ngoài sao? ăn cơm uống rượu với người ta phải là chuyện thường chứ, mà cũng chưa từng nghe nói anh ta uống say. Tiểu Mộc bĩu môi, chậm rãi thả bước tới cạnh giường nhưn cổ nhìn Hạ Hà Tịch, ấy thế mà trong chớp mắt thoáng ngẩn người ra.

Không thể không thừa nhận, Hạ Hà Tịch là một con... cáo rất đẹp trai. Bà mới vẫn còn nhớ khi mình bị vết thương trên chân hành hạ tới chết đi sống lại, cố mở mắt ra để kêu cứu thì thấy ngay gương mặt tuần tú của Hạ Hà Tịch. Khuôn mặt Hạ Hà Tịch không có điểm nào đặc biệt tinh tế, nhưng những điểm bình thường mà cùng kết hợp trên gương mặt ấy lại hiện lên vẻ đẹp đẽ, thanh thoát, rất vừa vặn. thêm một chút thì chói, thiếu một chút thì nhạt.

Cộng thêm vẻ mặt lo lắng của Hạ Hà Tịch khi ấy, Tiểu Mộc mới an tâm nhắm mắt, khước miệng khẽ nhếch lên. Vì cô cảm nhận được cảm giác an toàn như ba ông anh mang lại cho cô... nhớ tới chuyện xảy ra hơn nửa năm trước, bà mới tự dưng đỏ mặt. xoa xoa gò má ửng đỏ, bà mới ôm ngực tự nhủ phải bình tĩnh, bình tĩnh. Nhưng vừa bình tĩnh quay người lại nhìn con cáo kia, bà mới đã nhảy dựng lên hét to một tiếng, vì... gã họ Hạ đang mở mắt từ lúc nào, đang nhìn cô chăm chú.

Bà mới nhảy ra xa tới hơn hai mét, chân đụng vào ghế cũng không thấy đau, chỉ kinh ngạc nhìn Hạ Hà Tịch, lắp bắp: “Nhìn... nhìn... nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy gái đẹp bao giờ à?”

Hạ Hà Tịch cau mày, từ từ ngồi dậy, lấy tay đỡ trán, trông bộ dạng như đang rất khó chịu.

Tô Tiểu Mộc “hừ” một cái, hai tay chống nạnh nói: “Giả - vờ - giả - vệt! con cáo họ Hạ kia, anh vừa nhìn bản cô nương rất vô lễ nhé, nhìn một cái năm mươi tệ, đưa tiền đây!” dứt lời, bà mới xòe tay đòi tiền thật. Như bình thường, con cáo họ Hạ kia nhất định sẽ cười hì hì trêu chọc bà mới hai câu, nhưng lúc này Hạ Hà Tịch vẫn im lặng, nặng nề thở dài rồi từ từ kéo ống tay áo lên.

Trong phút chốc, bà mỗi kinh ngạc tới đờ cả người. trên cánh tay Hạ Hà Tịch nổi lên những nốt mẩn đỏ, trông có vẻ vừa ngứa vừa đau.

“Chuyện gì thế? Anh bị dị ứng thời tiết à?” bà mỗi vừa nói vừa tự giác bước tới cạnh giường. Đúng lúc Hạ Hà Tịch ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau là lại dọa bà mỗi nhảy dựng lên lần nữa. đôi mắt của tên họ Hạ hơi đỏ, cả người chỉ có thể dùng hai từ “tiêu tụy” để hình dung.

Hạ Hà Tịch ôm đầu, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Có thể là do rượu người ta tự ủ... Nhóc ơi, anh đau đầu quá!”

Bà mỗi nghe vậy bèn ngồi xuống cạnh Hạ Hà Tịch, cau mày nói: “chẳng lẽ dị ứng với rượu à? Anh cũng ngốc chết đi được! Không uống được thì uống ít thôi! Mau đưa em xem thử mấy nốt mẩn của anh xem nào. Em nhớ anh cả nói, dị ứng chỉ cần bôi thuốc là khỏi thôi. A, không được, không được! Đi bệnh viện nhé? Bệnh dị ứng này cũng có khi nặng lắm đấy!”

Bà mỗi lo lắng cuống cả lên. Vừa nghe thấy tiếng cửa mở thì Châu tài nữ đã vào phòng. Bà mỗi như tìm được cứu tinh, hỏi: “Chị Châu, chị tới đúng lúc lắm. mau nói cho em biết, bệnh viện gần nhất ở đâu?”

“Hả?” Châu tài nữ vừa vào phòng đã nghe thấy thì chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhìn Tiểu Mộc một lát rồi lại nhìn Hạ Hà Tịch, hỏi: “Sao thế? Ai phải tới bệnh viện?”

Bà mỗi thở dài: “Còn phải hỏi sao? đương nhiên là cái tên ngốc này...” Tiểu Mộc chỉ vào Hạ Hà Tịch, Châu tài nữ nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Mộc đang chỉ, chớp chớp mắt nhìn Hạ Hà Tịch chăm chú, phì cười.

Điều này lại khiến Tô Tiểu Mộc thắc mắc: “Chị Châu, chị cười gì thế?”

Châu tài nữ lắc đầu, nhìn Hạ Hà Tịch: “Anh chưa nói với Tiểu Mộc à?”

“Hả?” trực giác của bà mỗi nói với cô rằng, có lẽ, hoặc là, cực kỳ có khả năng cô bị tên cáo già họ Hạ này lừa giỡn! quả nhiên, nghe Châu tài nữ nói xong, gã họ Hạ đổi ngay bộ dạng yếu ớt ban nãy, tinh thần phơi phới đứng dậy, cài lại cúc tay áo rồi ra vẻ vỗ vỗ lên đầu bà mỗi, cười tươi đáp: “Em gái, không phải lo, trước khi lên núi anh cố ý bôi ít thảo dược, để nó lên mấy vết mẩn đỏ, nếu thực sự bị chườc rượu không thể chịu được thì lấy lý do dị ứng để thoát thân.”

“Anh!” bà mỗi nghe thế thì tức tới nghiêng răng ken két. Được lắm, Hạ Hà Tịch! Anh thực sự xứng đáng với cái tên “cáo già”, trước khi lên núi đã nghĩ tới đường rút lui rồi hả? Cũng nhân thể đùa tôi luôn đúng không? Im lặng một lát, bà mỗi lại nghĩ ra gì đó: “Được, mẩn đỏ là để đùa tôi, thế mắt anh đỏ thì sao? cũng là giả vờ à?”

Châu tài nữ hoảng hốt: “Tiểu Mộc, em không biết à? Mỗi lần anh ấy uống rượu đều thế, không sao đâu.”

Nghe thấy thế, trong lòng bà mỗi kêu “cộp” một tiếng, muốn mắng Hạ Hà Tịch mà quên sạch phải mắng thế nào. Trong chốc lát chỉ cảm thấy có thứ gì đó đè lên ngực mình, phiền muộn, nôn không ra mà nuốt cũng không trôi. Một câu nói đơn giản của Châu tài nữ, nghe thì... không sao, nhưng cảm giác quan hệ của hai người hình như gần gũi hơn trước. Con cáo họ Hạ uống rượu vào mắt sẽ đỏ, sao cô lại không biết?

Tiểu Mộc đang loay quanh với cảm giác mơ hồ đó thì thấy Châu tài nữ và tên họ Hạ đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, cô kinh ngạc hỏi: “Hai người đi đâu đấy?”

Châu tài nữ đã bước nửa người ra ngoài, nghe bà mỗi hỏi vậy, bèn ngoái đầu lại trả lời: “Anh Hạ cũng chưa nói với em chuyện này sao? Kế hoạch chiều nay là leo núi mà!”

Sét giữa trời quang!

Một câu nói mà khiến bà mỗi đông cứng cả người. tròn mắt nhìn bộ dạng ăn ý của con cáo họ Hạ và Châu tài nữ, bà mỗi càng muốn xông lên đánh người. sao con cáo già nham hiểm, xảo quyệt này không nói gì với mình, ngay cả kế hoạch lên núi cô cũng không biết, vậy rốt cuộc cô lên đây để làm gì?

Sao càng nghĩ càng thấy mình giống cái bóng đèn vậy? Không đúng, cô có chỗ nào giống bóng đèn đâu? Bởi cô vốn là cái bóng đèn mà!

Đường phân cách tôi có hơi say một chút thôi

Trên đường lên núi Bất Thanh, bà mỗi khó chịu, rất khó chịu. Có ba nguyên nhân làm bà mỗi khó chịu như thế:

Thứ nhất, chân bà mỗi vẫn chưa được khỏe lắm. chuyện này ai cũng biết, đương nhiên Hạ Hà Tịch không phải ngoại lệ. Anh hai cũng khuyên cô không nên hoạt động quá mạnh. tuy leo núi không được coi là hoạt động mạnh, nhưng so với người khác, Tiểu Mộc đi rất chậm, rất chậm. chưa leo được nửa tiếng, tên họ Hạ và Châu tài nữ đi trước vẫn cười cười nói nói, vui vẻ như đi trên đất bằng, còn cái bóng đèn là bà mỗi đi sau thì thở hồng hộc đuổi theo hai người.

Thứ hai, thời tiết chiều nay không đẹp, tự dưng lại có mưa. Tuy mưa không to nhưng như thế càng khó leo núi, không cẩn thận là có thể dẫm vào vũng bùn. Càng lên cao, sương mù càng dày. Việc này cũng khiến Tiểu Mộc gặp nhiều khó khăn, hai chân run lẩy bẩy. Nhưng hai người đang nói chuyện yêu đương phía trước hoàn toàn không có ý ngoái đầu lại nhìn mình một cái!

Thứ ba, giữa đường gặp bác tiểu phu đang xuống núi, Tiểu Mộc hỏi dò tới đỉnh núi còn bao xa, bác ấy nói khoảng một tiếng nữa là tới rồi. nghe thế bà mỗi vui hơn một chút, ngừng lại rồi hỏi tiếp: “Một tiếng là đo bằng tốc độ của cháu hay của bác?”

“Hả?”

Bà mỗi hít một hơi thật sâu, hỏi bằng cách khác: “Nói thế này cho dễ hiểu, đã tới lưng chừng núi chưa ạ?”

Bác tiểu phu ra sức lắc đầu: “Mới đi được một phần ba thôi.”

Bà mỗi ngẩng đầu than thở, leo gần hai tiếng còn chưa tới nửa đường, với vận tốc của mình không phải đến đêm mới tới đỉnh núi sao?

Khi bà mỗi tới trạm dừng chân đầu tiên trên núi Bất Thanh, phát hiện khách sạn đầu tiên, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định to lớn mà gian nan: bà đây mặc kệ! Tô Tiểu Mộc nặng nề thở hắt ra một hơi khi đưa ra quyết định, gọi hai người ở trước mặt vẫn còn đi như bay: “Chờ lát đã.”

Khi nghe thấy tiếng kêu gào yếu ớt của bà mỗi, gã họ Hạ và Châu tài nữ mới nhớ ra lần leo núi này còn đem theo một cái đuôi nhỏ. sau khi đỡ thở dốc, Tô Tiểu Mộc mới bày tỏ quyết định của mình một cách đơn giản: “Hai người cứ đi tiếp đi, em ở lại trạm dừng chân nghỉ ngơi, chờ hai người xuống núi.”

Châu tài nữ cau mày: “Không được, em không lên núi sao? Tiểu Mộc em có biết núi Bất Thanh quê chị nổi tiếng nhất là suối nước nóng trên đỉnh núi không? Nó...”

Bà mỗi không đợi Châu tài nữ giới thiệu xong, đã xua tay với vẻ vô cùng thê thảm, nói: “Em không leo nổi nữa, hai người đi chơi đi.”

“Nhưng mà...” Nghe thế Châu tài nữ lại càng khó xử: “Kế hoạch ban đầu của bọn chị là lên núi trước khi trời tối, chị đã đặt khách sạn trên đỉnh núi cho hai người rồi. Tiểu Mộc, em nghĩ xem, vừa tắm suối nước nóng vừa ăn thịt nướng thì sung sướng biết sao nhiêu! Tối còn đốt lửa trại...”

“Không đi! Không đi!” Bà mỗi không để Châu tài nữ dứt lời đã kiên quyết nói: “Em còn leo nữa thì sẽ mệt chết ở dọc đường mất. Ở đây cũng có khách sạn, em ở đây cũng được.”

“Cái con bé này...” Châu tài nữ dường như còn lo lắng điều gì đấy thì đã bị Hạ Hà Tịch kéo đi: “Thôi đi, cô ấy không muốn leo núi thì cứ ở lại đây cũng được.”

Vừa nghe thấy thế, bà mỗi và Châu tài nữ cùng ngẩn người ra. bà mỗi có phần kinh ngạc vì Hạ Hà Tịch mà lại không phản đối đề nghị của cô. Chẳng lẽ... anh ta không còn sợ Châu tài nữ sẽ làm gì anh ta nữa? Châu tài nữ cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, lúng ta lúng túng không biết phải nói gì, Hạ Hà Tịch lại nói rằng: “Vậy Tiểu Mộc cứ ở lại đây nhé, bọn anh đi tiếp đây!”. Nói xong, liền kéo Châu tài nữ quay người đi mất.

Hoàn cảnh này khiến bà mỗi kinh ngạc, người cứng đờ tại chỗ hồi lâu, cuối cùng mới nghiêng răng nghiêng lợi bật ba chữ ra khỏi miệng: “Cáo – họ - Hạ.”

8. Chương 07 - Uyên Ương Nghịch Nước

Chương 7

Uyên ương nghịch nước

Núi Bất Thanh có ba điều tuyệt vời: suối nước nóng, sương mù, khu rừng nguyên sinh.

Theo lời Châu tài nữ, điều hấp dẫn khách du lịch nhất trong ba điều tuyệt vời kia là suối nước nóng. Suối nước nóng lộ thiên ở núi Bất Thanh phần lớn nằm ở xung quanh khu rừng nguyên sinh, theo cách nói của mấy công ty du lịch thì: “Du khách được đắm mình vào sự hoang sơ thần bí của khu rừng nguyên sinh, vừa ngâm mình trong suối nước nóng lộ thiên ấm áp, vừa thưởng thức kì hoa dị thảo trong rừng qua lớp sương giăng mờ ảo. Cảnh đẹp hòa cùng tâm trạng thanh thản, một vẻ đẹp không bút nào tả xiết.”

Nhưng bà mỗi hiện nay không đắm mình trong làn sương mờ của khu rừng nguyên sinh thần bí, không có bóng hình của các loài động vật hoang dã trong truyền thuyết, càng không có hình ảnh hoa tuyết bay ngập trời lãng mạn, nhưng cô vẫn sung sướng ngâm mình vào “nước rửa chân” của người ta.

Khách sạn Tô Tiểu Mộc ở lại đặt đường ống dẫn nước nóng từ suối trên núi cao xuống. Dựa theo địa hình mà cải tạo thành suối nước nóng lộ thiên rộng hơn một trăm mét vuông. Cầu gỗ, núi cao, thác nước... in bóng lên mặt nước đang bốc hơi mờ ảo cũng có nét đẹp riêng của nó. Đáng tiếc, bà mỗi không có lòng dạ mà thưởng thức. Chỉ cần nghĩ tới việc tên họ Hạ đang vui vẻ nói cười và cùng tắm suối nước nóng với Châu tài nữ trên núi, là cô lại không kìm được tự nhắc nhở bản thân, thứ dẫn từ trên núi xuống không phải “nước nóng”, mà là “nước rửa chân” của người ta. (=.=)

Bà mỗi ngâm mình trong làn nước nóng, hai tay vất lên bờ, vừa khép hờ mắt thưởng thức cảnh vật xung quanh, vừa lẩm bẩm: “Không thể tin được, không thể tin được, ở đây một đêm mà mất hơn ba trăm tệ! Còn nói gì mà phí tắm nước nóng, mình đâu có nói là mình sẽ tắm. Đây đúng là ép giá mà. Không biết xấu hổ! Đúng là không biết xấu hổ!”

Bà mỗi rì rầm mắng chửi một hồi vẫn chưa hết giận, nhìn thác nước nóng đang đổ trên đầu mình, càng thêm tức giận: “Bực mình! Bọn họ đang ở trên núi ngâm mình trong hồ uyên ương, để mình phí tiền ở đây chỉ để uống nước rửa chân của bọn họ. Lúc về mà không tìm Hạ Hà Tịch tính sổ thì mình không phải họ Tô. Bực mình chết mất! Hồi ấy mà không nhận con cáo già kia thì đã không tới nỗi... Ôi trời!”

Tô Tiểu Mộc chưa nói hết câu đã nghe một tiếng “ùm” thật lớn, nước bắn tung tóe trước mặt. Đúng lúc miệng đang mở ra thì bị sặc mấy ngụm nước suối. Đây... mới xứng với cái danh “uống nước rửa chân”.

“Khụ khụ!” Bà mỗi vừa ho khan vừa đắm ngực, tức tới nỗi không nói nên lời. Xem ra, chuyến đi lần này đúng là chưa xem ngày giờ. Lẽ ra không được tin vào con cáo già họ Hạ kia. Không đúng! Phải là từ lần đầu gặp Hạ Hà Tịch, cô đã gặp vận xui rồi.

Bà mỗi vất vả lẩm bẩm mới trấn tĩnh được thì thấy tên gây họa lúc này. Một tên béo vừa cầm khăn chà mạnh lên người vừa cười với mình. Hình như người anh em này không coi đây là suối nước nóng, mà coi nó như phòng tắm ở nhà! Bà mỗi thấy thế thì phát run, vô thức lùi lại một bước. Không ngờ tên béo chết tiệt kia không biết xấu hổ, cũng ép lại gần. Bà mỗi lùi lại, tên béo tiến lên. Cứ thế, cứ thế, Tô Tiểu Mộc bị ép tới bờ suối.

Tên béo hớn hờ, cười hề hề, nói: “Em gái, đi du lịch một mình à? Anh cũng thế đấy...”

Bà mỗi nổi da gà vì câu nói của tên béo, trợn mắt trả lời: “Ai bảo anh thế? Tôi tới đây với chồng.”

Tên béo nghe thế thì nghi ngờ hỏi: “Thế chồng em đâu?”

Bà mới ngồi xuống cạnh bờ, thờ ơ không đáp, ngoảnh đầu sang một bên. Tên béo thấy vậy cũng nhìn theo hướng ngoảnh đầu của Tiểu Mộc, rồi kinh ngạc nói: “Ồi chao! Em gái, em đùa anh sao? Lão già ấy là chồng em à?”

Tiểu Mộc vốn định chớp mắt một lát để lờ tịt cái đồng thịt trước mặt, nhưng nghe tên béo nói thế cũng hé mắt nhìn một cái, trong chốc lát cũng kinh ngạc há hốc cả miệng. Qua màn hơi nước, nếu, hoặc, thật sự... cô không nhìn nhầm, cái lão già hói nửa đầu, ưỡn bụng bia, tay đang ôm gái kia sao nhìn giống... trưởng phòng của cô thế?

Bà mới thấy vậy bèn dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn bên kia một hồi, cuối cùng cũng chắc chắn mình không hoa mắt. Trưởng phòng Liêu của phòng nghiệp vụ cô cũng tới núi Bất Thanh, mà quan trọng là... cô gái lão ôm trong lòng có thể làm con lão được.

Bà mới im lặng mất ba giây, quay người lại để tự cứu mình. Cúi đầu, lặng lẽ nhấn phần thân từ vai xuống chìm vào trong nước, nếu giờ bị trưởng phòng Liêu đa nghi, nhỏ mọn phát hiện thì mình hết vui rồi. Tên béo thấy bà mới hoảng hốt, cũng cười hì hì: “Sao rồi em gái, thừa nhận đi! Em tới một mình. Sao nào? Có muốn chơi cùng với anh không, tối nay tới quán bar uống một chén, anh còn có mấy thằng bạn nữa...”

Tiểu Mộc cố gắng để không thấy buồn nôn, vẫn thờ ơ với tên béo. Giờ không thể đi, nếu mình lên bờ, rất có khả năng bị trưởng phòng Liêu phát hiện. Nếu bị lão ta nhìn thấy, hậu quả chắc chắn sẽ rất khó lường.

Tên béo vẫn ở cạnh bà mới tuôn một tràng dài. Thấy người đẹp không thèm để ý bèn gãi gãi ngứa thịt trước ngực, ngồi xuống bên cạnh, đang muốn nhào người sang thì thầm với cô thì bỗng thấy cánh tay đau nhói. Tên béo hoảng hốt hét lên một tiếng rồi tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn xuống, cánh tay múp múp của mình đang bị em gái dịu dàng “nhẹ nhàng tóm lấy”.

Ngẩng đầu nhìn bà mới, cô vẫn yếu đuối, dịu dàng, đáng vẻ vẫn nhẹ nhàng, thờ ơ, cười xinh xắn: “Anh béo, em quên nói với anh, anh cả em là cảnh sát, thế nên khi rảnh rồi em cũng học mấy chiêu phòng thân của anh ấy. Còn nữa, em ghét nhất người khác tới quá gần em, vì người khác tới quá gần là em lại căng thẳng, căng thẳng lắm luôn! Mà em cứ căng thẳng là không suy nghĩ được gì hết, làm gì cũng không biết đâu.”

Nói xong, tên béo lại hét thảm một tiếng, vì cái tay kia bị bà mới “nhẹ nhàng cầm lấy”, sắc mặt tên béo chuyển từ xanh sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang trắng. Những người xung quanh nhìn hai người này lại thấy cảnh tượng như sau:

Một tên béo đang ngồi cạnh một cô gái bằng tư thế rất kỳ quặc, sắc mặt thoát trắng thoát đỏ, vẻ mặt lúc đau khổ lúc nhẹ nhõm, còn cô gái mắt đen ngấn nước, vẻ mặt âm ức, vừa nhìn là biết đang bị tên béo bắt nạt, trêu ghẹo.

Bên bờ, tên béo bị Tiểu Mộc “trêu ghẹo” tới mức không thể chống đỡ được, cuối cùng khóc lóc xin tha: “Chị gái ơi, chị gái tốt bụng ơi, chị tha cho em đi. Em thật sự không có ý đồ gì. Em chỉ là... chỉ là tới đây chơi với mấy anh em, lúc chị mới thuê phòng thì thấy thuê phòng đơn, biết chị chỉ đi một mình. Anh em đùa giỡn, nói muốn quyến rũ chị. A a a...!”

Bà mới nghe thấy hai từ “quyến rũ”, tăng thêm chút lực ở tay, nhưng mặt mày vẫn bình tĩnh: “Tiếp đi.”

Tên béo khóc: “Bọn họ nói muốn quyến rũ chị, nhưng chỉ dám nói mà không dám làm... Sau đó cả bọn oằn tù tì, em thua, nên em phải đi, nói... nói là có thể lừa chị tới... Không phải, không phải, nếu... nếu cua được chị thì coi như em thắng cược.”

Tiểu Mộc nghe vậy thì mắt chợt lóe sáng, nói: “Cược? Các anh đem tôi ra đánh cược?”

Tên béo thấy thế thì nghĩ rằng bà mới giận, vội vàng xin tha: “Chị, em sai rồi, bọn em không phải là người, không nên mang chị ra đánh cược. Chị đại nhân không ghi...”

Chưa nói xong, tên béo đã nghe bà mới kích động hỏi: “Nói nhanh! Cược bao nhiêu tiền?”

Tên béo nghe vậy thì ngẩn người ra, trong lòng thầm hỏi đầu người này có bệnh à?

“Nói! Bao nhiêu?” Mắt Tiểu Mộc sáng như bắt được vàng.

“À...” Tên béo méo máo. “Nếu em thắng cược, mỗi người bọn họ đưa em một trăm.”

“Các anh tất cả có mấy người?”

“Bảy người.”

“Bảy người?” Bà mồi la ầm lên. “Nếu thắng thì được sáu trăm?” Nói tới đây, Tô Tiểu Mộc đảo mắt gian xảo, thầm tính toán. Bà mồi vui vẻ thả tên béo ra, thân thiện vỗ vai hắn, cười ha ha: “Người anh em, nói sớm có phải tốt hơn không! Có tiền mọi người cùng kiếm.”

“Hả?” Không phải nghi ngờ, bà mồi trước sau như hai người khác biệt khiến tên béo phải tròn tròn mắt.

Bà mồi hớn hở, vỗ tay nói: “Anh béo, tôi đồng ý tối nay tới quán bar với anh. Nói trước nhé, tôi sáu anh bốn.” Nếu là sáu phần, vậy là ba trăm sáu, không chỉ giảm được tiền khách sạn, còn kiếm được sáu mươi tệ bù vào công sức mình bỏ ra, cũng được đấy chứ! Nghĩ tới đây, Tiểu Mộc lại như nhớ ra gì đó: “Nói trước nhé, tiền rượu anh trả. Còn nữa, nếu anh dám không giao tiền cược thì đừng trách bản cô nương không khách sáo! Tôi nói cho anh biết, ngoài anh cả là cảnh sát ra, tôi còn có anh hai là bác sĩ khoa thần kinh vô cùng biến thái, anh ba là...”

“Hả?” Mặt tên béo méo xệch, đầu óc choáng váng. Giờ hắn ta đang suy nghĩ một vấn đề, rốt cuộc là đầu hắn có bệnh hay đầu em gái này có bệnh. Bà mồi không thèm quan tâm tới mấy chuyện này, tiếp tục dạy dỗ: “Lát nữa anh về thì khoe với bọn họ là đã cửa được tôi rồi, rồi nói tối nay có thể lừa tôi vào phòng, để bắt bọn họ thêm tiền cược, anh hiểu chưa?”

Nói xong đầu óc tên béo vẫn mờ mịt mông lung, còn Tiểu Mộc không hiểu tại sao lại rùng mình một cái. Sao cảm thấy... sau lưng lạnh thế? Giống như... có người đang trừng mắt nhìn mình ở phía sau. Bà mồi vừa ôm vai vừa từ từ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một người đang khoanh tay nhàn nhã đứng cách đó không xa. Nếu bà mồi đoán không nhầm thì anh ta đã chứng kiến toàn bộ cuộc gặp gỡ giữa cô và anh béo ban nãy.

Trong thoáng chốc, bà mồi muốn được cuốn theo chiều gió, nhưng lưng lại cứng ngắc, hóa đá ngay tại chỗ.

Người đàn ông khoanh tay, dáng vẻ rất ung dung, cười: “Tiếp tục đi, sao thế? Làm phiền tới hai vị à? Tôi đổi sang bể khác nhé?”

Bà mồi: “...”

Tên béo thấy tình thế xấu đi, cũng nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia, một lúc sau mới cẩn thận chọc bà mồi, hỏi: “Em gái, em sao thế? Anh chàng này là ai? Chẳng lẽ, em có chồng thật?”

“Chồng?” người đàn ông nghe thế thì cười phá lên, chuyển sang tư thế thoải mái hơn rồi mới trả lời rất kì quái: “Tôi sao mà gánh được! Tôi chỉ là một người độc thân tới đây tắm nước nóng thôi. Không cần thận... ừm, vô tình nhìn thấy hai vị...” Anh ta nói tới chỗ quan trọng thì cố ý ngừng một chút, lát sau mới dãn chân mày, nhả ra từng chữ: “Uyen – ương – nghịch – nước.”

Trong phút chốc, bốn từ như sét đánh làm cho bà mồi hồn xiêu phách lạc. Cuối cùng, bà mồi không nhịn nổi gào lên: “Hạ - Hà - Tịch!” Chuyện uyen ương nghịch nước là của anh ta và Châu tài nữ cơ mà? Từ lúc nào lại biến thành chuyện của cô và tên béo chết tiệt rồi?

9. Chương 08 - Đuôi Cáo

Chương 8

Đuôi cáo

Bà mồi và gã họ Hạ đấu khẩu một lúc, cuối cùng dọa cho anh béo sợ quá mà chạy mất. Bà mồi nhào người lên bờ, mấy trăm tệ tới miệng rồi mà còn bay mất. Bà mồi xót xa, vừa lắc đầu vừa chép miệng than vãn: “Tiếc ơi là tiếc, anh béo tốt bao nhiêu...”

Tên béo nghe thế thì trượt chân một cái, suýt nữa thì bị thương ở thắt lưng, sau đó hấn biến mất với tốc độ của dòng điện. Con cáo họ Hạ thấy vậy, nhếch môi cười, giận dữ: “Tiếc lắm hả, có cần anh đi với em không?”

“Tất nhiên rồi!” bà mồi trả lời mà không thêm suy nghĩ, trợn mắt nhìn gã họ Hạ, nói: “Không phải anh với Châu tài nữ đang kề vai sát cánh làm uyên ương tắm suối nước nóng sao? Sao lại ở đây hả?”

Hạ Hà Tịch giật mình, rồi nheo mắt nhìn bà mồi với vẻ suy ngẫm, nói: “Này nhóc, em ghen à?”

Tô Tiểu Mộc ghen hòng, không đáp lại được. Mà hình như câu nói của mình có hơi ghen tức thật...

Hạ Hà Tịch cong miệng lên, ra vẻ vô tội, nói: “Nếu anh nhớ không nhầm, Châu tài nữ là em giới thiệu cho anh mà? Anh và cô ấy ở bên nhau, không phải điều em muốn thấy sao? Sao lại giận dữ thế?”

Bà mồi im lặng, cau mày nói: “Nói nhảm ít thôi! Đừng có đánh trống lảng. Em hỏi anh, Châu tài nữ đâu?”

Hạ Hà Tịch ngẫm nghĩ một lát, rồi mới thản nhiên đáp: “Ừm, nhà cô ấy có việc đột xuất nên xuống núi rồi.”

“Xuống núi rồi?” bà mồi đảo mắt, lời của con cáo già có gì đó hơi kì lạ, hình như... có chỗ không đúng lắm. Nhưng rốt cuộc là không đúng thế nào thì nhất thời không thể nói ra được. Tới khi hai người ngâm nước nóng xong, rồi ăn cơm tối xong, cuối cùng bà mồi mới tỉnh ngộ ra chỗ không đúng là chỗ nào...

Trời đã tối nhưng Hạ Hà Tịch hoàn toàn không có vẻ muốn đi. Mặt khác, đồng chí Châu tài nữ là nhân vật “nữ chính” cũng chưa xuất hiện. Trăng sáng sao thưa, bầu trời đêm thăm thẳm, bà mồi cùng ngồi xem tivi trong phòng với con cáo già họ Hạ, cuối cùng cũng tỉnh táo lại đôi chút.

“Không phải anh với Châu tài nữ cùng nghỉ lại trên núi sao? Còn muốn tham gia đốt lửa trại gì đó mà?”

“Ừ, cô ấy đi rồi, một mình anh ở lại trên núi làm gì, thế nên mới xuống đây chơi với em...”

Bà mồi bị ba từ “chơi với em” làm cho kinh hồn bạt vía, vội vàng hỏi tiếp: “Thế chị ấy đâu? Xuống núi rồi không lên nữa à?”

“Ừ, cô ấy chờ chúng ta ở dưới núi. Sáng mai chúng ta tới gia trang nhà họ Châu gặp cô ấy.”

Nghe tới đây, dự cảm điềm xấu của bà mồi càng lúc càng tăng lên. Cô cân nhắc rồi lại đắn đo, cuối cùng không nhịn nổi nên mở miệng hỏi: “Thế anh đặt phòng ở đây khi nào thế? Chiều nay à?”

Hạ Hà Tịch vẫn dán mắt vào tivi, một lúc lâu sau mới chậm rãi chuyển ánh mắt sang chỗ bà mồi, nhếch môi, nói: “Phòng của em không phải là phòng đôi à?”

Một câu chết ngay! Trong phút chốc, bà mồi kinh ngạc tới mức cảm rơi thẳng xuống giường. Lúc này cô nghe nhầm hay Hạ Hà Tịch nói nhầm vậy? “Ý anh là gì?” Cô đặt phòng đôi là vì lúc đặt phòng hết phòng đơn rồi, không phải để đợi người khác vào ở cùng có được không hả?

Con cáo họ Hạ cười gian xảo, chân mày giãn ra, đáp: “Em nói xem anh có ý gì?” Nói xong, anh ta uể oải vươn vai đứng dậy, rất tự nhiên bỏ lại thêm một câu: “Anh đi tắm trước đây.” Cái giọng kia tự nhiên trôi chảy chẳng khác gì nói: “Ngày mai ăn cải thảo.”

Trong nháy mắt, bà mồi kinh ngạc tới nỗi không nói nên lời.

“Anh chờ một lát.” Kéo tên nào đó đang bước vào phòng tắm lại, bà mồi nuốt nước miếng, cố nở một nụ cười: “Anh Hạ, anh đừng đùa mà. Tuy chúng ta là bạn bè, nhưng dẫu sao nam nữ cũng có sự khác biệt, cùng ở phòng đôi...”

Chưa nói hết câu, Hạ Hà Tịch đã phì cười, bà mồi thấy vậy cũng ngơ ngẩn cười theo, đôi mắt ảm đạm lóe sáng: “À, em biết rồi, anh đùa em phải không? Con cáo họ Hạ này! Lúc chiều anh đã đặt một phòng đôi khác ở đây rồi hả? Em...”

“Sao có thể được?” Hạ Hà Tịch lại ngắt lời cô, tựa hờ vào cánh cửa, vui vẻ nói: “Hai người ở hai phòng đôi, em không thấy lãng phí sao?”

“Hả?” Tô Tiểu Mộc choáng hẳn, rốt cuộc con cáo họ Hạ này có ý gì?

Hạ Hà Tịch cười hì hì, vỗ vỗ lên đầu bà mối, nói vô cùng nhẹ nhàng: “Nhận được sự dạy dỗ ân cần của em, sao anh có thể lãng phí tiền bạc như thế được? Hai người ở phòng đôi là hợp lý rồi.”

Bà mối: “Ý anh là, đêm nay anh sẽ ở lại đây thật à?”

Hạ Hà Tịch nhún vai: “Không thì sao? Hay là em đi đặt thêm phòng nữa đi?” Vừa dứt lời, con cáo họ Hạ lại sờ cằm làm ra vẻ như nhớ ra điều gì đó: “À, nhưng có thể tốn nhiều đấy. Lúc này, ăn cơm xong, anh đã hỏi lễ tân rồi, phòng đơn, phòng đôi, thậm chí phòng ba đã đầy khách, chỉ còn lại mấy phòng của gia đình nhà chủ thôi. Đúng rồi, còn có phòng đặc biệt bốn ngàn tám trăm tám mươi tám tệ cũng tốt lắm đấy.”

Bà mối im lặng ba giây, cuối cùng không thể nhịn nổi, siết chặt tay rồi hét lên: “Hạ – Hà – Tịch! Anh là đồ khốn!”

Con cáo già họ Hạ thấy bà mối giận thì thản nhiên cười, quay lại phòng rồi ngồi lên giường, khoanh tay trước ngực tỏ vẻ “anh xem em làm gì được anh”: “Em sợ gì chứ? Anh là người đang hoang, em muốn gì anh chưa chắc anh đã đồng ý đâu nhé. Còn nữa, chỉ có một đêm, nếu thật sự không được thì em thức trắng đêm đi, anh sẽ không giở trò cường bức đâu, còn không được nữa thì em cứ nói em tới tháng rồi!”

Nghe con cáo họ Hạ cố ý ném trả lại mấy câu lần trước cô nói với anh, bà mối hít một hơi thật sâu, nhắc nhở mình không được giận dữ, không được giận dữ, kiểu gì cũng không được giận dữ. Tức giận là trúng gian kế của tên nào đó rồi. Xem ra, chuyện cùng anh lên núi Bất Thanh thăm hỏi gia đình họ Châu cộng thêm việc Châu tài nữ đột nhiên biến mất đều là âm mưu!

Cô đoán không sai, từ đầu Hạ Hà Tịch đã có mục đích, có kế hoạch rồi!

Cổ nuốt ngọn lửa giận dữ vào trong lòng, bà mối nghiêng răng: “Con cáo họ Hạ kia, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Hạ Hà Tịch một tay chống cằm, thản nhiên nói: “Anh muốn làm gì à? Này nhóc, câu này phải là anh hỏi em mới đúng.” Hạ Hà Tịch nói xong, hình như nghĩ ra chuyện gì thú vị, khóe môi vẽ một đường cong tuyệt đẹp, đôi mắt sâu thẳm cũng nheo lại, nhả ra từng chữ: “Tô Tiểu Mộc, anh chơi trò xem mắt với em thế là đủ rồi. Rõ ràng ngay từ lúc bắt đầu em đã hiểu rõ hơn ai hết, anh mới là đối tượng xem mắt của em.”

Phải, nửa năm trước Hạ Hà Tịch từ nước ngoài trở về thành phố C. Gặp mặt Tô Tiểu Mộc qua sự sắp xếp của anh bạn học cấp ba Tô Cẩm Trình, tuy lúc ấy chàng chưa hẳn có tình, thiếp cũng chẳng có ý, nhưng đôi bên đều ngầm hiểu, đây là ý đồ mai mối của Tô Cẩm Trình.

Nhưng bà mối là ai, thông minh tài giỏi, tư duy linh hoạt, không chỉ biết từ chối khéo anh hai nhà mình, mà thậm chí còn lợi dụng tài nguyên, tự ra tay làm mối cho Hạ Hà Tịch.

“Lấy cách này để từ chối đối tượng xem mắt của em, có phải vui lắm không? Rốt cuộc là ai đang đùa ai hả?” Hạ Hà Tịch vừa nói vừa từ từ lại gần bà mối. Thực ra, nếu Tô Tiểu Mộc không chống cự như thế, không bày ra đủ trò quỷ như thế, có lẽ anh đã không để tâm tới cô gái nhỏ này.

Chỉ tiếc là, Tô Tiểu Mộc quá lợi hại, giả ngu giả khờ quá tuyệt vời, lại thu hút sự chú ý của con cáo già Hạ Hà Tịch. Cô nhóc dễ thương như thế sao có thể bỏ qua, sao có thể rời mắt được? Nếu em thích chơi, thế thì anh chơi cùng với em. Bà mối quên mất, có một câu là “chơi với lửa có ngày bị bỏng”. Chơi rốt cuộc vẫn là chơi, đến một ngày nào đó, nó sẽ chấm dứt.

Hạ Hà Tịch từng bước, từng bước tiến lại gần bà mối. Khi anh đã tiến đến trước mặt, Tô Tiểu Mộc mới tự nhiên lùi lại làm ra vẻ mất trí nhớ, cười nói: “Ôi trời, không phải anh muốn đi tắm sao? Mau đi đi! Lát nữa em còn phải dùng phòng tắm nữa!”

Tôi là đường phân cách mất trí nhớ

Nhân lúc con cáo già họ Hạ kia tắm rửa, bà mối gọi điện thoại cho Châu tài nữ, lúc này mới biết toàn bộ kế hoạch của Hạ Hà Tịch. Bà mối không kìm được muốn khởi động cho dân gân cốt.

Châu tài nữ vừa nhận điện thoại đã thẳng thắn nhận tội: “Bà mối, em đừng giận chị mà, chị cũng bị ép buộc.”

Bà mối “hừ” một tiếng rồi nói tiếp: “Anh ta ép gì chị?”

“Anh Hạ cho chị tiền để bịt miệng, đồng ý giả làm bạn trai của chị trước mặt bà cho tới khi chị tìm được tình yêu đích thực. Còn nữa... anh ấy sẽ giới thiệu cho chị mấy anh chàng đẹp trai, tài giỏi trong công ty. Dù sao, anh ấy cứ lấy mật ngọt ra... ép chị”

Nghe vậy, bà mối ngửa mặt lên trời than dài. Quả nhiên câu nói ấy không sai: “Không sợ quân địch như thần, chỉ sợ đồng bọn như sói.” Thông minh tài giỏi như cô, không thua dưới tay Hạ Hà Tịch, mà thua dưới tay Châu tài nữ vừa tham tiền vừa háo sắc!

Châu tài nữ không thấy bà mối nói gì, chột dạ giải thích: “Thực ra... lần trước, khi anh Hạ phát hiện chị gọi điện về nhà, bảo chỉ đặt một phòng khách sạn thì chuyện đã hỏng rồi. sau đó anh ấy rất giận chuyện chị đưa phong bì cho em nhờ em mai mối. anh ấy nói, phải ăn miếng trả miếng, nếu em có thể gạt anh ấy lên núi vì phong bì, anh ấy cũng muốn em ném mùi vị bị tiền bán đứng...”

Tô Tiểu Mộc nghe xong thì phát điên: “Thế nên, chị cứ thản nhiên bán em đi như thế hả?” mình lại còn giúp anh ta đếm tiền như một con ngốc nữa! trong khoảnh khắc, sự ngưỡng mộ của bà mối dành cho Hạ Hà Tịch cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, không từ nào có thể hình dung nổi.

Cao thủ, đúng là cao thủ!

Để lừa cô lên núi, đồng chí Hạ đã dùng khổ nhục kế, mỹ nhân kế, kỹ xảo cao siêu, kế hoạch tỉ mỉ, tính toán khổ cực! Quả thật là hao tâm tổn trí! Sao cô không ngờ được Châu tài nữ lại quay mũi giáo, làm hai bà mối là cô đây chứ?

Bà mối càng nghĩ càng muốn xông vào phòng tắm đánh người. Châu tài nữ không hổ là kẻ “mềm nắn rắn buông”, còn nói tốt thay cho ông chủ: “Thực ra anh Hạ đối xử với em rất tốt, em biết tại sao anh ấy muốn chị đặt khách sạn có suối nước nóng trên đỉnh núi không? Vì anh ấy nói chân em không được khỏe, ngâm suối nước nóng có thể sẽ đỡ hơn.”

Nghe thế, bà mối đang tính đáp lại hai câu thì nghe có tiếng động không hề nhẹ nhàng truyền tới bên tai. Đau đớn mà sung sướng, ngọt ngào mà trầm bổng, phóng túng mà lo âu, rõ là nũng nịu, lại như nức nở... Đây... đây chẳng lẽ là tiếng gừ gừ trong truyền thuyết sao?

Dĩ nhiên, Châu tài nữ ở đầu máy bên kia cũng nghe thấy tiếng rên rỉ “trầm bổng” ấy, cô cười gian xảo rồi tự động ngắt máy. Tắt điện thoại, bà mối ngồi cạnh giường mặt mày đỏ lựng, còn tiếng rên rỉ càng lúc càng to. Thật là bực mình! Khách sạn bốn sao gì chứ, sao lại không có cách âm cơ chứ?

Nghĩ tới chuyện lát nữa phải ở chung phòng với tên họ Hạ, bà mối đã thấy (T.T) lấm rồi, nếu còn phối hợp với bài hát ru này nữa, cô thấy... mình rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm! Nghĩ tới đây, bà mối quyết định không chịu đựng nữa, chẳng thèm suy nghĩ gì đã xông ra khỏi phòng, tay nắm chân đá lên cánh cửa phòng bên một hồi. vừa gõ cửa vừa nghĩ thâm trong lòng, xin lỗi hai vị, dù có phá hỏng “cuộc vui” của hai vị tôi cũng phải thay mặt Đảng, thay mặt nhân dân ngăn cản hai vị!

Tô Tiểu Mộc vừa nghĩ vừa háng giọng, chuẩn bị gào lên thì cánh cửa mở “két” một tiếng. Bà mối hít một hơi thật sâu, hóa đá ngay tức thì!

Chuyện này thật là... Xui tận mạng đã là gì chứ? Tô Tiểu Mộc cô đã xui tới tận đây rồi!

10. Chương 09 - Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 9

Oan gia ngõ hẹp

Nếu trời cao cho bà mỗi thêm một cơ hội, cô nhất định sẽ xuyên về quá khứ, giữ lại bàn tay chuẩn bị gõ lên cửa phòng bên cạnh, ngậm ngùi nói với nó: “Đừng gõ cửa!” Nếu phải thêm thời hạn vào sau câu nói ấy, Tô Tiểu Mộc hy vọng là – một trăm triệu năm!

Lúc này bà mỗi đã để hồn bay đi ngàn dặm. mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông trung niên với quần áo lộn xộn trong phòng mà khóe miệng giật giật. tư thế hiên ngang oai hùng ban nãy đã biến thành mây khói. Một lúc lâu sau, bà mỗi mới nặn ra được một nụ cười, miễn cưỡng kêu lên: “Trưởng phòng Liêu...” Cô ngàn tính vạn toán, nhưng không thể ngờ nổi, cuối cùng mình lại đích thân đi gõ cửa phòng ông trưởng phòng Liêu mà trước đó đã phải cố gắng né tránh. Hơn nữa, cảnh tượng trong phòng lại là như thế...

Trên người trưởng phòng Liêu đáng yêu, thân thiện, nhã nhặn, hiền lành... chỉ quây một cái khăn bông màu trắng, nhìn kiểu tóc hỗn loạn và vẻ mặt khó chịu, chẳng khó đoán ra ông ta đang muốn mở cửa mắng người. liếc vào trong phòng một chút, nét mặt, tư thế của cô mỹ nữ kia rất hay ho: “chỉ thấy hai cánh tay cô ta để trần, chần chừ che trước ngực, vẻ mặt hoảng hốt như chú nai con ai thấy cũng thương, đương nhiên còn thoáng nhìn được dáng người thướt tha, yêu kiều của cô ta.

Lúc này, hai kẻ trong phòng ngoài phòng đều cùng nhau hóa đá... mắt to nhìn mắt nhỏ. phá hỏng chuyện tốt đẹp của cấp trên, Tô Tiểu Mộc không muốn than trời oán đất nữa, mà chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi hiện trường. Nhưng hình như ông trời thấy tình cảnh này chưa đủ loạn, khi Tô Tiểu Mộc đang suy nghĩ hai chữ “bye bye” phát âm thế nào, phải chạy trốn theo đường nào thì lại có tiếng cửa mở. trước khi bà mỗi kịp phản ứng thì đã nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Hạ Hà Tịch: “Chuyện gì thế?”

Nghe thấy thế, bà mỗi thần thờ quay đầu lại, lại hận không thể chọc mù hai con mắt của mình thêm lần nữa. No, lại là hình ảnh mỹ nam cởi trần, chỉ quấn khăn tắm màu trắng. Tô Tiểu Mộc đỡ trán, đang muốn Hạ Hà Tịch về phòng thì con cáo họ Hạ đã nhìn qua chỗ cô đứng, thấy cảnh tượng trong phòng.

Trong chớp mắt, Hạ Hà Tịch kinh ngạc kêu lên: “Trưởng phòng Liêu?”

Vừa nghe thấy thế, bà mỗi tay còn đang đẩy Hạ Hà Tịch về phòng cũng ngẩn ngơ cả người: “Hai người quen nhau à?”

Trưởng phòng Liêu quả nhiên không hổ danh là lãnh đạo, năng lực phản ứng không ai bì kịp. Chưa tới một cái chớp mắt đã thể hiện bản lĩnh lãnh đạo, vừa cười rung cả đám mỡ trên bụng bia, vừa lên tiếng chào hỏi: “Ôi, đây không phải là Tổng giám đốc Hạ sao? cậu cũng đi nghỉ à?”

“Vâng” con cáo họ Hạ nhìn chăm chăm vào gương mặt đang dần ra của bà mỗi, lại nhìn sang trưởng phòng Liêu, thầm suy tính, rồi nở nụ cười: “Cuối tuần lên núi nghỉ ngơi, tiện thể đưa con nhóc này đi ngâm suối nước nóng.” Còn chưa nói xong, anh đã khê kéo bà mỗi đứng lại gần mình, làm ra vẻ giật mình nghĩ ra điều gì đó: “À, còn chưa giới thiệu với trưởng phòng Liêu, đây là em gái tôi.” Nói xong, Hạ Hà Tịch lại cố ý liếc qua đẹp đang vô cùng hoảng sợ trong phòng, nhếch môi nói: “Trưởng phòng Liêu cũng đưa con gái nuôi với ngâm suối nước nóng sao?”

Trưởng phòng Liêu nghe thấy vậy thì cười to: “Tổng giám đốc Hạ thông minh thật!”

Bà mỗi nghe xong thì im lặng. Đúng là cao thủ so chiêu khác hẳn với người thường, con cáo họ Hạ thật sự rất thông minh, ngầm giải vây cho trưởng phòng Liêu. Tô Tiểu Mộc đang thần người suy nghĩ thì lại thấy trên đầu mình nặng nặng, ngẩng lên thì thấy con cáo họ Hạ đang gác tay lên đầu mình: “Con nhóc này đang mơ mơ màng màng, chắc chắn là uống nhiều rượu rồi gõ cửa nhầm phòng. Nhưng con bé không nhớ dai, chỉ cần tỉnh rượu là quên hết.”

Mắt trưởng phòng Liêu sáng lên, cười gian xảo: “thế thì tốt!”

“Vậy tôi đưa nó về trước, gấp lại sau nhé!”

“Tạm biệt.”

Bà mỗi ngây thơ xông ra khỏi phòng rồi bị gã họ Hạ xách thẳng về phòng. Mãi tới khi nghe tiếng đóng cửa sau lưng, bà mỗi mới tỉnh lại, nắm tay thở dài: Thế giới này thật là loạn chết đi được!

Tôi là đường phân cách lộn xộn

Hạ Hà Tịch ăn mặc chỉnh tề, bước ra từ nhà tắm, bà mới đang biểu diễn hàng loạt động tác tự hai mình như đập đầu vào tường, gõ đầu xuống bàn, giặt tóc...

Tên họ Hạ thấy thế không thèm ngăn lại, vừa nhìn bà mới biểu diễn vừa lấy khăn bông lau mái tóc còn ướt, hỏi: “Em biết trưởng phòng Liêu à?”

“Đúng!” bà mới vò mái tóc rối bù, trừng mắt nhìn Hạ Hà Tịch: “Ông ta là trưởng phòng bọn em, anh có hài lòng với đáp án này không hả?”

Con cáo họ Hạ nghe thấy thế thì khẽ nhú mày, vẻ không vui khẽ lướt qua chân mày, nói: “Thế thì hơi phiền phức rồi.”

Bà mới nhận ra giọng điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác, lửa giận ngùn ngụt, tức đến phát điên: “Chỉ đơn giản là hơi phiền phức thôi à? Anh có biết trưởng phòng Liêu nào đó đa nghi đáng ghét cỡ nào không hả? Anh có biết ông ta được công ty mẹ điều tới, đồng nghiệp của ông ta ở đó đánh trống khua chiêng tiễn ông ta đi như thế nào không hả? Anh có biết em đang phấn đấu để được thăng chức, sợ nhất là làm méch lòng lại tiểu nhân này không hả? Còn nữa, anh có biết chuyện ông ta đang nuôi (xin hãy đọc thầm chữ này) con gái bị em nhìn thấy, em sẽ bị ông ta đi tới chết không? Thế mà anh chỉ bảo hơi – phiền – thôi!”

Nói xong, bà mới hít một hơi thật sâu, thấy Hạ Hà Tịch thần nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sáng từ từ cong lên: “Đây là có hơi phiền, nhưng giờ có lẽ là phiền to thật rồi.”

“Ý gì hả?”

Hạ Hà Tịch sờ cằm, nhếch mép nói: “Em nói rất hay, nhưng... anh quên nhắc em, lúc này em có thể nghe thấy tiếng động đó đó ấy ấy ở phòng bên, giờ có lẽ bọn họ cũng nghe thấy tiếng chửi của em.”

Nghe xong, sắc mặt của Tô Tiểu Mộc xanh lét. Giờ thì cả sức xông lên bóp cổ cùng chết với Hạ Hà Tịch cũng không có. Bà mới đập đầu vào tường lần nữa, khóc không ra nước mắt: “Sao anh không nói sớm...”

Hạ Hà Tịch nhún vai: “Anh muốn nói mà, nhưng em có cho anh cơ hội đâu.”

Lần này bà mới không đập đầu vào tường nữa, ngồi phịch lên giường: “Được, đã đến nước này rồi, nghỉ hết tuần này, thứ Hai em xin nghỉ việc luôn cho xong. Đây, con cáo họ Hạ kia, chẳng lẽ bát tự của anh và em không hợp nhau thật? hay trời sinh ra anh là để khắc em? Rốt cuộc em đã đắc tội gì với anh mà anh cứ gieo vận xui cho em hết lần này tới lần khác thế? Sao từ lúc quen anh, em chưa gặp chuyện gì tốt hả?”

Tên họ Hạ nghe bà mới rên rỉ mãi thành quen, thế nên cũng chẳng cảm thấy gì, chỉ gãi gãi tai, thuận miệng đáp một câu: “Nghỉ việc cũng tốt chứ sao, có thể về nhà sinh con.”

Vừa nói xong, hai người đều sững sờ. Một lát sau, bà mới mới khẽ hỏi: “Sinh con của ai?”

Hạ Hà Tịch ho khan hai tiếng, cười tới run cả vai: “Thuận miệng nói vậy thôi. Ai bảo lần nào cãi nhau với anh, em cũng như mấy bà vợ trong mấy bộ phim truyền hình về gia đình.” Nói tới đây, con cáo họ Hạ ngượng ngập sờ mũi, mãi mới nói tiếp: “Đây nhóc, ban này anh không cố ý ăn mặc như thế... Anh đang ở trong phòng tắm thì nghe bên ngoài có tiếng động lớn, sợ em xảy ra chuyện gì mới vội vàng xông ra.”

Bà mới nghe vậy, trong đầu tự nhiên hiện lên bộ dạng khi nãy của gã họ Hạ. Tuy lúc ấy phần lớn sự chú ý của cô đặt trên tấm thân béo ú của trưởng phòng Liêu nhưng vẫn nhìn thấy có giọt nước nhỏ từ trên tóc xuống bờ vai mạnh mẽ của con cáo họ Hạ, rồi lại chậm chậm lăn từ xương quai xanh xuống vòm ngực rắn chắc...

Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mộc theo bản năng bịt mũi lại, chỉ sợ ông anh máu cam mà bất ngờ xông ra, làm bại lộ hình tượng trong sáng, thuần khiết của cô. Mẹ ơi! Thật sự không thể nghĩ tiếp theo giọt nước ấy nữa...

Hạ Hà Tịch thấy bà mới căng thẳng lấy hai tay bịt mũi, cau mày hỏi: “Em lại chảy máu cam à?”

Bà mới lắc đầu.

Thấy cô bị ngạt tới mặt mày đỏ lựng, Hạ Hà Tịch đứng dậy, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều: “Bỏ tay ra anh xem nào.”

Thấy Hạ Hà Tịch bước lại gần, bà mới vội vàng nhảy ra xa. Khi xác định vẫn giữ khoảng cách an toàn giữa hai người rồi mới giơ hai tay lên xin hàng: “Anh đừng tới đây, em có chuyện nói với anh.”

“Nói chuyện cần gì phải cách xa như thế?”

Bà mới gật đầu thật mạnh: “Cần chứ! Rất cần!” Con cáo họ Hạ lại gần một cái là ảnh hưởng ngay tới suy nghĩ của cô... Vận công hít một hơi thật sâu, Tô Tiểu Mộc sắp xếp lại từ ngữ trong đầu một lần nữa rồi mới nhẹ nhàng nói: “Hạ Hà Tịch, em thấy chúng ta quen nhau hơn nửa năm nay cũng coi như bạn bè rồi. nhưng chắc anh hai em không kể rõ tình hình hiện nay của em cho anh, em cũng không nói rõ với anh trong chốc lát được. Dù sao nói bao nhiêu câu đi nữa cũng chỉ để tóm lại thành một câu thôi: chúng ta tuyệt đối, tuyệt đối không hợp! Nói cách khác, hiện tại, không có anh chàng nào hợp với em! Thế nên, từ lúc mới quen anh, em đã dốc sức làm bà mối cho anh. Anh không thích Châu tài nữ cũng không sao, em có thể giới thiệu cho anh cô gái tứ mươi tám, mười chín, tới tận khi anh cưới mới thôi. Tóm lại là...”

Bà mới cúi đầu, chọc chọc hai ngón tay vào nhau. Cô tin người thông minh như gã họ Hạ, không cần cô nói thẳng anh cũng sẽ hiểu.

Nhưng không ngờ, bà mới còn đang ngẩn ngơ chốt câu thì đầu đó vang lên giọng điệu mỉa mai: “Nói xong chưa?”

“Nói... xong rồi.”

“Tóm lại là thế nào? Em nói một đồng câu lúc này, ý là anh thích em hả?”

“Hả?” Bà mới mồm chữ O, có chút bối rối.

Con cáo họ Hạ nhướn mày: “À... có phải em thấy anh lừa em lên núi Bất Thanh là có ý đồ quấy rối, muốn tỏ tình với em hả?” Hạ Hà Tịch ngừng một lát, che miệng cười, một lát sau mới nói tiếp: “Nhóc con, anh nói có ý với em lúc nào hả?”

“Hả?” chẳng lẽ lúc này Hạ Hà Tịch tấm trước, không phải ý đó sao?

Hạ Hà Tịch thấy vậy thì lắc đầu, cặp mắt cáo nheo lại: “Hiếm khi bà mối Tô tự mình đa tình thế.” Nói rồi sai bước ra ngoài. Tô Tiểu Mộc vẫn còn đang chờ người ra, thấy thế bèn hỏi: “Anh đi đâu?”

Hạ Hà Tịch ngoái đầu lại, giơ tấm thẻ phòng trong tay lên: “Nhóc con, anh biết khách sạn chỉ con phòng cho thượng khách là vì lúc ăn cơm tối anh đã đi đặt phòng. Lúc này tấm ở phòng em. Ừm, anh chỉ muốn dùng hành động thực tế dọa em chút thôi, cảnh cáo em em lần sau đừng làm mối vì tiền nữa. đánh đòn cảnh cáo.”

Nói xong thì tiếng đóng cửa cũng vang lên, chỉ còn bà mối ngơ ngẩn đứng đó. Lâu sau, Tô Tiểu Mộc tự xưng là quý khách đa mưu mới đột nhiên tỉnh ngộ. Cô lại bị con cáo họ Hạ lừa đùa giỡn!

“Hạ - Hà - Tịch! Anh không chết tử tế được đâu!”

11. Chương 10 - Đạo Đức Nghề Nghiệp

Chương 10

Đạo đức nghề nghiệp

Hôm sau Hạ Hà Tịch và Tô Tiểu Mộc đi xe buýt xuống núi, lại gặp một chuyện bất ngờ.

Bà mối đặt hành lý trên xe buýt, đang chuẩn bị ngồi xuống thì nghe có giọng nữ ngọt ngào vang lên phía sau: “Anh Hạ, khéo thật đấy!”

Bà mới quay đầu lại thì thấy một gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp đang cười duyên với... cái lưng mình. Hả? Đây không phải là “con gái nuôi” của trưởng phòng Liêu sao? Nhưng điểm khác biệt với đêm qua là, hôm nay đồng chí “con gái nuôi” mặc một chiếc váy liền bó sát màu tím đậm. Còn điểm giống nhau đến kì diệu với chiếc chăn mỏng đêm qua là, chúng đều khéo léo làm nổi bật dáng vóc thon thả của cô “con gái nuôi”. Mái tóc thẳng xoa trên bờ vai càng làm cô “con gái nuôi” thêm thanh khiết đến động lòng người, chắc chắn không thể khiến người ta tưởng tượng tới một hình ảnh khác của cô ta trong khách sạn.

Tô Tiểu Mộc kinh ngạc nhất là loại con gái nhìn thì thấy trong sáng, nhưng lại dùng thân thể để... ừm, dùng thân thể để đổi lấy hạnh phúc. Hừ hừ, chỉ hai tiếng thôi mà, mình chẳng thêm để tâm tới cô ta. Mà cô “con gái nuôi” này hình như cũng coi bà mới là trong suốt, vòng qua bà mới để chào gã họ Hà đang ngồi bên cạnh cửa sổ: “Anh Hà!”

Bà mới nghe thấy thế thì nổi hết cả da gà, nhưng cũng khâm phục tài tính toán của cô “con gái nuôi”. Kiểu xưng hô “anh Hà” này không vô phép cũng không đường đột, quan trọng nhất là cô ta có thể đoán được Hà Hà Tịch không thích người ta gọi anh là “Tổng giám đốc Hà” ở bên ngoài.

Con cáo họ Hà kinh nghiệm đầy mình, cũng chẳng phản ứng gì với sự xuất hiện đột ngột của cô “con gái nuôi”, gật gật đầu rồi thờ ơ nói một câu: “Chào cô, trưởng phòng Liêu đâu?”

Cô “con gái nuôi” che miệng, cười: “Anh ấy à... nói là nhà có chuyện, sáng sớm đã lái xe xuống núi, bỏ em ở lại đây, ai...” Nói tới đây, cô “con gái nuôi” tỏ vẻ đáng thương khiến người ta thương hại, đôi mắt lóe sáng, rồi lại nhoẻn miệng cười: “Nhưng cũng không có gì nghiêm trọng lắm, không ngờ anh cũng đi xe buýt xuống núi. Anh không lái xe tới sao?”

Vừa nói, cô “con gái nuôi” vừa lượn tới chỗ ngồi bên cạnh anh, lợi dụng thân hình xinh xắn ép bà mới về phía sau. Hà Hà Tịch thấy hết nhưng không nói gì, chỉ nhếch môi nhìn bà mới một cái rồi quay lại cô “con gái nuôi”, hờ hững “ừ” một tiếng.

Cô “con gái nuôi” nói một tràng dài, thế mà con cáo họ Hà chỉ đáp có một tiếng, thế nên cô “con gái nuôi” không vừa lòng, cong môi nói tiếp: “Anh Hà không lái xe tới cũng đúng, nghe nói đêm qua mưa suốt, đường xá không tốt lắm đâu.”

Nói xong, Hà Hà Tịch và bà mới cùng sững sốt, không nói được gì. Bởi vì... cô “con gái nuôi” vừa giả vờ nũng nịu đáng yêu, vừa không hề khách sáo ngồi xuống bên cạnh Hà Hà Tịch.

(_)#

Một lúc lâu sau, cuối cùng bà mới cũng thoát khỏi tình trạng bị cắt điện. Bà mới nghiêng rằng, suýt chút nữa thì gào lên: “Đó là chỗ của bà đâyyyyyyyyy!”

Hà Hà Tịch vẫn im lặng, cuối cùng cũng bật ra được một câu: “Xưng hô với cô thế nào đây?”

“Anh Hà cứ gọi Mai Mai là được rồi.”

“Mai... cô Mai, tôi và em gái tôi đi cùng nhau.” Con cáo họ Hà nói xong bèn chỉ chỉ vào bà mới vẫn còn đứng đó, ý là “chỗ ngồi bên cạnh tôi có người rồi”. Cùng lúc ấy, bà mới cũng tức tới độ xị khói trên đỉnh đầu, khoanh tay trước ngực, dậm chân có vẻ sốt ruột.

Thấy vậy, Mai Mai khẽ “ôi” một tiếng, ôm ngực ra vẻ mới phát hiện sự tồn tại của bà mới, giọng đáng thương, nói: “Xin lỗi, em quên mất cô Hà cũng đang ở đây.”

Bà mới cười lạnh lùng, có mà cô cố ý quên tôi đi ấy.

“Thật sự xin lỗi, ban nãy lên xe chỉ thấy anh Hà, cũng không ngờ chỗ này có người rồi. Em... em đáng chết, sao em lại ngốc thế chứ? Lại không nhìn thấy cô Hà...” Mai Mai làm ra vẻ đáng thương, khổ sở khiến người ta phải cảm động, chỉ nói có mấy câu mà mắt đã nhòe đi, nhìn như sắp khóc, nhưng miệng vẫn không động đậy, không hề có ý đứng lên nhường chỗ.

Bà mới trợn mắt, chẳng qua cũng chỉ là một chỗ ngồi thôi mà? Nói cứ như đi giết người không bằng, còn ra vẻ khóc lóc, ăn năn. Nhưng Mai Mai dùng thực tế để nói cho Tô Tiểu Mộc biết rằng, có đấy! Thực sự có đấy! Mai Mai vừa nức nở xin lỗi cô, vừa liếc nhìn Hà Hà Tịch. Trong chốc lát, hành khách ngồi xung quanh đều ngoác nhìn về phía này.

Lúc này, bà mới mới biết thủ đoạn của Mai Mai. Được đấy! Lùi một bước để tiến ba bước. Nếu là người khác thì có lẽ họ đã thương cảm mà đổi chỗ cho cô rồi đúng không? Nhưng hôm nay cô xui xẻo rồi, gặp đúng Tô Tiểu Mộc tôi. Được! Cô muốn tôi làm người xấu, tôi làm người xấu cho cô xem.

Tô Tiểu Mộc cười nhạt, khoanh tay, từ từ nói: “Nếu xin lỗi... thế chị phải đứng lên nhường chỗ cho tôi chứ!”

Vừa nói xong, nước mắt Mai Mai đã đọng lại khóe mắt, không chảy xuống được nữa. Có lẽ Mai Mai cũng không ngờ trên đời lại có người da mặt “dày” tới cỡ này. Á khẩu trong chốc lát, cô ta cúi đầu, không biết nên phản ứng ra sao: “Tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi, đứng lên đi!” Bà mới không cho đối phương cơ hội, trong giọng nói cao vút còn mang chút hờn dỗi, khiến hành khách ngồi ghế trước phải ngoái đầu nhìn. Tô Tiểu Mộc trừng mắt lườm đám người xem không biết gì, tiếp tục đóng vai kẻ ác độc: “Cô Mai, xin – cô – đứng – lên!”

Tối hậu thư đã đưa ra, Mai Mai nhất thời bó tay, khẽ quay đầu nhìn Hạ Hà Tịch, lại lắp bắp nói: “Anh Hạ...” Ánh mắt ấy, giọng điệu ấy, bà mới nhìn mà phải tấm tắc khen ngợi, “con gái nuôi” đúng là “con gái nuôi”, công lực thật thâm hậu.

Để xem, giữa “em gái” và Mai Mai, con cáo họ Hạ sẽ chọn thế nào?

Hạ Hà Tịch nghe có người gọi thì ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt kín đáo của Mai Mai, đang định nói gì thì đối phương đã nói: “Chỗ này gần cửa sổ, em say xe...”

Người khác say xe thì muốn ngồi gần cửa sổ, cô Mai Mai này kỳ lạ thật, say xe lại muốn ngồi phía trong. Không phải, không phải, tôi thấy cô chỉ cần ngồi cạnh anh Hạ của cô thì sẽ không say xe nữa phải không? Bà mới khẽ “hừ” một tiếng, không nói thêm gì, nhưng ánh mắt đã nói rõ ràng cho con cáo họ Hạ kia: “Anh xem rồi làm đi!”

Hạ Hà Tịch chớp mắt, nhìn người đẹp ngồi bên cạnh, lại nhìn “em gái ngoan” đang đứng, rồi cúi đầu tiếp tục đọc báo: “Nhóc con, em đổi chỗ cho cô Mai một lát đi.”

“Hạ – Hà – Tịch!” Anh là đồ trụy lạc, tên khốn thông đồng với bồ nhí!

—Tôi là đường phân cách ngồi lòng không loạn—

Dù có ngàn lần, vạn lần không bằng lòng, Tô Tiểu Mộc vẫn phải đổi chỗ cho cô “con gái nuôi” Mai Mai. Trong lúc Mai Mai đắc ý, tình tiết vở kịch lại có sự thay đổi lớn. Mọi người chỉ thấy đồng chí Hạ Hà Tịch bỏ kính ra, gấp tờ báo lại, xách túi giấy tờ đứng dậy định đi.

Mai Mai ngồi bên ngoài tròn mắt: “Anh Hạ, anh làm gì thế?”

Hạ Hà Tịch nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành: “Ôi, không biết thế nào đột nhiên tôi cũng thấy ngồi cạnh cửa sổ hơi say, thế nên... đổi chỗ một lát có thể sẽ tốt hơn.”

Sau đó, gã họ Hạ ung dung đổi sang chỗ ngồi bên cạnh bà mới. Bà mới đáp lại Mai Mai bằng nụ cười ngọt ngào, cuối cùng tâm trạng cũng vui lên. Thấy con cáo họ Hạ ngồi xuống cạnh mình, bà mới cười híp cả mắt: “Coi như anh biết điều.” Biết ai mới là “bà chủ” của mình.

Hạ Hà Tịch cười nhạt, lại giở tờ báo ra rồi thở dài: “Vì anh biết, nếu đắc tội với bà mới Tô, sẽ vướng vào cuộc trả thù mang tính hủy diệt.” Đương nhiên, biểu hiện ham muốn chiếm giữ anh quá rõ ràng như thế, nếu anh không phối hợp một chút, chẳng phải quá có lỗi với em sao?

Bà mới bên này chẳng mấy may hay biết suy nghĩ của con cáo già, siết tay nói: “Đúng đấy! Nhất định em sẽ tìm cơ hội báo thù con bé Mai kia.” Chỉ là, cả Hạ Hà Tịch và bà mới cũng không ngờ được, cơ hội báo thù lại tới nhanh đến thế!

Sau khi xuống núi an toàn, hai người ăn cơm trưa ở nhà họ Châu. Châu tài nữ chờ hai người đã lâu. Để Hạ Hà Tịch không phải vất vả giả vờ làm bạn trai mình nữa, Châu tài nữ cố tình sắp xếp cho hai người ăn cơm trong đại viện nhà cô.

Đại viện là nhà riêng của nhà họ Châu. Sau khi núi Bát Thanh phát triển thành khu du lịch, bà Châu đã sửa nó thành nơi tiếp đón khách. Ăn cơm ở đây, một là sẽ không gặp phải họ hàng thân thích nhà họ Châu, hai là gần bến xe bus, cũng coi như nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng điều Châu tài nữ không ngờ được là, khi bà mối và Hạ Hà Tịch xuống núi, lại là một nhóm kỳ quái gồm 3 người. Đúng, người thừa ra, chính là cô “con gái nuôi” Mai Mai.

Dĩ nhiên Mai Mai không cam lòng với thất bại trên xe bus. Vừa xuống xe đã bám riết lấy Hạ Hà Tịch. Không những không để ý đến Châu tài nữ, mà còn ngỏ ý chiều sẽ cùng đón xe về thành phố C với hai người kia. Lúc đầu Châu tài nữ còn giữ im lặng với cô Mai không quen biết này, nhưng cuối cùng không chịu nổi, lặng lẽ kéo bà mối vào phòng vệ sinh, hỏi: “Cô ta chui từ đâu ra thế?”

Bà mối cười nhạt, cả Châu tài nữ cũng nhận ra kẻ kia tới chẳng phải điều tốt lành gì, cô còn có thể nói gì được chứ? Cúi mặt xuống, Tô Tiểu Mộc mĩa mai nói: “Ai mà biết được! Là người Hạ Hà Tịch quen ở khách sạn.”

Châu tài nữ: “Chẳng lẽ là loại dịch vụ đặc biệt?”

“Ừm, đại khái thế.”

Bà mối vừa nói với Châu tài nữ vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh. Đúng lúc bên phòng vệ sinh nam cũng có người bước ra, vừa liếc mắt đã thấy có chút quen quen, nhìn thêm lát nữa, cô đột nhiên kêu lên: “Anh béo!”

Anh béo đang định đi về phía nhà ăn, nghe Tô Tiểu Mộc gọi thế thì sững người, ngoái đầu lại nhìn. Đúng là em gái siết cổ tay mình ở suối nước nóng đây mà. Chân mềm nhũn, suýt nữa là ngã ngồi...

Châu tài nữ thấy vậy, lại càng thấy lơ mơ, cau mày hỏi: “Lại là ai đây?”

Bà mối cười cười, đáp: “Quen ở suối nước nóng, Châu tài nữ, chị về trước đi, em đi theo ngay.”

Đuổi Châu tài nữ đi rồi, bà mối cười gian xảo, đi tới chỗ anh béo, nhìn anh trai béo ú đang toát mồ hôi hột.

Anh béo lau mồ hôi trên trán, thấy vô cùng ảm ức, chẳng phải chỉ muốn trêu đùa em gái dịu dàng trong lúc ngâm nước nóng thôi sao? Sao chuyện lại phát triển theo chiều hướng bị thảm thế này? Xuống núi rồi mà còn đụng phải vị nữ hiệp ấy. Anh béo chủ động van xin: “Em gái ơi, anh xin thề, sau lần gặp em, anh sẽ không đi trêu chọc con gái nhà lành nữa. anh vừa lái xe xuống núi với mấy người anh em thôi, em tha cho anh đi. Em xem, cổ tay anh còn tím đây này!” nói xong, anh béo làm bộ mặt đau khổ, kéo tay áo lên cho bà mối xem.

Khóe miệng bà mối cong lên, tỏ vẻ hài lòng, tay vỗ vỗ lên vai anh béo một cách oai phong lẫm liệt: “Tốt lắm, tốt lắm, biết sai rồi sửa thì còn gì tốt hơn. Anh tên gì nhỉ?”

Anh béo khóc: “Trang Vĩ Đạt.”

“Giả Vĩ Đạt?” Bà mối lú lười: “Bố mẹ anh thật sự là... rất vĩ đại.”

Bà mối gỡ gỡ đầu, trong lòng thầm tính toán, mắt đảo liên tục, sau đó vỗ tay nói: “Trang Vĩ Đạt, thấy biểu hiện của anh hôm nay, em thấy anh là người tốt, thế nên giờ em quyết định giới thiệu cho anh một cô em gái dịu dàng đúng nghĩa luôn, vừa đẹp vừa dịu dàng.”

“Hả?”

“Hả cái gì? Lại đây, nghe bà mối ta nói với anh này...”

Từ phòng vệ sinh quay trở lại, con cáo họ Hạ phát hiện bà mối mặt mày hớn hở, vui vẻ như vừa kiếm được tiền. mà cái dáng của Tô Tiểu Mộc bây giờ thì chắc chắn... có người sắp gặp xui. Thế nên, thừa lúc Châu tài nữ đi mua vé xe, Mai Mai đi trang điểm, Hạ Hà Tịch bình tĩnh hỏi: “Nói đi, lần này lại tính gây họa cho ai đây?”

Bà mối vui vẻ lắc đầu đáp: “Gây họa cái gì? Là chuyện tốt, chuyện vô cùng tốt! Em vừa mới nhận tin cho Châu tài nữ rồi, bảo chị ấy chỉ cần mua hai cái vé xe là đủ. Vì... Mai Mai ngoan ngoãn nhà anh có lẽ đi trang điểm lần này sẽ không quay lại nữa, ha ha.”

Hạ Hà Tịch bật cười, nhưng cũng không quá bất ngờ, neho mắt hỏi: “Mới nãy em đi vệ sinh lâu thế là làm gì hả?”

Bà mối nhếch môi, hùng hồn đáp: “Làm – mối!” Trang Vĩ Đạt và Mai Mai là một cặp xứng đôi đến cỡ nào chứ? Nếu không giúp họ lại gần nhau nhanh một chút, lương tâm của Tiểu Mộc chắc chắn sẽ bị lên án. Để

Mai Mai đi xe riêng với Trang Vĩ Đạt về nhà, tai mình và Hạ Hà Tịch cũng được yên tĩnh, chẳng phải ven cả đôi đường sao? Nghĩ tới đây, bà mới mới kể lại chuyện gặp anh béo cho Hạ Hà Tịch nghe.

Con cáo họ Hạ nhưn mày: “Em tin chắc Trang Vĩ Đạt có thể đối phó được với Mai Mai à?”

Bà mới lắc đầu, dương dương tự đắc: “Chuyện này anh không cần quan tâm, dù sao em cũng có cách khiến Mai Mai mắc câu.”

Hạ Hà Tịch im lặng, lần này là thật. tình quái như Tô Tiểu Mộc, ngay cả mình cũng bị cô ấy đùa giỡn, giúp một tên béo đối phó với kiểu con gái ham tiền đương nhiên không phải nói chơi. Nghĩ tới đây, con cáo họ Hạ mới từ từ hỏi: “Bà mới Tô, đạo đức nghề nghiệp của em lúc này để đâu rồi?”

“Đạo đức nghề nghiệp?” Bà mới mở tròn mắt, kinh ngạc đáp: “Đạo đức nghề nghiệp là để nói với người mới vào nghề, được chứ? Với người như Mai Mai, không cần đạo đức nghề nghiệp gì hết.”

Khóe miệng con cáo họ Hạ khẽ động, đỡ trán cười nhạt, quả nhiên đắc tội với bà mới sẽ rơi vào cuộc trả thù mang tính hủy diệt. thế nhưng... Tô Tiểu Mộc, em vội vàng tặng Mai Mai cho người khác thế, có phải vị chua hơi gắt không?

12. Chương 11 - Báo Ứng

Chương 11

Báo ứng

Con cáo họ Hạ nói không sai, người đắc tội với bà mới đều rơi vào cuộc trả thù mang tính hủy diệt. nhưng khi nói câu ấy, Hạ Hà Tịch đã quên một chuyện: người đắc tội lớn nhất với bà mới, chính là mình. Thế nên lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát, Hạ Hà Tịch về thành phố C được hai hôm đã bị trả thù vô cùng ghê gớm.

Hạ Hà Tịch nhìn gương mặt vô cùng thâm cảm của mình trong gương, nặn ra một nụ cười giễu cũng không nổi, bởi vì... khóe môi khẽ nhếch lên một cái thôi là vừa đau vừa ngứa. Hạ Hà Tịch nhắm mắt, để bản thân mình tỉnh táo lại, gọi điện cho thư ký An Định kể sơ qua tình hình, dời tất cả các cuộc họp lại sau, rồi mới bảo An Định hẹn sẵn với bệnh viện hộ mình.

An Định thấp thỏm lo âu, cũng vì căn bệnh tới bất thành linh của sếp mà cuống cả lên: “Được, tất cả các cuộc họp lùi lại đến sau, cuộc đàm phán đã hẹn từ tuần trước tôi cũng sẽ giải thích với bên công ty kia... Bệnh viện? Hẹn với bệnh viện mọi khi anh vẫn đến nhé? Tôi gọi điện cho bác sĩ Tô ngay đây.”

Trong đầu Hạ Hà Tịch hiện lên gương mặt cười cợt, sung sướng khi người khác gặp họa của Tô Cẩm Trình, quả quyết từ chối: “Đổi nơi khác.” Nghĩ một lát, lại bổ sung thêm: “Bệnh viện bình thường là được rồi.”

“Vâng”

Và thế là, con cáo họ Hạ ôm gương mặt sưng như cái đầu heo lặng lẽ nằm viện. ngay cả người trong công ty cũng không rõ rốt cuộc Tổng giám đốc Hạ mắc bệnh gì, đương nhiên, trừ người thân cận nhất, ngày nào cũng đưa giấy tờ tới cho anh ký tên – An Định.

Nhưng mỗi khi các đồng nghiệp hỏi tới bệnh tình của Tổng giám đốc Hạ, bộ dạng An Định đều như muốn nói rồi lại thôi, muốn nói nhưng lại không thể nói. Cho dù đám đồng nghiệp đe dọa, dụ dỗ, cuối cùng một An Định thích buôn dưa vẫn bảo vệ được bí mật. Thôi vậy, vì danh dự và niềm kiêu hãnh của Tổng giám đốc Hạ, nhất định không được nói. Chờ dung nhan bị hủy hoại của anh ấy đỡ hơn một chút thì báo cho mọi người địa chỉ bệnh viện, bảo họ tới thăm.

Quan trọng nhất, Tổng giám đốc Hạ đã đặc biệt dặn dò, nếu tiết lộ bí mật, nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết! có trừ hết tiền lương không? Có đổi thư ký không? Chắc chắn, nhưng thực sự không ngờ được Tổng giám đốc Hạ nho nhã, dịu dàng mà cũng có lúc đe dọa người ta, cảm giác như... chắc chắn là bị ai đó dạy hư.

An Định ôm bí mật kinh thiên động địa này im như thóc, mặc cho đám đồng nghiệp đánh tiếng thế nào, YY ra sao vẫn không mở miệng. Nhưng phàm là chuyện, đều có ngoại lệ, đặc biệt, ngoại lệ này lại ở người nào đó.

Đồng chí Hạ Hà Tịch nằm viện đến ngày thứ 3, bệnh dị ứng đã có biến chuyển tốt, những vết mẩn đỏ dày đặc trên lưng và cánh tay đã không còn ngứa ngáy khó chịu. Nhưng gương mặt đẹp trai, phong lưu thì vẫn... khụ khụ, vẫn như đầu heo. Con cáo họ Hạ nóng lòng lắm, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh. Hôm ấy, sắp tới trưa, Hạ Hà Tịch đột nhiên nhận được điện thoại của bà mối, đối phương hỏi ngay vào đề: “Anh đang ở đâu đấy?”

“Công tác ở thành phố A, có chuyện gì à?”

“À, thế thôi vậy, định gọi anh đi ăn cơm thôi.”

Cuộc điện thoại chấm dứt như thế. Tuy Hạ Hà Tịch thấy hành động của bà mối có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Tối tận chiều, con cáo họ Hạ mới biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Hạ Hà Tịch vừa mới bôi thuốc xong, đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh lấy laptop làm việc thì nghe thấy tiếng cười khe khẽ ở bên cạnh. Vừa ngẩng đầu thì bàn tay vẫn còn đặt trên bàn phím run lên, đánh nhầm 2 chữ.

Nhìn gương mặt “tuần tú” lồi lõm gập ghềnh, bên này sưng, bên kia thâm của Hạ Hà Tịch, bà mối dù cần môi vẫn không nén nổi, vừa cười vừa nháy mắt ra hiệu: “Anh trai ơi, may là laptop của anh không thay đổi, nhờ nó em mới nhận ra bệnh nhân trên giường này là anh đấy, ha ha ha!”

“Anh xem đi, xui tới cỡ này cơ à? Khụ khụ, du lịch bệnh viện bảy ngày à?”

Hạ Hà Tịch im lặng, trong lòng thầm tính toán, quay về sẽ đá An Định xuống nhà máy! Bà mối vẫn cười chế giễu nhưng đã nhanh tay đặt bình giữ nhiệt lên bàn, vừa mở vừa nói: “Em hâm cho anh bát canh đậu đỏ bí đao đây, anh hai em nói, canh này giảm sưng, trừ độc. Anh cũng thật là, quan tâm tới việc làm ăn của bệnh viện sao không quan tâm tới bệnh viện của anh hai em một chút?”

Tô Tiểu Mộc múc đầy một bát canh rồi đưa tới trước mặt Hạ Hà Tịch, lúc này mới lắc đầu nói: “Được rồi, uống canh xong thì đi làm thủ tục chuyển viện đi. Anh hai em cũng biết anh biến thành cái đầu heo rồi, cũng chẳng có gì hay ho mà trốn nữa. anh còn ở đây nữa, không biết chừng còn làm heo thêm một tuần nữa cho người ta mổ thịt. anh có biết bệnh viện bây giờ kinh cỡ nào không hả, cố ý muốn anh nằm viện thêm mấy ngày để kiếm thêm chút tiền, như thế không làm lỡ chuyện của anh à? Tối bệnh viện có người quen vẫn tốt hơn, tới chỗ anh hai em cũng có người chăm sóc.”

Bà mối nói tràng giang đại hải, Hạ Hà Tịch im lặng nhìn cô không nói gì, rồi lại nhìn bát canh bí đao vẫn còn bốc hơi nóng, hỏi: “Sao em biết anh nằm viện này?” Nếu là An Định thật, nhất định... Hạ Hà Tịch nghĩ một lát, lại nhìn bát canh bí đao, thở dài: “Thôi đi, cũng coi như An Định lấy công chuộc tội, nhưng tiền thưởng tháng này nhất định sẽ trừ, trừ mạnh!”

Nghe thấy thế, bà mối cười vui vẻ, như biết Hạ Hà Tịch đang nghĩ gì: “Anh đừng trách cô thư ký của anh. Thực ra thì, dù đối phương có kín miệng hơn, em cũng có bản lĩnh móc ra chuyện.”

Trong lòng Hạ Hà Tịch kêu “cộc” một tiếng, giờ mới ra thủ đoạn của Tô Tiểu Mộc. Cô tuyệt đối không khoe khoang. Đúng như lời cô nói, dù có đối người khác, cô cũng sẽ có cách xoay đối phương như chong chóng, huống chi là An Định thật thà?

Nhưng linh cảm nói với Hạ Hà Tịch rằng, cái gọi là “thủ đoạn” của bà mối nhất định sẽ gây bất lợi cho mình.

“Em nói gì với An Định? Cô ấy nói cho em biết anh đang nằm ở bệnh viện này à?”

“Ừm...” bà mối cúi đầu có chút suy tư, rồi ngẩng đầu lên nói: “Lúc đầu An Định nói anh đang nằm viện, em cũng không nghĩ nhiều, nhưng gọi điện cho anh mà anh lại nói khác đi, em nghĩ... chắc chắn là có

chuyện lên lút!”

Hạ Hà Tịch hơi nheo mắt: “Sau đó?”

“Sau đó em quấy rối An Định cả buổi chiều. Gọi điện cũng không nhiều lắm, có lẽ chỉ gọi hơn mười cuộc thôi, nhưng cô ấy nhất định không chịu nói cho em biết anh đang ở đâu, chỉ nói Tổng giám đốc Hạ bị bệnh. Thế nên anh đừng trách cô ấy, cô ấy là thư ký tốt, thật đấy!”

“Nói trọng điểm.”

“Trọng điểm?” Tô Tiểu Mộc cười gian: “Trọng điểm là lần cuối cùng em gọi cho cô ấy, nhất thời không chịu nổi, thế là phát cáu lên, em nói... giả vờ bệnh cũng vô dụng thôi, nếu không tìm được anh, em sẽ tung hết mấy tấm ảnh của hai chúng ta ra ngoài!”

Hạ Hà Tịch: “...”

Lâu sau, Hạ Hà Tịch mới nhăn nhó ngược bộ mặt heo lên hỏi bà mối với giọng bất lực: “Chúng ta trở thành diễn viên chính trong những bức ảnh nóng từ khi nào thế?”

Bà mối bĩu môi, chọc chọc hai ngón tay vào nhau, giả vờ vô tội: “Em cũng không muốn mà, nhưng không dọa thư ký của anh một chút, cô ấy không chịu nói thật. nhưng nghe nói, đồng chí Hạ bị dị ứng vì uống rượu trên núi Bất Thanh mà?”

Tô Tiểu Mộc vui vẻ nói, còn gương mặt con cáo họ Hạ đen lại. Nhưng mặt vẫn còn bầm tím, thế nên cũng không thấy thay đổi quá nhiều. =.=

Hóa ra lần này, đồng chí Hạ Hà Tịch thật sự là... tự bê đá đập lên chân mình. Hạ Hà Tịch dị ứng nha đam từ nhỏ, nhưng lần dị ứng trước cũng chỉ là chấm nhựa nha đam lên da để tạo mấy vết mẩn đỏ không đau không ngứa thôi.

Lúc đó, con cáo họ Hạ lên núi Bất Thanh với bà mối, tự nghĩ mình thông minh tạo nên “hiện tượng dị ứng” trên cánh tay, lừa được người nhà họ Châu, đồng thời còn trêu bà mối được một trận ra trò. Ai ngờ... cũng không biết loại rượu tự ủ của nhà họ Châu có vấn đề, hay bữa trưa hôm Hạ Hà Tịch và bà mối quay về có vấn đề, dù sao bác sĩ đã chẩn đoán đồng chí Hạ Hà Tịch ăn phải thứ gì đó na ná nha đam, mới dẫn đến chuyện sau một đêm tỉnh dậy thì thấy khó chịu, soi gương mới phát hiện khuôn mặt đẹp trai của mình biến thành đầu heo.

Bà mối thấy vậy thì cười hì hì, vẫn không quên trêu chọc Hạ Hà Tịch: “Không phải em đã nói với anh rồi à, lúc ấy bị dị ứng thì đi bệnh viện khám đi... Ôi trời! Ai bảo anh không nghe em? Giờ thì nhìn xem...”

Hạ Hà Tịch không đợi bà mối nói xong, khẽ liếc nhìn cô, cuối cùng mới hỏi: “Em gọi điện cho tới phòng làm việc của anh có chuyện gì à?”

Hạ Hà Tịch cố ý chuyển chủ đề, rõ ràng muốn tìm thang để xuống, bà mối cũng không làm khó dễ thêm, chán nản đáp: “Em gặp vận xui rồi! Thế mới nói, từ khi quen anh chưa gặp chuyện gì tốt cả.”

Hạ Hà Tịch nghe vậy thì chớp chớp mắt, đã đoán được tám, chín phần: “Trưởng phòng Liêu sai em tới hả?”

Bà mối im lặng gật đầu. Hóa ra thế, Hạ Hà Tịch quen biết trưởng phòng Liêu ở công ty bà mối là vì gần đây tập đoàn Chính Uy đang đàm phán một hạng mục với công ty của cô. Hạ Hà Tịch bệnh như thế, khiến trưởng phòng Liêu như ngồi trên đống lửa, chỉ sợ Hạ Hà Tịch sẽ giao hạng mục cho công ty khác vì lần gặp nhau trên núi Bất Thanh ấy. Nói sao cũng không tin “Tổng giám đốc Hạ bị ốm”. thế nên nghĩ tới nghĩ lui, bèn trút việc lên đầu bà mối.

Tô Tiểu Mộc thở dài, hoang mang, cào cào tóc, nói: “Với trực giác của phụ nữ, em biết trưởng phòng Liêu sẽ không bỏ qua cho em. Cái đồ “anh ruột” nhà anh hại em lắm rồi!” Bà mối ngừng một lát, lại lắc đầu, nói: “Tạm thời không nói mấy chuyện này, anh uống canh nhanh lên, rồi đưa bệnh án đây cho em, em đi làm thủ tục chuyển viện cho anh.”

Sắc mặt Hạ Hà Tịch thoáng thay đổi, nhưng lại phân vân: “Em làm giúp việc một tiếng được bao nhiêu tiền? Hay là... Tô Cẩm Trình đồng ý nếu anh ở bệnh viện của cậu ta thì sẽ chia phần cho em?”

Bà mối đang khom người mở ngăn kéo định lấy bệnh án ra, nghe thế thì tức tối mím môi: “Hạ Hà Tịch, em cũng có lúc giúp bạn không lấy tiền, được không? Còn nữa, anh là khách sộp của em, nếu dung nhân của anh bị hủy hoại không gả đi được, em làm bà mối sẽ bị thiệt rất nhiều!”

Quả nhiên...

Hạ Hà Tịch nhếch miệng, uống cạn bát canh, đang tính để bát xuống thì nghe bà mối khẽ lắm bẩm: “Còn nữa, sao đành lòng để anh nằm viện một mình chứ...”

Mi mắt Hạ Hà Tịch giật giật, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, lại ngẩng đầu lên nhìn bà mối. Nhưng thái độ của bà mối đã trở lại bình thường, trong đôi mắt sáng không thấy có điểm nào khác lạ.

Hạ Hà Tịch nhếch môi: “Canh ngon lắm, cảm ơn!”

“Đương nhiên, cũng không muốn biết là ai nấu à?” Bà mối chống nạnh, cười to, thấy Hạ Hà Tịch đã uống hết, im lặng một lát mới nói ra tiếng lòng: “Nếu ngon thì anh trả tiền canh cho em trước được không? Canh bí đao giải nhiệt nhà họ Tô, già trẻ đều thích, hai mươi tệ một bát!”

Hạ Hà Tịch: “Cô Tô tham tiền kia, cô bảo tôi phải nói cô tốt thế nào hả?”

13. Chương 12 - Giương Đông Kích Tây

Chương 12

Giương đông kích tây

Tô Tiểu Mộc xuống tầng 1 làm thủ tục xuất viện cho Hạ Hà Tịch, nhưng bất ngờ gặp phải một người rất quen.

Cô cầm bệnh án vừa xuống tới tầng một thì nhìn thấy một dáng người quen tới không thể quen hơn ở quầy lễ tân. Chớp chớp mắt để chắc chắn mình không nhìn nhầm, Tiểu Mộc bèn gọi to: “Anh cả.”

Không gọi còn hay, vừa gọi thì bóng lưng cao to ấy đông cứng lại, không quay đầu mà vội vàng sải bước ra ngoài.

Bà mối thấy vậy chỉ thấy kỳ lạ hơn, nhảy thẳng lên hai bậc thềm, hét to: “Tô – Khiêm – Trình! Anh đứng lại cho em!”

Vừa hét xong, tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhất loạt nhìn về phía bà mối, nhưng bà mối vẫn tĩnh bơ, lướt tới trước mặt ông anh cả đã hóa đá, bĩu môi hỏi: “Anh cả, em gọi anh sao anh lại lơ đi?”

“Ha ha”, Tô Khiêm Trình gượng cười, rồi mới gãi đầu nói: “Là Tiểu Mộc à? Anh, anh là...”

Tiểu Mộc gật đầu: “Đang làm nhiệm vụ hả?” Anh cả Tô Khiêm Trình là cảnh sát, gặp nhau ở đây cũng không có gì là lạ cả, dù sao anh ấy cũng điều tra phá án khắp nơi mà. Nhưng tình huống vừa thấy mình đã chạy trốn thế này... trăm phần trăm là có vấn đề!

Tô Khiêm Trình nghe Tô Tiểu Mộc nói vậy cũng nhớ ra, nét mặt trở nên nghiêm túc, siết tay đáp: “Đúng, anh đang làm nhiệm vụ, nhiệm vụ bí mật...”

Bà mối không chờ ông anh cả nói hết, liếc mắt đơn thuốc trên tay anh, không nể nang: “Làm nhiệm vụ tiện thể lấy thuốc cho người ta à?”

Tô Khiêm Trình á khẩu, bị chặn họng ngay tại chỗ. Thấy vậy, bà mối không kìm được mà thở dài. Thế mới nói, chẳng trách anh cả làm cảnh sát bao nhiêu năm mà chưa được thăng chức, vui giận gì thể hiện hết lên

mặt, gốc quá đi mất! tình huống đơn giản thế mà cũng không ứng phó được, anh hoàn toàn có thể nói dối là trên đường bắt kẻ tình nghi bị thương nhẹ nên tới bệnh viện thôi mà.

Tuy trong lòng nghĩ thế, nhưng ngoài mặt bà mới vẫn giả vờ không biết: “Ôi trời, em lại quên mất. lúc anh làm nhiệm vụ không thể nói chuyện, thôi vậy, em không quan tâm nữa. em chỉ đến làm thủ tục chuyển viện giúp bạn em thôi, em đi trước đây.”

Tô Khiêm Trình nặng nề thở hắt ra, liên tục gật đầu: “Được rồi.”

Bà mới cười hì hì rồi vẫy tay chào anh cả, nhanh nhẹn chạy vào đại sảnh bệnh viện. Tô Khiêm Trình chắc chắn Tiểu Mộc đã đi xa mới cau mày nhìn đơn thuốc trong tay, cúi đầu chán nản bước ra ngoài.

Một lát sau, bà mới thò nửa người ra ngoài cửa, cô xoa tay cười gian, anh cả, đây gọi là điều tra ngược!

Tôi là đường phân cách điều tra ngược

Bà mới làm xong thủ tục chuyển viện mà người cứ ngẩn ngơ, Hạ Hà Tịch gọi mấy lần, cô đều không nghe thấy. Hạ Hà Tịch thấy vậy thì không gọi nữa, khoanh tay ngồi nghiêm chỉnh trên giường nhìn cô chăm chăm. có lẽ ánh mắt đồng chí Hạ quá nóng bỏng, hoặc có lẽ bà mới ngẩn ngơ xong rồi, một lúc sau mới “a” một tiếng, hỏi: “Này anh mới nói gì?”

Hạ Hà Tịch nhếch môi, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Đã làm thủ tục xong chưa? Chờ lát nữa anh gọi An Định lái xe tới đón chúng ta.”

Tiểu Mộc ngắc ngứ gật đầu, lúc này mới gọi bằng giọng nói sợ sệt, nhỏ như muỗi: “Anh Hạ...”

Con cáo họ Hạ vừa nghe cô gọi thì khước miệng lại khê nhếch lên, hai từ “anh Hạ” đơn giản này, nhưng lại bao gồm rất nhiều tầng nghĩa. Bình thường bà mới gọi anh là “Hạ Hà Tịch”, lúc trêu chọc thì gọi “con cáo họ Hạ”, “đồng chí Hạ”, lúc giận lại là “ngài Hạ”, “Tổng giám đốc Hạ”. Mà “anh Hạ” này thì... ừm, hai chữ thoát ra từ cái miệng nhỏ nhắn, xinh xắn, ngọt ngào của bà mới nhất định là khi cô có chuyện cần nhờ vả. Nghĩ tới đây, Hạ Hà Tịch từ từ ngược lên nhìn bà mới, đúng lúc chạm phải nụ cười duyên của đối phương.

“Anh Hạ, thực lực của tập đoàn Chính Uy lớn mạnh như thế, anh lại là tổng giám đốc ở bên ấy, nếu... em nói là nếu thôi nhé, lợi dụng các mối quan hệ của anh điều tra người nào đó, chắc là không có vấn đề gì chứ?”

Hạ Hà Tịch cố ý chuyển ánh mắt xuống nhìn bệnh án trên tay, thờ ơ đáp: “Ừ.”

“Vậy thông tin về người đó, à..., ví dụ như chuyện mấy năm trước làm việc gì, ở đâu, có mấy căn hộ đứng tên cũng có thể điều tra ra chứ?”

“Ừ.”

“Còn nữa, còn nữa, kiểu điều tra này không phạm pháp chứ?”

“Ừ.”

Nói tới đây, Tiểu Mộc không thềm để ý tới sự thờ ơ của con cáo họ Hạ, đôi mắt đen lấp lánh như đá quý, lập tức vỗ tay: “Tốt quá! Anh Hạ, bát canh bí đao đây anh không cần trả tiền nữa đâu!”

Hạ Hà Tịch cố ý im lặng một lát, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn bà mới. với những gì anh biết, bà mới Tô thực sự là một người rất có nguyên tắc. Nguyên tắc của cô là: không bao giờ chiếm một đồng tiền của người khác, đương nhiên người khác cũng đừng mơ moi được nửa xu từ cô. Thế nên, đột nhiên không lấy tiền bát canh bí đao ấy... nhất định có vấn đề!

Ý câu này chính là: anh lấy việc điều tra người lần này trả thay cho tiền canh bí đao đi. Ày, thật là... canh bí đao đắt quá đấy!

Quả nhiên, không đợi Hạ Hà Tịch mở miệng, bà mới lại nói: “Anh Hạ, anh giúp em điều tra một người, chị ta đang nằm ở viện này!” giọng điệu nhẹ nhàng, tự nhiên, như lẽ thường là thế.

Hạ Hà Tịch khê nheo mắt, đây là mảnh khoe Tô Tiểu Mộc hay sử dụng: gương đồng kích tây. Cố ý nói lung tung một hồi, để bên địch lơ là trước, rồi đập một gậy xuống, thừa lúc đối phương còn chưa kịp tỉnh táo, lại bồi thêm một quả lựu đạn. chỉ đáng tiếc, anh không phải Châu tài nữ, càng không phải cô Mai Mai

thấy tiền là mắt sáng lên, lúc này đầu óc anh rất tỉnh táo, tiếp đó, trăm phần trăm là bà mối sẽ ném lựu đạn ra. ừm... nếu anh đoán không nhầm, thứ con nhóc ấy dùng lần này sẽ là viên đạn bọc đường.

Trước giường bệnh, bà mối ngáp ngừng một lát, hít một hơi thật sâu rồi ngồi xuống bên cạnh Hạ Hà Tịch, chọc chọc hai ngón tay vào nhau, nói: “Đương nhiên, em biết chuyện điều tra người này không thể miễn cưỡng được.” Nói xong bà mối lập tức vỗ ngực đảm bảo: “Chuyện này không sao, em sẽ trả tiền. còn món nợ ân tình anh Hạ giúp em điều tra người thì...” bà mối ngẩng đầu nhìn trời, ngừng một lát, rồi mới cười vui vẻ nói: “anh thấy thế này có được không nhé, em làm giúp việc cho anh để trả món nợ ân tình này. Anh muốn ăn gì thì em nấu cái ấy, muốn uống gì thì em làm cái ấy. À, anh một mình cô đơn lẻ bóng, không có người thân ở bên, bị ốm thật sự rất đáng thương...”

Con cáo họ Hạ nghe mà khoe môi nhếch lên không kìm lại được. Ôi, xem ra ngoài viên đạn bọc đường, còn có cả đạn hơi cay nữa. một câu “anh Hạ”, hai câu “anh Hạ”, thật đúng là khiến người ta sợ hãi.

Cái gì cần nói thì cũng nói hết rồi, Tô Tiểu Mộc im lặng nhìn Hạ Hà Tịch hết chống đầu suy nghĩ rồi lại cười ngu, trong chống lát không thể đoán ra được suy nghĩ của đối phương, đang tính nói thêm câu gì đó thì con cáo họ Hạ thản nhiên mở miệng hỏi: “Hóa đơn chuyển viện đâu?”

Bà mối đảo mắt, lời thoại này ở đâu ra đấy? Anh cũng chơi trò giương đông kích tây à? Bà mối cắn môi, trong lòng thầm nhủ mình không thể sơ suất, đối phương là một con cáo già, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn đưa hóa đơn cho Hạ Hà Tịch

Hạ Hà Tịch liếc nhìn hóa đơn, móc một xấp tiền lẻ trong ví đưa cho Tiểu Mộc, nói: “Đưa tiền lẻ cho em trước, số còn lại sẽ chuyển vào thẻ cho em.”

“Ừm.” bà mối đứng nghiêm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong lòng không đoán được suy nghĩ của đối phương, nhưng ngoài mặt lại cố tỏ vẻ tự nhiên: “Anh đừng để ý, chúng ta là bạn bè mà, em còn không tin tưởng anh Hạ sao? Hơn nữa cũng đáng mấy tiền đâu.”

Hạ Hà Tịch nhún mày, câu chuyện lại được chuyển về chủ đề ban đầu: “Chuyện điều tra người em vừa nói ban nãy...”

Tô Tiểu Mộc thấy Hạ Hà Tịch cố ý ngắt đúng chỗ quan trọng, đang nói lại ngừng, thì có vẻ rất căng thẳng, tay đang xếp tiền cũng khựng lại chờ câu trả lời của đối phương.

Hạ Hà Tịch nhìn chằm chằm ví tiền trên tay bà mối, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Bà mối hỏi: “Cái gì? Anh nói xem nào.”

Con cáo họ Hạ tỉnh táo lại, sắc mặt đã trở lại bình thường, nhưng giọng điệu trầm xuống: “Chuyện này không khó làm, nhưng... anh có một điều kiện”

“Điều kiện gì?” chỉ cần không phải giết người cướp của, Tô Tiểu Mộc sẽ không từ chối.

Hạ Hà Tịch giãn chân mày ra, đưa tay với ví tiền trên tay bà mối rồi lại nheo mắt nhìn tấm ảnh cài trong ví một cách cẩn thận, lúc này mới nhếch môi nói: “Bà Châu nói đúng, cái dáng này, tư thế này... bà mối em xứng đôi với bạn lắm, khi nào cậu ta về nước, cho anh gặp mặt chút nhé?”

Bà mối tức giận, thầm oán thán: “Con cáo già họ Hạ kia, gọi anh mấy tiếng “anh Hạ” mà anh được đăng chân lên đây đầu à? Còn không coi mình là người ngoài thật à? Đừng cho rằng mặt anh đã như cái đầu heo rồi thì tôi không dám đánh cho cái mặt anh càng giống đầu heo hơn!”

14. Chương 13 - Nữ Hoàng Tề Nhật

Chương 13

Nữ hoàng tử nhát

Sở dĩ người tự xưng là lắm mưu nhiều mẹo như Tô Tiểu Mộc cũng phải khâm phục con cáo họ Hạ kia là vì bốn chữ: chịu đựng, bình tĩnh. Hạ Hà Tịch có thể nhẫn nại chờ đợi để đạt được mục đích, âm thầm tính kế, giống như lần lên núi Bất Thanh kia khiến bà mỗi thích kiếm tiền bất chính ý thức được rằng mình chẳng có đạo đức nghề nghiệp là bao. Con cáo họ Hạ đó có thể bỏ tiền, bỏ thời gian, cùng diễn một vở kịch với Châu tài nữ, lừa bà mỗi lên núi chịu dày vò.

Mà lúc ấy, Hạ Hà Tịch vừa mở miệng, bầu không khí chung quanh bắt đầu phát triển theo hướng kỳ quặc...

Tô Tiểu Mộc cắn môi, lườm Hạ Hà Tịch. Quả nhiên là con cáo già, mình lại phải đi theo con đường của anh ta. Xem ra tên họ Hạ kia lúc ở nhà họ Châu đã để ý tới tấm ảnh đó rồi, nhưng anh ta vẫn để trong lòng không nói ra. đợi thời cơ chín muồi, thừa lúc bà mỗi ta trong lòng bất an, mới cố ý lấy tiền lẻ làm mồi câu, lừa ta móc ví tiền ra.

Cổ chấp như thế, nỗ lực như thế, bà mỗi vẫn không tìm được muốn mắng người. chỉ là... làm một người đàn ông ưu tú, chín chắn, trưởng thành, công việc bận rộn, Tổng giám đốc Hạ, có phải anh... tọc mạch quá không? Tôi chụp ảnh chung với ai liên quan gì tới chuyện của anh?

Hít một hơi thật sâu, bà mỗi cố gắng kiềm chế ngọn lửa bức tức, chán nản hỏi: “Ngài Hạ, có phải ngài quá tọc mạch rồi không?”

Hạ Hà Tịch cười híp cả mắt, ngón tay cố ý chà lên tấm ảnh: “Không phải chính miệng em nói ra hả? Anh là anh trai em, quan tâm em là đúng rồi. bức ảnh này nhìn rất cũ rồi, chụp lúc hai đứa còn đi học hả?”

Bà mỗi nghe vậy thì tức giận giật lại ví tiền, nhét vào túi xách, trừng mắt nhìn anh, nói: “Đừng quản chuyện của em.”

Hạ Hà Tịch làm như không nghe thấy, sờ cằm, tiếp tục truy hỏi: “Anh hai em nói giờ em độc thân, chẳng lẽ đây là bạn trai cũ...”

“Hạ Hà Tịch!” đồng chí Hạ chưa nói xong, đã bị bà mỗi đang giận tới bốc lửa chặn lời: “Anh có biết anh rất phiền phức không hả? Anh không thấy anh rất quá đáng à?” Giọng cô càng nặng thêm, trong không khí cũng thoang thoảng mùi thuốc súng.

Hạ Hà Tịch im lặng một lát, hỏi: “Sao em lại giận?”

Bà mỗi: “...”

Thấy đối phương không trả lời, Hạ Hà Tịch nhắc lại lần nữa: “Này nhóc, sao em lại giận? bình thường em rất thích đùa mà, căng thẳng vì bức ảnh kia à?”

Bà mỗi khựng lại một chút, cuối cùng nghiêng răng nhả ra bốn chữ: “Tọc – mạch – quá – đấy!” Nói rồi trừng mắt nhìn Hạ Hà Tịch một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Hạ Hà Tịch chỉ nhếch môi, không nói gì, nhưng trong khóe mắt không hề có ý cười. từ khi quen cô, đây là lần đầu tiên Hạ Hà Tịch thấy cô nổi giận, có phải thú vị không, bà mỗi thật sự rất dễ tâm tới cậu nhóc trong bức ảnh kia sao?

Khẽ nhắm mắt lại, trong đầu Hạ Hà Tịch lại thoáng hiện lên bức ảnh ấy. Trên sân vận động tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, Tô Tiểu Mộc và cậu nhóc cao to đứng tựa đầu vào nhau dưới bóng râm, cười rất tươi. Đáng tiếc, bức ảnh chỉ chụp nửa người trên, không biết đằng sau tấm ảnh ấy, đôi thanh niên nam nữ này có nắm tay nhau không?

Nghĩ tới đây, Hạ Hà Tịch đột nhiên bật cười thành tiếng. Ừm, sao trong lòng có chút mùi vị... khó chịu chứ? Tô Tiểu Mộc ơi là Tô Tiểu Mộc, cậu nhóc đó rốt cuộc là ai mà có thể khiến em căng thẳng đến thế?

Tôi là đường phân cách bức bối

Bình thường, với tính cách của bà mỗi, nếu không phải chuyện gì quá to tát, tuyệt đối sẽ không nảy sinh mâu thuẫn với khách hàng, đặc biệt là vị khách sộp như Thượng Đế là đồng chí Hạ. Dù ở nhà thỉnh thoảng có cãi cọ với mấy ông anh nhưng bà mỗi vô tư này cũng chỉ cần ngủ một giấc dậy là sẽ hi hi ha ha quăng trăn cãi cọ vừa xong ra chỗ khác.

Thế nên, khi mọi người biết Tô Tiểu Mộc đột nhiên bỏ Hạ Hà Tịch lại bệnh viện với thái độ khác thường thì đều nghĩ rằng đến mai bà mới lại phần chẩn xuất hiện trong phòng bệnh, vừa tận tâm chăm sóc vị khách sộp Hạ Hà Tịch, vừa tranh thủ giảm cân cho ví tiền của anh ta.

Nhưng sự thật đã nói cho mọi người biết rằng, bọn họ đều nhầm rồi, mấy ngày liền không thấy bóng dáng bà mới đâu mà đồng chí Hạ Hà Tịch lại càng xui thêm. Sau khi chuyển viện, khuôn mặt sưng như đầu heo đúng là có đỡ hơn thật, nhưng cái trán hơn mười năm trời mịn màng sáng láng lại nổi lên mấy nốt mụn thanh xuân khi tuổi dậy thì đã qua lâu rồi.

Lần này Hạ Hà Tịch giận thật. mấy vị bác sĩ khoa da liễu vội vàng hội chẩn, kết luận được đưa ra là: Hạ Hà Tịch không những dị ứng với tổ hợp kì diệu nha đam và rượu tự ủ, mà còn dị ứng thuốc chữa dị ứng. Còn chuyện nên làm thế nào để tiêu diệt mấy nốt mụn thanh xuân trên mặt, xét theo thể chất miễn cảm của người bệnh, lại thêm một lần hội chẩn nữa...

Con cáo họ Hạ nghe xong thì thấy... bệnh viện này đúng là hại người.

Thứ hại người không chỉ có bệnh viện, mà còn có tên bác sĩ nổi tiếng nào đó trong bệnh viện này nữa. là bạn tốt của con cáo họ Hạ, anh hai Tô Cẩm Trình của bà mới đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lớn có thể “nói năng thoải mái” này. Rảnh rồi thì dạo qua phòng bệnh của Hạ Hà Tịch một chút, trêu chọc một chút, bắt nạt một chút, rồi lại tiện thể cười nhạo “gương mặt Kinh Kong biến hình” của anh.

Tối ấy, Hạ Hà Tịch đang vui đầu vào máy tính, đột nhiên nghe tiếng cửa phòng bị mở ra thật mạnh. không cần nhìn cũng biết kẻ nào không khách sáo như thế. Quả nhiên, Hạ Hà Tịch vừa ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Tô Cẩm Trình ung dung ngồi lên sofa.

“Xong rồi! Hạ Hà Tịch, cậu xong thật rồi, đừng đùa giỡn nữa.” Tô Cẩm Trình vừa nói vừa giơ tờ giấy trong tay ra, đặt lên bàn, nói: “Đây là sổ thẻ của em gái tôi bảo tôi mang vào cho cậu, nói là phí giúp cậu chuyển viện chuyển vào đây.”

Con cáo họ Hạ uể oải chống đầu. Chuyện lớn như đòi tiền này mà cũng giao cho anh hai xử lý, đúng là... giận thật rồi!

Tô Cẩm Trình nhìn bộ dạng của Hạ Hà Tịch một lát, bắt chéo chân hài long, rồi thở dài: “Này, xem ra đôi tình nhân các cậu không chỉ đơn giản là cãi nhau đúng không? Chắc không phải vì Hạ Hà Tịch cậu không đẹp trai nữa nên em gái nhà tôi đá cậu đi đấy chứ?”

Hạ Hà Tịch liếc anh ta một cái, tiếp tục vui đầu vò đầu... (Ôi, đồng chí Hạ, anh tởm thật đấy!)

Tô Cẩm Trình thấy Hạ Hà Tịch ngó lơ mình, vẫn hăng hái tới cạnh anh, cười lạnh lùng: “Hay là... em gái tôi có khuynh hướng bạo lực gia đình, cái mặt này của cậu là bị nó đánh sưng?”

Âm thanh ma quái chờn vờn, cuối cùng Hạ Hà Tịch cũng gấp laptop lại, khoanh tay nhìn Tô Cẩm Trình, nói: “Sao trước đây tôi không nhận ra cậu tọc mạch thế này nhỉ?”

“Tôi tọc mạch?” Tô Cẩm Trình đẩy kính lên, nhếch miệng cười: “Tôi nói cho cậu biết, ông bạn, tôi có thể tọc mạch cậu, thì cậu phải cảm thấy vô cùng vinh dự. Tôi tọc mạch chuyện cậu và em gái tôi chứng tỏ tôi quan tâm tới hai người...”

Nghe thế, mi mắt Hạ Hà Tịch giật giật, lảng tránh ánh mắt của đối phương một cách vô thức, im lặng hồi lâu rồi mới khẽ đáp: “Chắc là tôi... dẫm phải bom của Tiểu Mộc rồi.” sớm biết thế này thì cứ làm theo từng bước, nhưng ai ngờ được rằng bà mới xưa nay tốt tính đột nhiên lại nổi giận chứ? Nghĩ đến đây, Hạ Hà Tịch lại thở dài, có lẽ, phải chủ động ra tay một lần chứ nhỉ?

Khi con cáo họ Hạ đang suy tính xem nên ra tay như thế nào, Tô Tiểu Mộc đã chủ động đưa mình lên tới cửa.

Hôm sau, bà mới mang ít hoa quả tới tận nơi thăm người bệnh. con cáo họ Hạ thấy Tiểu Mộc mặt mày cau có bước vào phòng, đang thấy kỳ lạ lại liếc thấy hai người đi sau cô thì chợt hiểu ra.

Theo sau bà mới là một nam một nữ. là vợ chồng trưởng phòng Liêu.

Hóa ra bệnh Hạ Hà Tịch cứ kéo dài nữa, dài mãi, cuộc đàm phán hạng mục của tập đoàn Chính Uy và công ty bà mối cũng không thể trì hoãn được nữa. lúc đầu, trưởng phòng Liêu sai Tiểu Mộc tới nghe ngóng, mục đích là thăm dò kỹ lưỡng tình hình quân địch, nghe bà mối nói Hạ Hà Tịch đang nằm viện thật, trái tim bị treo lên cũng hạ xuống được một chút.

Nhưng chưa được mấy ngày, trưởng phòng Liêu lại đứng ngồi không yên. Tô Tiểu Mộc nói, Hạ Hà Tịch chỉ bệnh nhẹ, nhưng tại sao mãi chưa xuất viện? không xuất viện thì không xuất viện, nhưng thư ký của Tổng giám đốc Hạ cũng nhất quyết không nói ra địa chỉ bệnh viện, chỉ nói tổng giám đốc Hạ đặc biệt cần dặn: phải tĩnh dưỡng, xin đừng tới thăm. Có khi nào... trong chuyện này có gì khuất tất? Hạ Hà Tịch né tránh không gặp là muốn giao hạng mục cho công ty đối thủ? Ôi trời, nghe nói tổng giám đốc bên công ty đối thủ là họ hàng cô cả của vợ của luật sư riêng của Hạ Hà Tịch.

Trưởng phòng Liêu càng nghĩ lung tung thì càng bất an, lại thêm lời thủ thỉ trên giường của bà vợ, mấy đêm liền gọi điện cho Tô Tiểu Mộc. Trước sự bức ép, dụ dỗ của trưởng phòng Liêu, bà mối quyết định giao địa chỉ bệnh viện Hạ Hà Tịch nằm...

Trong phòng bệnh, Hạ Hà Tịch đảo mắt qua ba người đang đứng trước giường. Cuối cùng, ánh mắt dừng trên mặt bà mối.

Bà mối nghĩ rằng Hạ Hà Tịch giận mình vì mình nói địa chỉ bệnh viện anh nằm, bèn ho khan hai tiếng quay mặt đi. Nhưng trong mắt con cáo họ Hạ, tình cảnh này lại biến thành...

Hóa ra cô ấy vẫn còn giận, vì một tấm ảnh mà thế này sao? Hạ Hà Tịch & Tô Tiểu Mộc: “...”

Bầu không khí ngưng ngập, một cơn gió lạnh thổi qua cũng có thể khiến mấy người trong phòng bệnh run rẩy. Vợ chồng trưởng phòng Liêu nhìn nhau, cuối cùng bà Liêu mở lời trước, phá vỡ bầu không khí có phần căng thẳng: “Tổng giám đốc Hạ, cậu đừng trách Tiểu Mộc, là chúng tôi muốn cô ấy đưa chúng tôi tới. chúng tôi biết lời căn dặn của cậu, nhưng cậu xem, cũng chỉ là ông nhà tôi quan tâm sao cậu mãi chưa xuất viện?”

Hạ Hà Tịch thờ ơ đáp: “Cảm ơn bà, tôi đã khỏe hơn nhiều rồi.”

Nghe câu trả lời như thế, bà Liêu lại tiếp tục cố gắng: “Phải phải, thế thì tốt. Ôi chao, thực ra mọi người cũng không phải là người ngoài gì cả, tôi thấy Tiểu Mộc khéo léo, vẫn muốn lão Liêu nhận cô bé làm con gái nuôi.”

“Phụt!”

Bà Liêu vừa nói xong, bà mối đã phì một cái vô cùng khoa trương. Chị hai, bác gái, mẹ cả! Bà không biết sau một chuyện nào đó trên internet, danh từ “con gái nuôi” này đã biến thành một từ vô cùng đen tối rồi sao? lại thêm lần chạm mặt trên núi Bất Thanh trước đây, nói ra câu này, có lẽ ngoài bà Liêu ra, trong đầu ba người còn lại đều hiện lên bóng dáng yêu kiều của Mai Mai.

Trong chớp mắt, cả căn phòng hoàn toàn chìm trong im lặng...

Bầu không khí lại nặng nề hơn hồi này tới mấy lần...

Cái này mà gọi là thăm bệnh sao? đúng là một đám người đang tu luyện sức chịu đựng thì có! Bà mối phát điên, Hạ Hà Tịch bối rối, trưởng phòng Liêu căng thẳng tới đỏ mồm hôi hột.

May mà trong bốn người còn có bà Liêu không hiểu tình hình. Bà Liêu nhìn chăm chăm vào mấy người, có lẽ đoán mình đã nói sai bèn đổi chủ đề để cứu vãn tình thế: “A! Đúng rồi, Tiểu Mộc, cô và Tổng giám đốc Hạ là anh em, sao không cùng một họ?”

Trưởng phòng Liêu ghen hòng, hối hận lần thứ n sao lại đưa bà vợ ngu ngốc này theo, buột miệng kêu lên: “Hỏi gì vớ vẩn thế?”

Nhưng Tiểu Mộc lại thản nhiên cười đáp: “Ha ha, cháu theo họ của mẹ.”

Hạ Hà Tịch nghe vậy thì im lặng, câu này là lời nói thật, cũng... không tính là nói dối.

“Em gái tôi còn nhỏ, ở công ty có chỗ nào thiếu sót, nhờ trưởng phòng Liêu chỉ bảo.”

“Vâng, phải rồi.”

Hai người đàn ông giọng cấp trên ra, tuy bầu không khí xung quanh vẫn chưa được tốt lắm, nhưng so với hồi nãy đã nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng vị nữ hoàng vô duyên đứng bên cạnh sao chịu cô đơn đây? Thấy Hạ Hà Tịch và trưởng phòng Liêu câu qua câu lại, bà Liêu lần thứ ba buột miệng nói: “Tổng giám đốc Hạ, cậu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Mộc. Ôi chao, nói ra thì con bé đã hai mươi tư tuổi rồi, còn chưa yêu ai phải không? Đúng lúc tôi quen một anh chàng có điều kiện tốt lắm, để cô giới thiệu cho cháu nhé, được không?”

Nếu có một đàn quạ, chúng nhất định sẽ bay một vòng quanh phòng bệnh rồi sung sướng kêu quang quác trên nỗi đau khổ của người khác. Bà Liêu ơi là bà Liêu, bản lĩnh vô duyên của bà sao có thể cao siêu thế chứ?

Trưởng phòng Liêu muốn đập đầu vào tường: “Bà vợ ngu ngốc phá hoại gia đình, ông đây về sẽ bỏ bà luôn! Rồi nhận thêm mấy đứa con gái nuôi!”

Hạ Hà Tịch khựng lại, thờ ơ nhìn bà mối, tâm trạng... phức tạp không nói nên lời.

Ở bên này, Tô Tiểu Mộc đảo tròn mắt, nhìn Hạ Hà Tịch bằng ánh mắt sâu xa, cuối cùng nhe hàm răng cười ngọt ngào, đáp: “Vâng ạ.”

Con cáo họ Hạ giật mình, ý muốn giết người cũng có luôn.

15. Chương 14 - Khương Thái Công Câu Cá

Chương 14

Khương Thái Công câu cá

Khu Tây thành phố C có một công viên. Giữa công viên có một cái hồ rộng, cứ cuối tuần lại rất đông người đến đây chơi. Mọi người hoặc là ngồi ven hồ uống trà, nói chuyện, hoặc là câu cá, ngắm cảnh.

Lúc này, bà mối đang ngồi trong hàng hiên một quán trà ven hồ, vừa thưởng thức cảnh hồ, vừa xem mắt người ta. Không thể không nói, tuy bà Liêu ăn nói vô duyên, nhưng hiệu suất làm việc lại rất cao. Từ lúc Tô Tiểu Mộc đồng ý xem mắt, đây đã là đối tượng xem mắt thứ 4 trong tháng này...

Tiết Đại Vũ, nam, 29 tuổi, luật sư, người thành phố C.

Nghiêm túc mà nói, luật sư Tiết cũng được coi là mặt mày sáng sủa, đẹp trai, tài giỏi. nhưng tới tận ngày này, tháng này vẫn chưa lấy được vợ, theo lời giải thích của bà Liêu là yêu cầu hơi cao.

Nhưng chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi nói chuyện với anh ta, bà mối đã ngẫm ra một cách sâu sắc nguyên nhân thật sự của việc luật sư Tiết không lấy được vợ. Chắc chắn không phải vì yêu cầu của anh ta quá hà khắc, mà là... anh ta nhất định là Đường Tăng chuyển thế! Tên anh ta không phải là “thím Tường Lâm” thật sự là rất đáng tiếc!

Nhìn cái miệng cứ mở ra khép lại không ngừng của luật sư Tiết, bà mối thở dài lần thứ n. đúng là luật sư có khác, quá chuyên nghiệp, quá giỏi ăn nói. Cô vừa than thở vừa lén ngáp một cái.

Bên này, anh Tường Lâm vẫn tiếp tục kể về chuyện tình ngọt ngào, đẹp đẽ mà đau đớn, cảm động của anh ta: “Anh quen cô ấy mười sáu năm, yêu nhau mười năm, thật đấy... Anh không quan tâm bằng cấp của cô ấy cao thấp thế nào, thế nhưng, em vẫn phải ra ngoài làm việc mà. Phải, em ở nhà anh có thể nuôi được em, nhưng cả ngày em cứ chúi đầu vào game online, cơm không nấu, việc nhà không làm, ai đi làm về nhà thấy thế mà thoải mái được? Mẹ anh thấy em như thế, có thể thích em được chắc? Anh thật sự... ày, anh thực sự không hiểu, tại sao mối tình này chỉ có anh cố gắng, còn cô ấy có thể không làm mà chỉ hưởng như thế chứ?”

“Được, hồi đó cô ấy nói muốn chia tay, bảo anh rút, anh rút. Giờ lại bảo anh quay trở lại, xin lỗi, anh rút xa lắm rồi! Nực cười! Anh thực sự không hiểu, rốt cuộc con gái giờ nghĩ gì? Đương nhiên, anh không nói em đâu, em Tô, anh biết em là cô gái tốt mà...”

Bà mối: “== Người ta muốn ngủ lắm rồi đấy, ai tới cứu tôi đây?”

Bà mối dụi dụi mắt, lại sấm hối từ tận đáy lòng lần nữa. lúc này không nên hỏi tình sử của anh ta, thật sự là không nên. Nhưng có thể nhai đi nhai lại, lật qua lật lại một cái đề tài như thế, nói tới hơn một tiếng đồng hồ, đủ biết bản lĩnh nghề nghiệp của luật sư Tiết thâm hậu thế nào.

Uống một ngụm trà, bà mối quay sang ngắm cảnh mặt hồ. Ánh nắng thật đẹp, chan hòa chiếu trên mặt hồ, phản chiếu những sắc màu rực rỡ. Những tốp năm tốp ba người câu cá ven hồ, vô cùng dễ chịu, thoải mái. Không thể để luật sư Tiết nói thêm nữa, không thì trời tối mất. nghĩ tới đây, bà mối đập bàn đứng dậy, ngắt màn độc thoại của luật sư Tiết, chủ động ra tay: “Đáng giận lắm! Thật sự khiến người ta bức mình! Luật sư Tiết, anh nói đúng, bạn gái cũ của anh sao có thể ở nhà để anh nuôi, ngồi mát ăn bát vàng thế chứ? Bạn gái anh không những không làm việc, đến việc nhà cũng không làm, suốt ngày chỉ đắm chìm trong game online, đã không làm được việc gì còn không chăm sóc anh, không quan tâm anh, chỉ coi anh là cái máy rút tiền...” bà mối nói liền một mạch không ngắt, nghỉ, chấm câu xong, hít một hơi thật sâu rồi lại ra vẻ căm giận: “Đáng xấu hổ! Đúng là con sâu làm rầu nồi các chị em! Da mặt dày trong lũ da mặt dày!”

Luật sư Tiết chớp chớp mắt, có lẽ trong năm mươi phút không thể phản ứng nổi, vừa mở miệng nói một chữ “anh” lại bị bà mối chặn họng.

“Anh Tiết, anh không cần nói gì hết, em hiểu! Đàn ông lặn lội vất vả ở ngoài, không phải đều vì gia đình sao? Anh và bạn gái anh chia tay là đúng rồi! Em cho anh tràng pháo tay! Em cũng rất cảm động vì sự hiểu thuận của anh, em biết, thực ra anh bị mẹ ép tới đây xem mắt mà.

Người đàn ông tốt như anh đáng được người phụ nữ tốt trân trọng. Phụ nữ mà, phải biết lên phòng khách, xuống phòng bếp, hiểu thuận với cha mẹ, chăm sóc chồng con. Anh nói có đúng không, anh Tiết?”

Nghe bài diễn thuyết hùng hồn của bà mối, luật sư Tiết ngớ ra. ngoài việc giữ lấy cái cảm sắp bị rơi lên bàn rồi khê gập đầu ra thì không còn phản ứng gì nữa.

Bà mối chống nạnh, gật đầu, không để ý tới những ánh mắt kỳ lạ của đám người bên cạnh, vung tay lên một cái, lại tiếp tục nói: “Nói tới chuyện lên phòng khách, xuống phòng bếp, em đột nhiên nhớ ra cô bạn Hoa Hoa của em. Cô ấy đúng là rất giỏi giang, dịu dàng nhé. Ngày thì đi làm ở công ty thiết kế, tối còn tới mấy nơi trang điểm giúp người mẫu. Nấu ăn, giặt giũ, thêu thùa, cái gì cũng giỏi. lợi hại nhất là, cô ấy có thể đi một vòng trong cửa hàng, lúc về có thể đan được một chiếc áo len giống y hệt chiếc áo bán ở đó. Lúc rảnh rỗi còn làm bánh quy, bánh tart trứng cho bọn em, rồi nấu canh, rán cá nữa... tóm lại, cô ấy rất lợi hại...”

Tiết Đại Vũ nghe bà mối nói như gõ nhịp, không khỏi lú lẫm: “Thật sự có cô gái toàn năng như thế sao?”

“Có chứ!” bà mối thấy cá đã mắc câu, vội vàng nhe răng, cười ngọt ngào: “Hơn nữa còn rất đẹp nhé, không tin thì em cho anh xem ảnh.” Bà mối nói xong bèn lấy di động ra, mở mấy tấm ảnh bình thường của Hoa Hoa cho luật sư Tiết xem.

Nhân lúc luật sư Tiết xem ảnh, Tô Tiểu Mộc lắc đầu thở dài: “Ôi, Hoa Hoa tài giỏi, xinh đẹp như thế, tiếc là giờ vẫn còn độc thân. Có mấy anh chàng tán tỉnh mà cô ấy chẳng thích ai cả. Cô ấy muốn tìm một người chín chắn, chừng chạc, sự nghiệp vững vàng.” Nói tới đây, bà mối lại kêu lên: “Ôi trời! Đúng rồi, anh Tiết, anh muốn tìm người như thế nào?”

“À...” luật sư Tiết đang xem ảnh, ngẩng đầu lên, lúc này mới ngượng ngập nói: “Anh, anh muốn tìm một cô gái hiểu biết, biết chăm sóc, quan tâm đến người khác, đừng giống cô bạn gái cũ của anh...”

“Khoảng bao nhiêu tuổi?” Bà mối sợ anh ta quay lại chuyện cũ, vội vàng lái sang chuyện khác.

Luật sư Tiết càng ngượng ngập hơn: “Chỉ cần đừng hơn tuổi anh là được.”

Tiểu Mộc nghe vậy thì hást hàm, điều kiện thế cũng hợp rồi. “Quê quán? Nghề nghiệp?”

“Cái đó không quan trọng. Anh thấy chỉ cần yêu nhau, người ở đâu, làm gì, đều không quan trọng.”

“Ừm, chiều cao thế nào?”

“...” Luật sư Tiết im lặng mất hai giây, cuối cùng thấy có chút là lạ. Sao cảm giác này... không giống mình đang xem mắt, mà giống lúc bàn chuyện với người mai mối? Tiết Đại Vũ ngạc nhiên nhìn bà mối. Bà mối ho khan hai tiếng, lại tươi cười hơn hở, bắt đầu vòng vo: “Nói tới chiều cao ấy à, Hoa Hoa nhà em cái gì cũng tốt, chỉ hơi lùn một chút, nhưng nhỏ nhắn, lanh lợi, đáng yêu lắm, tính tình cởi mở, giao thiệp tốt..., nhưng có lúc hơi ngốc.”

Luật sư Tiết bị Tiểu Mộc tung hỏa mù, rất hứng thú với chuyện này: “Sao lại nói là ngốc?”

Bà mối đảo tròn mắt, cười ha ha: “Ví dụ thế này, tuần trước, em với cô ấy cùng đi xe bus. Cô ấy thấy một cô gái lên xe, bắt anh chàng đang ngồi bên cạnh phải nhường chỗ cho cô gái kia, luôn miệng nói: “Cậu không thấy phụ nữ có thai ở đây à?” Anh đoán kết quả thử xem?”

“Anh chàng đó không nhường?”

“Không phải! Cô gái đó vốn không mang thai. Con gái nhà người ta chỉ hơi béo thôi! Kết quả là, cô mập ấy khóc tức tưởi chạy xuống xe.”

“Ha ha ha.” Tiết Đại Vũ cười lớn, hoàn toàn mắc câu: “Bạn em ngốc nghếch vui thật đấy.”

“Phải đấy.” Bà mối cong môi, quay về chuyện ban đầu: “Thế, anh Tiết có ngại mấy cô thấp thấp không?”

Luật sư Tiết ngẩn ra, ngu ngơ bất lực.

Bà mối thấy vậy bèn nheo mắt cười gian xảo, kết quả mong muốn chính là thế này. Ra chiều khác lạ, mục tiêu của bản cô nương hôm nay chính là – làm cho anh choáng váng thì thôi!

“Không ngại mà, không phải này em cũng nói rồi sao, con gái thấp một chút nhưng lanh lợi, đáng yêu. Còn quan trọng nhất là tính cách, cuộc sống hôn nhân mới là hiện thực mà.”

Bà mối đáp: “Nói hay lắm.” Dĩ nhiên, luật sư Tiết không chống cự nổi đợt tấn công của bà mối, tự đẩy mình vào trước. Ôm má nhìn ra đám người câu cá ở ven hồ, bà mối thở dài, cuối cùng nói ra câu quan trọng nhất ngày hôm nay: “Ồi, nói mới nhớ hôm nay Hoa Hoa phải làm thêm, hóa trang chụp ảnh cô dâu cho người ta ở công viên. Anh Tiết, hay là chúng ta đi tìm cô ấy đi?”

“Được!” luật sư Tiết vui mừng, đồng ý ngay. Nghe bà mối kể chuyện như thế, cũng thật sự muốn gặp thử cô gái ngốc nghếch ấy. Chỉ là... sao vẫn thấy có chút là lạ?

—Tôi là đường phân cách xoay vòng vòng—

Bà mối dẫn luật sư Tiết đi tìm Hoa Hoa. Sau khi giới thiệu hai người làm quen với nhau xong thì biết điều rút lui. Thế nhưng, bà mối dù đã thoát thân thành công nhưng vẫn chưa rời khỏi công viên ngay. Cô nhàn nhã chấp tay sau lưng, đi một vòng quanh hồ, cuối cùng đứng lại bên cạnh ai đó đang câu cá, gào lên: “Ồi cha, cá mắc câu rồi.”

Chàng trai đang câu cá ngẩng lên, mắt nhấp nháy nhìn bà mối, không hề chột dạ vì bị bắt quả tang, tùm tùm cười hỏi: “Nhóc con, vẫn giận anh à?”

Bà mối hừ hừ, ai rảnh mà giận con cáo họ Hạ nhà anh chứ? Chỉ là gần đây vật lộn với đám đối tượng xem mắt bận túi bụi không có thời gian rảnh mà để ý tới anh thôi. Cứ nghĩ sau khi Hà Hà Tịch xuất viện cũng sẽ bận rộn xử lý công việc, ai biết được anh ta nhàn rồi thế chứ... nhàn tới mức tới đây ngắm cô xem mắt!

Nghĩ tới đây, Tiểu Mộc đá đá vào xô cá bên cạnh con cáo họ Hạ, lảng sang chuyện khác: “Không tôi đâu, Tổng giám đốc Hạ câu cá lợi hại thật.”

Hà Hà Tịch lại nhìn ra phía hồ, cười nhạt: “Con cá này không béo như của em. Thế nào, lại gạt anh chàng vừa rồi cho vị khách nào đó của em hả?”

Hóa ra, bà Liêu liên tục giới thiệu mấy anh chàng tốt cho Tiểu Mộc. Nhưng chuyện kỳ lạ là, mỗi buổi xem mắt kết thúc chẳng được bao lâu, các đối tượng xem mắt nhất định sẽ trở mặt, không phải ưng bạn học của bà mối, thì là thích bạn bè của bà mối.

Thế nên bà Liêu mới đau đầu, suy đi nghĩ lại mới vất vả tìm tới “ông anh ruột” Hà Hà Tịch, xin anh trấn thủ giúp buổi xem mắt của cô em gái. Bà Liêu còn nhấn mạnh, bảo Tiểu Mộc đừng đưa bạn đi cùng nữa. Đáng tiếc, chuyện không được như ý... tới lúc này, anh chàng thứ 4 – luật sư họ Tiết cũng đã gặp phải tình yêu sét đánh với “bạn của Tiểu Mộc” rồi.

Hà Hà Tịch chậm rãi nói: “Bà Liêu giới thiệu đối tượng cho em, em thu tiền cảm ơn làm mai mối. bà mối, chuyện làm ăn của em cũng được đấy chứ!”

Bà mối chấp tay vái, lắc đầu nghĩ rằng chuyện không có gì sỉ nhục mà còn vinh quang: “Cái này bản cô nương gọi là Khương Thái Công câu cá – người nguyện mắc câu.”

Hà Hà Tịch nghe xong thì bật cười, khê nói: “Ừ, anh cũng là Khương Thái Công câu cá.”

Tô Tiểu Mộc á khẩu, nói thế không phải là biến thành mắng mình sao? Nói như thế, anh ta cố ý để mình phát hiện sao? “Nói đi, theo dõi em làm gì?”

Con cáo họ Hạ xòe bàn tay, tỏ vẻ vô tội, nói: “Anh tới đây còn sớm hơn hai người, sao lại cho là anh theo dõi?”

“À.” Bà mối gật đầu, dịu dàng mỉm cười: “Thế là tình cờ gặp được Tổng giám đốc Hạ hả?”

Hà Hà Tịch bỏ qua giọng điệu kỳ quái của bà mối, thản nhiên đáp lại: “Cũng không phải.” vừa nói xong, phao câu động dây, anh lại câu được một con cá to. Con cáo họ Hạ thu cần, uể oải nói: “Người em muốn anh điều tra giúp, đã điều tra được rồi.”

16. Chương 15 - Cá Kho

Chương 15

Cá kho

“Người em muốn anh điều tra giúp, đã điều tra được rồi.”

Bà mối đang vui vẻ đùa giỡn, vừa nghe xong thì sững người, bất động ngay tại chỗ.

Hà Hà Tịch im lặng, đang muốn mở miệng thì đã nghe bà mối hỏi bằng giọng yếu ớt: “Anh nói cho em biết trước, có phải chị ta họ Hà...”

Hà Hà Tịch gật đầu, nói rõ ràng: “Hà Kiến Vũ.”

Bà mối giật mình, phóng tầm mắt về phía trước, không lên tiếng. Bao năm không gặp, chỉ mong mình hoa mắt nhìn nhầm, kết quả là... Nói như thế, chị ta quay về thật rồi, rời xa người đàn ông ấy, quay về thành phố C... Bà mối hỏi tiếp: “Chị ta sao rồi? Sao lại nằm viện...” Trong ấn tượng của cô, sức khỏe của chị ta luôn rất tốt.

Hà Hà Tịch khựng lại một lát, nói: “Sảy thai.”

Sắc mặt bà mối thoáng thay đổi, hoàn toàn im lặng.

Con cáo họ Hạ thấy sắc mặt bà mối xấu đi, cũng nheo mắt nhìn cô không nói gì. Hai người im lặng một lát, đột nhiên Hà Hà Tịch nghe thấy bà mối thở dài: “Cò trắng bay trước non tây, hoa đào nước chảy cá rô to, nón trúc biếc áo tới xanh, gió thổi mưa phùn nào xá chi.”

Hà Hà Tịch: “???”

Bài hát này ở đâu ra thế? Tâm trạng bà mối bây giờ rất chán nản, không phải nên ngâm mấy bài thơ sầu thảm như thế sao? nếu không thì cũng là: “Hỏi lòng quân có bao nhiêu sầu, như dòng sông xuân chảy về đông.” Cái, cái... “cò trắng”, “cá rô” là ý gì chứ?

Đúng lúc đồng chí học sinh xuất sắc Hạ Hà Tịch đang lục tìm trong trí nhớ xem bài thơ không đầu không đuôi của bà mới chui từ chỗ nào ra, đối phương đã thở dài thêm cái nữa, xoa bụng, chán nản nói: “Em đói rồi.”

Hạ Hà Tịch: “...”

Bà mới chọc chọc con cáo họ Hạ đang ngẩn ra không biết nói gì, tỏ vẻ thương hại, nói: “Chúng ta tìm chỗ nào kho mấy con cá này đi.”

Cá rô to, cá rô to, cá rô to...

Hóa – ra – là – thế!

Tôi là đường phân cách cá kho

Không thể không nói, chỗ kho cá mà Hạ Hà Tịch tìm được khá đẹp.

Vì trong lòng bà mới đang nặng nề, sau khi lên xe cũng chẳng thêm để ý xem con cáo họ Hạ lái xe tới chỗ nào. Vốn cho rằng Hạ Hà Tịch sẽ tìm một nhà hàng quen thuộc hoặc khách sạn nào đó, nhưng khi tới nơi, bà mới xuống xe nhìn kỹ một lượt rồi hoàn toàn kinh ngạc.

Nhìn khu nhà quen tới không thể quen hơn, bà mới ngoái đầu lại nhìn Hạ Hà Tịch đang rất thản nhiên, nghĩ thầm: “Không khéo như thế chứ?”

“Anh đậu xe ở chỗ nào? Nhà hàng ở gần đây à?”

Hạ Hà Tịch lắc đầu.

“Vậy là... ở đây có cửa hàng ăn tư gia nào hả?” Nhìn cũng... không giống lắm?

Hạ Hà Tịch vẫn lắc đầu.

“Thế không phải anh mua lại căn hộ ở đây chứ?”

Lắc đầu, vẫn là lắc đầu.

Thấy thế, bà mới phát câu: “Thế rốt cuộc anh tới đây làm gì? Anh có biết đây là...”

Chưa nói xong, bà mới đã nghe thấy tiếng “ôi chao” vang lên từ phía sau. Da gà da vịt nổi lên khắp người, quay đầu lại nhìn, quả nhiên cái giọng đáng ghét đó đến từ ông anh họ thứ 3 mà cô ghét nhất – Tô Nhạc Trình.

“Sao muộn thế hả? Hai bác giục em ra đón hai người.”

Đúng thế, bà mới rất quen thuộc với chỗ này, có nhắm mắt cũng không thể đi nhầm được. Đây chính là nhà của ông anh họ thứ hai. Vì mẹ bà mới mất sớm, cũng có thể coi như cô được các cậu mợ nuôi lớn khôn. Hơn mười năm nay, bà mới vẫn ở nhà cậu hai, năm ngoái dồn đủ tiền mới dọn ra ngoài sống một mình. Trong ba ông anh họ, bà mới thân với anh họ thứ hai nhất, kể đó là ông anh họ cả thô lỗ, còn anh họ thứ ba này thì... Không biết vì hai người không hợp nhau hay vì sao, ngay từ lúc cả hai còn bé thì việc đầu tiên khi gặp nhau chính là – bóp chết nhau.

Bà mới nghiêng răng: “Anh tới làm gì? Ai cho anh tới ăn trực cơm?”

Thực ra, Tiểu Mộc vẫn chưa hiểu rõ sự việc lắm. sao Hạ Hà Tịch lại đưa mình tới nhà cậu hai? Mà cái tên quái thai ngàn năm khó gặp, thần long thấy đầu không thấy đuôi Tô Nhạc Trình sao cũng ở đây, còn ra đón bọn họ nữa?

Tô Nhạc Trình chớp chớp mắt, cười gian xảo, hạ giọng: “Xem kịch.”

“Ý gì hả?” Bà mới mù mờ nhưng Tô Nhạc Trình đã vòng qua cô, treo nụ cười lên, tới trước mặt Hạ Hà Tịch nũng nịu (Đúng đấy, chính là nũng nịu, tác giả không dùng nhầm từ đâu!) gọi: “Anh Hạ!”

Tô Tiểu Mộc: “...”

Bà mới bị âm thanh mềm nhũn ở phía sau làm cho buồn nôn. Mẹ ơi! Hai thằng con trai to đùng có cần thiết phải thể hiện như thế không? Sao anh không mọc một cái đuôi vậy vậy trước mặt con cáo họ Hạ kia đi? Thế nhưng...

“Sao hai người quen nhau?” Nếu bà mới không nhớ nhầm, con cáo họ Hạ chỉ từng gặp anh cả, anh hai nhà cô, quen Tô Nhạc Trình lúc nào chứ?

Tô Nhạc Trình chớp mắt, ra vẻ ngây thơ: “Cô ghen à?”

Bà mới siết chặt nắm đấm, muốn đánh người.

Nhưng Hạ Hà Tịch chỉ cười mà không đáp, lấy xô cá từ trong xe ra rồi nói: “Sáng mới câu được mấy con cá mang sang, làm món cá kho nhé!”

“Được, thế em vào nhà đưa cá cho bác hai trước, hai người cũng vào nhanh lên nhé!” Tô Nhạc Trình nói xong bèn vui vẻ xách xô cá đi vào.

Bà mới thấy vậy cũng chậm rãi vào nhà cùng Hạ Hà Tịch. Đang muốn mở miệng hỏi chuyện là thế nào đã nghe tiếng giải thích mang theo ý cười của con cáo họ Hạ kia: “Anh hai em đưa anh tới quán rượu của Tô Nhạc Trình mấy lần, thế mới quen.” Nói xong, Hạ Hà Tịch cũng học theo cái điệu chớp chớp mắt của Tô Nhạc Trình.

Trong chốc lát, bà mới sững người ngay tại chỗ, không động đậy. Ý của con cáo họ Hạ ấy là... bảo mình đừng ghen à? Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mộc nghiêng răng nhìn Hạ Hà Tịch, nhưng đối phương đã sai bước đi vào khu nhà, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Không phải làm cá chua ngọt đây chứ?”

Tô Tiểu Mộc: “Hạ - Hà - Tịch!”

Tôi là đường phân cách cá chua ngọt

Tới khi Tô Tiểu Mộc vào phòng mới phát hiện ra bầu không khí nhà cậu hai hôm nay là lạ, rất lạ...

Hôm nay, ngoài sự xuất hiện của ông anh họ thứ ba hiếm khi tham gia tụ tập, mợ cả và mợ út cũng ở đây. Điều khiến người ta không tin được là, mợ hai nói, nhân dịp cuối tuần, mời mọi người trong nhà tới tụ tập một bữa. mà lý do mời khách là – trong nhà vừa đổi đồ mới.

Mà cái gọi là “đổi đồ mới” chẳng qua là thay bộ sofa mới thôi. Hơn nữa, dù là họp gia đình thì tên người ngoài Hạ Hà Tịch này sao lại ở đây? Bà mới trong lòng lo lắng nhưng ngoài mặt lại giả vờ thờ ơ: “Mợ hai mời khách, sao cháu không biết?”

Hạ Hà Tịch tiếp lời: “Là Cẩm Trình báo cho anh trước. Anh nghĩ, dù sao sáng nay cũng phải gặp em nên bảo cậu ấy không cần báo cho em, anh đưa em tới thẳng đây là được.”

Bà mới cau mày. Thật đáng ngờ! Càng nói càng đáng ngờ! Quét mắt một vòng, Tiểu Mộc đoán muốn hỏi sao anh hai không ở nhà, mợ hai đã vậy tay với Tiểu Mộc, nói: “Này nhóc, về nhà không làm việc nhà, cũng coi mình là khách hả? Mau vào bếp rửa ít hoa quả cho Tiểu Hạ ăn trước đi.”

Nghe vậy, bà mới liếc nhìn con cáo họ Hạ một cái, rồi đi vào bếp với mợ hai.

Trong bếp, mợ hai vừa nhìn bà mới rửa táo, vừa rướn cổ nhìn ra bên ngoài. Sau khi chắc chắn những người ở phòng khác không nghe thấy, mợ hai mới vui vẻ hạ giọng: “Này nhóc, tổng mất mấy đứa con gái các cháu, Tiểu Hạ thế nào hả?”

Bà mới rũ mắt, uể oải đáp: “Được ạ.” Có thể không được à? Có nhà, có xe, có sự nghiệp, có vẻ ngoài, chỉ đáng tiếc là thiếu chút thông minh, tới nay đã dọa 17 cô gái chạy mất. nghĩ tới cô gái thứ 17 “tuyệt vời”, bà mới vẩy nước trên tay, ngẩng đầu, nghiêng răng nhả ra một câu: “Rất được ạ.”

Mợ hai nghe thế thì rất hài lòng, cười tới híp cả mắt, nói: “Mợ thấy thằng nhóc này cũng được đấy. Vừa hiểu chuyện lại lễ phép, không biết còn mạnh hơn cả anh họ cháu bao nhiêu lần. mợ nghe Cẩm Trình nói cháu vẫn chưa mai mối được cho cậu ta hả?”

Tiểu Mộc nghe vậy thì trong lòng kêu “cộp” một tiếng, bỗng dưng có cảm giác không lành nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh cầm dao gọt táo, thản nhiên đáp “vâng” một tiếng.

Mợ hai không nói gì nữa, một lúc sau mới chọc chọc bà mối, nói thầm: “Lát nữa... Lộ Lộ cũng tới đây ăn cơm.”

Bàn tay đang gọt táo của bà mối ngừng lại một chút cuối cùng cũng hiểu ra. mấy bà mợ quả nhiên là có dụng ý khác. Cô đã nói mà, tự dưng mời con cáo họ Hạ tới tham dự cuộc họp gia đình làm gì chứ? Nhắc tới Lộ Lộ, cô ta đúng là có mối quan hệ sâu xa với nhà họ Tô.

Lộ Lộ cũng giống như bà mối, là cháu gái bên ngoại nhà mợ cả. Cô ta tốt nghiệp đại học, đi làm, người trong nhà mới bắt đầu lo lắng tới chuyện trăm năm của cô. Mới đầu, mợ cả muốn giới thiệu Lộ Lộ cho anh hai Tô Cẩm Trình, vì thời gian ấy, Lộ Lộ cứ rảnh rỗi là chạy tới nhà anh hai.

Thái độ của Tô Cẩm Trình rất mập mờ, thực ra cũng chỉ là trưng bộ mặt người chết quen thuộc ra thôi, không nói là thích hay không thích. Bỗng tới một ngày, không biết anh hai mắc bệnh gì, đột nhiên phát hỏa.

Hôm đó, Lộ Lộ ăn cơm tối ở nhà họ Tô xong, cả nhà đang ngồi trên sofa xem phim truyền hình, Tô Cẩm Trình đột ngột hỏi Lộ Lộ: “Em thích tìm hiểu các chòm sao, thế em có biết quy luật tạo nhóm và hình dạng của các chòm sao không? Em tin vào số phận, thế em có biết thuật giải số và tứ trụ bát tự không? Em nói em đang ăn kiêng để giảm cân, thế em có biết mỗi ngày một người cần nạp vào bao nhiêu chất dinh dưỡng để khỏe mạnh nhất, khoa học nhất không?”

Nói xong một tràng, đừng nói Lộ Lộ á khẩu không đáp được, cả bà mối và cậu mợ ở ngay đó cũng im lặng. Gió lạnh thổi qua, Tô Cẩm Trình cau có nhăn hai hàng lông mày, kết luận: “Em chẳng biết thứ gì, vậy em còn tới nhà anh làm gì? Còn kéo người nhà anh xem thứ phim truyền hình tẻ nhạt thế này.” Nói xong còn làm bộ nghiêm khắc, quay đầu lại nói với bà mối: “Em gái, em về phòng ngủ nhanh lên. Xem nhiều phim sẽ làm giảm trí thông minh, không thấy ở đây có một ví dụ sống à?”

Phụt!

Bà mối vừa cười vừa gọt táo nhưng lại bị mợ hai cốc một cái lên đầu: “Con nhóc chết tiệt này, còn cười xấu xa thế nữa! Có phải lúc đó cháu với thằng nhóc ấy đã hẹn trước sẽ cố ý chọc giận Lộ Lộ không hả? Trời, cháu nghĩ thử xem, thực ra Lộ Lộ cũng được đấy chứ, người đẹp, gia đình tốt, duy chỉ có điểm là con bé đó hơi yếu đuối.” Mợ hai lắc đầu, tiếp tục nói: “Ý của mợ cả cháu, cũng là vì tính tình tiểu thư của Lộ Lộ, nói không chừng lại tìm được một người xứng đôi giống Tiểu Hạ. Một là tính tình Tiểu Hạ rất tốt, lại chín chắn, sau này nếu hai đứa chúng nó có cãi nhau, cũng sẽ nhường Lộ Lộ. Hai là... nhà thằng nhóc Tiểu Hạ này không còn ai, Lộ Lộ tính tình bướng bỉnh, sau này không phải sống chung với bố mẹ chồng, cũng hợp lý đấy chứ...”

Mợ hai chưa nói xong, đã nghe sau lưng vang lên tiếng “á”, quay đầu lại thì thấy tay Tiểu Mộc đã đỏ tới phát sợ, mợ hai hốt hoảng kêu lên: “Cháu sao thế?”

Bà mối mút mút đầu ngón tay, lúng túng nói: “Cháu không cẩn thận cắt phải tay ạ...”

17. Chương 16 - Đùa Giỡn

Chương 16: Đùa giỡn

Từ khi bố mẹ qua đời, Hạ Hà Tịch đã tôi luyện được bản lĩnh nhìn mặt đoán ý. Khi anh nhận được điện thoại của Tô Cẩm Trình mời tới nhà làm khách, anh đã ngửi được chút mùi vị khác thường rồi.

Thăm dò đủ mọi cách mà miệng Tô Cẩm Trình vẫn kín như bưng, chỉ cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Hôm ấy tớ sẽ xin nghỉ sớm một chút. Về nhà... xem kịch!” Tô Cẩm Trình cố ý nhấn mạnh 2 chữ “xem kịch”, khiến Hạ Hà Tịch phải đau đầu suy nghĩ. Cuối cùng, vì sự an toàn của bản thân, con cáo họ Hạ quyết định kéo một tấm đệm cho mình...

Thế nên mới có chuyện con cáo họ Hạ sáng sớm đã tới công viên câu cá, đón bà mới cùng về nhà. Mà khi con cáo họ Hạ đã ở nhà họ Tô thì cần chắc chắn về sự nghi ngờ của mình, “bữa cơm thường” đã biến thành “bữa tiệc nhà họ Tô”. Tiệc gia đình mà còn mời người ngoài như anh tới, thực sự là... rất đáng ngờ.

Trong phòng khách, Hạ Hà Tịch ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng. Mợ hai và Tô Tiểu Mộc đang ở trong bếp rửa hoa quả. Mợ cả, mợ út cũng viện cớ đi mua đồ để chuồn ra ngoài thì thâm to nhỏ. Chỉ còn lại Tô Nhạc Trình và Hạ Hà Tịch bốn mắt nhìn nhau.

Hạ Hà Tịch đánh tiếng thăm dò: “Bà mới nói, em ít khi tham dự mấy cuộc tụ tập gia đình mà. Thế hôm nay em tới, là thèm cá kho hay muốn xem kịch hả?”

Tô Nhạc Trình nhướn mày, trưng cái vẻ mặt “cái này còn phải hỏi” ra, nói: “Em cũng nghe nói, anh và con nhóc chết tiệt kia cãi nhau...” Nói xong, Tô Nhạc Trình không để Hạ Hà Tịch mở lời, đã vỗ vỗ lên vai anh về thông cảm, tha thiết nói: “Người anh em, đặc tội với con gái không đáng sợ, cái đáng sợ là đứa con gái này lòng dạ độc ác. Đặc tội với đứa con gái có lòng dạ độc ác cũng không đáng sợ, cái đáng sợ nhất là, đặc tội với một đứa con gái đã có lòng dạ độc ác lại còn không thể hiểu nổi. Vì như thế anh không thể biết nó sẽ dùng chiêu nào để ứng phó với anh. Anh phải cẩn thận đấy, Tô Tiểu Mộc không phải là đứa chỉ thích nói suông đâu.”

Hạ Hà Tịch nheo đôi mắt cáo, thẳng thắn đáp: “Anh với con nhóc ấy cãi nhau vì bức ảnh trong ví tiền của nó.”

Tô Nhạc Trình nghe vậy thì giật mình, thái độ lập tức trở lại bình thường. Đáng tiếc, sự thay đổi trong giây lát ấy đã bị Hạ Hà Tịch nhìn thấy: “Cậu nhóc đó là ai? Em biết hả?”

“Sao em biết được? Từ bé tới lớn em với nó đã bất hòa, chuyện của nó em không quan tâm.”

Càng giấu càng lộ, Hạ Hà Tịch im lặng, nhếch môi, chỉ hờ hững nhìn Tô Nhạc Trình. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Tô Nhạc Trình thấy như có dao kề sau lưng, người như sắp bị ánh mắt của Hạ Hà Tịch chọc ra hai cái lỗ. Vai cậu run lên, khấn khỏan: “Anh đừng nhìn em như thế, em không biết thật mà. Với lại, toàn là chuyện bé như hạt vừng thôi, nhắc tới nó...”

Tô Nhạc Trình nói được nửa câu, nụ cười của con cáo họ Hạ đã biến thành điệu cười gian xảo, anh nhìn Tô Nhạc Trình chằm chằm, chậm rãi nói: “Chuyện bé như hạt vừng...” Mấy chữ này đã bán đứng cậu rồi, chúng nói cho anh biết cậu nhất định biết sự thật.

Tô Nhạc Trình á khẩu, nói thật: “Được rồi, em nói cho anh biết, nhưng anh tuyệt đối không được để con nhóc chết tiệt kia biết.”

“Thực ra... là như thế này, ừm, nghiệt duyên mà... thằng nhóc ấy là bạn học của con bé. Nó thậm chí trộm nhớ em gái em, nhưng con nhóc ấy chỉ coi nó là bạn thân. Sau khi hai đứa tốt nghiệp đại học, cậu nhóc ấy phải ra nước ngoài, sau đó...”

Hạ Hà Tịch sờ cằm: “Sau đó thế nào?”

Tô Nhạc Trình ngẩng mặt lên trời nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Sau đó, cậu ta mắc bệnh ung thư máu, chết rồi.”

Hạ Hà Tịch: “...” Đồng chí, nếu cậu muốn viết kịch bản phim thì có thể viết kiểu khác không? Chẳng lẽ cậu không biết, bệnh ung thư máu đầu năm nay đã bị các cậu hại tới nỗi không còn mặt mũi, không dám quay lại chiêm đoạt thân thể con người nữa hay không hả?

Đúng lúc Hạ Hà Tịch đang thâm oán trách câu chuyện tình yêu đẹp mà đau khổ của Tô Nhạc Trình, anh cả Tô Khiêm Trình cũng vui vẻ xuất hiện. Thế nhưng, ông anh cả này rõ ràng là thận trọng hơn hai thằng em trai rất nhiều, không nói là tới xem kịch, cũng không nói là tham gia họp mặt gia đình, mà khéo léo tổ về anh tới khuyên can đây: “Tiểu Hạ, anh nghe nói cậu và em gái anh cãi nhau.”

Khóe môi con cáo họ Hạ giật giật, đáp: “Em cãi nhau với con nhóc ấy vì tấm ảnh trong ví tiền của cô ấy.”

Tô Nhạc Trình & Tô Khiêm Trình: “...”

Thế là, Hạ Hà Tịch được mệnh danh là quý khách đa mưu lại dùng một cách để moi chuyện về bức ảnh trong ví tiền của bà mỗi từ chỗ anh cả. Lần này, bộ phim tình cảm Hàn Quốc đẹp đẽ mà đau thương vô ngần đã biến thành phim quân sự nghĩa khí hào hùng.

Anh cả nói: “Thực ra, em gái anh và cậu nhóc trong bức ảnh đó không có gì cả, em đừng hiểu nhầm. À, chuyện là thế này, thì là, cậu nhóc này là hàng xóm của bọn anh, con bé vẫn coi nó như anh trai, sau này nó vào quân đội. Một lần, trên đường làm nhiệm vụ...”

“Thế nào?”

Anh cả siết chặt tay, đau khổ nói: “Chà, nó hy sinh.”

Hạ Hà Tịch: “...” Tốt lắm, quả nhiên không phải người một nhà không vào cùng một cửa. Tuy tình tiết và phong cách kịch bản hai anh em viết hoàn toàn khác nhau, nhưng kết cục lại là một. Thế nhưng, rốt cuộc hai anh em họ hận người này tới cỡ nào mà đều rửa cậu ta chết?

Tô Nhạc Trình như đụng phải tường... Anh cả ơi, sao anh không thấy em ra hiệu bằng mắt cho anh? Thế là xong rồi!

—————Tôi là đường phân cách hồng môn yến—————

Khi Tô Cẩm Trình về đến nhà, cả nhà đã tụ tập đầy đủ, bắt đầu ăn cơm tối. giờ Hạ Hà Tịch mới thực sự hiểu “xem kịch” của ba anh em họ là ý gì. Cùng về với Tô Cẩm Trình còn có một cô gái rất yếu điệu, mẹ Tô giới thiệu, đây là Lộ Lộ. Nói xong, còn đẩy Lộ Lộ về phía Hạ Hà Tịch, tất cả không cần nói nữa.

Hạ Hà Tịch im lặng, bất giác nhìn về phía bà mối bên bàn ăn, chỉ thấy bà mối đang cúi đầu bày thức ăn, dường như chẳng thèm quan tâm tới tình cảnh ở bên này. Nhưng cô Lộ Lộ này rất phóng khoáng, mẹ cả vừa giới thiệu xong bèn nở nụ cười ngọt ngào, lộ ra hàm răng trắng bóc, đưa tay phải ra: “Chào anh, anh Hạ.”

Phái nữ chủ động đưa tay ra, nếu không đáp lại thì thật quá vô phép, thế nên Hạ Hà Tịch cũng đưa tay ra, trả lời: “Chào cô.” Sau màn bắt tay ngắn gọn, con cáo họ Hạ đang muốn rút tay lại thì thấy bên kia nắm chặt hơn, thoáng ngẩng đầu lên thì thấy Lộ Lộ nháy mắt tinh nghịch với mình: “Ồ, anh không nhận ra em thật à?”

Vừa dứt lời thì mọi người nghe thấy tiếng đĩa rơi, quay đầu lại thì thấy bà mối tỉnh bơ “à” lên một tiếng, rồi nói: “Ăn cơm thôi.”

Ba anh em nhà họ Tô ban này vẫn còn hứng khởi xem kịch vui cũng im lặng không nói gì. Ba anh em họ vốn nghĩ rằng hôm nay sẽ diễn vở “Phòng Huyền Linh muốn nạp thiếp, phu nhân ghen tuông tự tử”, nhưng tại sao chớp mắt một cái đã biến thành “Trình Giảo Kim phiên bản nữ vung dao đoạt tình, Tần Hương Liên buồn bã sầu thương” cơ chứ?

Nội dung vở kịch này có phải lung tung lộn xộn quá rồi không?

Bữa cơm chìm trong bầu không khí yên tĩnh và ngưng ngập. Ngoài hai, ba câu trò chuyện loáng thoáng của ba mẹ, làm như vô ý hỏi thăm Hạ Hà Tịch và Lộ Lộ để họ hiểu nhau hơn, những người khác đều yên lặng ăn cơm.

Ba bảo bối may mắn im lặng vì vở kịch bị đảo lộn nội dung khiến họ được mở rộng tầm mắt, nhất thời không biết nên nói gì. Đồng chí Hạ Hà Tịch im lặng vì anh vẫn còn đang nhớ lại xem rốt cuộc mình đã gặp Lộ Lộ ở đâu. còn bà mối, chẳng ai biết trong lòng cô gái đang cắn mạnh miếng cá kho lúc này đang nghĩ gì...

May mà Lộ Lộ từ trước tới nay vẫn ít lời hôm nay đột nhiên lại hoạt bát hơn, luôn là phần tử tích cực khuấy động làm cho bầu không khí thêm sôi nổi. nói mấy chuyện vô thưởng vô phạt với các mẹ xong, Lộ Lộ liếc mắt nhìn Hạ Hà Tịch, che miệng cười: “Ồi, anh lên nhìn em nhiều lắm rồi đấy, đã nhìn đủ chưa vậy?”

Nếu có sấm, giờ chắc chắn sẽ giáng xuống đánh chết ba anh em nhà họ Tô và Hạ Hà Tịch. Câu nói... mờ ám như thế, mà Lộ Lộ lại đường đường chính chính nói ra trước mặt mấy vị trưởng bối. Hạ Hà Tịch ho khan hai tiếng, dù da mặt anh có dày đi nữa cũng ửng đỏ.

Quả nhiên, đàn ông tốt không thể đấu với phụ nữ hung dữ, đặc biệt là không thể đấu với phụ nữ lưu manh. Chẳng lẽ, đây là trò đùa tổng truyền thuyết sao?

Tình huống này, ba anh em ưa hóng hớt lại hứng thú nhìn Hạ Hà Tịch, rồi lại nhìn Lộ Lộ, cuối cùng, dời ánh mắt về phái Tô Tiểu Mộc vẫn mãi miết ăn cá kho. Rất tốt, rất mạnh mẽ, chỗ ngồi của ba người vừa khéo tạo thành thế chân vạc. Chỉ là, em gái ơi, em còn không ra tay, nữ lưu manh sẽ hạ gục con cáo họ Hạ nhà em mất.

Hạ Hà Tịch sững người một chút, mở miệng nói: “Tôi chỉ đang nghĩ, rốt cuộc đã từng gặp cô Lưu ở đâu?” Thực ra, Hạ Hà Tịch về nước chưa lâu, nếu không ở công ty thì là ở nhà, nếu thực sự đã gặp Lộ Lộ trong nửa năm này thì không thể nào quên được. Nhưng dù Hạ Hà Tịch lục tìm tất cả các khuôn mặt trong trí nhớ vẫn không có khuôn mặt nào trùng khớp với khuôn mặt đang ở trước mắt.

Lưu Lộ Lộ lấy giấy ăn lau miệng: “Thực ra cách đây không lâu chúng ta đã gặp nhau rồi, chỉ là anh Hạ hay quên, nên không nhớ em thôi.” Nói rồi bèn rút di động ra, ấn mấy cái, trong phút chốc, Hạ Hà Tịch cảm giác túi áo vét của mình bắt đầu rung lên, tiếp theo là tiếng nhạc chuông quen thuộc.

Hạ Hà Tịch lấy di động ra, sắc mặt khê đỏ, trên màn hình là một dãy số hạ lăm, nhưng số di động của mình, sao Lộ Lộ lại biết?

Lộ Lộ vô cùng đắc ý cất điện thoại, chớp mắt nói tiếp: “Thấy chưa? Em đã nói chúng ta quen nhau mà, chỉ là anh Hạ không nhớ em thôi.”

Mợ cả nghe vậy kinh ngạc nói: “Hai đứa biết nhau thật à?”

“Vâng ạ, lúc này nhìn anh Hạ cháu cũng giật mình đấy!” Vừa nói xong thì mấy mợ đều phá lên cười phụ họa, liên tục nói “có duyên, có duyên”. Anh hai Tô Cẩm Trình là người đầu tiên không thể xem được nữa, lắc đầu thở dài, đứng dậy: “Cả nhà ăn từ từ, con no rồi.”

Trong lòng thầm oán trách: “Rốt cuộc mẹ có hiểu tình hình không thế? Từ nửa năm trước con đã giới thiệu Hạ Hà Tịch cho em gái rồi, giờ mấy người đang cổ vũ cho kẻ thứ ba đấy!”

Bực tức nhìn mẹ mình một cái, anh hai đỡ trán đi vào phòng ngủ. Tô Nhạc Trình thấy vậy cũng méo miệng, đứng dậy: “Cháu cũng no rồi, vào phòng giúp anh hai sửa cái máy tính đây.”

Trong lòng thầm oán trách: “Con nhóc chết tiệt kia, anh nhìn nhầm mày thật rồi. vốn dĩ hy vọng hôm nay có loạn như thế, mày có thể ghen thử một phát, rồi nhanh chóng thành đôi thành cặp với Hạ Hà Tịch, cưới quách đi cho lành. Giờ mày cứ ăn cá kho của mày đi, cho mày ghen chết!”

Nói xong mặt mày xám xịt đi theo Tô Cẩm Trình vào phòng.

Anh cả Tô Khiêm Trình nhìn hai chỗ trống bên cạnh, khoe miệng giật giật, cũng ngượng ngập hạ đầu, ủ rũ nói: “Thế... cháu cũng không ăn nữa.”

Trong lòng thầm oán trách: “Thực ra anh mày chưa ăn no!!!”

Trong chốc lát, số người trên bàn ăn đã vơi đi một nửa, nhưng dĩ nhiên không ảnh hưởng chút nào tới hứng thú trêu chọc Hạ Hà Tịch của Lộ Lộ. Lộ Lộ đảo tròn mắt, sờ cằm, cười hỏi: “Anh vẫn còn chưa nhớ ra đúng không? Có cần em nói cho anh biết chúng ta đã gặp nhau ở đâu không?”

Trong giờ phút này, trong hoàn cảnh này, Hạ Hà Tịch còn có thể nói gì chứ: “Xin cô Lưu cứ nói.”

“Ừm...” Lộ Lộ nghe vậy thì gật đầu, suy nghĩ một lát rồi khê cười thành tiếng, đối diện với ánh mắt của Hạ Hà Tịch, đôi môi đỏ mọng khê mở ra: “Em không nói cho anh biết đâu.”

Hạ Hà Tịch: “...”

Một cơn gió lạnh thổi qua, con cáo họ Hạ luôn hiên ngang cũng không thể kiềm chế nổi mà cuốn theo chiều gió. Nuốt nước bọt, con cáo họ Hạ vất vả nói: “Thực ra cháu cũng no rồi, cháu vào phòng Cẩm Trình nghỉ ngơi một lát.” Nói xong, không đợi mọi người đồng ý đã đứng dậy đi vào phòng.

Trong chớp mắt, trên bàn chỉ còn lại bốn người phụ nữ đang nhìn nhau, cộng thêm một bà mối vẫn đang ra sức ăn cá kho.

Mợ hai ngẩn ngơ: “Chúng nó chê cá kho em làm không ngon à?”

18. Chương 17 - Cô Em Bát Đồng

Chương 17: Cô em Bát Đồng

Ăn cơm xong, ba mợ xoa xoa tay, không thể kiềm chế được muốn lên chiến trường ngay.

Hóa ra, ba bà mợ ngoài việc sôi nổi sốt sắng buộc dây tơ hồng cho đôi bạn trẻ còn là fan hâm mộ trung thành của cái món quốc hồn quốc túy – mạt chược. chuyện làm mối cho Hạ Hà Tịch và Lộ Lộ là chuyện nhỏ, chơi mạt chược thâu đêm mới là chuyện lớn. theo lệ thường, ba chân thiếu một, bà mợ phải lên hầu các mợ.

Trong bầu không khí nhẹ nhàng cùng với những quân mạt chược, ba mợ chơi tới quên hết tất cả, hoàn toàn quên chuyện đứa cháu nuôi ra sau đầu. Tô Khiêm Trình và Tô Nhạc Trình từ trước tới nay không có hứng thú với mạt chược, nghe mẹ mình bảo muốn chơi thâu đêm, lần lượt chào tạm biệt, chuẩn bị về.

Thế nên, vấn đề tiếp theo là...

Trong bốn người chuẩn bị về nhà, anh cả Tô Khiêm Trình, anh ba Tô Nhạc Trình và Hạ Hà Tịch đều lái xe tới, chỉ có mình Lộ Lộ sắc nước hương trời, hoa nhường nguyệt thẹn là không có xe. Làm người đàn ông, rốt cuộc ai trong ba người nên đưa Lộ Lộ về nhà đây?

Tô Nhạc Trình vắt chéo chân, rào trước: “Anh cả, nhà anh ở cửa tây, nhà Lộ Lộ cũng ở cửa tây, anh...”

Còn chưa nói xong, anh cả Tô Khiêm Trình đã vội vàng ngắt lời: “Lát nữa anh phải ra ngoài làm việc, không về cửa tây đâu.” nói xong bèn nghĩ một lát, chỉ sợ còn kẻ hở, lại bồi thêm một câu: “Anh làm nhiệm vụ, gấp lắm!”

Tô Nhạc Trình khoanh tay trước ngực nhìn anh: “Anh cả, anh gấp như thế mà còn có thời gian ăn cơm cơ à?”

Anh cả ghen lời, trợn mắt phản công: “Cảnh sát thì không phải người à? Có gấp thế chứ gấp nữa cũng phải ăn cơm chứ! Còn em đây, không phải này em nói muốn tới quán bar hả? Quán bar của em chỉ cách nhà Lộ Lộ một con phố thôi!”

Hai người đang cãi tới cãi lui thì anh hai Tô Cẩm Trình vẫn im lặng ngồi bên, đột nhiên cười nhạt một tiếng: “Hai người gấp gì hả, diễn viên nam chính còn chưa phát ngôn, hai người quýnh lên làm cái gì hả?”

Nói xong, ba anh em nhà họ Tô đồng loạt quay sang nhìn Hạ Hà Tịch đang im lặng xem tivi. Con cáo họ Hạ không để tâm tới ánh mắt nóng bỏng của ba người, không nói một câu, ngồi im như tượng.

Nét mặt Lưu Lộ Lộ bị mấy người đẩy qua đẩy lại có chút khó xử, lắc đầu nói: “Không phiền các anh đâu, tự em gọi taxi về là được rồi.”

Anh hai Tô Cẩm Trình nghe vậy thì nhếch môi, chỉ cười không đáp. Hạ Hà Tịch này giờ vẫn án binh bất động đang suy ngẫm xem Tô Cẩm Trình có ý gì, thì nghe Lộ Lộ khê khàng nói: “Chỉ cần người nào đó chịu đưa em về...” nói xong còn cố ý dịch sát vào người hht, rồi lại nhìn đồng chí Hạ chăm chăm, nhe răng cười duyên.

Đùa giỡn! Đây tuyệt đối là đùa giỡn công khai có thêm ám chỉ! Khiêu khích hết lần này đến lần khác. Đến con cáo họ Hạ thường không thể hiện buồn vui trên mặt cũng sắp đánh rơi phong độ, gào lên rồi.

Tô Khiêm Trình và Tô Nhạc Trình liếc mắt nhìn nhau, cố nén cười. nhìn đi, không phải là bọn mình không đưa về, mà là con gái nhà người ta đã chọn được tài xế tốt nhất từ lâu rồi.

Khóe miệng con cáo họ Hạ giật giật, khéo léo đáp: “Nhà tôi ở cửa đông...” Ý là, cô Lưu, chúng ta không cùng đường, thật đấy!

Vừa nói xong, mợ cả đang chơi mạt chược vừa đánh một con Nhất vạn, phân tâm nên chỉ nghe thấy nửa câu sau của hht, kêu to lên: “Tiểu Hạ ở cửa đông còn muốn đưa Lộ Lộ về hả? Ôi chao, thật phiền cháu quá! Hai đứa đi cẩn thận nhé! Lộ Lộ, về nhà nhớ gọi điện cho mợ nhé!”

Lộ Lộ cười híp cả mắt: “Vâng. Thế anh Hạ chúng ta đi thôi.”

Con cáo họ Hạ toát mồ hôi. Mợ cả, câu nào mợ nói cũng là “phiền con quá”, nhưng cứ nghe như là “không phiền con đâu”. mợ cả đã nói thế rồi, Hạ Hà Tịch đành phải đâm đầu theo lao, không thể từ chối đưa Lộ Lộ. Nhìn vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác của ba anh em nhà họ Tô, Hạ Hà Tịch hít một hơi thật sâu, đưa ánh mắt nhìn bà mỗi một cách sâu xa, đem niềm hy vọng duy nhất gửi gắm lên cô.

Vào lúc này, bà mỗi trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được sắp xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

Con cáo họ Hạ khẽ nheo mắt...

Nhóc con, ngẩng đầu lên nhanh, không phải em nhiều quỷ kế nhất à?

Nhóc con, nói gì đi, chẳng lẽ em muốn chủ động giao quyền chiếm giữ ra thật, để anh đưa Lộ Lộ về nhà à
Nhóc con...

Hạ Hà Tịch đang thầm oán trách, nhưng đôi mắt của bà mỗi lại lóe lên, ngẩng đầu phóng ra ánh sáng lạ thường, rồi cười phá lên: “Bát Đồng, ù rồi! Tự bốc ù nhé!”

Hạ Hà Tịch nghiêng răng ken két. Bát đồng, tao không đội trời chung với mày!

Tôi là em gái Bát Đồng vô tội

Hạ Hà Tịch vác cả bụng đầy ắp ức đưa Lưu Lộ về nhà. Khi quay lại nhà mình, bà mỗi đã đứng dưới nhà đợi anh. Sau khi Hạ Hà Tịch về nước mới mua căn hộ này, rất ít người biết địa chỉ, nhưng Tô Tiểu Mộc cái gì cũng tinh thông nên vẫn mò ra được.

Giờ đã là mùa thu, không khí ban đêm hơi lành lạnh. con cáo họ Hạ đậu xe xong rồi đi ra, nhìn một cái đã thấy bà mỗi ăn mặc phong phanh, đang ôm cánh tay, đứng đợi anh ở cửa, trong lòng chợt thấy hốt hoảng, không kịp suy nghĩ đã bước tới trước mặt cô, cau mày hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Cuối cùng bà mỗi cũng thấy Hạ Hà Tịch xuất hiện, cô khịt khịt mũi, vô cùng ầm ức đáp: “Nếu biết trước anh về muộn thế này, em đã không vội vàng bắt taxi tới đây. Lãng phí mất hơn 20 tệ.”

Hạ Hà Tịch lặng đi, trái tim bị rung động chút xíu đã nứt toác ra rồi. Tô Tiểu Mộc, em có thể đừng ăn nói tùy tiện như thế không hả, phá hoại không khí lắm đó!

Hai người vào nhà, Hạ Hà Tịch đi pha cho bà mỗi cốc cà phê nóng, còn Tô Tiểu Mộc thì mặc chiếc áo khoác rộng thùng thình của Hạ Hà Tịch đi loanh quanh trong phòng.

“Hạ Hà Tịch, nhà anh trang trí cũng được phết nhỉ!” đây là lần đầu tiên bà mỗi tới nhà Hạ Hà Tịch nên nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, sờ bên này một chút, ngắm bên kia một tẹo. Cô nhận ra người thiết kế căn phòng này rất chuyên nghiệp, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, tỉ mỉ treo tường trong phòng khách “nở” một đóa mẫu đơn phú quý, thuần khiết. nội thất lại lấy phong cách đơn giản làm chủ đạo, hòa hợp với căn phòng một cách rất khéo léo và tinh tế, lộ rõ vẻ phóng khoáng mà gọn gàng, sạch sẽ.

Chỉ là... bà mỗi chăm chú ngắm căn nhà đẹp đẽ này, cứ cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Đang nghĩ chỗ nào không thích hợp, Hạ Hà Tịch đã bê cả phê từ trong bếp ra.

Đưa cốc cà phê cho bà mỗi, Hạ Hà Tịch nói: “Muộn thế này em còn tới làm gì?”

Không phải Tô Cẩm Trình nói, ba bà mợ đã lên bàn mạt chược thì không nhận người thân à? Trong hoàn cảnh bốn chân thiếu một như thế sao lại thả bà mỗi đi? Dường như biết Hạ Hà Tịch đang nghĩ gì, Tô Tiểu Mộc cười ha ha: “Mấy anh vừa bước chân ra khỏi nhà thì cậu hai về, thế nên cậu ấy làm người thế mạng cho em.”

Hạ Hà Tịch nghe xong thì im lặng. Vất vả lắm mới không phải chơi mạt chược với mấy mợ, bà mới không về nhà mà bắt taxi tới tìm mình, rốt cuộc là có chuyện gì? Liên hệ với vẻ bất thường của bà mới hôm nay, con cáo họ Hạ không khỏi mừng thầm. Chẳng lẽ... con nhóc này ghen thật rồi sao? Hồi nãy không phát tác ở nhà họ Tô chỉ là sĩ diện?

“Thế rốt cuộc em tới đây làm gì hả?”

Bà mới lắc đầu vô cùng đặc ý: “Bà mới tới nhà, dĩ nhiên là có chuyện vui rồi. Em tới nói với anh về Lưu Lộ Lộ...”

Hạ Hà Tịch vừa nghe tới hai chữ “Lộ Lộ”, liền ngắt lời bà mới, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt đột nhiên sắc nhọn, lạnh lùng nói: “Tô Tiểu Mộc, đừng nói với anh, muộn thế này rồi em còn tới là để làm mối cho anh với Lộ Lộ đấy nhé!”

Bà mới nghe thấy vậy thì chớp mắt liên hồi, cuối cùng không nhịn được mà cười phá lên. Thực ra, cô tới “làm mối” cho Lộ Lộ thật. Từ mấy tháng trước, lúc bà mới dạo phố đã gặp Lộ Lộ một lần. Lúc ấy, Lộ Lộ trang điểm rạng rỡ, đi cùng một chàng trai thấp hơn cô ta một cái đầu.

Lộ Lộ giới thiệu, đây là bạn trai cô, con trai của ai đấy trong cục, tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, trong câu nói hiện đây về tự hào và khoe khoang. Bà mới nghe cô ta nói xong định rút lui nhưng lại bị kéo đi cùng ăn bữa cơm. Thế nên hôm nay ở nhà mợ hai, bà mới cầm đầu và cơm cần cá là để mình không cười phá lên.

Rất rõ ràng, chuyện Lộ Lộ có bạn trai tạm thời chưa nói cho người trong nhà biết, thế nên mấy mợ mới rồi lên ghép đôi ghép cặp. Tuy Lộ Lộ có thanh nhã, có tự mãn, nhưng hôm nay vì không muốn con cáo họ Hạ có ý với mình mà cố ý giở trò lưu manh trêu chọc anh, lại còn rất vui vẻ nữa.

Mục đích bà mới đến đây tối nay là nói cho người nào đó biết sự thật, an ủi anh ta vài câu. Nhưng tới lúc này, Tô Tiểu Mộc mới nói câu mào đầu mà Hạ Hà Tịch đã phát hỏa lên, bèn thay đổi ý định. Cô đảo mắt, ra chiều suy nghĩ, nói: “Anh thấy Lộ Lộ không tốt sao?”

Hạ Hà Tịch khẽ nheo mắt: “Em nói xem?”

Bà mới né tránh ánh mắt của Hạ Hà Tịch, sờ cằm đùa cợt: “Em thấy cô ấy rất được đấy. Gia đình, diện mạo đều rất tốt, đáng quý nhất chính là, cô ta thẳng thắn, ngay thơ như thế! Không phải có câu nói “con gái trông có vẻ lưu manh nhưng thực ra lại rất tốt” sao? Ôi trời ơi, đây chính là để nói Lộ Lộ đấy, con gái người ta dũng cảm, thẳng thắn biết bao nhiêu! Đúng là vật báu hiếm có trên đời!”

Hạ Hà Tịch hít một hơi thật sâu, chăm chú nhìn bà mới, hỏi gần từng chữ: “Ý gì hả?”

Bà mới nhếch môi, chìa tay phải ra, cười đáp: “Chúc mừng anh, anh Hạ! Đối tượng xem mắt thứ mười tám của anh đã ra mắt suôn sẻ, hy vọng đây là đối tượng xem mắt cuối cùng của anh. “Siêu thị đàn ông” chúc anh thành công!”

“...”

Trong khoảnh khắc, Hạ Hà Tịch chỉ thấy lý trí trong đầu mình từ từ bị rút cạn, chưa bao giờ anh nghĩ rằng, hóa ra mình lại có lần thất bại tới như thế! Tâm trạng bao năm chưa từng thay đổi bắt đầu lên xuống bất thường. Tô Tiểu Mộc, em đang giả ngây làm trò sao? Có phải chỉ cần ăn nói mập mờ một chút là cả đời này em có thể giả vờ không biết không hiểu đúng không? Có phải bài học từ vụ Châu tài nữ lần trước vẫn chưa đủ sâu sắc, thế nên em lại tiếp tục giới thiệu cho anh người thứ mười tám, người thứ mười chín, thậm chí còn nhiều hơn nữa đúng không? Có phải... bản thân mình thực sự đã nghiêm túc rồi không?

Nghĩ tới đây, khóe môi Hạ Hà Tịch lại trưng ra một nụ cười khổ. Quả nhiên... ai nghiêm túc trước thì người ấy thua. Nhóc con, được lắm, em thực sự khiến anh tức giận rồi. Nghĩ đến đây, ánh mắt con cáo họ Hạ dần dần trầm xuống.

Bà mới thấy Hạ Hà Tịch mãi không có phản ứng, bèn nghiêng đầu nhìn sang. Trong chớp mắt, bàn tay đang giơ lên giữa chừng của cô đột nhiên bị nắm lấy, còn tư thế thì... đã vượt qua giới hạn lễ nghĩa rất nhiều rồi...

Cả bàn tay bà mỗi bị nắm chặt trong lòng bàn tay của ai đó. Cô kinh ngạc, muốn rút tay lại, khê ngẩng lên thì môi cũng bị người nào đó chiếm mất, cô đã rơi hẳn vào vòng vây của anh. Trong thoáng chốc, bà mỗi chỉ thấy đầu mình nổ một tiếng rất to theo cảm giác nóng ả truyền tới từ đôi môi, trước mắt trắng xóa.

Thế giới này đã nổ tung hết rồi!

Có phải năm 2012 tới sớm rồi không? Mẹ ơi!

19. Chương 18 - Tổ Tình

Chương 18

Tổ tình

Đây không phải nụ hôn đầu tiên của Tô Tiểu Mộc. Tiểu Mộc vẫn nhớ nụ hôn đầu tiên của mình. Đó là một đêm bầu trời đầy sao lấp lánh, cô và Ninh Nhiên xem phim xong vẫn chưa muốn quay về ký túc, thế nên cứ vòng qua vòng lại sân bóng rổ của trường đại học. Không nhớ lúc ấy hai người nói những gì, cũng không nhớ lúc ấy còn người chơi bóng ở sân không, bà mỗi chỉ nhớ Ninh Nhiên thừa lúc mình không để ý, đột nhiên nghiêng đầu chạm nhẹ một cái lên môi mình như chuồn chuồn lướt nước, rồi mặt còn đỏ hơn cả cô, vì xấu hổ...

Vì lúc ấy hai người đều là những kẻ ngây thơ, Ninh Nhiên lại tấn công bất ngờ, dùng lực không chuẩn, chạm một cái như thể chẳng khác gì đập vào môi bà mỗi. thế nên trong lòng bà mỗi, hôn cũng chẳng hay ho như miêu tả trong tiểu thuyết hay phim ảnh, thậm chí thì thoảng cô còn nghĩ vu vơ: “Không phải chỉ là thịt chạm vào thịt sao?”

Nhưng bây giờ, không giống! Rất khác!

Bị Hạ Hà Tịch cưỡng hôn bất ngờ, mọi suy nghĩ của bà mỗi đảo lộn. bị đôi môi ả áp ấy dần vật tới nỗi tim đập loạn lên không ngừng. Trong lúc mơ màng, bà mỗi chỉ thấy tay chân mềm nhũn, càng không thể giãy khỏi vòng tay ôm của con cáo họ Hạ.

Con cáo họ Hạ thấy bà mỗi không phản kháng gì, nụ hôn càng sâu thêm, như muốn hòa tan hai người với nhau, trong hơi thở là thứ mùi xa lạ mà quen thuộc của đối phương. Thật lâu sau đó, lâu tới mức hai người nếu không buông ra thì không thể thở nổi, Hạ Hà Tịch mới lưu luyến rời khỏi đôi môi đỏ mọng của bà mỗi, nhưng vẫn không buông bàn tay đặt ở eo cô ra, hai người tựa trán ôm nhau mà đứng như thế.

Bà mỗi im lặng, trong đầu rối như tơ vò, dường như có hàng ngàn suy nghĩ nhưng lại không nắm bắt được thứ gì. Đây là cái gì? Trước khi con cáo họ Hạ đột nhiên tấn công, bọn họ đang nói cái gì? Đây... đây là cưỡng hôn sao?

Nghĩ tới hai từ “cưỡng hôn”, cuối cùng Tiểu Mộc cũng ý thức được chuyện “một kẻ bị cưỡng hôn” nên làm. Đây Hạ Hà Tịch ra, cho anh ta một cái tát, rồi nói bằng giọng vô cùng căm hận: “Tôi không ngờ anh là người như thế!” Cuối cùng, xô cửa xông ra...

À, phim truyền hình diễn như thế đúng không? Nhưng thực tế lại là, bà mỗi giữ nguyên tư thế bị Hạ Hà Tịch ôm, ngược mắt nhìn Hạ Hà Tịch, nghi ngờ hỏi: “Anh... Lúc nãy anh hôn em phải không?”

“Ừm.” Đây là câu hỏi ngu ngốc gì chứ? Không phải hôn, chẳng lẽ là gặm?

“Anh còn không buông em ra?”

“Ừm.”

“Tôi nay anh không uống rượu chứ?”

“Ừm.”

“...” Nghe tới chữ “ừm” thứ ba, bà mỗi im lặng mất 2 giây, cuối cùng hét lên: “Thế giờ anh đang làm gì hả?”

“Ừm.” Hạ Hà Tịch ngang nhiên cản bà mỗi đang giãy giụa đòi trốn thoát. Ờ, hóa ta không phải là không phản kháng, mà là quá chậm chạp, bây giờ mới bắt đầu phản kháng.

“Hóa ra anh thể hiện còn chưa đủ rõ ràng, bà mỗi Tô còn chưa hiểu ý, anh không ngại làm mẫu lần nữa đâu.”

“Anh...” Bà mỗi kinh ngạc tới mức nghẹn họng, không nói nên lời. vốn chỉ biết Hạ Hà Tịch gian trá, xảo quyệt, sao không biết anh ta còn đê tiện, vô liêm sỉ chứ? Lúc này, bà mỗi đột nhiên nhớ ra, cách đây rất lâu, rất lâu, mẹ hai đã dạy cô, con gái không được tùy tiện tới nhà con trai một mình.

Quả nhiên...! Quả nhiên...!

“Đồ không biết xấu hổ! Đồ thói tha...” Tô Tiểu Mộc vừa mới bắt đầu mắng, môi lại bị chặn mất. lần này, bà mỗi hoàn toàn tỉnh táo, ra sức giãy giụa, tay chân đầm đã để thể hiện thái độ của mình. Trong lúc hai người quăn lầy nhau, nụ hôn của Hạ Hà Tịch càng lúc càng ngang ngược, càng lúc càng... không thể dừng lại.

Trong lúc bà mỗi giãy giụa, trong đầu hiện lên bốn từ: mặt người dạ thú! Thành ngữ này thật sự rất thích hợp để dùng cho tên khốn Hạ Hà Tịch này! Mà tìm ơi là tìm, mà có thể dừng đập thành thịch như thế không hả? Không phải chỉ là thịt chạm thịt thôi à? Coi như... coi như đang... ăn thịt, gặm thủ lợn thôi. Hơn nữa, đây lại là cái thủ lợn rất đẹp trai... Không đúng! Không đúng! Cái thủ lợn họ Hạ này đẹp trai ở chỗ nào chứ? Đây rõ ràng là cưỡng hôn, anh ta là đồ ngụy quân tử đê tiện, vô liêm sỉ...

Trước khi đầu óc hoàn toàn tỉnh táo lại, một ý nghĩ khác lại chui vào đầu bà mỗi. cô nghĩ, hơn mười tuổi mình bắt đầu luyện Teakwondo, tuy không thành cao thủ đại đen nhưng sau khi vào đại học lại được anh cả dạy dỗ, đối phó với một hai tên trộm cướp không thành vấn đề, sao hôm nay không đánh nổi con cáo họ Hạ mà đẩy anh ta cũng không ra?

A, có phải vì lâu lắm rồi không luyện không?

—Tôi là đường phân cách đỏ mặt—

Khi bà mỗi ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc thì đã muộn. hai người cùng đổ nhào lên sofa, tư thế lại khác thường... nữ trên nam dưới. đúng thế, cuối cùng bà mỗi cũng dành quyền chủ động, nhưng... vẫn không thể đẩy Hạ Hà Tịch ra, mà còn... khụ khụ, lấy cách nói đang thịnh hành bây giờ là hạ gục đối phương.

Tô Tiểu Mộc vừa kinh ngạc vì cảm giác khô nóng xa lạ không thể kiềm chế được, vừa nghĩ thầm, con cáo họ Hạ này đúng là tai họa. vì nụ hôn của anh quá nóng bỏng cho nên mới châm ngòi cho tất cả nguyên tử kích động trên người cô. Vì hương cỏ non thoang thoảng trên tóc anh, cô mới không thể nào buông tay được. Vì ánh mắt quá say mê của anh, gương mặt đẹp trai khi không đeo kính thực sự khiến cô không thể dời mắt được, bản thân mới nổi lên lòng háo sắc...

Dù sao thì tất cả đều là lỗi của Hạ Hà Tịch. Mình không bị sắc đẹp quyến rũ. Chẳng trách Châu tài nữ, Lưu Lộ Lộ mới gặp con cáo họ Hạ chưa được bao lâu mà đã lộ bản sắc ham hố của phụ nữ, hóa ra là vì cơ thể của ai đó đẹp như thế, lồng ngực rộng rãi, dựa vào lại thích như thế!

Nhưng trước khi tình thế phát triển thêm một bước nữa, “mỹ nhân” lại không hài lòng. Hạ Hà Tịch vừa giữ lấy bàn tay háo sắc của bà mỗi, vừa giả vờ nghiêm chỉnh nói: “Nhóc con, em còn như thế này nữa là anh không đảm bảo đêm nay em có thể toàn vẹn mà ra khỏi đây đâu nhé!”

Dẫu sao bà mỗi cũng là người chưa trải đời, nghe thế thì mặt đỏ bừng lên: “Cái gì mà “em còn như thế này nữa”, là anh bắt đầu trước.”

“Ừm?” Mắt con cáo họ Hạ lóe lên, ngay cả khóe mắt cũng mang theo ý cười, cao giọng hỏi: “Thế em bỏ tay trên eo anh ra trước đi.”

Tô Tiểu Mộc trừng mắt lườm Hạ Hà Tịch một cái, từ từ ngồi dậy khỏi người anh, hai người chỉnh trang lại quần áo..., nhưng trong căn phòng vẫn tràn ngập bong bóng màu hồng. Con cáo họ Hạ ho một tiếng, phá vỡ sự im lặng: “Tiểu Mộc, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

Bà mối lườm: “Em với anh chẳng có gì hay ho mà nói hết!”

Hạ Hà Tịch nhướn mày, ko để ý tới cô, đáp: “Nãy em nói giới thiệu Lộ Lộ cho anh, giờ anh chính thức trả lời em, anh không thích.”

Nghe thấy thế, bà mối thoáng kinh ngạc nhìn Hạ Hà Tịch, lời thoại này ở đâu ra thế?

Hạ Hà Tịch chớp mắt ra vẻ thông minh, hỏi: “ “Siêu thị đàn ông” cũng không thể ép mua ép bán đúng không? Anh có quyền yêu cầu giới thiệu lại.”

Tô Tiểu Mộc biết là kiểu gì cũng có vấn đề, nhưng vẫn không thể nào không thuận theo lời anh: “Được, thế anh muốn kiểu nào?”

Hạ Hà Tịch nghe vậy thì chẳng thêm suy nghĩ, lập tức đáp: “Mặt tròn, tóc xoăn ngắn ngắn, khéo léo, đáng yêu, kiểu người vừa nói thì sẽ cười híp cả mắt lại. nhưng đừng tưởng cô ấy chỉ biết đáng yêu như thế, thực ra còn ngang ngược, hung dữ hơn bất kì ai, vừa thích đánh người vừa keo kiệt, mắng người cũng không nề nang ai. Ừm... có câu nói thế nào nhỉ, cô ấy ngoài mặt là lolita nhưng trong lòng lại là đại tỷ.”

Bà mối: “...”

“Còn nữa cô ấy thích làm mối cho người khác, yêu tiền như mạng, gian manh, xảo quyệt, nhưng mặt khác, cô ấy lại là người khẩu xà tâm phật, biết chăm sóc cho người nhà và bạn bè.”

Bà mối im lặng, hồ hững đáp: “Có cần giúp Tổng giám đốc Hạ thêm một điều kiện nữa, người này nhất định phải họ Tô, tên Tiểu Mộc không?”

Đôi mắt cáo của Hạ Hà Tịch đã híp lại thành một đường chỉ: “Tùy thôi, cô ấy họ gì, tên gì, gia cảnh ra sao anh không quan tâm, cái anh quan tâm chỉ là bản thân người ấy thôi.”

Tô Tiểu Mộc: “...” Giờ phút này, tình cảnh này, nếu bà mối nói, cô không hề có chút vui sướng, tự mãn nào thì là giả. Thế nhưng, con cáo họ Hạ kia, cách anh tỏ tình thế này có phải khác người quá không?

Thấy bà mối im lặng, đôi mắt Hạ Hà Tịch lại càng sáng rõ, giọng điệu cũng dịu dàng hơn: “Anh cũng cho rằng, mình sẽ không thích con nhóc ưa náo loạn, thích chơi đùa như em. Nhưng có những chuyện chỉ khi xảy ra rồi, em mới biết thứ mình thật sự cần là gì. Nhóc, cho người khác cơ hội cũng là cho mình cơ hội...”

Bà mối im lặng rất lâu, lâu tới mức bầu không khí sắp khiến người ta nghẹt thở, mới ngược mắt lên nhìn Hạ Hà Tịch, nghiêm túc nói: “Nhưng anh Hạ, cái em cần anh không thể cho, chúng ta không hợp nhau.”

Hạ Hà Tịch ngẩn người. không phải chưa dự đoán tới kết quả này, cũng không phỉa chưa từng trải qua sóng gió, nhưng Tô Tiểu Mộc, có phải ngay cả tấm thẻ người tốt em cũng lười không phát cho anh? Lúc mới quen nhau, anh còn nghĩ rằng em thận trọng, em còn ít tuổi, còn ham chơi, thế nên anh mới kiên nhẫn chơi trò xem mắt cùng em. Nhưng đã lâu thế rồi mà em chỉ dùng một câu “chúng ta không hợp nhau” để đẩy anh đi sao?

Nghĩ tới đây, Hạ Hà Tịch trầm giọng: “Có phải vì người trong bức ảnh không?”

Bà mối nghe thế thì giật mình, nhớ tới người anh nói là ai rồi mới nặn một nụ cười khổ sở: “Phải, mà cũng không phải...” Thở dài một cái, bà mối lấy ví tiền trong túi xách, mở ra ngắm bức ảnh bên trong, rồi lại khẽ hỏi: “Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Ánh mắt con cáo họ Hạ dần sẫm lại. lần đầu tiên gặp mặt bà mối thật sự là... kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu. Lúc ấy, anh vừa mới quay về thành phố C. Có lẽ vì thời gian ở Đức quá lâu nên chưa thể quen với mọi thứ ở trong nước, mà thứ đầu tiên trong số đó chính là: đường đi.

Sau khi về nước, Hạ Hà Tịch liên lạc với Tô Cẩm Trình, hai người hẹn cuối tuần cùng ăn cơm, gặp nhau một bữa. nhưng trên đường tới chỗ hẹn, Hạ Hà Tịch... lạc đường. Thành phố C là thành phố núi, đường đi quanh co dốc đèo. Theo cách nói của người bản xứ thì là: gần trong gang tấc, xa tận chân trời... Đường đi nhìn ngay trước mắt, tưởng chỉ cần 10 phút là tới nơi, nhưng phải mất nửa tiếng quanh co mới đến được.

Đồng chí Hạ hoang mang bất lực, đành vừa gọi điện cho Tô Cẩm Trình hỏi đường, vừa chậm chậm lái xe đi tiếp. Nghe sự chỉ đường ở đầu dây bên kia, Hạ Hà Tịch đang chuẩn bị ngắt điện thoại thì nghe thấy tiếng

động mạnh. trong thoáng chốc, chỉ thấy trước mắt mình lóe lên bảy sắc cầu vồng. Bóng người mặc váy rực rỡ như cầu vồng kia ngã xuống đất...

“Cô gái cầu vồng” đó không phải ai khác, chính là bà mối. may mà Hạ Hà Tịch lái xe chậm, bà mối chỉ nằm viện hai tuần là được về nhà. Mà cuộc gặp mặt đầu tiên của hai người được Tô Cẩm Trình cẩn thận sắp xếp cũng được dời từ quán cà phê tới khu nội trú của bệnh viện. =.=!

Thực ra, sau chuyện đó, Hạ Hà Tịch không nghĩ ra được, khi ấy vì chuyện gì mà bà mối bắt chấp tất cả lao vào xe của anh, nhưng cuối cùng, câu hỏi ấy vẫn không thoát lên được. Hôm nay bà mối nhắc lại chuyện cũ, xem ra có liên quan rất lớn tới anh chàng trong tấm ảnh.

Nghĩ tới đây, Hạ Hà Tịch nhìn cô để xác minh, chỉ thấy đối phương nhắm nghiền 2 mắt, khê gật đầu: “Đúng thế! Lúc ấy, em đang đuổi theo anh ấy. Anh ấy tên là... Ninh Nhiên.”

Chương sau sẽ kể về mối tình của Ninh Nhiên và bà mối nha mọi người! ^^

20. Chương 19 - Truy Sát Anh Tối Góc Bể Chân Trời

Chương 19

Truy sát anh tối góc bể chân trời

Bà mối và Ninh Nhiên là thanh mai trúc mã. Từ tiểu học tới đại học, từ nắm tay tới ôm nhau, từ bạn bè tới người yêu... dường như tất cả đều tự nhiên như nước chảy mây trôi, tự nhiên mà thành, không cần cố gắng, cũng chẳng cần hình thức. Tối tận khi hai người chia xa, bà mối cũng chưa từng thấy Ninh Nhiên nói những câu như “anh thích em”. Nhưng khi ấy bà mối còn nhỏ, lại nhất mực tin rằng, cô sẽ nắm tay Ninh Nhiên cùng nhau bước vào tòa lâu đài hôn nhân trong sự chúc phúc của các anh, rồi cùng sống với nhau tới đầu bạc răng long.

Trong khoảng thời gian 10 năm quen nhau, bốn năm yêu nhau, bà mối như nằm mơ, một giấc mơ dài, rất dài. Trong giấc mơ, cô yêu hết mình mà cũng hận hết mình. Để rồi, tỉnh dậy sau giấc mơ, cô mới phát hiện ra chẳng còn lại gì, kể cả... vệt nước mắt đã khô.

Thực ra, chuyện tình của hai người đã là chuyện xa xưa lắm rồi. Ninh Nhiên đi du học khi bà mối học năm thứ 3. Khi đó hai người hãy còn nồng nàn thắm thiết lắm, gọi điện thoại, xem webcam... Nhưng càng về sau, tất cả những điều tệ hại khi yêu xa đều hiển hiện ra hết.

Hai người nghi ngờ lẫn nhau, cãi nhau, chiến tranh lạnh... rồi đôi bên bắt đầu cảm thấy xa lạ. Bởi thế, bà mối cố gắng lần cuối cùng. Năm ấy, bà mối may mắn có tên trong danh sách trao đổi sinh viên giữa trường đại học của cô với 1 trường ở nước Ninh Nhiên đang học. Bà mối vốn không thích học hành, nhưng nghe được tin này thì vô cùng mừng rỡ, lập tức gọi điện báo cho người yêu ở bờ bên kia đại dương biết. vậy mà Ninh Nhiên lại dội cho bà mối một xô nước lạnh.

Khi nghe bà mối có thể sẽ tới chỗ mình, Ninh Nhiên không những không vui, mà còn hoảng hốt, phân tích cho cô những điều không hay khi ra nước ngoài. Lúc ấy, bà mối ngồi trong kí túc xá không nói nổi một lời, chỉ im lặng nghe Ninh Nhiên nói hết, đột nhiên thấy buồn bực, hờ hững hỏi một câu: “Anh ở bên ấy có người khác rồi phải không?”

Ninh Nhiên ở đầu dây bên kia im lặng 2 giây, rồi đột nhiên nổi giận, anh ta trách Tiểu Mộc không tin tưởng, trách cô đa nghi, rồi nặng nề cúp máy, từ đó... không liên lạc nữa.

Khoảng thời gian ấy, bà mối hoang mang, do dự. Cô nghĩ, có lẽ mình thần kinh quá rồi, có lẽ mình thực sự hiểu nhầm. tình cảm mười năm của cô và Ninh Nhiên còn có gì lay chuyển được? Sao anh ấy có thể không cần mình? Tạm thời không liên lạc được, cũng có thể anh ấy nhất thời giận dỗi, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì không hay đâu. dù anh ấy có ngang bướng đi chăng nữa, có thích bay nhảy đi chăng nữa nhưng

sẽ có ngày anh ấy mỗi mệt, cần nghỉ ngơi như một đứa trẻ ham chơi, thế nên mình chỉ cần đứng trước cửa căn nhà gỗ nhỏ đợi đứa trẻ đã mệt mỗi rã rồi trở về là được rồi.

Nhưng tin tức bà mỗi chờ đợi cuối cùng cũng tới, bạn bè nói cho cô biết, Hân cũng ở nước ngoài. Giờ Hân đang học cùng chuyên ngành ở cùng trường với Ninh Nhiên, hai người bọn họ vô cùng thân thiết. Hân, cái tên xa lạ nhưng quen thuộc, thậm chí tên đầy đủ của cô ta bà mỗi cũng không biết, cô chỉ biết cô gái này là bạn học cấp ba của Ninh Nhiên, đã từng là đối tượng anh ta yêu thầm.

Khi Ninh Nhiên mới bắt đầu yêu bà mỗi, không phải cô chưa từng thấy hoang mang. Cô sợ Ninh Nhiên chỉ coi mình là em gái, sợ Ninh Nhiên chỉ coi mình như cái bóng của Hân. Nhưng khi hai người đã ở bên nhau một thời gian, cô lại nghĩ, Hân chẳng qua là một giấc mơ khi Ninh Nhiên còn trẻ, mình mới là cuộc sống chân thực nhất của anh, có gì vượt qua được một cô gái đã thầm lặng ở bên mình 10 năm cơ chứ? Một mối tình đi được đến cuối cùng thường là tự cảm hóa bản thân, còn đối phương thì đã thờ ơ, hờ hững từ lâu rồi. thế nên khi bà mỗi cảm hóa bản thân, tin tưởng vào mối tình này thì Ninh Nhiên đã đuổi theo vị nữ thần trong mộng của anh ta ra tận nước ngoài. Sau khi được Hân chấp nhận, anh ta đã dứt khoát cắt đứt mối tình 10 giữa 2 người.

Tới lúc này, Tô Tiểu Mộc mới biết mình chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi để an ủi khi Ninh Nhiên cô đơn...

Uống hết 2 lon bia, chuyện về mối tình đầu của bà mỗi cũng đã kể xong. Vân về lon bia rỗng trong tay, bà mỗi ngẩng mặt lên nói: “Thế mới nói tuổi trẻ nhẹ dạ, trước đây em luôn có lòng tin, dù anh ấy có thay đổi như thế nào, chỉ cần em xuất hiện, em có thể đưa anh ấy trở lại là chàng trai em mới quen, chỉ tiếc là, em đã sai. Em đánh giá quá cao bản thân mình...”

Hạ Hà Tịch cạo nốt lon bia trong tay mình, nhướn mày hỏi: “Thế sao? Hôm em đụng vào xe của anh là vì thấy cậu ta à?”

Bà mỗi gật đầu.

“Em muốn đuổi theo cậu ta...” Hạ Hà Tịch ngừng một lát, sau đó mới cẩn thận nói: “Hỏi cậu ta vì sao năm ấy lại bỏ em đi?”

Bà mỗi đang mở một lon bia khác, nghe thấy thế đột nhiên quay đầu lại, phá lên cười như nghe phải chuyện hài, cúi gập người lại, suýt nữa là lảo đảo trên sàn nhà: “Này, này, anh xem phim truyền hình nhiều quá hả? Anh thấy em phải đuổi theo, ôm lấy anh ta khóc nức nở một trận, rồi nói cho anh ta bao năm qua em vẫn không quên được anh ta, vẫn đang đợi anh ta sao?”

Hạ Hà Tịch im lặng nhìn Tô Tiểu Mộc, không đáp. Chẳng lẽ không phải sao? Nếu không phải, sao còn đặt tấm ảnh hai người chụp chung trong ví tiền như báu vật thế? Sao đột nhiên lại tức giận vì anh nhắc tới cậu ta khi ở bệnh viện? hình như bà mỗi biết trong lòng con cáo họ Hạ kia nghĩ gì, lắc đầu nói: “Biết tại sao tới giờ em vẫn còn giữ tấm ảnh đó không? Vì em phát hiện ra em sắp quên anh ta rồi...” bà mỗi cười khổ, rồi nói tiếp: “Không lấy tấm ảnh nhắc nhở bản thân hết lần này đến lần khác, em sợ đến khi anh ta về nước, nếu tình cờ gặp anh ta trên đường em lại không nhận ra...” Nói tới đây, bà mỗi bỏ đi vẻ mặt buồn bã, lau lỉnh lỉnh với Hạ Hà Tịch, nói: “Nếu như thế, phải trả thù ra sao đây?”

Hạ Hà Tịch cau mày: “Trả thù, ý em là...”

Bà mỗi chắc chắn như đinh đóng cột: “Đúng thế, em nằm mơ cũng muốn đánh, đánh anh ta một trận tới bời hoa lá!” “...” Đồng chí Hạ có vẻ không thích nghi được với việc nội dung bị đảo lộn như thế này, bia bị nghẹn ngay cổ họng, lên không được, xuống cũng không xong. Kiểu tình cảm đau khổ, âu sầu của cô nhóc này là, là để đợi kết cục cuối cùng, đánh cậu nhóc kia một trận tới bời thế sao?

Bà mỗi không để tâm tới bộ mặt cứng ngắc của Hạ Hà Tịch, xếp những lon bia thành một hàng nghiêm chỉnh, cong môi lên, kết luận: “Thế nên anh xem, em và anh ta quen nhau 10 năm mà có thể tới nông nổi này, em vốn tưởng vì anh ta phản bội, em nhất định sẽ không quên được. Nhưng mới được mấy năm em đã quên mất khuôn mặt của anh ta rồi, đến mức phải nhìn ảnh để nhớ anh ta. Tình yêu... thứ gọi là tình yêu chẳng qua cũng chỉ là thế... cái chuyện đợi 10 năm hận cả đời cũng chỉ xuất hiện tiểu thuyết thôi, ha ha... Anh xem, em làm mỗi cho bao nhiêu người, những người hạnh phúc bên nhau ấy, bọn họ thực sự yêu nhau sao? Chẳng qua là chỉ tìm một nửa để sống cùng nhau dưới một mái nhà mà thôi... Thứ yêu đương

này thật sự quá phiền phức, em không chơi được...” Hơi men dần dần bốc lên, bà mỗi càng nói càng không rõ ràng, cuối cùng trở thành tiếng lẩm bẩm.

Hạ Hà Tịch thấy vậy chỉ còn biết lắc đầu bất lực, lại gần, vỗ vỗ lên mặt bà mỗi đang định nói gì đó thì thấy bà mỗi đã ngà ngà say đột nhiên đứng dậy, bực bội gạt tay anh ra, mắng: “Thật là... đừng nói nữa, phiền muốn chết. Hạ Hà Tịch, chẳng lẽ anh muốn nhận vai nam chính thứ hai trong ví tiền của em thế à?”

Câu cuối cùng của bà mỗi khiến con cáo họ Hạ dở khóc dở cười. Nhặt ví tiền ở cạnh cô lên rồi nhìn bức ảnh một chút, Hạ Hà Tịch nhếch môi. Không biết cảm giác bị bà mỗi đuổi giết tận chân trời góc bể... là như thế nào nhỉ? Ninh Nhiên ơi là Ninh Nhiên, sao tôi vẫn thấy cậu... thật may mắn...

21. Chương 20 - Bắt “gian”

Chương 20

Bắt “gian”

Năm rưỡi chiều, bà mỗi ở nhà trọ một mình, tay nắm chặt di động, ra vẻ đấu tranh dữ dội: gọi, không gọi, không gọi, gọi...

Trên tivi, bản tin thời sự vẫn đưa tin, giọng nói trầm bổng của nữ phóng viên lọt vào tai cô từng từ, từng từ một: “Sự kiện tập đoàn Chính Uy gần đây đột nhiên bốc cháy lớn đã tạo nên ảnh hưởng vô cùng tồi tệ. theo cảnh sát điều tra, hỏa hoạn là do có người cố tình gây nên. Hiện đã có một người chết, ba người bị thương nhẹ, người phụ trách tập đoàn Chính Uy thành phố C. Hạ Hà Tịch hôm nay...”

Bà mỗi càng nghe càng bực mình, hét to lên một tiếng rồi dứt khoát gấp di động lại, sau đó tiếp tục nhìn di động tới ngẩn người. đây là... kể từ khi con cá họ Hạ kia tỏ tình, tức là cách đây hai tuần, hai người vẫn không hề liên lạc. Một là vì sắp cuối năm, công ty bà mỗi bắt đầu bận rộn. ngoài việc tổng kết hạch toán, đào tạo nhân viên mới, cô còn phải đi công tác, quả thực không có thời gian làm bận với con cáo họ Hạ. Hai là... đêm đó kết thúc bằng việc bà mỗi say như chết ở hang ổ của con cáo kia. =.=

Tuy biết Hạ Hà Tịch sẽ không làm gì mình, tuy chắc chắn anh ta không động vào một sợi tóc của mình, lúc tỉnh dậy thấy mình vẫn nguyên vẹn nằm trong phòng khách, không sút mẻ gì, nhưng nghĩ tới chuyện hôn nhau trước đó, bà mỗi vẫn thấy... có chút ngượng ngùng.

Nhưng lúc này, bà mỗi chẳng có thời gian mà xấu hổ với khó xử, vì cô vừa về thành phố C – đã nghe được chuyện tập đoàn Chính Uy bị người ta cố tình gây hỏa hoạn. nghe chị Thạch ở bộ phận tài vụ nói, việc này làm xôn xao dư luận, có người nói vì nhân viên bất mãn với quản lý cấp cao, người khác lại nói là đối thủ cạnh tranh, cố ý trả thù...

Hít một hơi thật sâu, bà mỗi cắn môi. Hạ Hà Tịch vừa tiếp nhận công việc ở tập đoàn Chính Uy thành phố C đã xảy ra chuyện lớn như thế, mình làm bạn, xét về tình hay lý cũng nên gọi một cú điện thoại hỏi thăm. Nhưng nếu gọi thật, con cáo họ Hạ lại hiểu nhầm cô đang quan tâm anh, khiến chuyện càng phiền phức hơn thì sao?

Nghĩ tới đây, trong đầu bà mỗi đột nhiên lóe lên hình ảnh hai người thân mật hôm ấy. Chỉ thấy gò má nóng lên, lắc đầu thật mạnh tự nhắc nhở mình, ừm, đừng nghĩ nữa, hôm ấy cả hai nhất thời bị kích thích, đều là vì... ăn nhiều cá kho!

Bà mỗi nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ treo tường trong phòng khách mới phát hiện mình lại hoang mang với cái di động gần nửa tiếng đồng hồ. Ôi trời đất ơi! Không phải chỉ là một cú điện thoại thôi sao? Tô Tiểu Mộc mình là ai? Mình trở nên bẽn lẽn như vậy từ khi vào thế? Đây là tác phong nhanh như gió, mạnh như sấm của bà mỗi sao?

Là một bà mối tận tụy, cẩn thận, cô cũng nên gọi một cú điện thoại hỏi thăm vị khách sộp chứ, thế cô còn chần chừ gì? Gọi! Nghĩ tới đây, bà mối nghiêng rặng, vô cùng quyết tâm cầm di động ấn dãy số đã thuộc như cháo chảy, chỉ nghe thấy đầu dây bên kia vang lên giọng nữ ngọt ngào: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời tắt máy...”

“...” Nặng nề ngắt điện thoại, bà mối không tìm được mà chữi thề một câu. Bực mình, hại bản cô nương ta đây lãng phí tình cảm. bà mối đang khó chịu hết cả người thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, mắt bà mối lóe sáng, chẳng lẽ con cáo họ Hạ có thần giao cách cảm với mình nên gọi lại? Khi bà mối còn đang mải suy nghĩ thì tay chân đã nhanh hơn đầu óc, ấn phím nhận cuộc gọi ngay, miệng nhanh nhẩu nhả ra cái tên vốn đã chiếm trọn đầu óc: “Hạ Hà Tịch!”

Đầu dây bên kia sững ra hai giây rồi vang lên tiếng cười khe khẽ, rất lâu sau mới nghe thấy giọng điệu châm chọc của đối phương: “Ôi trời! Thật có lỗi nha, anh không phải Hạ Hà Tịch – nhà – mà!”

Tô Tiểu Mộc: @.@ Quả nhiên là tốt thì không linh, xấu lại linh. Lại là... ông anh ba Tô Nhạc Trình mà cô ghét nhất. Chán quá!

Bà mối hít một hơi, không để ý tới hai từ “nhà mà” Tô Nhạc Trình cố ý nhấn mạnh, cau có hỏi lại: “Chuyện gì đây?”

“Ôi trời ơi! Em gái ơi, em đối xử với anh lạnh lùng như thế, lại đối xử với Hạ Hà Tịch – nhà – em ngọt ngào thế, em có biết em làm thế này làm anh với anh cả, anh hai đau lòng, khó chịu lắm không? Em có biết không hả...?”

Bà mối trợn mắt, sao lại có thằng đàn ông phiền phức thế này chứ? “Không có gì thì em dập máy trước đây.”

“Đừng! Đừng!” Thấy bà mối sắp dập máy thật, Tô Nhạc Trình mới chịu vào vấn đề: “Này em, mà về nhà chưa? Mau thay quần áo đi, anh mời mà ăn cơm.”

“Không đi!” bà mối không thèm nghĩ đã từ chối, Tô Nhạc Trình mà lại có thể mời cô ăn cơm? Mặt trời có mọc đằng tây cô cũng không tin!

“Đi mà, đi mà, là thật đó, anh không lừa mà đâu. em gái, mà có biết khoảng thời gian mà đi công tác, anh với anh hai đã phát hiện ra một chuyện kinh khủng... tút tút.” Tô Nhạc Trình chưa nói hết câu, bà mối đã nhanh tay tắt máy, nhìn chăm chăm vào di động, mắng: “Mời em ăn cơm? Anh không trêu em, em đã cảm ơn trời phật lắm rồi, đồ khôn!”

Từ nhỏ, bà mối và ông anh ba đã không hợp nhau nên cô chẳng thèm để ý tới cuộc điện thoại này. Bà mối thu dọn hành lý rồi chuẩn bị làm cơm cúng miếu ngũ tạng. Đang tính vào bếp xem thử còn có gì ăn được không thì chuông cửa vang lên.

Bà mối nghi ngờ, giờ cơm mà ai còn tới chứ? Vừa mở cửa ra xem, không khỏi bị (T.T) một cách vô cùng khủng khiếp. Nhìn chòng chọc Tô Nhạc Trình đang tươi cười hơn hở trước cửa nhà, bà mối phát cáu: “Có phải dạo này anh rảnh lắm đúng không? Lại muốn bày trò gì hả? Anh còn đùa em, em về mách mợ út đấy!”

Tô Nhạc Trình chẳng để lời bà mối lọt vào tai, chỉ nhìn cô một lượt từ đầu tới chân rồi kéo cô đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Thôi vậy, cứ mặc thế đi. Đi nào, đi nào! Đã nói mời mà ăn cơm rồi. mau lên, không thì không kịp đâu.”

“Hả?”

Trên đường đi, bà mối không hỏi gì, anh ba Tô Nhạc Trình kiên quyết tới nơi mới nói cho cô biết chuyện là thế nào. Trông bộ dạng anh ba rất lén lút, chỉ nói là ăn bữa cơm, khiến bà mối chẳng hiểu ra làm sao. cùng lúc đó, Tô Tiểu Mộc cũng bắt đầu hoài nghi mục đích của ông anh ba. Tuy bình thường Tô Nhạc Trình thích đùa giỡn, nhưng vội vàng kéo cô tới chỗ hẹn như thế này thì thật sự là lần đầu tiên. Chẳng lẽ gặp phải cô bé khó chơi nào đó, không giãi ra nổi, muốn tìm mình làm bia đỡ đạn?

Dọc đường đi, bà mối chỉ nghĩ linh tinh, tưởng tượng ra hàng nghìn loại khả năng. Nhưng khi tới nhà hàng kiểu Âu thật, bà mối mới than thở sức tưởng tượng của bản thân còn rất kém. Sự thật mãi mãi vượt xa hơn tưởng tượng.

Trước cửa nhà hàng kiểu Âu, anh cả Tô Khiêm Trình và anh hai Tô Cẩm Trình cũng đang ở đó. Ba bảo bối đã mài dao xoèn xoẹt, nom... phấn khởi, chí khí ngút trời, chuẩn bị xông ra chiến trường, khiến bà mỗi thăm than: “Thôi rồi!”

Bởi lẽ, ba anh em nhà họ Tô cùng tụ tập ở chỗ nào thì chỗ đó chắc chắn chẳng có chuyện gì hay hết. Mà việc ba bảo bối thích nhất chính là xem kịch vui, náo loạn thiên hạ, thế nên... chuyện này có phải là...

Bà mỗi còn chưa đoán xong, Tô Nhạc Trình đã choàng tay lên vai cô, cười hả hê trên nỗi bất hạnh của người khác, ngẩng mặt lên trời huyết sáo nói: “Mười năm sống thác đôi nơi, nghĩ mà chi, vẫn khôn nguôi nhớ nàng. Cái gọi là anh em xa không bằng láng giềng gần, nước xa không cứu được lửa gần, một cảnh hồng hạnh nhảy tường, em gái, dù có như thế nào, bọn anh đều ủng hộ mày!”

Bà mỗi chán nản, lấy hai ngón tay xách ống tay áo ông anh ba lên tỏ vẻ ghê tởm rồi gạt mạnh cái tay đang ở trên vai mình xuống, nói: “Nói chuyện nghiêm chỉnh đi.”

Anh hai Tô Cẩm Trình cười gian, chỉ chỉ vào trong nhà hàng nói: “Em xem, đó là ai?”

Bà mỗi cau mày, nhìn theo hướng ngón tay của anh hai, chỉ thấy chỗ ngồi cạnh cửa sổ có một đôi nam thanh nữ tú đang trò chuyện vui vẻ, cười nói thân mật. đó không phải là Hạ Hà Tịch và Lưu Lộ Lộ thì là ai? Trong chốc lát, bà mỗi nhìn tới gần người, lát sau mới nghe thấy tiếng anh cả ở sau lưng: “Này nhóc, đừng sợ, anh cả làm chỗ dựa cho em! Hôm nay bọn anh tới là để giúp em bắt kẻ gian!”

Bà mỗi im lặng không đáp, ngoái đầu lại nhìn ba ông anh trai, lạnh lẽo thờ dài. Bắt kẻ gian? Em thấy ba người các anh tới xem kịch thì có!

22. Chương 21 - 22

Chương 21: Bắt “gian” (2)

Trong nhà hàng kiểu u, tiếng dương cầm thanh thoát dịu dàng tràn ngập tới mỗi góc phòng.

Chiếc đàn dương cầm được đặt trên bục cao, xung quanh là hoa tươi và những ngọn nến đủ sắc màu, ánh nến yếu ớt lay động càng làm tăng thêm vẻ rực rỡ lấp lánh của nó. Trên mỗi bàn ăn được đặt một ngọn nến nhỏ xinh, ánh nến mong manh càng làm nổi lên khung cảnh bên ngoài cửa sổ, lãng mạn mà ấm áp.

Khung cảnh như thế, bầu không khí như thế, rất đẹp dễ, rất vui tươi phải không? Nhưng đương nhiên Tô Tiểu Mộc không nghĩ như thế. Cô nhìn chăm chăm vào thực đơn: “Không có ca cao nóng, cũng không có pizza, thế bọn họ có món gì đây hả?”

Anh ba Tô Nhạc Trình cũng nói: “Đúng đấy, món bít tết rắc tiêu đen anh thích nhất cũng không có, bít tết của tôi ơi! Hu hu!”

Anh cả bên này cầm nĩa ăn cũng hạ giọng thì thầm: “Hiếm khi chú ba mời ăn cơm, thế mà gọi cái gì cũng không có.”

Trong bốn anh em chỉ còn có anh hai Tô Cẩm Trình vẫn bình tĩnh, nhìn mấy người đang cãi cọ, anh chậm rãi uống ngụm cà phê rồi mới chỉ vào bà mỗi, nói: “Ca cao nóng, pizza, bít tết rắc tiêu đen, mấy thứ này trước khi em tới đều có hết.”

Bà mỗi nghe vậy thì giật mình, trừng mắt: “Liên quan...” Từ “đếch” sắp nhảy ra khỏi miệng thì bà mỗi liếc thấy Hạ Hà Tịch đang mỉm cười nhặt, nơi khóe mắt tràn đầy ý cười gian xảo. Cố gắng nuốt từ “đếch” vào bụng, bà mỗi chán nản nói: “Liên quan... gì tới em? Không lẽ em đến thì nhà hàng này mất điện chắc?”

Đúng thế, dùng bữa tối dưới ánh nến không phải là chủ đề lãng mạn của nhà hàng kiểu u nổi tiếng đêm nay, mà là do... mất điện thật (==). Không những mất điện, chuyện mất điện này còn rất khả nghi. Chuyện là

bà mới bị ba ông anh kéo tới nhà hàng này một cách khó hiểu, sau khi tận mắt trông thấy Hạ Hà Tịch và Lộ Lộ đang nói cười vui vẻ, bà mới im lặng mất ba giây rồi quay người bước đi.

Tô Nhạc Trình thấy vậy bèn vội càng kéo bà mới lại, hùng hồn khuyên nhủ: “Em gái, mày đi như thế là sao? Bỏ qua cho đôi gian phu giâm phụ như thế à? Mày không phải là quay người bước đi, mà phải xông vào! Chết vẫn tên gian phu này, tại sao trong nửa tháng ngắn ngủi mày đi công tác đã quần lấy Lộ Lộ?”

Bà mới ngược mắt, im lặng nhìn ông anh ba một lượt, cuối cùng nặn ra hai từ: “Vớ vẩn!” Nói xong, cô quay sang lườm anh cả, anh hai, nói: “Tô Nhạc Trình rảnh rồi sinh nông nổi đã đành, sao hai anh cũng như vậy hả? Thích làm trò với anh ấy à? Không phải đã giới thiệu Lộ Lộ cho Hạ Hà Tịch trước mặt tất cả mọi người rồi sao? Hai người họ ăn cơm thì kỳ lạ lắm sao? Nghe kinh khủng lắm à? Thế mà các anh còn chơi trò theo dõi! Còn nữa, Hạ Hà Tịch thích ăn cơm với ai thì ăn cơm với người đó thôi, liên quan gì đến em?”

Nói xong, tất cả đều im lặng. Một lát sau, anh ba Tô Nhạc Trình mới sờ cằm, ngẩng mặt lên trời: “Sao anh... chắc, nghĩ thấy có mùi chua nhỉ?”

Anh cả gãi đầu: “Ha ha.”

Bà mới lườm ba ông anh bằng ánh mắt sắc lạnh, bực bội nói: “Là cái mũi của anh không linh chứ sao! Chua với ngọt cái gì? Em thấy trên thế giới này thì anh là chua nhất, vớ vẩn nhất, hai người họ cùng ăn cơm thì có gì lạ? Nói thật cho các anh biết, Lộ Lộ có bạn trai từ lâu rồi, em đã gặp!”

Tô Khiêm Trình và Tô Nhạc Trình nghe vậy thì tất tiếng hẳn. Chỉ có anh hai trầm tư suy nghĩ một lát, rồi khoanh tay, nhếch môi nói: “Em gái, anh hỏi em mấy câu nhé?”

“Anh hỏi đi.”

“Em nói Lộ Lộ có bạn trai rồi, thế anh ta có đẹp trai như Hạ Hà Tịch không?”

“Chắc, cái này...” Bà mới ngắc ngứ.

Tô Cẩm Trình đẩy ngọng kính lên, tiếp tục hỏi: “Có cao như Hạ Hà Tịch không?”

Bà mới tiếp tục ngẹn lời.

“Có ăn mặc, có nói năng, có làm đẹp lòng con gái như Hạ Hà Tịch không?”

Bà mới ... ngẹn tới không thể ngẹn hơn được nữa. Cuối cùng, Tô Cẩm Trình thấy thắng lợi đã nằm trong tầm tay, đôi môi mỏng khẽ mở ra, bắn ra câu cuối độc ác nhất: “Cậu ta lấy gì để so sánh với lợi thế “có nhà, có xe, bố mẹ đã mất” mạnh nhất của Hạ Hà Tịch hả?”

“...” Tô Tiểu Mộc hoàn toàn ngậm hột thị, tuy lời anh hai nói có độc ác một chút, nhưng... lời nói thật thường là lời khó nghe. Tô Cẩm Trình thấy vậy thì vỗ vỗ vai em gái, vẻ mặt hài lòng như dạy được một đứa trẻ biết vâng lời: “Nếu anh là Lộ Lộ, anh cũng sẽ chọn đổi người (họ Hạ).”

Thế nên, dưới sự công kích của ông anh hai, Tô Tiểu Mộc xuống nước, đồng ý vào ăn ở nhà hàng cùng với ba ông anh trai. Ba anh em bàn bạc xong xuôi, Tô Nhạc Trình ỷ thế da mặt dày công vào đầu tiên, giả vờ tình cờ gặp mặt, chẳng thèm quan tâm tới vẻ kinh ngạc của Lộ Lộ mà chạy tới trước mặt Hạ Hà Tịch, hỏi:

“Ôi, anh Hạ, sao khéo thế này? Em với anh cả, anh hai cũng tới đây ăn cơm đấy!” Nói xong, không để Hạ Hà Tịch mở lời, đã vẫy tay gọi phục vụ: “Nhập bàn, nhập bàn đi!”

Tô Khiêm Trình và Tô Cẩm Trình nghe ám hiệu, cũng lục tục vào nhà hàng. Tới khi bàn tình nhân ở gần cửa sổ bị đổi thành bàn dài cho tám người, mắt Tô Nhạc Trình mới sáng lên, nói: “Đúng rồi, sao lại quên em gái ở ngoài nhỉ? Em gọi điện bảo nó vào nhé!”

Thế là, gọi điện thoại...

Thế là, nhân vật nữ chính lên sân...

Thế là, mắt ba bảo bối lấp lánh chờ xem màn kịch bất kể gian...

Thế là, bà mới đi giày thể thao chậm rãi bước lên “sân khấu”, chân trái vừa bước vào cửa, chân phải còn chưa kịp nhấc lên, cả phòng ăn mới này còn sáng choang ánh điện bóng “phụt” một tiếng...

Tối om.

Nhà hàng kiểu u, mất điện...

Anh chàng phục vụ cầm thực đơn, chớp mắt giải thích: “Thành thật xin lỗi quý khách, nhà hàng chúng tôi đột nhiên mất điện, tất cả những món cần dùng điện để nấu nướng tạm thời không thể đáp ứng được. Nói ra cũng lạ thật, chỗ chúng tôi lâu lắm rồi không mất điện, nếu có mất cũng sẽ có người tới thông báo trước...”

Anh chàng phục vụ ầm ục nói, Tô Nhạc Trình nghe vậy lại chỉ tay vào bà mối nói như đúng rồi: “Đúng, là con bé này tới đây nên mới mất điện đấy! Nhà hàng các cậu cứ tìm nó mà đòi bồi thường.”

Anh chàng phục vụ hình như mới vào làm, nghe thế thì quay sang nhìn bà mối thật, lại còn gãi đầu gãi tai, trông cái dáng ngổ ngổ trời sinh, hỏi: “Thế không hay lắm đâu nhỉ?”

Khóe môi bà mối giật giật: “Chẳng lẽ nhà hàng các cậu không có máy phát điện?”

Anh chàng phục vụ nghe thế thì lại ngẩn ra, bà mối sợ đối phương sẽ hỏi những câu ngớ ngẩn như: “Máy phát điện là cái giống gì thế?”, bèn vội vàng gào lên: “Còn đứng đây làm gì nữa? Vào bếp hỏi thử xem có máy phát điện không? Lúc nào thì có điện?”

Lần này anh chàng không ghệt mặt ra nữa nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ. Bên lên một hồi, cậu chàng mới chọc chọc hai ngón tay vào nhau: “Em mới vào làm, đường tới nhà bếp chưa quen lắm, giờ đành sau còn chưa kịp thấp nền...”

Trong lòng thì nói: “Hu hu, người ta sợ tối mà...!”

Bà mối phát khùng, thổ huyết mất thôi. Nhưng Tô Nhạc Trình vẫn cười thầm: “Hóa ra ghen có thể khiến mất điện, tiểu đệ xin bái phục, bái phục!”

Hạ Hà Tịch vẫn im lặng không nói lời nào, thấy vậy cũng nheo đôi mắt cáo lại cười, đôi mắt sáng dưới ánh nền màu cam lại càng thêm rực rỡ, làm rung động lòng người.

Trong thoáng chốc, bà mối rùng hết cả mình vì bị anh nhìn chòng chọc. Chuyện ba bảo bối làm hôm nay chẳng có gì ngoài sự không thể tin nổi, thật sự khiến cô chẳng còn mặt mũi nào nữa! Nắm tay càng lúc càng siết chặt, tức rồi lại tức, cuối cùng không thể nhịn được nữa, cô đập bàn đứng dậy, thở dài nói: “Em vào toilet một lát.”

—————Tôi là đường phân cách không thể nhìn nổi, lại phải nhìn tiếp—————

Trong nhà vệ sinh cũng có... ánh nền lung linh. Nhưng dù có nền nhiều hơn đi chăng nữa, không gian chật hẹp và tối tăm của nhà vệ sinh như thế này vẫn khiến người ta có chút sợ hãi. Rửa tay qua loa, bà mối vội vàng rời đi. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, nhìn vào gương một cái, đã bị dọa suýt nữa là hét lên.

Quay người nhìn Lộ Lộ đứng đằng sau, bà mối ôm ngực thở phào: “Người đẹp ơi, cô nghĩ là cô đang đóng phim ma chắc? Dọa chết chị luôn!” Cô ta đi giày cao gót mà không phát ra tiếng động nào chứ!

Lộ Lộ mỉm cười: “Chị dọa em sợ thì có! Thành phố lớn như thế, bao nhiêu nhà hàng như thế, vậy mà nói gặp là gặp được.” Lộ Lộ không phải kẻ ngốc. Ba anh em nhà họ Tô hùng hồn xông vào nói “khéo gặp” như thế, là người khác cũng không tin, lại thêm mấy câu trò chuyện ban nãy, Lộ Lộ đương nhiên có thể đoán ra nguyên nhân của chuyện này.

Bà mối im lặng, thông minh như cô đương nhiên cũng hiểu ý trong lời nói của Lộ Lộ, thẳng thắn hỏi: “Lộ Lộ, em thấy Hạ Hà Tịch là người như thế nào?”

Lộ Lộ rút thỏi son làm bộ trang điểm lại, vừa tô son vừa cười: “Được lắm! Anh ấy trầm tĩnh, lại đáng hoàng. Thứ quý nhất là tài giỏi, biết kiếm tiền, con gái ai chẳng thích, chị thấy có đúng không, Tiểu Mộc?”

Bà mối lờ đi câu ám chỉ của Lộ Lộ, lảng sang chuyện khác: “Lâu lắm rồi không gặp bạn trai em, lần trước anh ấy dạy chị xem chỉ tay, chị còn học lơ mơ, khi nào lại hẹn cùng đi ăn bữa cơm chứ nhỉ?”

Lộ Lộ cười khê: “Chị muốn ăn cơm với anh ta, em cho chị số di động, chị tự hẹn đi, em không đi đâu.” Cô ta đảo tròn hai mắt, chậm rãi nói tiếp: “Cuối cùng, sửa lại cho chị một chút, không phải “bạn trai”, mà là “bạn trai cũ”.”

Bà mới nghe vậy thì bật cười, anh hai quả nhiên liệu sự như thần, thế này mà anh ấy cũng có thể đoán được. Bà mới vốn là người thẳng thắn, , gặp phải chuyện như thế không vòng vo tam quốc, hỏi thẳng: “Sau khi gặp Hạ Hà Tịch mới chia tay phải không?”

Câu này rõ ràng là châm chọc Lộ Lộ, nhưng cô ta nghe rồi chẳng hề bối rối, xấu hổ, vẫn cười tươi như hoa. Ngắm nghía trước gương, khi chắc chắn gương mặt trang điểm đẹp rồi mới chậm chậm cất thỏi son môi, nháy mắt nói: “Chia tay trước khi quen Hạ Hà Tịch hay sau khi quen Hạ Hà Tịch, chẳng có gì quan trọng. Quan trọng là giờ chuyện của em với Hạ Hà Tịch đã tiến triển rất tốt. Nam nam nữ nữ, chia tay rồi gặp mặt, vốn dĩ rất bình thường mà.”

Bà mới đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn Lộ Lộ, cuối cùng cũng hiểu ra. Lúc đầu cô cho rằng Lộ Lộ sợ mình nói cho Hạ Hà Tịch biết chuyện cô ta đã có bạn trai mới lén lút chạy tới tìm mình nói chuyện. Giờ xem điệu bộ này, giọng điệu này, rõ ràng là tới cảnh cáo mình hãy tránh xa con cáo họ Hạ ra một chút!

Đúng vậy, xem ra nửa tháng mình đi công tác, mối quan hệ giữa đồng chí Hạ và cô Lộ Lộ này đã có bước nhảy vọt rồi nên Lộ Lộ mới có thể tự tin như thế. Cho dù giờ mình tố cáo cô ta, Hạ Hà Tịch cũng sẽ không tin. Nghĩ tới đây, bà mới không khỏi cảm phiền. Được lắm, con cáo họ Hạ kia, cô ở nhà lo sốt vó lên vì chuyện hỏa hoạn của tập đoàn Chính Uy thay anh, thế mà anh lại ở đây thân thân thiết thiết với phụ nữ, đây là cái gì? Hoàng đế không gấp mà thái giám gấp! Cô còn hốt hải chạy tới đây, đúng là nực cười. Cô rẻ mặt như thế sao?

Lộ Lộ vẫn tiếp tục nói: “Bác cả nói, trước chị giới thiệu rất nhiều cô gái cho Hạ Hà Tịch mà anh ấy chẳng chọn được ai, ha ha, nếu em và anh ấy thành đôi thật, chị chính là bà mối của bọn em rồi. Tiểu Mộc, chị yên tâm đi, tới lúc ấy em sẽ đưa phong bì tạ lễ chị mà.”

Cuối cùng, Lộ Lộ còn sờ cằm suy nghĩ, rồi tổng kết: “À, em rất vừa ý đối tượng xem mắt lần này!”

Xì, cô nghĩ xa quá đây! Bà mới liếc mắt nhìn Lộ Lộ, im lặng đi ra khỏi phòng vệ sinh, sau lưng, Lộ Lộ còn ồn ào: “Ồ, không phải chị muốn lấy số điện thoại bạn trai cũ của em à? Giờ em cho chị này...”

Bà mới cảm thấy buồn nôn, bước nhanh ra ngoài, đang xoay người ra khỏi cửa thì đụng phải Hạ Hà Tịch. Đúng lúc ấy, Lộ Lộ cũng nhẹ nhàng bước theo ngay sau. Trong phút chốc, bà mới trút hết một bụng lửa giận lên người Hạ Hà Tịch, đang chuẩn bị đẩy đối phương ra thì nghe một tiếng “a”, hai người cùng ngừng đầu lên, thấy đèn trong nhà hàng lại sáng.

Con cáo họ Hạ ngẩng lên nhìn, bàn tay vẫn giữ bà mới không chịu buông, nói rõ ràng: “Có điện rồi.”

Hóa ra, ma sát có thể tạo ra điện thật. ~(@^_^@)~

Chương 22: Ra tay trước thì mạnh (1)

Dùng bữa xong, Hạ Hà Tịch hiển nhiên đương chức sứ giả đưa Lộ Lộ về nhà, còn bà mới thì giao cho ba ông anh trai hộ tống. Hai nhóm chính thức chia thành hai ngã trước cửa nhà hàng kiểu u.

Đưa Lộ Lộ về nhà an toàn, Hạ Hà Tịch cũng quay về. Anh thông thả thay bộ đồ ở nhà, sắp xếp mấy quyển tạp chí trên bàn trà, lại thông thả đun nước sôi, pha cà phê..., vẫn chưa nghe thấy động tĩnh gì ở ngoài cửa. Dứt khoát sải bước ra mở cửa, quả nhiên...

Tô Tiểu Mộc đang lúng túng đứng ngoài cửa, thấy con cáo họ Hạ đột nhiên mở cửa, cô cũng hoảng hốt, ngăn người ra, tròn mắt nhìn đối phương: “Anh...” Bà mới có chút nghi ngờ, lúc này cô nên nói gì đây? Cũng không thể nói mình nửa đêm nửa hôm đứng trước cửa nhà anh chỉ là tiện đường ghé qua chứ?

Hạ Hà Tịch nhướn mày: “Cứ đứng ở ngoài không lạnh à?”

“Sao anh...”

Con cáo họ Hạ không chờ bà mới nói xong liền ngắt lời cô, nói: “Nửa tiếng trước, anh nhận được điện thoại của anh hai em.”

Tô Tiểu Mộc nghe xong thì im lặng, không nói gì nữa. Khi Hạ Hà Tịch và Lộ Lộ đi rồi, anh cả ướm lời nói sẽ đưa bà mối về nhà, cô tìm đại một cái cớ để từ chối, nói muốn đi dạo ở gần đó một lát, tính toán thời gian hợp lý tối mới vậy taxi chạy tới nhà Hạ Hà Tịch.

Vốn nghĩ rằng lời nói dối đã kín kẽ lắm rồi, nhưng vẫn không qua nổi hỏa nhãn kim tinh^[1] của ông anh hai. Khởi cần nói cô cũng biết, nhất định ba ông anh tò mò đã bám đuôi, phát hiện hóa ra cô tới tìm “tình lang” Hạ Hà Tịch, lại chần chừ trước cửa nhà anh, vậy nên đã gọi điện ngay cho đối phương chờ xem kịch.

[1] Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký

Chỉ là, không biết giờ ba ông anh có còn ở gần đây không?

Hình như Hạ Hà Tịch biết được suy nghĩ của bà mối, nói: “Anh bảo bọn họ về nhà rồi.”

“Ừm...” Bà mối nghẹn lời, ngắc đầu, ưỡn ngực muốn tìm lại chút khí thế: “Em tìm anh là có chút chuyện.”

“Ừ”, Hạ Hà Tịch gật đầu, bóc tẩy ai đó không hề nể nang: “Chỉ là không biết chuyện gì khiến bà mối Tô của chúng ta hoang mang như thế, cứ loay quanh ngoài cửa cả nửa tiếng?”

Bà mối hung hăng lườm con cáo họ Hạ một cái, giả bộ không có gì đẩy anh ta ra, xông thẳng vào nhà, nói: “Mùi gì thơm thế?” Vừa nói xong, Tô Tiểu Mộc đã tinh mắt nhìn thấy cốc cà phê nóng mới pha trên bàn bếp, chống nạnh cười hi hi: “Đồng chí Hạ, sống độc thân cũng được nhỉ, tối muộn còn uống cà phê hả?” Hạ Hà Tịch cười cười, đóng cửa lại, tự giác rót cà phê cho bà mối. Thứ như thế này, người tối muộn rồi uống vẫn có thể ngủ được, ngoài Tô Tiểu Mộc còn ai nữa? Nếu không phải em, anh cũng chẳng cần quá nửa đêm còn xay hạt cà phê đi pha đâu!

Nhưng Tô Tiểu Mộc cũng không khách sáo, lắc đầu ngoi lên sofa chờ con cáo họ Hạ hầu hạ, nhưng vừa đặt mông xuống, mặt cô bắt đầu đỏ lựng lên.

Bàn trà không một hạt bụi, thảm trải sàn trắng như tuyết, còn chiếc sofa này... Từng đoạn, từng cảnh lúc ấy đã xuất hiện trong giấc mơ của bà mối không biết bao nhiêu lần, cô bất giác nhớ tới đêm đó... Cùng là một nơi, cùng là buổi tối, mình và con cáo họ Hạ kia ôm nhau ngã xuống.

“Sao thế?” Con cáo họ Hạ bê cà phê tới thì thấy bà mối đã đỏ hết mặt mày, không khỏi cau mày: “Chẳng lẽ ở ngoài cửa lạnh thật?”

Hạ Hà Tịch vừa nói vừa rất tự nhiên đưa tay lên muốn, sờ trán bà mối nhưng cô đã nhảy tránh ra rất xa, chắc chắn giữ khoảng cách an toàn giữa hai người rồi mới hít thở thật sâu, chậm chậm nói: “Hạ Hà Tịch, em tới tìm anh là có chuyện thật.”

Ánh mắt con cáo họ Hạ lóe sáng, mỉm cười hạ tay xuống, không nói gì.

Bà mối sờ lên gò má đang nóng bừng của mình, cắn răng nói: “Trước đây em nói giới thiệu Lộ Lộ cho anh, nói hai người rất xứng đôi, rất hợp nhau, nhưng giờ...” Nói tới đây, bà mối ngừng lại một chút, rồi mới ngắc đầu lên, nghiêm túc nói: “Giờ em chính thức thu lại những lời mình nói, anh đừng qua lại với Lộ Lộ nữa.”

Nói xong, trong phòng chỉ còn im lặng.

Hạ Hà Tịch ngắc đầu, cẩn thận nhìn Tô Tiểu Mộc, ánh mắt thâm trầm khiến người ta không đoán ra rốt cuộc anh đang nghĩ gì. Bà mối cắn môi, chờ Hạ Hà Tịch nói gì đó, nhưng mãi lâu sau, anh vẫn không nói một lời, chỉ lặng lẽ như thế, môi cong lên thành nụ cười.

“Em biết, em không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của anh, nói thế này... thực sự rất ngang ngược. Nhưng, em thấy Lộ Lộ chưa phải là người thích hợp nhất, em có thể giới thiệu lại cho anh kiểu người anh thích, Lộ Lộ nó...”

Bà mối nói tới lú cả lưỡi, vẫn chẳng thấy nét mặt của Hạ Hà Tịch có chút thay đổi nào, cô bối rối gãi gãi đầu, nói: “Ồi, em cũng không biết phải nói thế nào. Dầu sao thì, anh đừng qua lại với nó nữa là được rồi.”

Con cáo họ Hạ nghiêng đầu, chớp chớp ra vẻ đáng yêu, hỏi: “Là thế à?”

“Hả?” Thế anh còn nghĩ thế nào?

Hạ Hà Tịch im lặng một lát, uống một ngụm trà, nhún vai đáp: “Lộ Lộ nói, em nhất định sẽ nói cho anh biết chuyện cô ấy có bạn trai, cô ấy là kẻ một tay bắt hai con cá, là kẻ không chung tình.” Nói xong, Hạ Hà Tịch bật cười, chớp chớp mắt nhìn bà mối: “Xem ra bà mối Tô vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp nhỉ? Từ đầu đến cuối không hề tiết lộ đời tư của khách hàng.”

Tô Tiểu Mộc nghe vậy chỉ thấy trong đầu nổ hai tiếng vang dội, mình bị sét đánh đen thui rồi. Cô trở nên ngốc thế này từ lúc nào vậy trời? Sao lại không nghĩ Lộ Lộ sẽ ra chiêu này chứ? Nghĩ tới đây, bà mối bật cười lạnh lùng, đúng rồi, Lộ Lộ là ai chứ? Một kẻ thông minh, cái gì cũng biết. Chắc chắn lúc này được con cáo họ Hạ đưa về nhà, cô ta đã “thăng thần nhận tội” rồi phải không?

Thế mới nói, cổ nhân đúng là có khả năng dự đoán mà! Ra tay trước thì mạnh, ra tay sau thì bại.

Lộ Lộ, cô dùng chiêu này cũng được lắm! Bà mối hỏi: “Lộ Lộ còn nói gì với anh nữa không?”

Hạ Hà Tịch sờ cằm, khẽ nheo mắt nói: “Cô ấy còn nói, em và cô ấy có bất hòa đôi chút, hôm nay thấy bọn anh cùng ăn cơm không chừng sẽ nói gì đó. Lộ Lộ giải thích với anh, cô ấy và bạn trai đã chia tay lâu lắm rồi...”

Bà mối cười lạnh lùng: “Thế anh tin à?” Tin Tô Tiểu Mộc cô là kẻ bày trò chia rẽ, Lộ Lộ mới là cô gái ngoan vừa ngây thơ vừa vô tội.

Hạ Hà Tịch nghe thế thì lẳng lặng đứng lên, đi tới trước mặt bà mối, cúi đầu nhìn cô chăm chú rồi đáp khề: “Anh tin hay không, quan trọng à?”

Tô Tiểu Mộc ngẩn ra, ngẩng lên đúng lúc chạm phải đôi mắt đen láy của Hạ Hà Tịch, cô hơi bối rối, vội dời mắt đi, không biết phải nói gì.

Hạ Hà Tịch ngồi xuống bên bà mối, nhẹ nhàng hỏi: “Nhóc con, sao lại quan tâm anh thế? Sợ anh bị Lộ Lộ lừa, em...”

“Không phải!” Bà mối không để Hạ Hà Tịch nói xong đã bịt tai, hét to. “Em vội vàng chạy tới nói cho anh biết là không muốn anh bị nó lừa giỡn, vì Lộ Lộ là người em giới thiệu cho anh, em phải chịu trách nhiệm với khách hàng của mình!”

Trái với câu hét lớn của Tô Tiểu Mộc, con cáo họ Hạ lại vô cùng bình tĩnh, mỉm cười kéo hai tay của bà mối ra, hỏi: “Thật sự là thế sao? Em thử hỏi mình xem, khi thấy anh ở bên Lộ Lộ, có khó chịu hay không?”

“Không có!” Tô Tiểu Mộc tròn mắt hét lại.

Cô cho rằng con cáo họ Hạ sẽ phản bác, kết quả anh chỉ cong khóe môi, nhướn mày nói: “Được, nếu em không có, nếu em nói Lộ Lộ không thích hợp với anh, muốn giới thiệu người khác cho anh, thế thì tìm người theo yêu cầu anh nói lần trước đi.”

“Hả?”

Con cáo họ Hạ lắc lắc đầu: “Lần trước anh đã nói rồi, anh muốn tìm một đối tượng như em.”

“Hạ - Hà - Tịch!” Bà mối nghe thế thì tai cũng đỏ rực lên, tức giận cầm gối ôm trên sofa đánh Hạ Hà Tịch: “Em đang nói chuyện rất nghiêm túc với anh đấy!”

Con cáo họ Hạ cười: “Anh cũng nói chuyện rất nghiêm túc với em mà.”

Bà mối hít một hơi: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

Hạ Hà Tịch nghe giọng điệu trầm trầm của Tô Tiểu Mộc, thấy cô tỏ vẻ nghiêm túc, bèn nói: “Tô Tiểu Mộc, em không có quyền can thiệp vào chuyện của anh. Chuyện đối tượng xem mắt là Lộ Lộ, cô ấy từng có bạn trai cũng được, hay giờ bắt cá hai tay cũng được, anh không muốn để tâm. Làm bà mối, công việc của em đã kết thúc rồi.”

“Anh!” Bà mối tức giận, chỉ tay vào Hạ Hà Tịch định nói gì đó, nhưng con cáo họ Hạ đột nhiên đứng dậy, khoanh tay trước ngực, nói rất có khí thế: “Trừ phi... em giới thiệu mình cho anh. Với tư cách là bạn gái, em sẽ có quyền can thiệp.”

Trong nháy mắt, bàn tay của Tô Tiểu Mộc đông cứng, run lẩy bẩy.

Hạ - Hà - Tịch! Sao anh có thể... đáng xấu hổ tới mức này chứ!

23. Chương 23 - 24

Chương 23: Ra tay trước thì mạnh (2)

Tô Tiểu Mộc bị sự vô liêm sỉ của con cáo họ Hạ thuyết phục, trong lòng nở rộ những bông hoa nhỏ thuần khiết, vừa vui sướng vừa hồi hộp. Bà mỗi chớp chớp hai hàng mi dài, nhìn Hạ Hà Tịch từ từ đi tới chỗ mình. Tới khi bóng của một ai đó phủ lên mình, cô mới không kiềm chế được mà ngẩng đầu lên.

Khóe mắt của con cáo họ Hạ mang theo ý cười, hỏi: “Thế nào, đã nghĩ kỹ chưa?”

Bà mỗi không đáp, trái tim nhỏ đập thành thịch, thịch thịch, suýt nữa là nhảy ra ngoài. Người đàn ông như thế này, giọng điệu, nét mặt như thế này, Tô Tiểu Mộc, may mắn nói may không rung động chút xíu nào sao? Tim không đập nhanh chút xíu nào à? Anh chín chắn, chừng chạc, không lỗ mãng, không nóng nảy, quan trọng nhất là anh thích mình, bằng lòng vươn tay nắm lấy tay mình, thế nhưng... sao lại là mình? Người đàn ông như thế này tại sao vòng qua vòng lại, chọn tới chọn lui tới tận hai mươi tám tuổi, lại chọn phải mình?

Nghi vấn cuối cùng như một nhát búa đập mạnh vào bà mỗi, khiến cô bưng tỉnh.

“Em...” Tô Tiểu Mộc vừa mở miệng muốn nói gì đó, Hạ Hà Tịch đã nheo mắt ngắt lời cô, giọng nói trầm thấp mà mê hoặc: “Em nghĩ cho kỹ rồi hãy nói, sai rồi sẽ không có cơ hội làm lại đâu.”

Bà mỗi khựng lại một chút, nhìn đôi mắt đen láy của Hạ Hà Tịch, bỗng thấy trời đất đảo lộn. Bấy! Đây tuyệt đối là một cái bẫy! Động tác, giọng điệu này chính là là ám chỉ mình nói ra đáp án, thế nhưng ai mà biết cái gọi là “đáp án” của Hạ Hà Tịch có phải lại là một lần vạn kiếp bất phục nữa không chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mộc vô thức lùi lại một chút, đáng tiếc Hạ Hà Tịch đã nhanh hơn một bước, ôm lấy hai má cô, khiến khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần gũi. Hạ Hà Tịch ra sức vừa đủ, không để bà mỗi giấy ra được, cũng không tới nỗi làm cô đau. Trong gang tấc, bà mỗi cảm nhận được bàn tay ấm áp tỏa nhiệt ở hai bên má mình, chỉ thấy trái tim tăng tốc, mặt cũng từ từ nóng lên, nhưng cô không cử động, cứ để mặc Hạ Hà Tịch muốn làm gì thì làm.

Hạ Hà Tịch nhỏ giọng nói: “Tô Tiểu Mộc, em đặt tay lên lương tâm mình mà nghĩ thử đi, em dám nói em không có chút cảm giác nào với anh sao? Nếu thực sự không có cảm giác, tại sao anh và Châu tài nữ lên núi em phải làm mình làm mẩy? Tại sao không thích anh và Lộ Lộ quen nhau? Tại sao khi biết anh bị bệnh lại chạy tới chăm sóc anh?”

Tại sao? Tại sao?

Trong chốc lát, bà mỗi bị hỏi tới nghẹn họng, không nhin được mà xằng giọng: “Tại sao cái gì mà tại sao? Anh cho rằng anh là mười vạn câu hỏi tại sao chắc?” Nói rồi, bà mỗi bực mình muốn đẩy bàn tay đang ở trên mặt mình ra. Nhưng vừa động đậy, con cáo họ Hạ đã nhào tới, hôn lên môi cô, giằng vò cắn mứt.

Nếu nụ hôn lần trước của hai người còn có chút ngượng ngập thì lần này, Hạ Hà Tịch làm thật. Anh hôn cô điên cuồng mà ngang ngược, rút hết sự ngọt ngào nơi đầu lưỡi cô. Trước đó hai người đã uống chút vang đỏ ở nhà hàng, giờ làm một trận ầm ĩ như thế, hơi men đã xông thẳng lên đầu khiến những nhân tố bất an rục rịch chuyển động.

Bà mỗi cũng bị sự nhiệt tình của Hạ Hà Tịch dọa tới mức chân tay luống cuống. Hạ Hà Tịch trong ấn tượng của cô trước kia dù có thâm hiểm, giả dối thế nào đi nữa nhưng chung quy, anh vẫn là kẻ hòa nhã, lịch sự,

lễ độ... Nhưng bàn tay đang chu du người cô lúc này khiến bà mới nhận thức rõ ràng, đây là một người đàn ông, một người đàn ông có tính công kích, có dục vọng.

Cô ngăn người ra không phản ứng, nhưng đôi môi của Hạ Hà Tịch đã cắn mở hai chiếc cúc ở ngực áo cô, cúi người quyến luyến hôn lên. Anh cười nói: “Em xem, rõ ràng là em thích anh, còn không thừa nhận?”

Bà mới nhắm chặt hai mắt, trong lòng đảo lộn như ngồi xe trượt siêu tốc, không nơi bám víu. Cô thừa nhận, cảm giác của cô với Hạ Hà Tịch quả thực có chút khác biệt, như một chén rượu mạnh, vị ngòn ngọt nhàn nhạt ban đầu chẳng thể sánh được với những loại khác. Nhưng về sau, cô mới phát hiện ra, anh đã mê hoặc cô, khiến cô ném không được mà giãy cũng không ra. Về quân tử, nhơ nhĩ chỉ là cái vỏ bề ngoài, rõ ràng anh rất có chủ kiến, lại điềm tĩnh, tự nhiên, nụ cười trong lúc nói chuyện cũng đủ khiến đối phương phải hồn xiêu phách lạc.

Người như thế còn kinh khủng hơn Ninh Nhiên gấp vạn lần. Minh mất mười năm mới tiếp nhận được sự tồn tại của Ninh Nhiên, chén rượu nồng như Hạ Hà Tịch, muốn cô phải nuốt trôi trong khoảng thời gian ngắn thế nào đây? Rõ ràng trên người Hạ Hà Tịch có dòng chữ “Chú ý: thứ này nguy hiểm”.

Bà mới lắc đầu, thành thật nói: “Hạ Hà Tịch, em không có cách nào tin anh được.”

Mắt Hạ Hà Tịch lóe sáng, không có chút thất vọng khi bị từ chối, lát sau mới nói khẽ: “Nhóc này, em cứ giả bộ đi, rồi sẽ có một ngày việc đó giết chết em đấy!”

Người thông minh như bà mới lẽ nào không hiểu chứ? Còn kiểu ăn nói nào mà cô chưa từng nghe qua? Có nói thêm nữa cũng vô dụng, thế nên muốn biểu lộ tình ý chỉ còn một cách...

“Ưm ưm!” Bà mới giãy giụa muốn thoát khỏi đôi môi nóng bỏng của Hạ Hà Tịch đang rơi xuống, nhưng cơ thể lại từ từ mềm nhũn ra không nghe lời cô. Như đang hưởng thụ sự ấm áp, an tâm, nên bà mới cũng từ từ rơi vào cái bẫy ấm áp đó, từng chút một...

Cuối cùng, Hạ Hà Tịch cởi áo sơ mi của cô, bàn tay lần mò ra sau lưng muốn cởi nốt rằng buộc cuối cùng. “Đừng!” Bà mới cắn răng, giữ lại bàn tay của anh, nhưng Hạ Hà Tịch nghe lời, dừng tay lại thật, bởi vì, di động của anh đột nhiên đổ chuông.

Mỗi ngày tới gần trái tim em một chút, em vui vẻ, tôi quan tâm. Tôi có thể cảm nhận được từng chút từng chút, em là sự tin tưởng đẹp nhất của tôi...

Nhạc chuông là bài hát song ca đầy tình ý, Tô Tiểu Mộc tò mò nhìn chiếc di động đang nhấp nháy không ngừng trên sofa, trong lòng có chút lo lắng. Hạ Hà Tịch thích kiểu tình ca nữ tính thế này từ lúc nào vậy? Tiếng chuông điện thoại của anh không phải luôn là tiếng chuông mặc định đơn giản nhất sao? Chẳng lẽ... là tiếng chuông cài riêng cho ai?

Bà mới đang mải suy nghĩ, Hạ Hà Tịch đã buông bà mới ra, sải bước nhanh tới chỗ sofa. Anh liếc nhìn màn hình di động, lại liếc sang Tô Tiểu Mộc như có gì bất ổn, rồi mới nhấn phím nghe, nói: “Lộ Lộ...”

Hai chữ đơn giản nhưng lại khiến bà mới nổ tung ngay tại chỗ, không động đậy nổi. Tiếng nhạc chuông đặc biệt như thế chỉ thuộc về riêng Lộ Lộ, mà Hạ Hà Tịch vừa nghe thấy điện thoại của Lộ Lộ đã vội vàng nhận máy, hoàn toàn bỏ rơi mình, thật là, muốn người ta không suy nghĩ loạn lên cũng không được.

Bà mới quần áo xộc xệch đứng cách Hạ Hà Tịch không xa lắm, bỗng khẽ run lên.

Bên này, Hạ Hà Tịch đang quay lưng lại phía bà mới, còn hết sức dè dặt nói chuyện điện thoại: “Ừ, em nói đi... Ừ, về nhà rồi, đang bận làm việc... Ừ, vì lúc đó có điện thoại nên quên gửi tin nhắn cho em... Ừ, không sao, về nhà an toàn rồi.”

Nghe tới đây, bà mới bật cười thành tiếng. Đột nhiên cô nghĩ, hóa ra mình tới chuyện này gốc thế đấy! Đã nghe thấy gì chưa, Tô Tiểu Mộc, bọn họ đã hẹn rằng Hạ Hà Tịch về tới nhà sẽ gọi điện thoại cho cô ta đấy! Hạ Hà Tịch dè dặt dỗ dành cô ta, thậm chí còn cài kiểu nhạc chuông tình cảm ư ớt ắt như thế vì cô ta, có khác gì tình nhân đầu cơ chứ?

Giờ mình còn đứng đây làm gì? Chia rẽ tình cảm của đôi tình nhân nào đó à? Nghĩ tới đây, bà mới bắt giác cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi đã bị cởi ra của mình, trong thoáng chốc, cảm thấy nhục nhã, khó chịu bốc lên đỉnh đầu. Đây là gì? Giờ phút này, cô thực sự giống kẻ thứ ba, chủ động đưa mình tới cửa, chỉ là khi

tới bước cuối cùng, nữ chính đột nhiên gọi điện thoại tới, rồi nam chính đang hoảng làm trò trước mặt cô, nói: “Anh đang bận làm việc...”

Một vở kịch xưa như trái đất, quả nhiên đàn ông là thứ không thể tin được. Lúc thì thâm tình với mình, lúc thì chu đáo với Lộ Lộ, Hạ Hà Tịch, đây là sự sắp xếp của anh đúng không? Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mộc cố nén những giọt nước mắt, vội vàng sửa sang lại quần áo, quay người định đi.

Hạ Hà Tịch liếc mắt trông thấy tất cả. Đường như sợ Tô Tiểu Mộc sẽ làm gì gây ra tiếng động, nên không kéo cô lại, còn ậm ừ nói chuyện với Lộ Lộ. Trước tình cảnh này, bà mới phì cười, tiếp tục đi giày.

Hạ Hà Tịch thấy vậy bèn thu lại ánh mắt, vẫn thản nhiên trò chuyện với Lộ Lộ: “Không sao, em ngủ trước đi, mai anh lại gọi cho em, giờ hơi bận... Ừ, ngủ ngon. Anh có chuyện cúp máy trước...”

Hạ Hà Tịch chưa nói xong, Tô Tiểu Mộc đã xô cửa đi ra, trước khi đi còn đập cửa thật mạnh như để trút giận. Nghe tiếng động mạnh, có lẽ Lộ Lộ ở đầu máy bên kia cũng có chút thắc mắc, Hạ Hà Tịch vừa nhìn chằm chằm ra ngoài cửa vừa cười đáp: “Ừ, gió lớn đập cửa đấy!”

Tôi là đường phân cách nữ phụ

Khi Hạ Hà Tịch chạy theo, bà mới đã đi khỏi cổng biệt thự. Con cáo họ Hạ đuổi theo, tóm lấy tay áo cô, nói: “Muộn rồi, để anh đưa em về.”

Tô Tiểu Mộc không thèm gạt cánh tay của anh ta ra, đi tiếp.

Hạ Hà Tịch ở đằng sau nói: “Này nhóc, em còn dám nói em không thích anh sao?”

Bà mới nghe vậy thì dừng lại, cô lạnh lùng quay đầu, nhếch mép nhìn Hạ Hà Tịch: “Phải, Hạ Hà Tịch, anh nói đúng lắm, trước khi anh nhận điện thoại em còn nghĩ, có lẽ anh thực sự là một người đàn ông tốt, là người có thể gửi gắm cuộc đời này. Nhưng giờ em đổi ý rồi.”

Hạ Hà Tịch nhếch môi: “Anh và Lộ Lộ không phải như em nghĩ đâu.”

Tô Tiểu Mộc vỗ tay: “Lời thoại kinh điển đấy, sao anh biết em nghĩ gì? Hạ Hà Tịch, anh đừng giả vờ hiểu em, anh hiểu em được bao nhiêu?” Bà mới vừa nói vừa tự nhắc nhở mình, im lặng một lát, rồi nói: “Khi nào kết hôn với Lộ Lộ thì gọi em, hai người còn nợ em tiền làm mối đấy.” Nói rồi, Tô Tiểu Mộc quay đầu đi tiếp, Hạ Hà Tịch vẫn cố chấp đi theo cô, nhưng im lặng không nói gì.

Ý gì đây? Bà mới nghĩ. Nếu con cáo họ Hạ với Lộ Lộ trong sạch, giờ anh ta có thể giải thích hết, nhưng anh ta chẳng nói gì, có phải vì có ý gì đó, nên chính anh ta cũng không thể giải thích rõ ràng được? Bà mới rùng mình trên con đường lạnh lẽo, khoanh tay lại, từ từ suy nghĩ. Cũng đúng, cô đi công tác hơn nửa tháng trời, ai mà biết được con cáo họ Hạ và Lộ Lộ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Nghe cuộc điện thoại vừa nãy, có vẻ hai người họ đã thân nhau lắm rồi.

Nghĩ tới đây, trong đầu bà mới lóe lên một tia sáng. Đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên Lộ Lộ gặp mặt con cáo họ Hạ kia, không phải khi ấy Lộ Lộ nói, cô ta đã từng gặp Hạ Hà Tịch rồi sao? Hay là... bà mới lắc đầu không muốn nghĩ tiếp nữa. Hai người một trước một sau cùng ra tới đường lớn, lúc này, Tô Tiểu Mộc mới phản ứng lại, Hạ Hà Tịch muốn tiễn cô lên taxi sao?

Cô quay đầu, rất muốn nói với Hạ Hà Tịch một câu: “Không cần”, nhưng trước khi mở miệng, cô đã thấy Hạ Hà Tịch đứng sau lưng, ánh mắt thâm trầm như đang suy nghĩ điều gì đó. Mãi sau anh mới nhẹ nhàng nói: “Nhóc, lần trước em bảo anh điều tra giúp em một người, Hà Kiến Vũ...”

Bà mới nghe thấy thế liền kinh ngạc. Sao đột nhiên lại nhắc tới Hà Kiến Vũ?

“Chị ta sao rồi?”

Hạ Hà Tịch cau mày, hạ giọng nói: “Tuần sau, cô ta chính thức tới tập đoàn Chính Uy nhậm chức phó tổng giám đốc...”

“...” Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, bà mới siết chặt tay, không nói ra được nửa chữ.

Chương 24: Cạm bẫy

Tô Tiểu Mộc không về nhà mà đi thẳng đến chỗ của Hà Kiến Vũ theo địa chỉ Hạ Hà Tịch đưa.

Qua một con đường nhỏ rợp bóng cây, một dãy những căn nhà xây theo kiểu u đột nhiên hiện ra trước mắt. Mỗi căn nhà đều có vườn hoa rộng, bao quanh bằng tường theo lối phục cổ. Phía xa là một cái hồ rộng.

Bà mới bị bảo vệ chặn lại ở bên ngoài, yêu cầu trình chứng minh thư và tên người tới thăm. Bà mới nghĩ một lát, không nói tên Hà Kiến Vũ mà thử nói ra một cái tên khác. Bảo vệ lật đi lật lại danh sách, cuối cùng trả lời: “Số 28, dãy A, cô cứ đi dọc theo bờ sông là tìm được.”

Bà mới khựng lại, khoe môi khẽ nhếch lên, im lặng đi vào.

Ấn chuông cửa rồi đợi trong chốc lát, Hà Kiến Vũ mở cửa mà đôi bên chỉ im lặng. Mãi sau, Hà Kiến Vũ mới nặn ra một nụ cười: “Em gái, lâu rồi không gặp.”

Tô Tiểu Mộc không đáp lời. Ngược mắt nhìn một lượt người phụ nữ trước mặt mình. So với mấy năm trước, chị ta ngày càng xinh đẹp, chín chắn. Dù ở nhà một mình nhưng chị ta cũng mặc một chiếc váy liền chỉnh tề, để lộ dáng người thon thả. Mái tóc xoăn mềm mại được vén gọn gàng ra sau, dùng một cây trâm cài lại, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, toát lên vẻ quyến rũ, gợi cảm.

Bà mới nghiêng đầu, cũng đứng, nếu Hà Kiến Vũ không xinh đẹp, sao lọt vào mắt người ấy chứ?

Hà Kiến Vũ bị bà mới nhìn như thế cũng có chút lúng túng, mở rộng cánh cửa, mỉm cười nói: “Vào nhà đi, sao em tìm được nhà chị?” Nói rồi vào nhà dọn dẹp lại mấy cái gối dựa trên sofa, xắn tay áo, quay đầu lại cười nói: “Em muốn uống gì? Nhưng mà... trong nhà chị chỉ có rượu.”

Bà mới không nói gì, khoanh tay, chậm rãi đi vào nhà, liếc mắt nhìn hai cái chén trà vẫn chưa kịp dọn. Thấy Hà Kiến Vũ bận tới bận lui một hồi, cô mới lạnh lùng hỏi: “Chị về đây làm gì?”

Vừa nói xong thì Hà Kiến Vũ cứng người, không thể động đậy.

Giọng Tô Tiểu Mộc vẫn đều đều, hờ hững nói: “Chị còn nhớ mấy năm trước, khi rời khỏi thành phố C, chị đã nói những gì không? Chị nói, đã chịu đủ khổ cực nơi núi non này rồi, chịu đủ cuộc sống một năm chẳng ăn được mấy bữa thịt lại còn phải nhường cho em trai, em gái này rồi, nếu chị đã ra đi sẽ không bao giờ quay lại nữa. Năm ấy chị chọn rời khỏi thành phố C, thì tại sao còn quay về?”

Tô Tiểu Mộc vừa nói vừa lạnh lùng nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt mình, Hà Kiến Vũ không thể chống chọi được với ánh mắt như thế, thả chiếc gối dựa trong tay xuống, thì thào: “Em gái...”

Bà mới cười nhạt, ngắt lời chị ta, lùi lại một bước để Hà Kiến Vũ không thể chạm vào mình: “Đừng gọi tôi là em gái, tôi không nhận nổi đâu chị Hà ạ. Hà Kiến Vũ gọi tôi là “em gái” đã không còn nữa rồi, chị ấy mới là người xinh đẹp, tốt bụng. Tôi còn nhớ lần đầu gặp chị ấy, bị dáng vẻ ấy của chị thu hút không rời mắt nổi. Chị biết cái gì là xinh đẹp không? Không phải vẻ đẹp bề ngoài, mà là từ bên trong ấy, chị ấy thuần khiết, luôn phấn đấu vì ước mơ... Thế nên tôi thật lòng coi chị ấy là chị gái, là chị dâu. Tôi một lòng mong chị ấy và anh mình yêu nhau rồi cuối cùng sẽ thành người một nhà. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng tôi mới biết, mắt nhìn người của tôi vẫn còn quá kém. Tình cảm là thứ gì chứ? Tình cảm còn chẳng bằng một tấm chi phiếu mỏng. Khi tôi và anh trai tìm đủ mọi cách xoay sở tiền nong giúp chị ta, thì chị ta đã nằm trong lòng người khác rồi...”

Hà Kiến Vũ bịt tai, rõ ràng là không muốn nhớ lại những kí ức đã qua. Chị ta lắc đầu van xin: “Đừng nói nữa, nếu em tới đây tìm chị tính nợ cũ...”

“Chị không đáng!” Bà mới cắn răng nói, bước từng bước tới gần Hà Kiến Vũ nói: “Chị còn chưa quan trọng tới mức đêm hôm tôi còn tới tìm chị ôn chuyện. Tôi đã nói rồi, Hà Kiến Vũ trong lòng tôi đã chết rồi.”

Hà Kiến Vũ cau mày, gương mặt tinh tế của chị ta hiện lên sự đau khổ: “Vậy em tới đây làm gì?”

Nói xong, Hà Kiến Vũ thấy Tô Tiểu Mộc nhếch môi, xông thẳng vào phòng ngủ, muốn ngăn cô lại thì đã muộn. Khi đuổi theo cô vào trong phòng, cánh cửa phòng ngủ đã bị mở tung, Tô Khiêm Trình ở bên trong và Tô Tiểu Mộc ở bên ngoài bốn mắt nhìn nhau. Tình cảnh này, Hà Kiến Vũ không biết nên ứng phó ra sao.

Tô Khiêm Trình cũng không ngờ em gái sẽ tới đây nên trở tay không kịp, chỉ biết lúng túng đứng cạnh giường, nhìn đối phương chằm chằm mà không nói được nửa chữ. Trong ba người, bà mới là người bình tĩnh nhất: “Anh, xe của anh đậu ở dưới nhà, còn trốn cái gì nữa?” Ngay từ đầu, cô đã biết anh trai mình ở

trong nhà, cô chỉ không ngờ được rằng, sau mấy năm, nội dung vở kịch lại xoay chuyển như ngày hôm nay, đây có được tính là sự trừng phạt của ông trời dành cho người kia hay không?

Hà Kiến Vũ hít một hơi thật sâu, giải thích: “Anh trai em ghé thăm chị một lát, không ngờ em đột nhiên tới, sợ em nghĩ lung tung nên...” Còn chưa nói dứt lời, bà mới đang nhìn chằm chằm Tô Khiêm Trình bỗng nói một câu: “Anh, đừng nói với em cái thai Hà Kiến Vũ bị sảy lần trước là của anh đấy!”

!!!

Tô Tiểu Mộc cảm nhận rất rõ ràng, dường như có sợi dây nào đó trong cơ thể mình đứt tung. Thẳng thắn đối diện với sự thật như thế, thực sự rất khó chịu.

Trong phòng, Tô Khiêm Trình cũng nhìn chằm chằm bà mới, trong ánh mắt là nỗi bi thương không nói nên lời, hơi thở gấp gấp, giọng nói trở nên run rẩy: “Hôm ấy, ở bệnh viện... em điều tra anh à?”

“Em không điều tra thì sao biết anh ngốc như thế, lại mắc mưu người đàn bà này. Anh, anh nghĩ kỹ đi, tại sao năm đó chị ta ra đi, giờ anh với chị ta là gì hả? Bỏ bịch à? Chị ta là bồ người ta nuôi đấy!”

“Đủ rồi!” Hà Kiến Vũ nhắm mắt, toàn thân run rẩy: “Các người muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi, đây là nhà tôi.”

Bà mới đột nhiên phì cười, cao giọng nói: “Nhà của chị? Căn nhà này là tài sản của người đó phải không? Sao nào? Không thích nghe người ta nói chị là kẻ thứ ba à? Được thôi, chúng ta đổi sang một kiểu xưng hô khác vậy.” Bà mới nhướn mày, dù biết là đây sẽ là câu nói tàn nhẫn nhất, vẫn mở miệng gọi: “Đi – nhỏ.”

Nói xong, Hà Kiến Vũ đã bất giác dựa vào tường, sống lưng lạnh toát. Tô Khiêm Trình cũng thốt lên: “Em...”

Bà mới nhìn anh trai, đáp: “Anh, anh nhìn rõ xem thân phận của chị ta là gì, thân phận của anh là gì đi. Em chỉ nói tới đây, không nói thêm nữa. Chuyện hôm nay, em coi như chưa từng xảy ra, nhà họ Tô cũng không ai biết.” Bà mới nói rồi quay người đi, lại nghe tiếng Tô Khiêm Trình vội vàng nói ở phía sau:

“Em, em hiểu nhầm rồi.”

Tô Tiểu Mộc không dừng bước, đi tới cửa mới đột nhiên ngừng bước quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp kia lần cuối cùng: “Nghe nói chị vào công ty của ông ấy rồi. không thể làm vợ, có thể móc được một vị trí ở công ty cũng không tồi, chúc mừng...”

Tôi là đường phân cách sương giăng mịt mù

Ra khỏi khu nhà, trời đột nhiên đổ mưa phùn. Bà mới không gọi được xe, trong lòng rối như tơ vò, liền thả bước dọc theo đèn đường. Cô vốn cho rằng đi bộ sẽ giúp đầu óc tỉnh táo hơn, nhưng càng đi, đầu càng nặng thêm. Sự mờ ám giữa Hà Hà Tịch và Lộ Lộ, sự trở về đột ngột của Hà Kiến Vũ, sự giấu giếm của anh trai... chuyện nào cũng có thể ép cô tới không thở nổi. Trong thoáng chốc, cô cảm thấy ảm ức tới cực điểm, người vừa lạnh vừa ấm, chân cũng không bước đi được nữa, lại thêm ảnh hưởng của rượu lúc trước, cô bỗng ngồi thụp dưới cây đèn đường, khóc nức nở.

Ai nói bà mới là kẻ hồn nhiên, vô tâm vô tính? Ai nói bà mới không sầu không lo, chẳng biết ưu tư? Tôi có đấy, tôi có hết. Tôi có tuổi thơ còn cay đắng hơn bất cứ ai, có một ông bố bà mẹ vô trách nhiệm, tuyệt tình hơn ai hết... Nhưng tôi có thể làm gì đây? Tôi không thể khóc, tôi không muốn người ta nhìn mình bằng ánh mắt thương hại, thế nên chỉ có thể cười. Cười! Bà mới tự ra lệnh cho mình, nhưng giờ phút này, dưới làn mưa lất phất, cô bị trận mưa phùn dầm tới vô cùng thảm hại, khóe miệng không tài nào nhếch lên nổi.

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, đột nhiên bà mới nhớ lại những lời trước khi Ninh Nhiên ra đi, cậu ta nói: “Tiểu Mộc, không phải anh không yêu em, mà anh không có nhiều dũng khí như thế! Gia thế, cuộc sống của em, cái nào cũng ép anh không thở nổi. Thực ra lần nào an ủi em, anh cũng thấy phiền muộn. Anh sợ thêm ba, năm năm nữa, có lẽ chỉ một năm nữa thôi là không thể chịu được áp lực mà chia tay em. Đã như thế thì anh thà chia tay em sớm hơn một chút, ít ra không để lỡ dở tuổi thanh xuân của em...”

Bà mới lau nước mắt. Tuổi thanh xuân? Dũng khí? Anh ăn nói đường hoàng thật đấy! Ninh Nhiên, lúc anh tới thì tự nhiên, lúc đi còn muốn giả vờ hào hiệp. Là anh, là Hà Kiến Vũ, còn có cặp bố mẹ về mặt

sinh học kia đã dạy tôi đừng bao giờ tin vào tình cảm. Có khi, tôi thấy mình không hận mà còn thấy biết ơn các người. Biết ơn các người đã dạy cho tôi những điều ấy từ nhỏ...

Bà mới vừa khóc vừa cười dưới ngọn đèn đường, nước mắt hòa cùng nước mưa. Tới khi thấy người càng lúc càng lạnh, một tán ô đã được giơ trên đầu. Theo ánh đèn, bà mới nhìn cái bóng kéo dài trên mặt đất một lát, khịt mũi, ngẩng đầu rầu rĩ nói: “Hạ Hà Tịch, anh nghĩ mình đang đóng Tân Bạch nương tử truyền[1] kỳ à?”

[1] Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch xà.

Hạ Hà Tịch khẽ ậm ừ, kéo bà mới dậy, nói: “Thế em nhớ mấy ngày nữa trả lại ô cho anh, anh sẽ lừa em cưới anh.”

Lần này, Tô Tiểu Mộc không cười nữa, cô chăm chú nhìn con cáo họ Hạ, bình thần nói: “Anh theo dõi em? Không, là anh cố ý. Khi anh phát hiện người phụ nữ mới tới công ty nhận chức là người em điều tra, anh đã tính toán kỹ càng rồi, anh đặt bẫy dụ em chui vào, là để điều tra thân phận thật sự của Hà Kiến Vũ.”

Hạ Hà Tịch nghe vậy thì im lặng một lát: “Nếu anh nói không phải, em có tin không?”

Bà mới khẽ cười, hỏi ngược lại: “Nếu em nói em tin, anh có tin không?”

“Giả vờ cái gì!” Bà mới đẩy Hạ Hà Tịch, kéo dẫn khoảng cách giữa hai người. Trong lúc xoay người, cô phát hiện chiếc ô cũng hơi nghiêng về phía mình, chiếc áo vét đất tiền của Hạ Hà Tịch bị mưa thấm ướt.

Tô Tiểu Mộc nói: “Anh không muốn biết Hà Kiến Vũ được công ty mẹ điều tới nhậm chức có địa vị gì à? Được, em nói cho anh biết, chị ta là lần mai mới thất bại nhất trong đời làm bà mới của em, em đã từng coi chị ta là chị ruột, coi chị ta là tri kỷ, em làm mọi thứ cho chị ta và anh cả, muốn chị ta sau này làm chị dâu em, nhưng cuối cùng chị ta vẫn đi mất, chị ta không những lừa anh trai em, mà còn lừa cả em...”

Tô Tiểu Mộc khóc không thành tiếng. Nhớ tới sự bất lực của mình năm đó, cô không kiềm chế nổi mà khóc to lên. Hạ Hà Tịch nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, dỗ như một đứa trẻ: “Nhóc, anh muốn bảo vệ em. Anh không muốn nhìn thấy em khóc một mình dưới đèn đường nữa.”

Tô Tiểu Mộc rưng rưng nhìn Hạ Hà Tịch: “Vừa bảo vệ em vừa qua lại với Lộ Lộ? Hạ Hà Tịch, anh biết không, cách đây lâu lắm rồi, Ninh Nhiên cũng nói như thế, Hà Kiến Vũ cũng nói như thế, nhưng cuối cùng bọn họ đều bỏ lại em. Em sẽ không tin ai nữa, người tốt nhất, thân thiết nhất cũng có thể phản bội em.”

Nói rồi Tiểu Mộc đẩy Hạ Hà Tịch ra, dứt khoát bước ra khỏi tán ô của anh. Trong từ điển của cô, không có dựa dẫm, không có tin tưởng. Dù mưa có to hơn, có lạnh hơn, cũng chỉ có thể bất chấp tất cả mà đón nhận, cô không thể trốn dưới tán ô của ai, vì cô chẳng bao giờ biết được, liệu tán ô này có biến mất ở ngã rẽ phía trước không? Hay lại biến thành thứ vũ khí lợi hại, đâm vào tim cô?

Trong màn đêm mênh mang, bà mới chậm rãi thả bộ, Hạ Hà Tịch không đuổi theo. Chỉ nghe tiếng anh hét lên:

“Nhạc chuông của anh là tự cô ấy lên đồ, anh thực sự không biết.”

“Anh nhận điện thoại mà không né tránh em cũng vì sợ em đoán lung tung. Anh và cô ấy chẳng có gì hết!”

“Nhóc, rồi có một ngày anh sẽ khiến em tin tưởng anh, dựa vào anh.”

Nhóc...

Khi nào anh mới có thể bước vào trái tim em?

24. Chương 25 - 26

Chương 25: Trà Phong Hoa Tuyết Nguyệt

Hôm sau, Tô Tiểu Mộc lấy lại tinh thần để đi làm. Bà mối vẫn là bà mối vui vẻ trước đây, cuộc sống cũng vẫn phải tiếp tục...

Lúc này, bà mối đang ngồi bên hồ trong công viên, ngắm người nhìn mặt hồ loang loáng.

Cách đây không lâu, bà Liêu thích làm mối càng thất bại lại càng quan tâm tới cuộc sống của bà mối. Sau nửa tiếng nói chuyện thẩn thẩn mà lòng vòng, cuối cùng cũng đánh vào điểm chính: “Đạo này mẹ nuôi phát hiện một anh chàng đặc biệt thích hợp với con nhé...”

Bà mối, bà Liêu, bà còn chưa gả tôi đi được là chưa hết hy vọng thật à? Và coi tôi là con gái nuôi thật à? Rốt cuộc bà có biết chồng bà ở ngoài nhận bao nhiêu cô “con gái nuôi” cho bà không hả? Dù có bó tay với sự nhiệt tình của bà Liêu, nhưng lần này bà mối vẫn xuống nước.

Ngồi trên chiếc ghế gỗ thõ dài một cái, bà mối bỗng nghe thấy tiếng cô gái bán nước bên cạnh lớn giọng mời chào: “Anh đẹp trai ơi, uống trà nhé? Ngồi bên này đi!”

Người đàn ông nho nhã, lịch sự, giọng nói dịu dàng mê hoặc: “Bạn tôi hẹn ngồi bên này.”

Bà mối ngoái đầu lại, không hề bắt ngờ khi nhìn thấy bộ mặt đẹp trai ngồi ngồi của Hạ Hà Tịch.

Hạ Hà Tịch gọi trà với cô bán hàng rồi chậm rãi ngồi xuống, bỗng dưng nói một câu chẳng ăn nhập gì: “Màu hồng rất hợp với em.” Giọng nói nhẹ nhàng, dễ dãi như vừa mới gọi trà.

Tô Tiểu Mộc bắt giắc cúi đầu nhìn bộ dạng của mình, vì thời tiết chuyển lạnh, bà mối luôn sợ lạnh nên lấy chiếc áo khoác len mới mua ra mặc, màu hồng kết hợp với màu trắng của chiếc áo sơ mi khiến bà mối đáng yêu, trẻ trung vô cùng. Chỉ là bà mối hơi ngạc nhiên, quen con cáo họ Hạ này lâu thế, đây là lần đầu tiên anh khen cách ăn mặc của cô.

Bà mối còn đang kinh ngạc, con cáo họ Hạ đã chống má, cười nói: “Đã đoán được người tới hôm nay là anh nên đi mua áo mới à?”

Bà mối nghe xong thì hừ hừ hai tiếng, cố ý lườm Hạ Hà Tịch một cái. Đoán được người tới là Hạ Hà Tịch thì đúng, có trách thì trách bà Liêu không biết diễn kịch. Lần này làm mối cho cô, mấy lần bà Liêu định nói lại thôi, ánh mắt nhìn cô cũng có chút kỳ lạ.

Bà mối là ai chứ? Tình huống như thế đã sớm đoán ra được manh mối, nói vu vơ vài câu đã moi ra hết sạch. Nghĩ tới đây, bà mối nhìn chằm chằm Hạ Hà Tịch, nói bằng giọng kỳ lạ: “Tổng giám đốc Hạ trăm phương ngàn kế hẹn em ra đây thì em trang điểm một chút cũng phải đạo thôi.”

Con cáo họ Hạ nghe bà mối mỉa mai, không giận mà còn cười, vô cùng tự nhiên, nhún vai nói: “Em không nhận điện thoại của anh, anh chỉ có thể dùng cách khác gặp em thôi.”

“Thế anh ăn nói với cô Liêu kiểu gì hả?”

Hình như nhớ ra chuyện gì buồn cười, con cáo họ Hạ nhếch khóe môi, nói: “À, anh nói với bà Liêu, thực ra, em là em gái nuôi của nhà anh, không có quan hệ máu mủ, rồi...”

“Rồi anh cố ý cho bà Liêu thời gian để đoán già đoán non. Còn để bà ấy lấy danh nghĩa xem mắt hẹn em ra đây?” Tô Tiểu Mộc không để Hạ Hà Tịch nói xong, đã nói hết mọi chuyện, tức tới độ nghiến răng ken két. “Hạ Hà Tịch, rốt cuộc là anh có ý gì? Anh có biết anh làm loạn như thế sau này em không được sống yên ổn ở công ty nữa không?”

Chẳng trách ánh mắt của bà Liêu hôm ấy vô cùng sừng sốt, trong mừng rỡ lại pha chút thương hại, trong thương hại lại chen chút gì đó quen thuộc. Với cái miệng của bà Liêu, không chừng tuần sau, chuyện này có thể truyền lên bộ phận kỹ thuật ở tầng trên rồi!

Con cáo họ Hạ nhìn bà mối đang tức tới xẹt khói trên đầu, tâm trạng vô cùng vui vẻ, gập người, rướn tới cạnh bà mối, nói khẽ: “Nhóc, anh đang giúp em mà. Em không thấy bà Liêu giới thiệu mấy người cho em phiền lắm sao? Em xem, anh nói như thế, sau này bà ấy sẽ không giới thiệu ai cho em nữa.”

Tô Tiểu Mộc siết chặt tay, tức tới lệch cả mũi. Được! Cuối cùng lại biến thành con cáo họ Hạ kia có lý.

Hạ Hà Tịch vẫn lải nhải dông dài: “Còn nữa, hôm nay chúng mình cũng có thể coi như là xem mắt mà, ai quy định người quen không thể xem mắt?”

Nghe vậy, trong đầu bà mồi lóe lên một tia sáng, đột nhiên nảy ra một ý, lại kéo nụ cười lên lần nữa: “À, xem mắt phải không? Thế anh Hạ chắc chắn sẽ không AA với em đâu nhỉ?”

Hạ Hà Tịch nghe xong đã đoán ra bảy, tám phần, còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì em gái bán hàng đã đưa trà nóng lên.

Bà mồi thấy vậy thì đập bàn, lớn giọng nói: “Em gái, loại trà đắt nhất ở chỗ em bao nhiêu tiền hả?”

Em gái bán trà thông minh, nghe vậy thì biết khách còn muốn gọi thêm, mắt sáng lên, đáp: “À! Chỗ em có Thiết Quan m, Bích Loa Xuân, Mao Phong, Mông Đình, Ngân Châm, tùy chị chọn ạ!”

Tô Tiểu Mộc khoát tay, phóng khoáng đáp: “Em chỉ cần nói cho chị biết loại trà nào đắt nhất thôi!”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt! Đây là loại trà mới của bọn em, gồm có bốn phần...”

“ Bao nhiêu tiền?” Bà mồi lại ngắt lời cô bé lần nữa, hỏi.

Cô em bán hàng cười ngọt, xòe năm ngón tay ra: “Không đắt, không đắt đâu! Một phần là năm mươi tệ, bốn phần là hai trăm tệ!”

“Được!” Tô Tiểu Mộc gạt đầu, nhìn Hạ Hà Tịch, khiêu khích nói: “Cho chị mười chén!”

Vừa nói xong, không chỉ em gái bán trà im như thóc, mà khách uống trà nghe thấy thế cũng không nói được lời nào. Chỉ mình nam chính Hạ Hà Tịch vẫn thản nhiên, chống cằm nhìn bà mồi.

Em gái bán trà tắc lưỡi: “Chỉ sợ anh chị không uống được nhiều thế thôi...”

Bà mồi giận: “Uống không hết thì chị gói mang về. Cô sợ cái gì, người này có tiền đấy!” Bà mồi nói xong thì cố ý chỉ vào Hạ Hà Tịch đang cười nhạt.

Lúc này, vị khách uống trà ở bàn bên cạnh không nhịn nổi nữa, thốt lên: “Em gái, em chẳng dè dàng chút nào cả! Sao lại bắt nạt bạn trai thế chứ?”

Bà mồi bỗng đứng dậy, chống nạnh đáp: “Mười chén mới bao nhiêu tiền hả? Chẳng lẽ bản cô nương chỉ đáng có mấy ngàn tệ thế thôi à? Muốn chạm vào tôi thì thế còn chưa đủ đâu!”

Nói rồi, khách khứa xung quanh bỗng cười vang lên, cũng không nói chêm vào nữa.

Tô Tiểu Mộc quay đầu nhìn con cáo họ Hạ, khiêu khích: “Còn xem mắt nữa hay không hả?” Thực ra cô đã tính sẵn rồi. Tuy con cáo họ Hạ có tiền, cũng không tiếc hai ngàn tệ, nhưng ai rồi hơi mang theo ngàn ấy tiền chứ? Quán trà trong công viên này cũng không cho ghi sổ hay cho quét thẻ, cô muốn xem thử, Tổng giám đốc Hạ sẽ phải làm thế nào đây?

Con cáo họ Hạ vẫn thản nhiên, bình tĩnh, nhướn mày nhìn em gái bán hàng nói: “Mười chén này anh trả tiền trước, lần sau tới uống được không?”

“Được chứ, được chứ!”

Hạ Hà Tịch vừa nói vừa rút một xấp tiền trong ví ra.

Em gái bán trà đếm một lát, nhe răng cười đáp: “Không thừa không thiếu, vừa đủ hai ngàn. Em đi tìm ông chủ chứng minh cho anh nhé!” Em gái bán trà nói xong thì chạy vọt vào trong.

Tô Tiểu Mộc bị cuốn theo chiều gió: “Anh...”

Hạ Hà Tịch nhướn mày, cười khê: “Vừa hay trước khi tới gặp em, có một người bạn trả anh hai ngàn tệ.”

“...” Bà mồi khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ đây là cái gọi là duyên phận?

Hạ Hà Tịch thừa cơ nói tiếp: “Nhóc ơi là nhóc, đây là cái người ta gọi là duyên phận đó. Em không trêu được anh, thế nên hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi.”

Bà mỗi nghiêng rằng, hừ một tiếng không nhận thua: “Xem mắt đủ rồi phải không? Bản cô nương mệt, đi trước đây!”

—————Tôi là đường phân cách Phong Hoa Tuyết Nguyệt—————

Ra khỏi quán trà, bà mỗi đi theo hướng tây ra khỏi công viên, nhưng đi đến một hành lang vắt ngang qua thảm cỏ xanh lại không tìm được mà đi chậm lại. Công viên của thành phố C, ngoài trà ngon, hồ đẹp, không khí trong lành, còn có một chỗ đặc biệt rất thu hút du khách, đó chính là chỗ này. Hành lang nổi tiếng này là hành lang kết duyên, người ra kẻ vào chen chúc, mỗi một cây cột ở đây đều chăng dây, treo đầy những tấm thẻ nhỏ đủ các kiểu.

Trên mỗi tấm thẻ đều là ảnh và thông tin của những chàng trai, cô gái chưa kết hôn. Nhưng điều thần kỳ là, phần lớn những đối tượng đến đây là các bà, các cô, rất hiếm khi diễn viên chính xuất hiện trên sân khấu. Hóa ra ở đây toàn các bậc cha mẹ, họ mang những tấm ảnh của con trai hay con gái tới tìm đối tượng phù hợp.

Lúc đầu, bà mỗi nghe nói công viên này có nơi đặc biệt như thế thì rất buồn cười, nhưng không ngờ, những người đến đây lại thành công thực sự. Giờ này năm ngoái, ở đây còn tổ chức lễ cưới tập thể, khiến bà mỗi được mở rộng tầm mắt.

Thế nên, Tô Tiểu Mộc đi tới đây thì bắt đầu thấy tò mò, hạ quyết tâm, sải bước vào hành lang. Nhưng còn chưa đi được nửa phút, bà mỗi đã hối hận!

Tất cả cô, dì, chú, bác đều nhìn bà mỗi bằng những ánh mắt kỳ quái kiểu như “hình thức cô nhóc này cũng được, nhưng không biết có vun vén gia đình được không?”, “sao lại một mình tới chỗ này tìm đối tượng, có phải con bé này mồ côi không?”...

Trong thoáng chốc, bà mỗi quay lại cũng không được mà không quay đi cũng không xong, đành cứ xông về phía trước. Đi được quá nửa đường thì đột nhiên bị một bức tường thịt chặn lại. Bà mỗi vội vàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn mới phát hiện một bà cô vừa lùn vừa béo, nhưng có vẻ hòa nhã, dễ gần.

Bà cô híp mắt, vui vẻ hỏi: “Cháu gái à, tới một mình hả?”

Bà mỗi gật đầu một cách cứng ngắc.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi tư ạ.”

“Cháu làm việc ở đâu?”

“...” Khóe miệng Tô Tiểu Mộc giật giật, đột nhiên có cảm giác một bà cô quái dị đang lừa bắt cóc trẻ con.

Bà cô không đợi bà mỗi trả lời đã chìa tấm thẻ nhựa trong tay ra cho cô xem, nói: “Đây là con trai cô, năm nay hai mươi tám tuổi, là công chức nhà nước. Cô mong nó tìm được một cô bạn gái ngoan ngoãn, khéo léo một chút. Cô tin vào cái duyên, lần đầu tiên nhìn thấy cháu cô đã thấy thích rồi. Hay là cháu cho cô số điện thoại nhé? Khi nào hai đứa nói chuyện với nhau thử xem sao?”

“...” Cô này, trước đây cô cũng làm bà mỗi đúng không?

Bà cô nhìn bà mỗi đang đứng im tại chỗ, cười to: “Giờ thanh niên các cháu đừng có ngại ngần gì! Cơ hội không chờ chúng ta đâu, dù có thành hay không thì cũng có thể làm bạn, cháu nói có phải không nào? Trông cô cũng không giống người xấu đúng không? Thế này nhé, cháu không bằng lòng để lại số điện thoại thì cô cho cháu số điện thoại của con trai cô vậy...”

Bà mỗi nghe mà há hốc mồm, đang do dự không biết phải từ chối bà cô nhiệt tình như lửa này như thế nào thì đột nhiên nghe thấy một giọng nam, lòng bàn tay cũng nóng lên vì đã bị người ta nắm lấy.

Cô nghe Hạ Hà Tịch nói: “Cô nói đúng lắm, cơ hội không chờ đợi người ta. Nhưng xin lỗi cô, cơ hội này cháu đã tính tới rồi.”

Bà mỗi từ từ ngẩng đầu, nhìn gương mặt với những đường nét rõ ràng và đôi mắt sáng, hai má hồng đỏ ửng.

Hạ Hà Tịch không để bà cô kia nói thêm, nắm tay bà mối đi khỏi đó. Đi rất xa, rất xa rồi, bà mối vẫn không có can đảm hất bàn tay to lớn, ầm ập và an toàn ấy ra.

Trong giây lát, cô nghĩ, nếu hành lang kết duyên này cứ kéo dài mãi, dài mãi, không có tận cùng thì tốt biết bao.

Chương 26: Tình yêu dối trá biết bao!

Tới cửa công viên, bà mối mới giẫy khỏi móng vuốt của con cáo họ Hạ, ho khan, nói: “Em phải về rồi.”

Hạ Hà Tịch không nói, chỉ đưa mắt nhìn bà mối rồi tùm tùm cười. Bà mối không dám ngẩng đầu, chỉ cắn răng, giả bộ dữ dằn: “Mặc kệ anh, em đi thật đây!” Tô Tiểu Mộc nói xong bèn quay người bước đi, trong lòng vẫn tự nhắc nhở: Bình tĩnh, bình tĩnh, mấy đứa nhóc ở nhà trẻ cũng nắm tay nhau thế, coi như là... vừa đi nghỉ đông về đi! Bà mối tự an ủi mình như thế, gương mặt đang đỏ tới tận mang tai mới từ từ hạ nhiệt. Nhưng vừa ra khỏi cổng lớn của công viên, bà mối mới phát hiện có gì đó không đúng...

Mình đi một bước, người đằng sau cũng đi một bước. Mình rẽ sang hướng tây, anh ta nhất định không đi hướng đông...

Tô Tiểu Mộc siết chặt tay, quay phắt lại nhìn “con cáo theo đuôi” đang chớp mắt tỏ vẻ vô tội. Cuối cùng không thể kìm được mà hét toáng lên: “Hạ - Hà - Tịch! Rốt cuộc anh muốn làm gì hả???” Được rồi, anh bảo cô đi xem mắt, cô tới rồi. Anh bảo cô đi uống trà, cô cũng uống rồi. Không phải bây giờ lại muốn cùng ăn cơm đấy chứ?

Hạ Hà Tịch vẫn giả vờ vô tội: “Anh không cố ý theo em đâu.”

“Thế anh làm sao?”

Hạ Hà Tịch nghĩ một lát, nói khẽ: “Xe của anh mang đi rửa rồi, mới này bạn anh đưa anh tới.”

Bà mối nghiêng rằng, chỉ sang hướng đối diện: “Bắt taxi thì mời sang bên đó, cảm ơn! Bên này là đường tới bến xe buýt, người cao quý như Tổng giám đốc Hạ đây chắc không thể chen chúc trên xe buýt với chúng tôi đâu nhỉ?”

Hạ Hà Tịch chớp mắt, đưa tay sờ mũi, ngượng ngùng nói: “Tiền mặt anh chỉ mang theo có hai ngàn, mới này mua Phong Hoa Tuyết Nguyệt uống hết rồi.” Tô Tiểu Mộc nghe xong thì sững người, còn chưa kịp nói thì đã nghe tên nào đó không biết xấu hổ nói: “Này nhóc, em đưa anh về nhà đi!”

Bà mối: ==

Thế giới này đúng là hết cứu nổi rồi, ngay cả Hạ Hà Tịch mà cũng giả vờ dễ thương để kiếm lời, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh kia cô còn biết nói gì chứ? Bà mối nhìn chằm chằm con cáo họ Hạ, nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: “Anh - đi - chết - đi!” Nói rồi, Tô Tiểu Mộc đẩy anh ra, tiếp tục đi về phía trạm xe buýt. Nhưng mới đi được một đoạn ngoái đầu lại, thấy đồng chí Hạ đứng nguyên tại chỗ nhìn mình, đáng vẻ đáng thương như một chú chó bị chủ vứt bỏ.

Tô Tiểu Mộc hoang mang quay lại, rút tờ một trăm tệ ra đập mạnh lên ngực anh, tức giận nói: “Nhớ trả lại em hai trăm!”

Thế mà con cáo họ Hạ còn thoải mái nhận tờ tiền ấy thật, rồi từ từ nói: “Anh nghe nói từ trước tới nay bà mối không cho người ngoài vay tiền. Có phải anh rất vinh dự là người phá lệ không?”

Tô Tiểu Mộc đảo mắt khinh thường: “Còn chuyện gì nữa không, không thì em đi đây!”

Hạ Hà Tịch thông thả rút tờ thiệp mời ra, màu đỏ rực rỡ của tấm thiệp như một cây kim đâm vào tim bà mối, đúng lúc ấy lại nghe con cáo họ Hạ nói: “Tuần sau kỉ niệm ba năm thành lập tập đoàn Chính Uy thành phố C, đây là thiệp mời.”

Bà mối nghe vậy thì cũng nhớ ra Hà Kiến Vũ đã trở thành phó tổng giám đốc của tập đoàn Chính Uy thành phố C, cô ngoảnh mặt đi không nhận tấm thiệp, nói: “Ai muốn đi chứ!”

Hạ Hà Tịch bật cười, im lặng một lát rồi mới nói: “Nhóc, anh nhờ em đưa tấm thiệp này cho trưởng phòng Liêu mà.”

Khóe miệng bà mỗi giật giật, nhìn qua tấm thiệp, trên tấm thiệp đúng là đề tên vợ chồng trưởng phòng Liêu. Trong nháy mắt, Tô Tiểu Mộc vô cùng xấu hổ, đang nghĩ xem làm thế nào để thoát thân thì nghe Hạ Hà Tịch nói: “Hà Kiến Vũ vừa trẻ lại xinh đẹp, trước đây chưa từng làm bất cứ vị trí nào ở Chính Uy, đột nhiên một bước nhảy lên mây, ngồi vào cái ghế phó tổng giám đốc, thực sự là bên dưới có rất nhiều lời dị nghị.”

Tô Tiểu Mộc không đáp, giả vờ chăm chú nhìn tấm thiệp, nghe anh nói tiếp.

“Để dẹp yên mấy lời bàn tán của cấp dưới, anh cố ý đẩy việc tổ chức lễ kỷ niệm này cho cô ta, cũng xem như để kiểm tra thực lực. Không ngờ kết quả cũng không tồi. Cô ta làm việc rất hiệu quả, có trách nhiệm, ít ra là tới giai đoạn này, lễ kỷ niệm đã chuẩn bị xong đâu vào đấy. Vụ phóng hỏa kia có thể giải quyết thuận lợi, cô ta cũng tốn không ít công sức.”

Nghe tới câu cuối cùng, bà mỗi không nhin nổi mà ngược lên, hỏi bằng giọng kì quái: “Dù không có Hà Kiến Vũ, không phải Tổng giám đốc Hạ cũng có thể giải quyết êm đẹp vụ phóng hỏa kia sao? Không phải còn có Lộ Lộ à...?”

Hạ Hà Tịch nhếch môi, gật đầu tán thành: “Bà mỗi Tô đúng là bà mỗi Tô, em đoán được rồi.”

Khi bà mỗi đi công tác, tập đoàn Chính Uy đột nhiên bốc cháy khiến nhân viên bị thương, tạo ảnh hưởng rất lớn tới xã hội. Không chỉ đám phóng viên ngày nào cũng cắm chốt ở cửa tập đoàn Chính Uy, mà cục Cảnh sát và những bộ phận có liên quan cũng nhân cơ hội này để điều tra những chuyện khuất tất của tập đoàn Chính Uy.

Khoảng thời gian này Hạ Hà Tịch vô cùng bận rộn. Đột nhiên anh nhớ ra chuyện hôm ấy: “Lúc trước ở nhà anh hai em, không phải Lộ Lộ nói đã từng gặp anh à? Ừm, bọn anh từng gặp nhau thật.”

Tô Tiểu Mộc ngấm ngấm tấm thiệp trên tay, tiếp lời con cáo họ Hạ: “Cô ta là thư ký của cục trưởng Trình, vừa lúc biết đó là người quản lý mấy chuyện làm ăn của tập đoàn các anh, thì gặp rồi cũng chẳng có gì lạ.”

“Thông minh!” Chuyện này không cần nói, bà mỗi cũng hiểu được nguyên nhân tại sao anh thân mật với Lộ Lộ như thế. Không nóng không lạnh, như gần như xa, mánh lới của người đàn ông này cũng khá hiệu quả với Lộ Lộ. Không chấp thuận cũng không lạnh nhạt, chính là để đặt nền móng cho việc vô trách nhiệm trong tương lai.

Bà mỗi hít một hơi thật sâu, cau mày nói: “Nhưng anh đang lợi dụng cô ta đấy, Hạ Hà Tịch!”

Hạ Hà Tịch xòe tay ra: “Anh không dùng thủ đoạn bất chính bắt cô ấy làm bất cứ chuyện gì cho anh, anh chỉ moi ít tin tức và sở thích của cục trưởng Trình thôi. Còn nữa, đây chỉ là một vụ phóng hỏa bình thường, những bộ phận có liên quan không cần phải nhúng tay vào.”

Trong thoáng chốc, bà mỗi cảm thấy có chút chán nản, quay người đi, nói: “Em chẳng có hứng thú tìm hiểu mấy thủ đoạn kinh doanh của các anh, em cũng chẳng quan tâm tập đoàn Chính Uy có trong sạch hay không, nhưng ít ra em biết Lộ Lộ thật lòng.” Cô ta còn vì chuyện ấy mà đá cả bạn trai của mình đi, chẳng lẽ đúng là ác giả ác báo?

“Anh chưa từng hứa hẹn bất cứ chuyện gì với cô ta, anh chỉ ăn mấy bữa cơm với cô ấy như bạn bè bình thường thôi, nhưng...” Hạ Hà Tịch ngừng một lát, ánh mắt sáng lên nhìn bà mỗi, nói: “Nhưng người anh từng hứa hẹn lại không chịu cho anh câu trả lời.”

Bà mỗi nhíu mày, muốn hỏi em hứa hẹn với anh lúc nào, lại thấy câu này là cái bẫy, bèn xua tay nói: “Không nói với anh nữa, em đi thật đây.” Nói rồi, cô không ngoái đầu lại, đi thẳng về phía trạm xe buýt. Con cáo họ Hạ nhìn chằm chằm bóng lưng càng lúc càng xa của bà mỗi, khóe miệng khẽ cong lên.

Đồ ngốc, “cùng nắm tay nhau tới trọn đời”, đây không phải là lời hứa hẹn sao? Anh cũng không... tùy tiện nắm tay ai đâu.

—Tôi là đường phân cách tay nắm tay, bạn bè tốt—

Thứ Sáu tuần sau, vợ chồng trưởng phòng Liêu nhận lời mời tới lễ kỷ niệm của tập đoàn Chính Uy. Đương nhiên, bà Liêu rất hiểu chuyện, tuy Hạ Hà Tịch không nhắc nửa chữ, nhưng hai vợ chồng vẫn kéo Tô Tiểu

Mộc đi cùng. Chỉ là... bà mới đúng là có bản lĩnh, rất biết sắp xếp mọi chuyện. Lúc này, Hạ Hà Tịch đang cầm một ly champagne, đôi mắt cáo nheo lại, chăm chú nhìn chàng trai đang bị bà mới lôi kéo.

Hạ Hà Tịch cười. Được đấy, còn không tới một mình.

Anh chàng kia bề ngoài chẳng được nét gì, chỉ cao hơn bà mới nửa cái đầu. Không biết con nhóc quỷ quái kia lôi được người như thế từ chỗ nào ra, để làm gì nữa.

Hạ Hà Tịch không vội vàng qua chào hỏi đám người Tô Tiểu Mộc, mà chỉ đứng cùng mấy lãnh đạo cấp cao như cục trưởng Trình. Tối khi bữa tiệc chính thức bắt đầu, Hạ Hà Tịch và mấy người đó lần lượt đọc xong diễn văn thì kịch hay mới chính thức được diễn. Chỉ là... Hạ Hà Tịch có đoán tới đoán lui cũng không đoán được rằng, nhân vật chính không phải Tô Tiểu Mộc.

Khi người dẫn chương trình đã đọc xong diễn văn bế mạc, khách khứa liên tục nâng cốc chúc mừng. Con cáo họ Hạ đang nói chuyện với Lộ Lộ thì chàng trai mới này còn dính chặt lấy bà mới đi qua đây, còn bà mới đã bốc hơi đi đâu mất.

Lộ Lộ thấy cậu ta đi lại, gương mặt trắng bệch, rồi lại nâng cốc lên, cười nói: “Giai Kỳ.”

Giai Kỳ không để ý tới cô ta mà đi thẳng tới trước mặt cục trưởng Trình, nâng cốc, nói: “Chú Trình, cháu thấy chú cũng ở đây nên qua kính chúc một ly.” Hạ Hà Tịch vừa nghe đã biết thân phận của Giai Kỳ cũng không hề nhỏ, có lẽ là công tử nhà nào đó. Sau đó, anh khoanh tay đứng chờ diễn biến tiếp theo của sự việc.

Lộ Lộ bị Giai Kỳ ngó lơ nên có chút xấu hổ, đành ngượng ngùng ngồi xuống. Cục trưởng Trình lên giọng như ngạc nhiên lắm: “Ồi chào! Tiểu Kỳ à, nào nào, sao cháu cũng tới đây? Dạo này bên cục giám sát có bận không?”

“Cũng tạm tạm ạ.”

Hai người nói chuyện một hồi, chúc rượu cũng hết ba lượt, Giai Kỳ đột nhiên xoay người lại, nói với Hạ Hà Tịch: “Tổng giám đốc Hạ phải không? Cảm ơn anh hôm nay đã khoản đãi, chúng ta cũng uống một ly đi.”

Nghe thấy thế, nhân viên phục vụ ở bên cạnh lại rót đầy ly rượu cho hai người. Con cáo họ Hạ tự nhiên hiểu mối quan hệ giữa Giai Kỳ và Lộ Lộ không đơn giản, nhưng vẫn chậm rãi đứng dậy, nở nụ cười tươi: “Anh khách sáo rồi, anh có thể tới dự tiệc mới là vinh dự của tập đoàn Chính Uy. Không biết nên gọi anh thế nào nhỉ?”

Giai Kỳ thản nhiên đáp: “Dư Giai Kỳ.”

Trong đầu Hạ Hà Tịch hiện lên nhân vật có tiếng tăm họ Dư. Có lẽ đã đoán ra đây là công tử nhà nào, nụ cười càng được công thức hóa hơn: “Ngưỡng mộ anh đã lâu.”

Dư Giai Kỳ bật cười: “Tôi mới ngưỡng mộ Tổng giám đốc Hạ ấy chứ! Ai cũng nói Tổng giám đốc Hạ thông minh tài trí, làm việc gọn gàng, dứt khoát. Nhưng hình như con mắt của Tổng giám đốc Hạ cũng không tốt cho lắm, nhất được đồ bị người ta dùng rồi mà còn coi như bảo vật.”

Nói xong, bốn bề lặng ngắt như tờ. Sắc mặt của Lộ Lộ khó coi tới cực điểm, từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh lại chuyển sang đỏ. Nhưng Hạ Hà Tịch vẫn cười thản nhiên. Công tử đúng là công tử, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng nghĩ gì nói vậy với bất cứ ai, không bao giờ quan tâm tới hậu quả.

Cũng xem như... Lộ Lộ xui xẻo. Ở nơi làm việc của cô ta, cái gì thiếu chứ tin đồn là nhiều nhất. Có lẽ chuyện của Lộ Lộ và Giai Kỳ trước đây cũng được cục trưởng Trình mắt nhắm mắt mở giả vờ không biết, nhân viên cấp dưới thì càng không phải nói. Thế nên, lần này nói câu như thế, có lẽ sau này Lộ Lộ không được sống yên ổn rồi.

Hạ Hà Tịch lắc lắc ly rượu: “Cảm ơn anh Dư đã nhắc nhở. Cạn ly!”

“Cạn ly!”

Hai người cùng cạn chén, Hạ Hà Tịch đang nghĩ xem sẽ kết thúc trò hề này như thế nào thì có người đã không thể kiềm chế nổi...

Mọi người chỉ thấy Lộ Lộ đứng lên, môi run rẩy: “Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát.” Thấy vậy, Dư Giai Kỳ cười lạnh lùng, nói một câu rất sâu xa: “Rất nhiều chuyện không thể vẹn cả đôi đường, anh nói đúng không, Tổng giám đốc Hạ?”

Con cáo họ Hạ cũng cười: “Vẹn cả đôi đường hay không không quan trọng, quan trọng là trái tim của mình thôi.” Thế nhưng chiêu này của bà mối đúng là vẹn cả đôi đường, cũng không biết là thật lòng giúp Dư Giai Kỳ hay giúp cô ấy nữa...

Được lắm, con nhóc quỷ quái này!

25. Chương 27 - 28

Chương 27: Có bản lĩnh thì chúng ta kết hôn đi!

Khi đám người kia đang diễn kịch, thì bà mối lên sân thượng hóng gió với An Định.

An Định vừa chấp tay vừa nhắm mắt cầu xin: “Tiểu Mộc ơi, cô tha cho tôi đi, tôi thật sự không biết gì hết. Tôi còn không quay lại, Tổng giám đốc Hạ không tìm thấy thì tiền thưởng tháng này trôi đi sạch mất.” Từ lúc bà mối quen biết với Hạ Hà Tịch, thỉnh thoảng cũng chạm mặt cô thư ký An Định của anh, hai người cũng dần dần quen biết.

Lúc này, bà mối đang moi tin tức từ An Định, nhưng An Định theo con cáo họ Hạ kia càng lâu thì đầu óc cũng càng linh hoạt. Khoanh tay nhìn An Định, bà mối gật đầu: “Được, cô không nói thì thôi. Tôi đi tìm con cáo họ Hạ, nói cho anh ta biết địa chỉ nhà anh ta là cô đưa cho tôi.”

“Đừng, đừng mà”, An Định thấy Tô Tiểu Mộc sắp đi thật, bèn vội vàng giữ cô lại. “Chuyện cô nói tôi không rõ thật mà, Tổng giám đốc Hạ cũng chưa từng nhắc tới, nhưng có một chuyện...” Nói tới đây, An Định chớp chớp mắt, rồi lên lút nói: “Mấy hôm trước Tổng giám đốc Hạ hỏi tôi một câu rất huyền bí, sâu xa.”

“Câu gì?”

“Anh ấy hỏi tôi, có cách nào khiến con gái không thể từ chối không?”

Tô Tiểu Mộc im lặng, đột nhiên có dự cảm không lành, một lát sau mới hỏi: “Cô trả lời thế nào?”

An Định khoe hàm răng trắng muốt, cười ngọt lịm: “Tôi bảo với anh ấy là, đàn ông tốt thì phải: đùa kiểu ngây thơ, trêu kiểu lưu manh; vờ như shota[1], giả được ông chú; ví tiền luôn rộng mở, thể tín dụng quét luôn; mặt phải đỏ được, diễn luôn cả tình yêu. Cô ấy mặt lạnh thì ta phải cười, cô ấy mặt cười thì ta phải liếm mặt, cô ấy là nữ vương thì ta là con chó trung thành, cô ấy là loli thì ta là ông chủ. Tóm lại là dễ thương vô đối! Như thế thì không cô gái nào có thể từ chối!”

[1] Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

Nghe An Định tuôn tràng gian đại hải một hồi, bà mối đen cả mặt, đưa tay đỡ trán. Chẳng trách hôm ấy Hạ Hà Tịch dám giả vờ đáng thương ở cổng công viên, chẳng trách trong mắt anh ta hôm ấy tự nhiên lóe lên thứ như “ngây thơ”, hóa ra... anh ta đang giả vờ dễ thương thật...

An Định, cô dạy anh ta mấy thứ lung tung rồi!

An Định đọc xong bài vè, đang lắc đầu đắc ý, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy sắc mặt bà mối khó coi tới cực điểm. Lúc này mới ý thức được có lẽ mình đã nói sai gì rồi. An Định chọc chọc ngón tay vào nhau, cẩn thận hỏi: “Có phải tôi... không nên dạy anh ấy như thế không?” Nói xong, Tô Tiểu Mộc còn chưa kịp trả lời, hai người đã nghe thấy tiếng ho khan khe khẽ ở phía sau.

An Định vừa ngoảnh đầu lại đã đóng băng tại chỗ, hoảng hốt nói: “Phó tổng giám đốc Hà bảo tôi lấy cho chị ấy li champagne mà sao tôi lại quên mất nhỉ? Tiểu Mộc, cô cứ chơi từ từ nhé!” Nói xong, cô lại quay đầu cười híp mắt với người vừa tới, nói: “Tổng giám đốc Hạ, em đi đây.”

Nhưng Hạ Hà Tịch không đáp lời, chỉ “ừ” một tiếng rồi nghiêng người cho qua. An Định thầm thở phào, đang suy nghĩ sao hôm nay chỉ nói qua loa như thế mà Tổng giám đốc Hạ đã cho thoát thân rồi. Đi được một đoạn mới nghe thấy một câu nhẹ nhàng bay tới từ phía sau: “Tiền thưởng tháng này trừ một nửa.”

“Đừng mà!” An Định quay đầu lại, nhưng thấy Hạ Hà Tịch đang rất nghiêm túc, lại thùng thảng bỏ thêm một câu: “Còn không đi thì trừ hết!”

“...” Cuối cùng, An Định làm vật hy sinh, ủ rũ chạy mất.

Khi An Định đã đi khỏi, Hạ Hà Tịch mới đưa ly rượu trong tay tới trước mặt bà mối: “Pink Lady, thứ em thích nhất.”

Bà mối im lặng nhận ly rượu, khẽ lắc lắc, nhìn màu hồng đẹp đẽ đang sóng sánh trong đó, mãi sau mới chậm rãi hỏi: “Giờ tình hình ngoài kia thế nào rồi?”

Con cáo họ Hạ cười: “Tình huống em mong đợi là gì?”

Tô Tiểu Mộc nhún vai, khẽ nhấp một ngụm Pink Lady, chỉ lát sau đã cảm nhận được mùi hương quyến rũ trong miệng. “Sai lầm nhất của Lộ Lộ là tự cho mình là đúng.” Mấy hôm trước, Lộ Lộ hẹn gặp riêng bà mối, cụ thể là nói những gì thì bà mối không còn nhớ nữa, đại ý là: “Chị không đầu lại được tôi đâu, Hạ Hà Tịch sớm muộn gì cũng nằm trong lòng bàn tay tôi, chị đừng mơ tưởng nữa.”

Bà mối hừ một tiếng: “Từ trước tới nay, không ai chọc bản cô nương ta thì ta cũng không chọc lại người, nếu cô ta thích chơi thì chơi to một chút. Chỉ là, có một chuyện em vẫn chưa hiểu.”

“Chuyện gì?”

Bà mối sờ cằm, trông bộ dạng như đang suy tư: “Tuy Dư Giai Kỳ thấp hơn anh một chút, không đẹp trai như anh, dáng người không bằng anh, nhưng gia cảnh của người ta cũng tốt mà! Lộ Lộ muốn sau này làm việc ở cơ quan nhà nước thì đúng là cá gặp nước, cưới Dư Giai Kỳ chắc chắn không phải chịu thiệt, sao phải sống chết quần lấy anh cơ chứ?”

Bà mối vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hạ Hà Tịch. Ngay lúc chạm phải ánh mắt của Hạ Hà Tịch thì cả người tự động nổi da gà, đang thầm gào lên “không được rồi” thì bà mối đã nheo mắt cười gian: “Ha ha, em biết rồi, với bản tính háo sắc của Lộ Lộ... nhất định sẽ không có chuyện lấy Dư Giai Kỳ. Ừm, hai người các anh thử rồi hả? Anh có thỏa mãn cô ta không?”

Con cáo họ Hạ đỡ trán, lảng sang chuyện khác: “Hóa ra bà mối cũng có một kho thủ đoạn, chỉ là không thêm dùng thôi hả? Nếu anh đoán không nhầm thì sắp tới Lộ Lộ khổ rồi.”

Tô Tiểu Mộc “ừ” một tiếng, cũng không đùa với con cáo kia nữa: “Dư Giai Kỳ nói với em, thực ra hai người họ chưa được coi là chia tay hẳn, chỉ đang chiến tranh lạnh. Hạ Hà Tịch, anh lợi dụng Lộ Lộ, thực ra Lộ Lộ cũng đang lợi dụng anh. Anh chẳng qua chỉ là một trong hai con thuyền cô ta đạp chân lên thôi.”

Nghe vậy, Hạ Hà Tịch không giận mà còn vui vẻ, ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Tiểu Mộc, lát sau mới nói khê: “Này nhóc, anh không quan tâm quá trình như thế nào, đúng là em đã đánh rớt đối tượng xem mắt thứ mười chín của anh rồi, đúng không...?”

Thấy người con cáo họ Hạ từ từ nghiêng tới, Tô Tiểu Mộc bước giật lùi: “Anh làm gì thế?”

Hạ Hà Tịch nhướng mày: “Em thấy sao?”

Bà mối nghe vậy thì lặng đi một lát, mãi sau mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Hạ Hà Tịch, em đã nghĩ kỹ rồi. Phải, em thừa nhận mình có cảm giác với anh, em thích anh, nhưng tình cảm này không đủ sâu nặng để em hoàn toàn tin tưởng anh, dựa vào anh. Anh là người làm kinh doanh, lại là người thông minh, anh có thể tiếp cận Lộ Lộ để tìm hiểu thông tin, vậy thì sẽ có một ngày anh tiếp cận người phụ nữ khác vì những lợi ích khác.

Từ sau khi Ninh Nhiên ra nước ngoài, em không còn yêu đương gì nữa. Không phải vì em không tin vào tình yêu, mà là thấy nó thực sự quá phiền phức. Nó có thể khiến người ta mừng như phát điên, cũng có thể khiến người ta mất hồn mất vía, em không muốn ôm lấy sự đau khổ như thế lần nữa, thế nên...”

Tô Tiểu Mộc nói tới câu cuối thì chậm chậm cúi đầu, đôi bàn tay nhỏ bé mân mê vạt áo. Thật lâu sau, lâu tới nỗi Hạ Hà Tịch gần như đã mất hết ý chí, anh cho rằng mình lại bị đập vào địa ngục lần nữa, thì bà mới đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ngấn nước ánh lên sự kiên định xưa nay chưa từng có.

“Thế nên, nếu anh thực sự yêu em, thì phải làm theo cách của em.”

“Hả?” Giọng nói của con cáo họ Hạ hơi cao, ngẩng đầu nhìn bà mới thấy cô đang chống nạnh, cong môi nói: “Yêu đương chỉ là dối trá, có bản lĩnh thì chúng ta kết hôn đi!”

Cả thế giới chìm trong im lặng. Bà mới tròn mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Mỗi lần hít thở đều thấy tim mình sắp bật ra ngoài. Đây đâu phải là cô ra phán quyết với Hạ Hà Tịch, rõ ràng là anh đang phán quyết cô!

Chỉ mình cô biết, nếu như, cô nói là nếu như, con cáo họ Hạ kia không thể trả lời cô một cách chính xác, có lẽ kiếp này hai người chỉ có thể là hai đường thẳng song song, mãi mãi không có điểm giao cắt. Ánh mắt Hạ Hà Tịch lóe lên tia sáng rực rỡ: “Em nói thật chứ?”

“Thật.”

“Em đừng hối hận đấy.”

Tô Tiểu Mộc nhìn bộ dạng của Hạ Hà Tịch, đột nhiên phá lên cười, dấn mạnh vào anh một cái, xẵng giọng: “Câu này phải do bản cô nương nói, anh không được cướp lời thoại!”

Con cáo họ Hạ giữ tay cô lại, nhìn một người đã thuộc về mình: “Vậy khi nào đi đăng ký, ngày mai à?”

Bà mới lườm mắt khinh thường: “Mai là thứ Bảy, người ta không đi làm!”

Hạ Hà Tịch nói như đang suy nghĩ: “Thế anh đưa em đến chỗ này trước.”

Chương 28: Phụ nữ càng muốn làm khó nhau hơn

Thứ bảy, Hạ Hà Tịch đến đón bà mới từ sáng sớm. Tuy không hiểu rõ cuộc con cáo họ Hạ muốn làm gì, nhưng Tô Tiểu Mộc vẫn ngoan ngoãn lên xe. Mãi tới khi thấy ô tô từ từ chạy ra khỏi thành phố C cô mới thấy có chút kỳ lạ, cuối cùng mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là chúng ta đi đâu?”

Hạ Hà Tịch vẫn nhìn thẳng về phía trước, chăm chú lái xe: “Về thành phố A.”

Bà mới nghe vậy thì ngẩn người một lát, không biết nên phản ứng thế nào. Chuyện của con cáo này cô nghe được một ít từ chỗ anh hai. Hạ Hà Tịch là người thành phố A, bố mẹ, họ hàng cũng ở thành phố A. Vì học cấp ba nên anh ta mới chuyển tới thành phố C, cũng vì thế mới quen được ông anh hai Tô Cẩm Trình của cô. Nhưng tai nạn bất ngờ ập tới, trong nhà xảy ra chuyện, suýt nữa phải nghỉ học.

Sau đó, anh được họ hàng ở thành phố A đón về nuôi, đi du học nước ngoài, về nước lại vào tập đoàn Chính Uy thực tập, rồi lại ra nước ngoài, cuối cùng mới tới thành phố C làm tổng giám đốc chi nhánh của tập đoàn Chính Uy ở đây. Tô Tiểu Mộc quen Hạ Hà Tịch lâu như thế, nhưng chưa bao giờ nghe anh nhắc tới họ hàng thân thích hay bạn bè ở thành phố A. Vậy mà giờ đập sóng đập gió quay về, lại chọn đúng lúc trước khi hai người kết hôn... liệu có ý gì không?

Nghĩ tới đây, bà mới nhìn chằm chằm Hạ Hà Tịch, đúng lúc đối phương cũng khẽ nghiêng mặt nhìn qua chỗ cô. Trong khoảng khắc, khóe miệng anh khẽ cười, dịu dàng nói: “Đưa em về gặp bố mẹ.”

Mặt Tô Tiểu Mộc thoáng cái đã nóng bừng, cúi đầu đáp: “Còn chưa chính thức cưới xin, anh đừng gọi vợ vắn!”

Thành phố A cách thành phố C không xa lắm, sau hai tiếng rưỡi đi xe đã tới núi Hoa Ân của công viên Đào Ân. Tô Tiểu Mộc vừa nghe thấy cái tên này liền nghĩ, Hoa với chữ Đào, cứ nghĩ đây là kiểu du lịch ở nông trại nào đó, nhưng thật ra chỗ này là nghĩa trang.

Trong suy nghĩ của bà mối, nghĩa trang lúc nào cũng là nơi âm u, sương mù bao phủ, không khí đầy vẻ chết chóc. Những tấm bia mộ được dựng chỉnh tề, ngay ngắn. Ấn đường của nhân viên trong nghĩa trang cũng phải đen tối, ánh mắt đờ đẫn... Nhưng tất cả những thứ trước mắt hoàn toàn phá vỡ quan niệm của cô.

Cảnh sắc tươi đẹp, mây trắng như bông. Ngẩng đầu nhìn núi non trùng điệp phía xa, cây cối dày đặc từng lớp, từng lớp. Thỉnh thoảng có nhân viên nghĩa trang đi qua cắt tỉa cây cối hay lau bia mộ cũng tươi cười đón tiếp, vẻ mặt không hề u ám. Theo lời nhân viên trong nghĩa trang, công viên Đào Ân tối tháng Ba mới là lúc đẹp nhất. Hoa đào đua nở, cảnh vật ngập tràn trong sắc xuân. Những ngôi mộ đều được xây dưới tán đào. Khi du khách tới đây thăm viếng, thắp hương, người không biết còn nghĩ mọi người đang du xuân. Dù người nhân viên đó có nói quá lời, nhưng bà mối vẫn bị cảnh tượng nơi đây hấp dẫn.

Lúc cô còn đang ngẩn ngơ thì Hạ Hà Tịch đi mua nến thơm và tiền giấy. Anh vừa đi thì di động của bà mối vang lên. Liếc nhìn màn hình điện thoại một lát, bà mối nhấn nút nghe, chỉ khẽ “ừ” một tiếng. Đầu dây bên kia vang lên tiếng con gái: “Tiểu Mộc, cô thông minh thật. Tôi đã điều tra anh cả nhà cô rồi. Đúng như cô đoán, Tổng giám đốc Hạ liên kết với ba anh em nhà ấy... Mà tôi cũng tra nhật ký cuộc trò chuyện gần đây của Tổng giám đốc Hạ rồi, đúng là trước hôm ăn cơm bọn họ có liên lạc với nhau...”

Tô Tiểu Mộc nghe xong thì thở hắt ra một hơi, nhìn chăm chăm vào cây liễu cạnh cây cầu đá, mãi sau mới hạ giọng đáp: “Biết rồi.” Ngắt máy, bà mối chán nản ngồi xuống chiếc ghế gỗ ở đài phun nước chờ Hạ Hà Tịch. Khi người ấy tới cạnh mình, cô mới đứng dậy, phúi quần áo: “Mang cái này vào hả?”

Hạ Hà Tịch ôm một đồng nến thơm và tiền giấy, gạt đầu: “Ừ.” Nói rồi rất tự nhiên giơ tay kia ra nắm tay vị hôn thê, nhưng tiếc là vị hôn thê kia chẳng thêm nể nang, lắc bàn tay trắng nõn, mềm mại ra rồi đút vào trong túi áo khoác. Con cáo họ Hạ thấy vậy thì khựng lại một chút, đưa mắt nhìn bà mối, mỉm cười.

Tô Tiểu Mộc chẳng thêm để tâm, lại đặt móng ngồi xuống, nói: “Đồng chí Hạ Hà Tịch, có phải trước khi gặp bố mẹ anh thì nên nói rõ ràng mấy chuyện đi chứ nhỉ?”

Hạ Hà Tịch là người thông minh, tình huống này đương nhiên phải đoán ra tới bảy, tám phần. Anh lẳng lẳng ngồi cạnh Tô Tiểu Mộc, không nói tiếng nào. Tô Tiểu Mộc hừ hừ: “Chơi trò dịch không động ta cũng không động với em à?”

Con cáo họ Hạ sờ mũi cười gượng: “Anh chờ phu nhân chỉ dạy.”

Bà mối nghiêng rằng: “Đừng làm em buồn nôn, cả xưng hô mà cũng sửa nhanh thế à? Chữ “phu nhân” này cũng không phải là thủ đoạn ngầm của anh, nội - ứng - ngoại - hợp mà có à?” Bà mối cố ý nhấn mạnh bốn chữ “nội ứng ngoại hợp”, ánh mắt nhìn chăm chăm con cáo họ Hạ đã bốc lửa hừng hực rồi.

Lúc đó bà mối mới đi công tác về, ba ông anh trai nắm chắc được “gian tình” của Hạ Hà Tịch và Lộ Lộ với tốc độ như thần, còn đưa mình tới đó “tham quan” một chuyến. Chuyện này bà mối nghĩ sao cũng vẫn thấy khuất tất, liền nhờ An Định điều tra thì ra ngay vấn đề.

Hạ Hà Tịch không chỉ móc ngoặc với ba ông anh kia diễn trò, thậm chí còn cố ý kích động Lộ Lộ, dẫn tới vụ án đâm máu này. Hóa ra, Tô Tiểu Mộc chỉ đoán được phần đầu, nhưng không liệu được phần kết. Cô chỉ đoán được phần con cáo kia thông đồng với ba ông anh diễn vở kịch bất gian, nhưng không ngờ trong lúc An Định điều tra còn phát hiện anh hai đã từng gặp Lộ Lộ. Theo khai báo của anh cả Tô Khiêm Trình, mục đích chính của lần gặp ấy là nói cho Lộ Lộ biết quan hệ của Tô Tiểu Mộc và Hạ Hà Tịch, còn tính tới chuyện bỏ quên tấm ảnh hai người chụp ở núi Bất Thanh ở nhà Lộ Lộ.

Thế nên Lộ Lộ mới tức giận, cố ý tìm bà mối để gây hấn. Suy cho cùng, trong chuyện này, Lộ Lộ là người vô tội, còn người có lòng dạ độc ác lại là ông anh hai Tô Cẩm Trình...

Hạ Hà Tịch giơ tay lên, thành thật nói: “Anh thừa nhận chuyện nội ứng ngoại hợp là tính toán của anh, nhưng chuyện gặp Lộ Lộ thì anh không biết thật. Tối qua nói chuyện điện thoại với Tô Cẩm Trình anh cũng mới biết, cậu ấy chỉ giải thích với anh là...”

Hạ Hà Tịch ngừng lại một lát, chờ bà mối nhìn mình, rồi mới chậm rãi nói: “Cậu ấy nói, con gái cứ thích làm khó nhau, chỉ “khuyến khích” lẫn nhau như thế mới có thể dẫn tới ghen tuông.”

Tô Tiểu Mộc ghen cả một họng máu: “Hạ Hà Tịch, có phải anh không chơi trò mưu ma chước quỷ thì không vui đúng không? Chuyện ở núi Bất Thanh, chuyện Lộ Lộ, còn lần sau thì sao? Có phải chuyện kết

hôn chớp nhoáng lần này cũng thế?”

Hà Hà Tịch chống má, nói như có suy tư: “Chớp nhoáng à? Chúng ta quen nhau gần một năm rồi.”

Bà mới nghe vậy bèn áp sát lại gần anh, nheo mắt, nói bằng giọng kỳ quái: “Anh đang lảng tránh vấn đề!”

“...”

“Anh đang chột dạ!”

Hạ Hà Tịch nghe vậy thì thở dài, gật đầu nói: “Ừ, gặp bố mẹ trước rồi nói sau.”

—————Tôi là đường phân cách kết hôn chớp nhoáng—————

Xuyên qua trăm cây ngàn hoa với Hạ Hà Tịch, tới lưng chừng núi mới đến trước mộ của bố mẹ Hạ Hà Tịch. Nhưng điều khiến Tô Tiểu Mộc bất ngờ lại là, bên cạnh mộ của họ còn có hai người khác, người lập bia là cũng khắc tên Hạ Hà Tịch. Hạ Hà Tịch chia bó hoa tươi trên tay mình ra làm bốn phần, đặt trước bốn ngôi mộ rồi mới cúi người, nói:

“Ông, bà, bố, mẹ, con đưa Tiểu Mộc tới gặp mọi người đây.”

Bà mới nhìn chăm chăm vào bốn ngôi mộ, phát hiện ra thời gian trên bia mộ của bố mẹ và bà của Hạ Hà Tịch cùng một năm, nói như thế thì...

Hạ Hà Tịch thấy cô thoáng ngẩn ra thì cười cười, bảo cô dâng hương, xong xuôi rồi mới kể lại chuyện năm đó: “Ông anh mất sớm. Lúc nhỏ, anh sống cùng bà và bố mẹ. Sau này, để anh được học ở một trường đại học tốt nên bố mẹ anh vay tiền cho anh vào học ở trường tư thục ngoại ngữ ở thành phố C. Ngoài học phí ra thì còn tiền ăn ở. Bố mẹ anh vừa phải trả nợ, vừa phải chăm sóc cho bà bị bệnh. Để tiết kiệm ít tiền mà buổi tối tan làm mẹ anh không bắt xe buýt, ngày nào bố anh cũng đạp xe đi đón mẹ, nhưng...”

Hạ Hà Tịch nói đến đây thì dừng lại, nhìn ra ngọn núi xa xa để ổn định lại tâm trạng rồi mới tiếp tục nói: “Hồi ấy anh rất giận bố mẹ. Cả hai đều là người làm công ăn lương, bệnh của bà cũng phải tốn rất nhiều tiền, thế mà bố mẹ còn bắt anh tới học ở trường tư thục. Những người trong trường đó không giàu cũng sang, anh không thích môi trường như thế chút nào. Có lúc anh cảm thấy, họ không phải vì muốn tốt cho anh, mà chỉ là để đạt được mơ ước của chính họ. Nhưng anh không ngờ, họ bị tai nạn giao thông.”

Bà mới thấy Hạ Hà Tịch cúi đầu, bèn nắm lấy tay anh. Lát sau mới thấy anh ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo như nhìn thấy đáy. Lắc lắc đầu, Hạ Hà Tịch mỉm cười với bà mới: “Đúng đấy. Lúc bố đi đón mẹ thì xảy ra chuyện. Có lúc anh nghĩ, nếu không phải vì anh, nhà họ Hạ sẽ không xảy ra chuyện như thế.” Anh nuốt khan, mắt không kiềm chế được mà đỏ lên. “Hai người mất chưa được bao lâu thì bà anh cũng theo. Trong nhà chẳng còn lại gì, chỉ còn lại món nợ. Bạn bè thân thích thấy anh nhỏ dại bơ vơ, cũng không tới nhà đòi nợ ngay, chỉ là... không ai chịu ra tay giúp đỡ nữa. Nhóc này, lúc đó anh bắt đầu hiểu, thực ra tình người còn bạc bẽo hơn bất cứ thứ gì. Giấy trước họ có thể là anh em kề vai sát cánh, nhưng khi đề cập tới lợi ích, ha ha...”

Lần này, Hạ Hà Tịch cúi đầu mãi mà không chịu ngẩng lên, bà mới siết chặt tay anh, tựa đầu vào vai anh, nói: “Thực ra anh không cần ép mình nhớ lại khoảng thời gian đó nữa. Em không quan tâm anh trước đây anh thế nào, em chỉ quan tâm tới chúng ta sau này.”

Con cáo họ Hạ khụt khịt, lắc đầu, nhếch môi: “Nhưng anh để ý. Dù anh nhìn thấy quá nhiều cảnh tình người ấm lạnh vì cảnh sa sút của nhà họ Hạ, nhưng bao nhiêu năm qua anh chưa từng vứt bỏ tình yêu. Nhóc, anh tin vào tình cảm, cũng tin vào tình yêu. Em nhìn xem, một viên ngọc lạnh lùng như em không phải cũng bị anh ôm cho ấm rồi sao? Mỗi lần không chịu đựng được, anh đều tự nói với bản thân, chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ đạt được thứ mình muốn, dù có phải dùng tới thủ đoạn.”

Tô Tiểu Mộc cau mày: “Đây là lời giải thích cho mấy âm mưu của anh à?”

Hạ Hà Tịch, lâu lắm rồi anh chưa được yêu đúng không? Thế nên anh mới nghĩ rằng, trên đời này không có thứ tình yêu vô duyên vô cớ, chỉ có thứ tình cảm không cố gắng để giành lấy? Tới giờ phút này, bà mới rất muốn nói với Hạ Hà Tịch rằng, anh nhầm rồi, nó cũng như tình yêu bố mẹ dành cho anh, mãi mãi là thứ đặc biệt không hề thay đổi mà không cần bất cứ lý do nào. Chỉ là anh đã mất đi từ lâu lắm rồi, đã tự trách lâu lắm rồi, nên mới tưởng rằng mình chưa dốc hết sức.

Tô Tiểu Mộc chăm chú nhìn con cáo họ Hạ, nhưng chẳng thấy bất cứ biểu hiện gì trong mắt anh. Anh lắc đầu, nhìn tay mình rồi nói một bí mật lớn nhất: “Nhóc, anh đã từng kết hôn.”

26. Chương 29 - 30

Chương 29: Kiểm hàng trước hôn nhân (1)

“Anh đã từng kết hôn.” Vừa dứt lời thì một cơn gió lạnh thổi qua, buốt thấu xương, Tô Tiểu Mộc bỗng hóa đá, cổ họng như bị thít lại, không nặn ra được nửa từ. Có phải là... vừa rồi gió mạnh quá, cô nghe nhầm không?

Nhưng ngay sau đó, Hạ Hà Tịch đã phá nát tất cả huyền tưởng của cô, nhắc lại: “Năm ngoái về nước anh đã làm thủ tục ly dị.”

Bốn chữ “thủ tục ly dị” làm tim bà mỗi suất nữa nhảy ra ngoài, bất giác ôm lấy ngực. Ngẫm nghĩ một lát, im lặng một lát, nhìn trời, ngẫm đất, cuối cùng mới nặng nề đưa mắt về phía Hạ Hà Tịch. Cô nghe thấy giọng nói bình tĩnh của mình: “Sao lại ly dị?”

Nhưng câu hỏi này lại khiến Hạ Hà Tịch nghẹn lời, anh do dự một hồi nhưng không đáp, đỡ trán cười khổ: “Nhóc, em có thể phản ứng bình thường một chút được không?” Tại sao trong lòng anh lại có chút thất vọng và khó chịu như thế? Nụ cười treo trên khóe môi Hạ Hà Tịch thoáng chút chua xót, rốt cuộc thì cô bé này vẫn không để tâm tới anh đúng không? Thế nên dù kết hôn làm tiền đề, cô vẫn hướng tới tương lai, mà tương lai ấy chẳng liên quan gì tới quá khứ của anh. Thế nên cô mới không quan tâm tới “vợ cũ” của anh như thế, mới không để tâm tới việc anh đã làm chuyện ấy với người phụ nữ khác hay chưa...

“Ừm.” Tô Tiểu Mộc lại chống cằm nhìn trời, chớp mắt một lát rồi mới hỏi: “Thế nào mới là phản ứng bình thường?”

Lần này con cáo họ Hạ thực sự dở khóc dở cười. Tối qua trần trọc, mất ngủ, tính toán xem phải nói sự thật này thế nào, phải làm sao để trấn an bà mối. Anh đã nghĩ tới hàng ngàn khả năng, nhưng chưa từng nghĩ tới tình huống này.

Bà mối chẳng cần mình an ủi cũng bình tĩnh được, nên vui hay buồn đây? Hạ Hà Tịch hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nói: “Anh vốn không định nói cho em biết sớm như thế, tính từ từ rồi mới cho em biết. Nhưng tối qua đột nhiên em nói kết hôn, anh nghĩ...”

Đôi mắt Hạ Hà Tịch sáng lên, tha thiết nhìn Tô Tiểu Mộc: “Anh hy vọng cuộc hôn nhân này sẽ không có chút giấu giếm nào, thế nên anh quyết định thành thật.”

Bà mối không nhìn vào mắt anh, cô chấp tay sau lưng, cúi đầu nhìn mũi chân đang nghịch mấy ngọn cỏ. Trời rất xanh, cỏ rất non, tấm ảnh của bố mẹ anh trên bia mộ nhìn rất trẻ trung, giản dị... Cô biết nơi này tên là núi Hoa Ẩn ở công viên Ẩn Đào, còn biết ông chủ nơi này rất chú ý xây nghĩa trang giống một khu vườn, thậm chí, cô còn biết Hạ Hà Tịch định mua một phần mộ cho mình ở đây... Cô biết hết mọi chuyện, chỉ không biết nên suy xét những lời Hạ Hà Tịch nói ra sao thôi.

Bà mối thừa nhận, mình có cảm giác với con cáo họ Hạ kia. Mỗi khi anh ở bên người con gái khác, trong lòng cô lại cảm thấy chán nản, không đau đớn, nhưng mỗi lần cử động đều khiến toàn thân khó chịu. Anh hai nói đó là ghen, thế nên cô hiểu mình thích Hạ Hà Tịch. Nhưng thứ tình cảm ấy quá mong manh, quá nhẹ nhàng. Đối diện với sự thật anh đã từng kết hôn, Tô Tiểu Mộc đột nhiên không biết nên phản ứng như thế nào, thậm chí trong lòng nên có tâm trạng như thế nào cô cũng quên mất.

Cô cắn răng: “Nếu em nói, chuyện của anh khiến em hối hận, bây giờ em không muốn kết hôn nữa thì anh sẽ làm thế nào?”

Hạ Hà Tịch vô cùng bình tĩnh, nhưng từng từ nói ra như nhỏ máu. Anh chỉ nghiêng rằng, nhả ra hai chữ: “Em dám?”

Con cáo họ Hạ bước từng bước lại gần bà mối, ánh mắt sắc bén: “Tô Tiểu Mộc, em là người nói ra chuyện kết hôn này trước, thế nên em là người cho anh lời hứa hẹn. Em đưa anh lên mây, cho anh thấy một tương lai đáng để hy vọng. Nếu em nói, giờ em muốn đẩy anh xuống thì...”

Hạ Hà Tịch nghiêng rằng, nói như bị tổn thương: “Anh rất vui được kéo em cùng rơi xuống vực.”

Bà mối nghe xong thì bỗng bật cười, không hổ danh là con cáo họ Hạ. Nói như thế cũng làm cô thấy xấu hổ lắm rồi, nhưng chỉ có mấy câu đã biến thành lỗi của cô rồi sao? “Ý của anh là em phải chịu trách nhiệm tới cùng với anh chứ gì? Nhưng em là người bị hại, lúc ấy em không biết anh đã từng kết hôn. Anh xem, em là người chưa kết hôn lại gả cho người hai lần đồ như anh, chẳng phải là thiệt à?”

Đột nhiên Hạ Hà Tịch cúi đầu, nắm hai tay như đứa trẻ đang nhận lỗi, mãi sau mới ngẩng lên tỏ vẻ vô tội, đôi mắt đen láy lại bị phủ thêm một lớp sương mù khác. Anh lắc đầu: “Không phải mà... Anh thề trước mộ ông bà, bố mẹ anh, anh và cô ấy không giống như em nghĩ đâu. Anh chưa từng làm tổn thương, cũng chưa từng phụ bạc cô ấy...”

Tô Tiểu Mộc nhìn thấy dáng vẻ ấy, trái tim cô mềm ra, hóa thành hồ nước, rồi hồ nước ấy hóa thành dòng suối chảy tràn vào đầu cô, khiến đầu óc cô biến thành một vùng bùn lầy. Thế mới nói con gái đang yêu đều là kẻ ngốc, sao lại dễ bị lừa thế cơ chứ? Nhưng Tô Tiểu Mộc còn ngốc hơn, rõ ràng biết rõ mọi chuyện, vẫn mở to mắt nhìn mình rơi vào trong ấy.

Cô ngắt lời Hạ Hà Tịch: “Thôi, đừng nói nữa. Tự dừng em không muốn nghe nữa.” Quá khứ có quan trọng không? Giờ quay người bước đi, từ nay về sau sẽ không ngoái đầu lại nhìn nữa. Vợ cũ cũng được, quá khứ cũng được, chẳng liên quan gì tới mình. Hay là xông lên ôm lấy anh, nói cho anh biết, quá khứ của anh em không muốn biết, nhưng tương lai của anh, em sẽ quản lý đấy?

Đầu óc bà mối còn đang phân vân giữa hai phương án thì cơ thể đã xông lên ôm con cáo họ Hạ. Con cáo kia ôm lại cô, đang muốn nói gì đó thì đã nghe tiếng cô nhẹ nhàng vang lên: “Hơi lạnh.”

Hạ Hà Tịch không ngờ chuyện khó khăn này lại giải quyết nhẹ nhàng, đơn giản như vậy. Trong phút chốc, anh không biết nên nói gì, đấu tranh mãi cũng chỉ “ừ” được một tiếng.

Tô Tiểu Mộc nói: “Ừ cái gì mà ừ. Em đang hỏi khéo anh khi nào thì về?”

Hạ Hà Tịch: “...”

Tôi là đường phân cách tình cảm

Hai người dạo quanh thành phố A một ngày. Hạ Hà Tịch đưa Tiểu Mộc đi thăm mất danh lam thắng cảnh, rồi ăn một bữa ở quán “Món trong ngõ” nổi tiếng, sau đó cặp tình nhân mới ung dung quay về. Vì bà mối mệt quá nên ngủ quên trên xe, mãi tới khi Hạ Hà Tịch vỗ vai gọi, cô mới mơ màng tỉnh dậy. Ra khỏi xe, đi vào nhà, đang lê dép chuẩn bị vào phòng ngủ, bà mối mới phát hiện ra chỗ này có vấn đề.

Nhìn chung quanh, Tô Tiểu Mộc gõ đầu mình một cái. Cô nhìn chằm chằm Hạ Hà Tịch, chán nản: “Sao lại là nhà anh?”

Hạ Hà Tịch nhướng mày: “Phu nhân, hai ngày nữa đây cũng là nhà em rồi.”

Tô Tiểu Mộc chống nạnh, hừ hừ: “Đừng có mập mờ! Giờ đã ban hành luật hôn nhân mới rồi, căn nhà này không phải anh thanh toán một lần à? Chẳng liên quan gì tới em cả, thế nên của anh vẫn là của anh, của em vẫn là của em.”

Hạ Hà Tịch chấp tay im lặng một lát, nhíu mày nhìn cô: “Nhóc, em đang... nhắc khéo anh thêm tên em vào nhà của anh à? Nếu...”

Bà mối nghiêng rằng, ngắt lời anh: “Em chỉ nhắc nhở ngài Hạ rằng, chẳng có ai đưa con gái nhà người ta về lại đưa thẳng về nhà mình hết.”

Hạ Hà Tịch nghe vậy thì thở dài, đưa di động cho cô với vẻ bất đắc dĩ. Tô Tiểu Mộc hỏi: “Làm gì thế?”

“Lúc này trên đường anh nghe đài phát thanh, họ nói, gần chỗ em đột nhiên xảy ra sự cố cắt điện, giờ cả khu phố đều mất điện. Không tin em gọi điện hỏi Nghiêm Nhan thử xem.”

Nghiêm Nhan là hàng xóm kiêm đồng nghiệp của bà mối. Nghe Hạ Hà Tịch nói thế, bà mối cau mày, nửa tin nửa ngờ gọi điện thoại, thế mà lại y như lời con cáo kia nói. Nói chuyện qua loa rồi ngắt máy, Tô Tiểu Mộc ngoảnh lại nhìn Hạ Hà Tịch, đối phương đã ngồi trên sofa đọc tạp chí.

Giờ mới đầu đông, con cáo họ Hạ đã mặc chiếc áo gi lê bằng len màu nâu nhạt, quàng chiếc khăn kẻ màu cà phê, vắt chân ngồi dưới ngọn đèn ấm áp, thật sự là... đẹp không nói nên lời. Ánh đèn dịu dàng hắt qua mặt, phủ lên người anh, hoàn mỹ như một bức tranh. Bà mối nuốt nước bọt, rón rén tới trước mặt anh, còn chưa kịp nói thì Hạ Hà Tịch đã gấp soạn tờ tạp chí dày cộp, giận dữ nhìn cô, nói:

“Phản ứng hồi này của em là ý gì hả?”

Bà mối giả ngốc: “Hả?”

“Đừng có giả ngốc, nói rõ ra xem nào.”

Bà mối chớp chớp mắt, vẫn chỉ nói: “Hả? Hả?”

“Còn hả nữa là nước bọt chảy ra đấy.” Hạ Hà Tịch khoanh tay trước ngực, vẻ uy nghiêm như bậc đế vương: “Lúc mới vào nhà, em vô cùng cảnh giác, không thèm tin nữa câu anh nói. Nhóc, em thấy anh bịa chuyện để tìm cớ giữ em ở lại qua đêm à? Trong lòng em, anh là người như thế sao?”

Bà mối đảo cặp mắt tinh ranh, sờ cằm đồng ý: “Đúng là có khả năng.” Chỉ là con cáo họ Hạ kia là loại cáo già, sẽ không tìm cớ tới mức bỉ ổi như thế. Chắc, nói thế có khi nào cả Nghiêm Nhan cũng bị anh ta mua chuộc rồi không?

Hạ Hà Tịch nhìn bà mối, mặc áo khoác, rồi kiên quyết nói với cô: “Đi.”

“Đi đâu?”

Anh cầm chìa khóa xe, lén che đi cảm xúc: “Nếu em không yên tâm về anh thì anh đưa em đi thuê phòng rồi về ngủ.”

Tô Tiểu Mộc nghe thế thì cười khúc khích, lượn tới trước mặt, chọc chọc vào lồng ngực anh, nói: “Giận thật à?”

Hạ Hà Tịch không thèm để ý, quay mặt đi không nhìn cô. Bà mối nghiêng đầu, nói sau lưng anh: “Chà! Anh xem hôm nay anh bật mí một bí mật lớn như thế mà em còn chưa giận, thế mà anh... Đùa thôi mà cũng giận thế cơ à?”

“...” Hạ Hà Tịch vẫn không thèm để ý, nhưng đã lẳng lặng ném áo khoác lên sofa. Tô Tiểu Mộc thấy vậy thì kéo khố môi lên, tóm lấy tay anh, vui vẻ nói: “Được rồi ái phi, chàng xem, đêm nay ngày lành tháng tốt, chúng ta đừng lãng phí, nếu tới đây rồi thì trẫm sẽ cố gắng... kiểm tra hàng hóa trước khi kết hôn vậy.”

Nói xong, tự bà mối cũng nhận ra độ nghiêm trọng của vấn đề. Nhưng lúc nhận ra thì đã muộn, người nói vô tâm, người nghe có ý, ái phi họ Hạ kia quả nhiên nheo đôi mắt cáo lại, khẽ “ừ” một tiếng, quay đầu lại cười duyên với cô: “Hóa ra em cảnh giác không phải vì không muốn, mà là... nghi ngờ năng lực của anh à?”

Bà mối ghen hòng, đang định nói thì hai má đã bị ôm lấy, đối phương khẽ khàng nỉ non bên tai cô: “Nào, nào, tại hạ xin được đáp ứng yêu cầu kiểm tra hàng của nữ vương.”

Tô Tiểu Mộc nghe vậy thì phá lên cười, đẩy bàn tay con cáo kia ra: “Được lắm, được lắm! Vỡ kịch tự biên tự diễn của ngài Hạ cũng được đấy.”

Lần này tới phiên Hạ Hà Tịch giả ngốc: “Hả?”

“Đừng giả ngốc, nói rõ ra xem nào.”

Con cáo họ Hạ bắt chước: “Hả? Hả?”

“Hả cái gì? Còn hả nữa nước bọt chảy ra rồi.” Tô Tiểu Mộc khoanh tay trước ngực, cũng ra dáng nữ vương, nói: “Ghét nhất là loại đàn ông rõ ràng trong lòng thì muốn mà ngoài mặt còn giả vờ làm chính nhân quân

tử. Tổng giám đốc Hạ của chúng ta không những giả vờ làm chính nhân quân tử, mà còn muốn giả vờ giận dữ, giả vờ vô tội, giả vờ oan ức, cuối cùng lại đặt sẵn một cái bẫy để em nhảy vào. Anh thấy em ngốc thế cơ à? Trong lòng anh em là người như thế sao?”

Hạ Hà Tịch nghe bà mới trả từng câu lại cho mình, không khỏi nhìn chăm chăm vào cô, khóe mắt đầy ý cười. Cuối cùng anh đã hiểu tại sao vừa nhìn thấy đã yêu cô nhóc này, bởi... kỳ phùng địch thủ là một chuyện khó có được, mà trên thế giới này, có mấy người có thể bẫy được mình đây?

Anh nhét hai tay vào túi, đảo mắt nhìn chung quanh: “Thế có kiểm tra hàng nữa hay không đây?”

Bà mới cười tủm tỉm: “Thế thì phải xem tâm trạng của nữ vương ta đã.”

Chương 30: Kiểm hàng trước hôn nhân (2)

Khi bà mới thực sự nằm trên chiếc giường của con cáo họ Hạ lại có chút hối hận. Cô nghĩ, chẳng qua mình chỉ muốn kiểm thêm chút tiền lẻ, quyết định tổ chức xem mắt cho Hạ Hà Tịch mấy lần. Anh ta không thích mấy cô nàng kia thì thôi, sao còn tự thất một cái nợ lên cổ mình, rồi tự dâng cho anh ta?

Tô Tiểu Mộc còn đang nghĩ loạn lên, con cáo họ Hạ kia đã cởi áo sơ mi của cô, bàn tay to lướt lên trước khuôn ngực, ánh mắt say mê thâm trầm, khóe miệng... hình như còn treo thêm chút gian ác. Bà mới bị đôi bàn tay ấy đùa giỡn khe rên lên, cắn môi dưới, trở mình để thoát khỏi móng vuốt của con cáo họ Hạ.

Cô đảo mắt, nói: “Em mới là người kiểm tra hàng chứ? Sao anh lại làm thế được?”

Hạ Hà Tịch chống má nhìn cô, cười nhạt: “Được, thế em sẽ kiểm tra thế nào?”

Tô Tiểu Mộc nhìn con cáo họ Hạ vẫn quần áo chỉnh tề, cười gian: “Tiểu Hạ Tử, cởi áo sơ mi ra cho bản cung xem thử nào?”

Hạ Hà Tịch: “...” Đúng rồi, anh bị mù mắt mới tìm được em!

Bất mãn thì bất mãn, món hàng là đồng chí Hạ Hà Tịch vẫn ngoan ngoãn cởi cúc áo, rồi chậm rãi tuột chiếc áo trên người mình ra. Tô Tiểu Mộc nhìn tới há hốc miệng, lặng lẽ nuốt nước bọt. Thật ra, đây không phải lần đầu tiên bà mới nhìn thấy Hạ Hà Tịch cởi trần, nhưng... có lẽ do bầu không khí ám muội bây giờ, hoặc có lẽ con cáo họ Hạ kia cố ý vừa cởi vừa dùng ánh mắt quyến rũ cô. Dù sao thì bà mới nhìn thấy làn da khỏe mạnh của anh, chỉ thấy đầu óc trống rỗng.

Hạ Hà Tịch nhếch môi: “Nữ vương có vừa lòng không? Có cần cởi tiếp quần không ạ?”

Tô Tiểu Mộc ngoảnh mặt sang chỗ khác, hai má đỏ bừng, cổ họng bị thít chặt tới nỗi không nói nên lời. Con cáo họ Hạ cười giễu, giọng nói cao hơn: “Em không nói gì là ngầm đồng ý đấy nhé, anh cởi tiếp đây?”

Bà mới cắn răng, vẫn kiên quyết ngoảnh mặt nhìn sang bên, nhưng ánh mắt đã liếc sang hướng khác, đúng là tự bán đứng mình! Hạ Hà Tịch nhanh nhẹn cởi quần ra, khí thế không hề giảm, nhếch môi nói khẽ: “Còn một lớp cuối cùng, em có cần tự tay làm không...?”

Tô Tiểu Mộc luống cuống, mặt mũi đỏ bừng như tôm luộc, nhưng con cáo kia đã cầm tay ai đó từ từ đưa tới gần lớp “giấy bọc quà” cuối cùng. Người bà mới cứng đờ như bị trúng tà. Tới khi bàn tay chạm vào da con cáo họ Hạ, mới bắt ngờ kêu lên: “Dừng lại!”

“Hả?” Hạ Hà Tịch nghiêng đầu, neho mắt nhìn cô. Tô Tiểu Mộc hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ, Hạ Hà Tịch ơi là Hạ Hà Tịch, tới lúc này mà anh còn muốn trêu em à? Nghĩ tới đây, bà mới nghiêng răng ken két, giãy giụa một hồi rồi bực bội: “Em mới là người kiểm hàng, em tự làm, không cần anh dạy!”

Mắt Hạ Hà Tịch sáng lên, nín cười gật đầu: “Được.” Anh muốn nhìn thử xem, cô bé này kiểm - tra - hàng ra sao?

Tô Tiểu Mộc thấy Hạ Hà Tịch gật đầu, liền chớp lấy cái chăn mỏng ở bên cạnh khoác lên người anh. Khi người ta còn hóa đá thì vỗ vỗ vai anh, thân mật nói: “Trời lạnh đừng để cảm lạnh nhé! Kiểm hàng kết thúc, anh tắm rồi đi ngủ đi.”

Nói xong, ai đó quần chăn ngủ thật. Con cáo họ Hạ hết nắm tay rồi lại thả ra, cuối cùng giận dữ hét lên: “Tô - Tiểu - Mộc!”

Hạ Hà Tịch định cư ở thành phố C. Anh mua căn hộ này theo đề nghị của Tô Cẩm Trình, anh cũng chẳng để tâm lắm tới nội thất bên trong, tất cả đều phó mặc cho thợ kỹ An Định và đội ngũ thiết kế lo liệu. Nhưng bây giờ, Hạ Hà Tịch lại cảm tạ từ tận đáy lòng đội ngũ thiết kế vì đã chọn chiếc giường này.

Không phải vì thương hiệu nổi tiếng của nó, không phải vì sự sang trọng của nó, cũng không phải vì chất lượng của nó, mà là vì... nó quá rộng! Vì thế, anh và bà mỗi có lần qua lần lại cũng không ai bị đập xuống giường. Trên giường, một người thì chui vào chăn trốn, một thì hồn hồn đuổi theo, tới bản thân Hạ Hà Tịch cũng thấy đây là chuyện hoang đường nhất anh từng làm trong hơn hai mươi năm qua.

Anh nhìn bà mỗi cuộn mình như cái bánh chưng đang lăn qua lăn lại, hạ giọng nói: “Em đùa anh! Rõ ràng em biết nếu em không bằng lòng thì anh sẽ không tiến tới, lại còn làm tới bước cuối cùng rồi bỏ chạy!”

Bà mỗi bực mình lại cẩn thận, chỉ để lộ ra cái đầu, đùa cợt với con cáo họ Hạ: “Buồn cười, em là người mua, em kiểm tra hàng kiểu gì anh quản được à? Em thích kiểm tra bề ngoài thì chỉ kiểm tra bề ngoài. Còn nữa, anh xem mấy tên xã hội đen kiểm tra hàng trắng trong phim đi, không phải chỉ kiểm tra bề ngoài, rồi ném thử một chút là được à?”

“Hả?” Hạ Hà Tịch nheo mắt, chậm rãi nói: “Em nói... anh là hàng độc hại à?”

Tô Tiểu Mộc nghẹn họng, quần chần chịt hơn một chút, không đáp. Hạ Hà Tịch thấy vậy thì đột nhiên thở dài: “Nói cho cùng em vẫn chưa tin tưởng anh đúng không? Trò kết hôn này chỉ là đánh cược?”

Bà mỗi vẫn không lên tiếng, đang cúi đầu tính xem làm thế nào thì thấy cơ thể thoáng qua cơn gió lạnh, Hạ Hà Tịch đã kéo chăn chui vào.

“Anh...” Tô Tiểu Mộc kinh ngạc tới nỗi há hốc miệng, nhưng đối phương lại chớp mắt vô tội: “Bên ngoài lạnh lắm, em muốn anh cảm lạnh à?”

“...” Bà mỗi á khẩu, quay lưng lại với Hạ Hà Tịch, đang tính lui ra bên ngoài một chút thì người nào đó ở đằng sau đã nhanh tay nhanh chân kéo cô vào lòng, thoải mái gác đầu lên vai cô, sung sướng nói: “Lại gần đây nào, chán nhỏ lắm.”

“Hạ Hà Tịch, đồ vô...” Chữ “sỉ” còn chưa kịp thoát ra, Tô Tiểu Mộc đã cắn trúng đầu lưỡi mình. Vì... bàn tay không biết xấu hổ của con cáo họ Hạ đã lặng lẽ lườn vào trong áo, chậm chậm lướt trên lưng cô. Bà mỗi cắn môi, lửa trên người mình đã bị đối phương đốt lên rồi, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu xin tha.

Thừa lúc đối phương còn hoang mang, Hạ Hà Tịch từ từ kéo bà mỗi lại đối diện với mình, bất ngờ ép đôi môi xuống. Anh hôn nhẹ nhàng, cố gắng để bà mỗi thả lỏng, bàn tay lại chu du trên ngực cô lần nữa, trêu đùa, khiêu khích. Tô Tiểu Mộc còn đang đấu tranh rốt cuộc nên nhắm mắt hưởng thụ hay nên giãy giụa tới cùng thì bất ngờ phát hiện quần áo của mình bị con cáo họ Hạ kia cởi hết từ lúc nào.

Cuối cùng, hai người kéo chăn ra, thẳng thắn nhìn nhau.

Vào giờ phút này, Tô Tiểu Mộc không phải không ngượng ngùng, nhưng đối phương khiêu khích, trêu ghẹo như thế, cố ý hành hạ cô, tay chân quần chặt không một kẽ hở, khiến trong đầu cô chỉ còn lại cảm giác nóng bỏng. Trong mũi cũng toàn hơi thở nam tính quen thuộc mà xa lạ. Đường như Hạ Hà Tịch muốn biến nụ hôn này thành dịu dàng, ngay cả lúc tấn công cũng rất dịu dàng, mềm như thế, nhẹ như thế!

Anh chậm rãi tách đôi môi cô ra, cẩn thận liếm từng chiếc răng. Bà mỗi bị anh cọ xát tới khó chịu, chỉ cựa quậy một cái thôi là khó chịu, vì... có vài thứ không thích hợp đang ép lên bụng mình. Cô đột nhiên nhớ tới miêu tả trong tiểu thuyết ngôn tình - cứng rắn, nóng bỏng.

Có cứng hay không thì cô không biết, nhưng đúng là... rất nóng. Con cáo họ Hạ còn mặt dày: “Đúng là ấm áp nhỉ? Em xem, nó cũng ngoan như thế!”

Bà mỗi muốn đá anh một cú, nhưng bị người ta kẹp lại, đành tròng mắt, cắn hận lườm anh. Thế nhưng vừa mở miệng thì cũng bắt đầu ngượng ngập, cô lắp bắp: “Anh... tay của anh... đặt ở đâu đấy! Bỏ ra mau!”

Hạ Hà Tịch cười khê, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ trắng ngần của bà mỗi: “Nhóc, anh muốn em.”

Khi Hạ Hà Tịch chiếm lấy cô, cô hoảng loạn cắn môi, hai chân co lại, hơi run rẩy. Hạ Hà Tịch chuyển động trên người cô, bên tai chỉ có tiếng thở dốc khi nhẹ khi nặng của anh. Bà mỗi đột nhiên muốn khóc, nhưng lại thấy như vậy rất buồn cười, thế nên cố gắng để không suy nghĩ thêm nữa, tay nắm chặt tấm ga trải giường.

“Đau không?” Hạ Hà Tịch hỏi.

Tô Tiểu Mộc không đáp, nhưng môi dưới bị cô cắn tới phát đau. Cô còn chưa kịp phản ứng thì có người ôm lấy mặt cô, nói: “Nhóc, nhìn anh này. Giao tất cả cho anh đi, dù sau này có ra sao, anh cũng sẽ ở bên em...”

Bà mỗi lắc đầu, nhưng bản thân cô cũng không biết vì sao lại lắc đầu. Trong phút chốc, nụ hôn của Hạ Hà Tịch rơi xuống, nhẹ nhàng in lên khóe mắt cô. Không biết tại sao, bà mỗi cảm thấy khóe mắt hơi cay, nước mắt rơi xuống. Trong lúc hoang mang, đột nhiên nhớ tới câu nói ấy: “Sau này, có lẽ chúng ta sẽ cãi nhau, sẽ làm tổn thương nhau, nhưng xin em yêu hãy đồng ý với anh, dù có ra sao đi nữa cũng đừng buông tay anh, hãy cùng anh đi tới cuối cùng!”

Nghĩ tới đây, bà mỗi chủ động ôm lấy Hạ Hà Tịch, cắn một cái lên vai anh, rồi xằng giọng nói: “Đau muốn chết!” Có phải chỉ có nỗi đau như thế mới có thể khiến cô nhớ Hạ Hà Tịch, nhớ đêm nay?

Con cáo họ Hạ nhẹ nhàng dỗ dành: “Chờ lát nữa là ổn rồi.”

“Không ổn!” Tô Tiểu Mộc tựa người một cái lại đau tới nghiêng răng nghiêng lợi, một lát sau thì tự nhiên nức nở: “Đàn ông toàn kẻ lừa đảo.” Nhưng tại sao, mình là cam tâm tình nguyện bị anh lừa gạt như thế?

27. Chương 31 - 32

Chương 31: Ra mắt người lớn

Sáng sớm hôm sau, bà mỗi bị Hạ Hà Tịch gọi dậy. Nhưng không giống miêu tả trong tiểu thuyết, “nam chính nhẹ nhàng hôn nữ chính, để cô ấy từ từ tỉnh lại từ giấc mộng đẹp”, trải nghiệm của Tô Tiểu Mộc hoàn toàn có thể được coi là “kinh hải tỉnh dậy từ giấc mộng.”

Bà mỗi là cú mèo, ngày nghỉ nào cũng phải ngủ nướng, lại thêm việc kiểm tra hàng hóa tối qua khiến cả tâm hồn và thể xác đều mệt mỏi, buổi sáng nằm bẹp trên giường không dậy nổi. Trái lại, con cáo họ Hạ kia có thói quen tập thể dục buổi sáng. Khi chạy bộ về nhà, làm xong bữa sáng vẫn thấy bà mỗi nằm yên không nhúc nhích trong phòng ngủ, cho rằng cô bé này xấu hổ, bèn xông vào phòng.

Không nhìn thì không biết, nhìn một cái thì Hạ Hà Tịch tức muốn chết. Con nhóc nào đó chẳng những ngủ say khi không hề xấu hổ, mà còn ngang nhiên ôm lấy gối của anh...chảy một bãi nước bọt. Tấm chăn mỏng bị cô đá sang bên giường, muốn rơi mà cứ chơi vơi.

Không thể không nói, tướng ngủ của bà mỗi ...đúng là không dám khen. Hạ Hà Tịch thấy vậy thì đưa tay đỡ trán, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề giáo dục tư thế ngủ đúng đắn cho vợ hiền sau khi kết hôn. Ngồi xuống cạnh giường, cẩn thận kéo người Tô Tiểu Mộc, Hạ Hà Tịch búng nhẹ lên trán cô một cái: “Nhóc, dậy đi! Mười giờ rồi.”

Bà mỗi lẩm bẩm, định xoay người ngủ tiếp thì Hạ Hà Tịch giữ chặt lấy vai không để cô xoay, cười nói: “Anh rán bánh trứng cuộn cho em rồi, không phải là món em thích nhất à? Nào, nào, dậy đi.”

Tô Tiểu Mộc giơ tay khuya loạn lên, cái dáng rõ là chưa tỉnh ngủ, lẩm bẩm: “Không ăn, em mệt lắm!”

“Ngủ cả đêm rồi còn mệt gì?”

“Sao mà không mệt?” Tô Tiểu Mộc mở to mắt nhìn kẻ gây họa, giả vờ ầm ức: “Giờ eo em cũng đau, chân cũng đau, cả người đều đau...” Bà mỗi nghĩ, thế này thì con cáo giàu lòng trắc ẩn kia sẽ buông tha cô, để cô ngủ thêm lát nữa.

Kết quả là con cáo họ Hạ nhếch miệng cười, nhướn mày, hạ giọng nói: “Quá nửa đêm qua, là ai vênh vang lay anh dậy, yêu cầu kiểm tra hàng hóa lần thứ hai hả? Nói lần đầu chưa ném được vị gì? Chê anh không chuyên nghiệp?”

Tô Tiểu Mộc: “...”

Hạ Hà Tịch vỗ vỗ lên cái đầu bé nhỏ của vị hôn thê như đồ chú mèo: “Không muốn anh quấy rầy nữa thì dậy nhanh lên.”

Nghe tới đó, tim bà mỗi đập thụp một cái. Người được Hạ Hà Tịch dựng dậy đơ ra, bộp một cái lại nằm ngay xuống giường, ý như muốn ra sao thì ra: “Anh cứ quấy tiếp đi, bản cô nương phải ngủ thêm một lát đã.” Ý trong ấy là, anh quấy em, em coi như đang hát ru.

Lần này, con cáo Hạ hoàn toàn bó tay với Tô Tiểu Mộc, đứng dậy cau mày một lát, rồi nói: “Hạ phu nhân, giờ anh chính thức báo cho em biết, em còn một tiếng bảy phút để đánh răng, rửa mặt, mặc quần áo và ăn sáng.”

“Hả?” Hạ phu nhân còn đang cuốn chăn nằm thẳng đơ trên giường, chưa hiểu chuyện gì: “Lát nữa em phải ra ngoài à?”

Hạ Hà Tịch mím môi đáp: “Giờ là mười giờ ba mươi phút, anh lái xe đi mất hai mươi phút, ừm, đã ba mươi tư rồi, thời gian nói chuyện em lại lãng phí mất một phút rồi.”

Tô Tiểu Mộc bĩu môi, nhìn ánh mắt của Hạ Hà Tịch, đã nghĩ thấy mùi vị của âm mưu: “Rốt cuộc là anh muốn đi đâu?”

Hạ Hà Tịch cười cười rồi công bố đáp án chính xác: “Chúng ta đã hẹn cả nhà họ Tô ăn cơm trưa rồi, mười hai giờ.”

Tô Tiểu Mộc: “!!!”

Lần này, cơn buồn ngủ của bà mỗi đã hoàn toàn biến mất.

_____Tôi là đường phân cách gặp mặt người lớn_____

Mọi người ngồi đông đủ tại phòng khách nhà họ Tô. Ở chính giữa sofa là bà mỗi đang chống cằm bất lực và gương mặt rạn rở của tên cầm thú Hạ Hà Tịch. Quét mắt nhìn cậu cả, cậu hai, mợ ba, mợ cả, mợ hai, mợ ba đang ngồi nghiêm chỉnh, bà mỗi chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, thở dài thườn thượt, lặng lẽ siết chặt tay.

m mưu! Đây hoàn toàn là một âm mưu!!! Hết lần đến lần khác, hết âm mưu này đến âm mưu khác, rốt cuộc Hạ Hà Tịch không tin tưởng mình tới cỡ nào chứ? Sao vừa mới ngày thứ hai đã lập tức kéo cô tới gặp họ hàng. Bên này, Hạ Hà Tịch vẫn đang báo cáo chuyện tổ chức đám cưới với sáu vị bô lão, còn suy nghĩ của bà mỗi đã bay tới nơi nào xa lắc.

Tính ra, chắc phải từ tháng trước, trước nữa, ở cùng một nơi – nhà họ Tô đã giăng ra cái bẫy đầu tiên. Lúc ấy, thấy mợ hăng hái muốn giới thiệu Lộ Lộ cho Hạ Hà Tịch, thế nên con cáo họ Hạ đã tương kế tựu kế, lấy Lộ Lộ làm mồi nhử, cấu kết với ba ông anh quý hóa nội ứng ngoại hợp, dụ dỗ cô phải ghen, phải khó chịu...Tới khi bắt được kẻ gian, ghen xong rồi, tới khi cô hạ quyết tâm thì đưa cô đi gặp bố mẹ đã qua đời, rồi thì kiểm tra hàng hóa, rồi thì gặp họ hàng nhà họ Tô, cuối cùng là ngày mai đi đăng kí..

Trước trước rồi sau sau, bấm đốt ngón tay tính một cái thế mà còn chưa tới sáu mươi ngày. Mấy người đàn ông có tới n năm độc thân làm sao chịu được chuyện này đây hở trời...?

Tâm hồn bà mỗi đang bay xa ngàn dặm thì nghe tiếng mợ hai gọi: “Tiểu Mộc, thế các cháu đã quyết định ngày mai đi đăng kí kết hôn hả? Tiểu Mộc?” Bà mỗi bị gọi hai lần mà không có phản ứng, tới tận khi Hạ Hà Tịch khê cấu một cái vào tay, cô mới “a” một tiếng.

Tô Tiểu Mộc im lặng, đôi mắt đen láy nhìn lướt qua sáu vị thẩm phán một vòng, ánh mắt của mọi người hoặc là không muốn, hoặc là chờ mong, hoặc là vui mừng, thế nhưng...làm sao đây, đột nhiên mình có cảm giác không muốn lấy chồng. Con cáo họ Hạ đúng là quá đen tối!

Còn chưa suy nghĩ xong, móng vuốt của con cáo nào đó lại khê cầu cô một cái, mấy ý nghĩ đó bị cắt đứt ngay. Hạ Hà Tịch cười hì hì với cô, nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ uy hiếp không thể đứng chung hàng với nụ cười kia, ánh mắt thần nhiên ấy đang nói: “Em thử xem...”

Cậu ba thấy là lạ, bèn kêu lên: “Cháu làm sao thế, sao hôm nay mặt mày cứ nghệt ra thế? Lại đây cậu cả bắt mạch thử xem nào.”

Hạ Hà Tịch xoa đầu bà mối, trả lời như đúng rồi: “Cô ấy không sao đâu ạ. Sáng nay cô ấy đòi ngủ nướng mà cháu không cho ngủ, cô ấy còn giận cháu ấy mà.” Nói xong, cả phòng khách đều im lặng, sáu cái miệng đang mở ra đều lặng lẽ kéo khóa lại, á khẩu.

Tô Tiểu Mộc hít một hơi thật sâu, trừng mắt nhìn Hạ Hà Tịch. Con cáo họ Hạ kia, anh đúng là rất có tiềm năng đấy! Anh cố ý nói như thế là muốn người nhà tôi hiểu lầm tôi sống ở nhà anh đúng không? Có quan hệ bất chính với anh đúng không? Mà có khi, anh hi vọng các cậu mợ nhà tôi “thông minh” hơn một chút, cho rằng chúng ta vội vã kết hôn như thế là vì trong bụng đã có “hàng” rồi chứ gì?

Hạ Hà Tịch thần thiên lờm lại bà mối: “Hạ phu nhân, sửa lại cho em một chút, quan hệ của chúng ta không tầm thường thật mà. Còn chuyện trong bụng có “hàng” hay không, ờ...hôm qua anh còn chưa tiến hành mà.”

Tô Tiểu Mộc:-_-!!!

Nửa tiếng sau, hội nghị với nguyên tắc cùng chung sống hòa bình, hai bên cùng có lợi đã kết thúc tốt đẹp. Kết quả của cuộc bàn bạc là đôi bên đã đạt được vài ý kiến chung sau đây:

Một, sáng sớm mai bên A Hạ Hà Tịch, và bên B Tô Tiểu Mộc sẽ tới cục dân chính làm thủ tục đăng kí kết hôn. Họ hàng bên B ngoài việc cung cấp chứng minh thư, sổ hộ khẩu và các loại giấy chứng nhận khác ra, còn phải cung cấp một Tô Tiểu Mộc còn sống, để thuận lợi làm thủ tục đăng kí.

Hai, vì thời gian cấp bách, lễ cưới có thể lui lại sau, nhưng hai bên A và B nhất định phải tổ chức lễ cưới, mà phải tổ chức hoành tráng, không được giấu giếm kết hôn.

Ba, vì hiện thời bên A sống ở căn nhà cách chỗ làm của bên B quá xa, sau khi kết hôn phải mua thêm một căn nhà ở giữa làm chỗ của hai người...

Về chuyện cuối cùng, bà mối vốn có chút dị nghị, định mở miệng nói nhưng lại bị ánh mắt sắc lẹm của mợ hai lờm cho một cái nên lại thôi. Trong lúc chán nản, trong lòng cô cũng cảm thấy có chút ảm áp. Thực ra cô hiểu ý của các bậc gia trưởng, căn nhà hiện nay của Hạ Hà Tịch là tài sản trước hôn nhân, nói khó nghe một chút là nếu sau này nếu ly hôn, căn nhà ấy chẳng có phần của bà mối, mất tuổi thanh xuân lại không có tiền, phải tay trắng bước ra khỏi nhà như thế không phải là điều các bậc gia trưởng nhà họ Tô muốn nhìn thấy.

Thế nên mợ hai khéo léo yêu cầu Hạ Hà Tịch mua một căn nhà cưới, cũng không nhắc lại tới chuyện thêm tiền vài căn nhà hiện giờ, để khỏi mất hòa khí của đôi bên, lại dùng một cách khác để đảm bảo quyền lợi của bà mối. Tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ thật đáng kính trọng. Cả nhà họ Tô đều không phải bố mẹ cô, thậm chí đáng ra cô không mang họ Tô, nhưng họ vẫn che chở cô, bảo vệ cô, khiến cô vô cùng cảm động.

Kết thúc hội nghị, cậu cả lấy cớ đi dạo kéo con cáo họ Hạ ra khỏi nhà, thực hiện cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông. Bà mối đang nói chuyện với các mợ đột nhiên nhớ ra, từ lúc ăn cơm trưa xong, ba quý tử nhà họ Tô cứ trốn trong phòng của anh hai không chịu ra ngoài, không biết đang làm gì nữa?

Gõ cửa phòng, quả nhiên Tô Tiểu Mộc nhìn thấy ba người Tô Khiêm Trình, Tô Cẩm Trình và Tô Nhạc Trình đang xúm lại với nhau, trông ai cũng đầy tâm sự. Bà mối đóng cửa xong liền khoanh tay trước ngực, nhướn mày: “Em sắp lấy chồng rồi, sao ba anh không có gì muốn nói với em à? Không chúc mừng em sao?”

Ba người một thì nhìn trời, một thì nhìn đất, một thì nhìn tường, nhưng không ai nói tiếng nào. Tô Tiểu Mộc cười nhạt, nheo mắt nói: “Hay là...các anh muốn được khoan hồng? Vậy thì hãy thẳng thắn nói cho

em biết chuyện các anh cầu kết với con cáo họ Hạ bán đứng em đi?”

Nghe tới đây, anh ba Tô Nhạc Trình không kìm được mà cười khúc khích, vui vẻ nói: “Hóa ra cô biết chuyện này rồi à?” Anh ba dẫn đo một lát, lại nói: “Ồi trời, bọn anh cũng là muốn tốt cho cô thôi. Cô hung dữ như thế, lại thích đánh người, nam tính hơn cả đàn ông...Bọn anh tìm đủ mọi cách gả cô đi, cô không cảm ơn thì thôi còn tới hỏi tội, đúng là...”

Còn chưa nói xong, Tô Nhạc Trình đã nghe thấy tiếng bà mồi cổ ý bẻ tay rôm rốp, trong thoáng chốc nhớ ra khuynh hướng bạo lực của cô, liền ngậm miệng lại.

Anh cả làm người hòa giải, vui vẻ nói: “Em gái, em đừng giận mà! Thực ra bọn anh đều thấy thằng nhóc Hạ kia rất được. Em xem, lúc đầu Cẩm Trình muốn giới thiệu cậu ấy cho em, giờ em lại đồng ý kết hôn với cậu ấy, chứng tỏ em cũng thật lòng thích cậu ấy. Bọn anh mừng thay cho em. Tới khi em làm đám cưới, anh sẽ mừng em một phong bì dày.”

Nghe vậy, Tô Tiểu Mộc đột nhiên lúng túng không biết làm sao, chớp mắt nhìn ba ông anh trai, hỏi: “Thế rốt cuộc các anh trốn trong phòng làm gì hả? Em bị bán đi rồi, ngày mai phải lên pháp trường rồi, các anh còn âm mưu gì nữa?”

Vừa nói xong, đằng sau đồng loạt vang lên ba tiếng thở dài. Tô Tiểu Mộc ngoái đầu lại thì thấy ba ông anh đang anh nhìn em, em nhìn anh, đưa mắt ra hiệu, rõ ràng là có chuyện gì khó nói mới dùn đẩy nhau như thế. Giao lưu bằng ánh mắt một hồi, anh cả là người bại trận đầu tiên, lên tiếng: “Không phải anh không muốn nói, là anh không biết ăn nói, nói không hay! Các chú nói đi!”

Tô Nhạc Trình nghe vậy thì kiên quyết giả ngốc: “Anh hai, cũng không phải em không muốn nói, anh xem, tài ăn nói của anh tốt nhất trong nhà, còn nhóc chết tiệt kia cũng nghe lời anh nhất...Em nói một câu nó có thể đập lại mười câu ấy!”

Bà mồi thấy vậy thì càng chẳng hiểu ra sao: “Rốt cuộc các anh muốn nói gì?”

Tô Cẩm Trình lườm hai anh em, cuối cùng mới nghiêm túc nói: “Em gái, có chuyện về bố mẹ em...bọn anh phải nói cho em biết.”

Chương 32: Hóa ra kết hôn đơn giản như thế

Thứ hai, Hạ Hà Tịch và Tô Tiểu Mộc cùng xin nghỉ làm để đi làm thủ tục đăng ký kết hôn. Tránh được giờ cao điểm nên đường rất thông thoáng, tới khi xe dừng hẳn ở cổng cục dân chính, nhìn tòa nhà hành chính uy nghiêm sừng sững, bà muối nuốt nước bọt, cuối cùng cũng thừa nhận mình có chút căng thẳng.

Thực ra...hồi ấy...vào lễ kỷ niệm của tập đoàn Chính Uy, bà mồi có thể nói câu “yêu đương chỉ là đối trá, có bản lĩnh chỉ là kết hôn đi” hùng hồn như thế, chẳng qua cũng chỉ là nửa thật nửa đùa thôi. Cô nghĩ rằng, gian xảo như con cáo họ Hạ kia có lẽ sẽ không đồng ý, hoặc có lẽ sẽ dùng cách khác để lảng tránh câu chuyện. Cô chỉ không ngờ được, Hạ Hà Tịch sẽ đồng ý ngay lập tức...

Trước khi kết hôn kiểm tra hàng cũng được, gặp người lớn cũng xong, mấy ngày cứ trôi qua như thế mà tâm trạng bà mồi vẫn ổn định, chịu được tới lúc quan trọng nhất thì bùng nổ. Hạ Hà Tịch đậu xe xong rồi đi tới, thấy bà mồi đứng ở cục dân chính hết hít vào rồi thở ra lại thở ra hít vào, chân như đóng đinh xuống đất, còn hơi run rẩy.

Anh bỗng phì cười: “Đây là cục dân chính chứ có phải cục an ninh đâu, em không phải tới đầu thú mà là tới đăng ký kết hôn, đừng căng thẳng thế.”

Tô Tiểu Mộc bèn nắm tay Hạ Hà Tịch như mới phát hiện ra sự tồn tại của anh: “Làm sao đây, Hạ Hà Tịch? Hình như em mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân rồi!”

“Ừ”, Hạ Hà Tịch gật đầu: “Có lẽ em vẫn còn nửa tiếng tiếp tục bị bệnh.”

Bà mồi hoang mang: “Hả?”

Hạ Hà Tịch nhướn mày: “Kết hôn rồi tự nhiên hết bệnh thôi.”

Bà mồi: “...”

Vào đại sảnh cực dân chính, hai người phát hiện hôm nay người tới đăng ký kết hôn nhiều bất thường. Bà mới đang bực mình không biết hôm nay là ngày hoàng đạo gì mà náo nhiệt như thế thì nghe thấy hai nhân viên bảo vệ nói chuyện với nhau: “Lạ nhỉ, hôm nay là ngày thường mà sao lắm người tới đăng ký kết hôn thế?”

Nhân viên bảo vệ kia nghe thế thì thủng thẳng đáp: “Không biết à? Đây là sở thích của thanh niên đấy.”

“Sở thích gì?”

“Thứ sáu này là ngày thần độc trong truyền thuyết, ngày mười một tháng mười một năm 2011. Ngày này có thể làm cho bao nhiêu trái tim cô nam quả nữ tổn thương đấy! Để tránh ngày thần độc trăm năm khó gặp này, đương nhiên người ta phải kết hôn trước chứ sao.”

Tô Tiểu Mộc đang uống trà ở bên cạnh, nghe thấy thế thì phun hết ra ngoài. Đúng lúc Hạ Hà Tịch đi xếp hàng lấy sổ về, thế là, hồng trà của tiên nữ rải hoa rơi ngay vào chiếc áo sơ mi trắng sáng nay con cáo họ Hạ cố ý mặc. Mà điều khiến người ta bực nhất là, chỗ nào đó dưới thắt lưng của Hạ Hà Tịch cũng bị ướt một mảng lớn, thật là...bất mắt.

Trong phút chốc, mấy cặp đôi đang chờ tới lượt làm thủ tục đăng ký kết hôn đều chăm chú nhìn về phía Hạ Hà Tịch. Kẻ gây họa Tô Tiểu Mộc mãi sau mới ngẩng đầu lên thì thấy đôi mắt lóe lên ánh nhìn nguy hiểm của vị hôn phu. Bà mới lú lẫm: “Không trách em được, là bọn họ chọc em cười.”

Ngón tay chỉ về phía nhân viên bảo vệ, anh bảo vệ lại chậm rãi chỉ ngón tay sang một chỗ khác. Hạ Hà Tịch không nói câu nào, rũ mắt nhìn xuống chiếc quần. Đây nhất định là...món quà tân hôn đặc biệt nhất.

Bà mới chọc chọc hai ngón tay vào nhau: “Không thì...chúng ta về thay bộ khác rồi lại tới nhé?”

Hạ Hà Tịch ngồi xuống cạnh bà mới, rút tấm thẻ ra liếc nhìn rồi nói: “Thôi đi, nể mặt sổ thẻ mà tha cho em đấy.”

Tô Tiểu Mộc bĩu môi, tò mò không biết số gì mà khiến tổng giám đốc Hạ hài lòng đến vậy? Cô phun nước làm cho anh thấm hại thế mà cũng không thêm tính toán. Nghiêng đầu nhìn lướt qua, liếc bấm đọc thành tiếng: “Số mười chín?” Số mười chín không phải là ngày sinh nhật của Hạ Hà Tịch, cũng không phải ngày sinh nhật mình, hình như lần đầu gặp nhau lần đêm đầu tiên của hai người cũng chẳng liên quan gì tới số này, thế sao anh ta thích số này thế? Chẳng lẽ là...

Nhớ tới chuyện Hạ Hà Tịch đã từng kết hôn, trong lòng bà mới đột nhiên kêu lên một tiếng, chắc không phải là...

Đang suy nghĩ lung tung, con cáo họ Hạ đã khẽ nắm tay bà mới, cười tươi. Anh ghé sát bên tai cô, thì thầm: “Em có nhớ anh đã xem mắt bao nhiêu lần không?”

Tô Tiểu Mộc chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ ra. Im lặng một lát rồi bật cười thành tiếng. Không ngờ, đồng chí Hạ Hà Tịch còn có lúc trẻ con như thế. Hóa ra, tính cả Châu tài nữ lẫn Lộ Lộ, bà mới đã giới thiệu cho Hạ Hà Tịch tất cả mười tám cô gái xinh đẹp. Đáng tiếc...Tổng giám đốc Hạ đẹp trai phóng khoáng, tự cho là thanh cao, chẳng vừa mắt ai. Cuối cùng, người làm việc giỏi nhất lại là bà Liêu, giới thiệu bà mới cho Hạ Hà Tịch, một phát trúng đích.

Nghĩ tới đây, bà mới không nén được mà thở dài, thất vọng nói: “Như thế này thì bà Liêu lại là bà mới của chúng ra...Kết hôn rồi phải tặng tiền cảm ơn làm mới nữa. Sớm biết thế thì...”

Chưa nói hết, Hạ Hà Tịch đã biết lời cô: “Sớm biết thế thì em đã tự giới thiệu mình cho anh rồi, có phải không?”

Tô Tiểu Mộc ngẹn lời, không nói nữa. Hạ Hà Tịch thấy bà mới cúi đầu, nom bộ dạng rầu rĩ như mất một bị khách sộp bèn khoanh tay lại, đang định nói móc nữa thì chuông điện thoại vang lên. Nhìn màn hình, Hạ Hà Tịch ho khan một tiếng, vừa nhận điện thoại vừa ra khỏi khu ngồi chờ.

Bà mới không để tâm, đang cầm tấm thẻ số mười chín trong tay thì đột nhiên cảm thấy trên vai nặng nặng. Quay đầu lại thì thấy một cô gái đang nhìn mình bằng ánh mắt lấp lánh.

“Bà mối ? Đúng là bà mối rồi!” Cô gái thấy Tô Tiểu Mộc thì kêu to, bà mối nhìn kỹ lại, cũng ngạc nhiên: “Thanh Thanh?”

Hai người nhìn nhau một lát rồi đồng thanh hỏi: “Sao cậu lại ở đây?” Hóa ra, Thanh Thanh là cô bạn thân thiết nhất của bà mối hồi học cấp hai, hai người thân nhau tới nỗi đi mua giày cũng mua cùng một kiểu, chỉ khác màu sắc, hoa văn, rồi sau đó mỗi người một chiếc. Thế nên hồi học cấp hai, bạn bè gọi hai cô bé là “uyên ương song Kiều”.

Bà mối là Đại Kiều, Thanh Thanh là Tiểu Kiều, tiếc là sau khi tốt nghiệp cấp hai, hai người cũng ít liên lạc dần. Nhưng dù thế giới của hai người đã khác nhau một trời một vực, giờ phút gặp lại vẫn rất vui mừng. Thanh Thanh ríu rít hỏi thăm bà mối, rồi như đột nhiên nhớ ra gì đó, cô cười đen tối: “Đúng rồi, cho cậu gặp một người.” Nói xong bèn kéo người ở phía sau ra trước mặt Tô Tiểu Mộc. Bà mối khẽ giật mình, đây nhất định là quả bom thứ hai cô nhận được trong ngày hôm nay.

Chàng trai gãi gãi đầu, nở nụ cười ngượng ngùng chào Tô Tiểu Mộc: “Bà mối, đã lâu không gặp!”

Đúng thật là...đã lâu không gặp. Chàng trai này tên là Ninh Hy, là em họ của Ninh Nhiên. Khi Tô Tiểu Mộc học đại học, Ninh Hy vẫn độc thân, Thanh Thanh cũng độc thân, hai người lại rất thích tìm Ninh Nhiên và cô ăn ké uống nhờ. Bà mối nhìn ngứa mắt bèn buộc chỉ đỏ cho hai người, chỉ mong hai người thành đôi rồi đừng tới quấy rầy mình và Ninh Nhiên nữa.

Nhưng hoa rơi vô ý, nước chảy vô tình. Ninh Hy chê Thanh Thanh lùn, Thanh Thanh ghét Ninh Hy ngốc. Đây vốn là chuyện xưa như trái đất, nhưng chẳng ngờ qua mấy năm lại gặp lại hai người ấy ở nơi này. Trông hai người ríu rít không cần hỏi cũng biết tới làm gì.

Thanh Thanh xòe tay giải thích: “Tớ cũng không ngờ được mà, tự dưng đi xem mắt thì gặp lại anh ấy.”

Ninh Hy gật đầu: “Trải qua mấy năm rồi mà vẫn có thể gặp lại đối tượng xem mắt lần đầu tiên, đã có duyên như thế nên...chúng tôi thành đôi thôi, haha.”

Thanh Thanh nghe vậy thì lườm đối phương một cái: “Này, này, nói cho rõ ràng thì sau khi xem mắt anh lại theo đuổi em.”

Ninh Hy cũng không chịu thua, lắc đầu nói: “Nếu đêm đó không phải em uống rượu rồi tự động ngã vào lòng anh thì...”

“Anh im đi! Là anh ôm em trước mà.”

“Làm gì có? Rõ ràng là em loạn choạng rồi dúi vào lòng anh.”

Đôi vợ chồng trẻ đang cãi qua cãi lại thì nghe tiếng khịt mũi ở bên cạnh, cùng quay đầu lại thì nhìn thấy một cái, thấy mắt bà mối đã đỏ lên. Thanh Thanh hoảng hốt: “Đại Kiều, dù chúng ta là chị em tốt, tớ kết hôn cậu mừng cho tớ, nhưng cũng không tới nỗi khóc như thế chứ?”

Bà mối sụt sịt nói: “Không phải, tớ đang than thở ông trời bất công. Tại sao lúc tớ làm mối thì hai cậu không thành đôi, người khác làm mối thì bọn cậu lại thành? Trong một ngày bị mất tới hai phần tiền mừng làm mối, thật là không chịu nổi.”

Thanh Thanh & Ninh Hy: “...”

Thanh Thanh biết bà mối cũng tới đây đăng kí kết hôn nên cố chờ chú rể tới rồi mới đi, nhưng sắp đến lượt hai người. Khi số thẻ đã bị gọi tới lần thứ ba, Thanh Thanh bị Ninh Hy kéo co mãi rồi cũng dùng dũng khí đi mất. Đi được nửa đường, hình như Thanh Thanh nói gì đó với Ninh Hy, hai người bắt đầu cãi nhau, nhưng Thanh Thanh vẫn kiên quyết đẩy Ninh Hy ra rồi chạy lại, túm lấy bà mối, mãi mới thốt nên lời: “Đại Kiều, Ninh Nhiên về nước rồi. Tháng sau...cũng làm đám cưới.”

Nghe tới đây, mi mắt bà mối giật giật, nhếch môi định nói câu chúc mừng thì nghe có tiếng cười vang: “Hả? Thế cho vợ chồng chúng tôi gửi lời chúc “cùng kết hôn vui vẻ” tới cậu Ninh nhé.”

Hạ Hà Tịch cố ý nhấn mạnh chữ “cùng”, bà mối ngoảnh đầu lại thì thấy anh đang thần nhiên nhìn mình, liú lười giới thiệu: “Đây là...chồng tớ, Hạ Hà Tịch.”

Thanh Thanh nhìn Hạ Hà Tịch một lượt từ trên xuống dưới, lấp bắp: “Quần áo của chồng cậu, rất khác thường.”

Tô Tiểu Mộc bật cười, đang định khom người xuống thì bị ánh mắt của Hạ Hà Tịch quét qua nên dừng lại, không dám cười tiếp, khách sao nói: “Xấu hổ quá.”

Nhưng Hạ Hà Tịch thản nhiên bật cười, hồ hững nói: “Ai cũng nói nhìn trang phục của một người đàn ông là có thể biết vợ anh ta tháo vát cỡ nào. Ừm...cô cậu hiểu rồi đấy.”

Bà mối: “...” Hạ Hà Tịch, anh ác thật đấy!

Nhưng chuyện tiếp theo rất thuận lợi như nước chảy thành sông. Điền vào: “Đơn xin đăng kí kết hôn”, kí tên, điểm chỉ, nộp tiền, nhận giấy chứng nhận, kết thúc! Hay cách nói lãng mạn thì, một tờ giấy mỏng manh, mấy cái dấu tay như thế mà đã buộc hai người đã từng “chẳng là gì của nhau” lại, mà buộc một lần là buộc cả đời luôn.

Còn theo cách nói của bà mối thì lại là: “Mẹ ơi, kết hôn rẻ quá, chỉ có chín tệ!”

Nhân viên làm thủ tục đăng kí kết hôn cho hai người nghe vậy thì phì cười: “Ít hay nhiều tiền thì cũng chỉ là hình thức thôi. Chúc mừng cô cậu.”

Mắt Hạ Hà Tịch sáng lên, rút bao tiền mừng đã chuẩn bị trước trong túi áo đưa cho nhân viên, nói: “Cảm ơn”. Dù giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt, nhưng Tô Tiểu Mộc nhận ra...sự vui sướng vô ngần toát ra từ hai chữ ấy.

Ra khỏi cục dân chính, bà mối hỏi: “Anh chuẩn bị tiền mừng lúc nào thế?”

Hạ Hà Tịch cong mắt, lảng tránh: “Mấy chuyện nhỏ nhặt này vợ không cần quan tâm, cứ ngoan ngoãn làm cô dâu là được rồi.”

Bà mối bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn thì hơi lúng túng, mặt đỏ tới nỗi phải nhìn xuống đất, mũi chân di di vẽ thành vòng tròn nhưng trái tim thì cứ đập thình thịch không ngừng. Cô nghĩ, đúng là chứng sợ hãi trước hôn nhân đã hết rồi, chỉ đơn giản như thế đã khiến mình từ một người độc thân thành phụ nữ có chồng, nên khó tránh khỏi cảm giác thấy hơi khó chịu.

Hạ Hà Tịch nói: “Em còn gì muốn hỏi không?”

Tô Tiểu Mộc ngẩng đầu lên suy nghĩ một lát, nụ cười đã tràn trên khóe mắt: “Sau này em phải gọi anh thế nào đây, anh Hạ?”

Hạ Hà Tịch sững người một lát rồi bật cười với bà mối. Tại cửa cục dân chính, ánh nắng nghiêng mình xuyên qua tán cây, chiếu lên chiếc áo sơ mi trắng của Hạ Hà Tịch, để lại bóng nắng loang lổ. Hạ Hà Tịch nắm tay bà mối, nghiêm túc nói: “Cô Hạ, chào em!”

Tô Tiểu Mộc nở nụ cười ngọt ngào, đáp lại: “Anh Hạ, chào anh!”

Hai câu trước sau, cũng là “anh Hạ”, nhưng lại khác nhau một trời một vực. “Anh Hạ” đằng trước chỉ là một kẻ độc thân cô đơn, còn “anh Hạ” kia từ nay về sau phải chịu trách nhiệm cho một đời hạnh phúc, vui vẻ của cô Hạ rồi!

28. Chương 33 - 34

Chương 33: Thì quá khứ, thì hiện tại, thì tương lai

Nhận giấy chứng nhận kết hôn xong, Tô Tiểu Mộc hài lòng nghĩ rằng có thể về nhà thoải mái ngủ tiếp thì bị Hạ Hà Tịch kéo thẳng về kí túc xá của công ty cô, bắt phải sắp xếp hành lý, ngay lập tức dọn về nhà con

cáo họ Hạ. Trước đây, Hạ Hà Tịch chưa từng ghé qua phòng cô. Xe vừa mới dừng trước cổng kí túc xá, đôi vợ chồng mới kết hôn được một tiếng bảy phút đã nổ ra cuộc cãi vã đầu tiên.

Cô Hạ sống chết không chịu để anh chồng tham quan phòng mình.

Trước cửa phòng, bà mới trợn mắt, cắn răng nói: “Không có chìa khóa.”

Hạ Hà Tịch khoanh tay trước ngực, nhếch môi: “Không có chìa khóa hay không mang chìa khóa?” Về trước là nguyên nhân khách quan, về sau lại là nguyên nhân chủ quan.

Tô Tiểu Mộc đảo mắt, giả trò: “Anh quan tâm em không mang chìa khóa hay không có chìa khóa làm gì chứ? Dù sao hôm nay anh cũng không vào được. Hành lý dọn lúc nào chả được, ngày mai anh đi làm thì em sẽ về đây dọn dẹp.”

Hạ Hà Tịch nheo đôi mắt cáo, hờ hững ừ một tiếng: “Sao phải đợi tới khi anh đi làm mới về đây dọn dẹp?” Rồi xoa cằm, nói tiếp: “Em càng sợ anh tham quan cái ổ của em thì anh càng có hứng thú, làm sao đây?”

Bà mới nghẹn họng, chống nạnh, xằng giọng: “Anh có hứng thú cũng chẳng sao, dù sao thì em cũng không mở. Ha ha!” Vừa nói xong, Tô Tiểu Mộc đã bị móng vuốt của con cáo họ Hạ tập kích. Bà mới vô cùng sợ nhột, thấy eo nhột một cái liền bật cười khanh khách.

“Hạ Hà Tịch, anh làm gì đấy? Thả em ra! Ha ha ha...”

Con cáo họ Hạ không ngừng tay, tiếp tục mò mẫm vào túi áo của bà mới, chỉ lát sau đã móc ra một chùm chìa khóa. Anh giơ chùm chìa khóa lên cao, lắc lắc: “Em ngoan ngoãn tự mở cửa, hay để anh thử từng chìa, từng chìa đây?”

Tô Tiểu Mộc vẫn cười đến chảy nước mắt, cắn răng nói: “Hạ Hà Tịch, anh đừng hối hận!”

Anh cười: “Từ trước tới nay anh chưa bao giờ hối hận.”

Chỉ một lát sau, Hạ Hà Tịch nhìn thấy quang cảnh bên trong cánh cửa, đột nhiên muốn tát cho mình hai phát. Lừa lừa dưới chân mấy cái, cuối cùng Hạ Hà Tịch đã tìm được nơi để đặt chân. Chỉ thấy trong căn phòng bé tí tẹo, sofa, giường, tủ để ti vi, bàn trà, cái nào cũng bị chất đồng ừ ừ...

Quần áo, váy vóc chỗ nào cũng thấy, giày cao gót rơi mỗi góc một chiếc. Trên tủ để tivi còn có cuốn tiểu thuyết đang mở. Trên bàn trà có lon Coca đã uống quá nửa và cả huyện vụn khoai tây chiên. Im lặng một lát, Hạ Hà Tịch đưa tay đỡ trán, mãi không thốt nên lời.

Bà mới lại rất tự đắc, khéo léo tránh các loại bom ngầm trên mặt đất, từ từ lượn tới trước mặt anh, ngang bướng nói: “Đây là anh ép em đấy nhé! Em cũng định để lại chút kỉ niệm đẹp cho chồng mới cưới.” Nói rồi, cô lại học theo bộ dạng của đám lưu manh vô lại, khoác tay lên vai anh, nhướn mày nói: “Ôi trời ơi, chồng à, anh cũng bình luận tâm trạng hiện thời chút xem nào.”

Hạ Hà Tịch chớp mắt, cười tươi: “Không biết giờ quay lại làm thủ tục ly hôn còn kịp không nhỉ?”

“Muộn rồi, bản cô nương không đồng ý. Bây giờ anh thu dọn hành lý cho em đi.”

“...”

Thế là, cặp vợ chồng mới cưới mất cả buổi chiều đau khổ mà vui sướng để thu dọn hành lý.

Ăn cơm tối ở ngoài xong quay về đã gần mười giờ. Tô Tiểu Mộc thu dọn hành lý hơn nửa ngày, eo nhức lưng đau, tắm rửa xong thì thần nhiên nằm đơ trên giường. Cô cảm thấy, chuyện xảy ra mấy ngày nay thật sự là quá đột ngột. Cuộc sống vốn đang chậm chậm đột nhiên như bị nhấn nút tua nhanh. Yêu đương, gặp người lớn trong nhà, làm chuyện gì gì đó, kết hôn..., tất cả những chuyện chưa từng ngờ tới chỉ cần nói diễn ra là diễn ra thật chẳng để mình bình tâm gì hết.

Thế nên, giờ cô rất muốn ngủ, ngủ một giấc thật ngon, bình ổn tâm trạng một chút rồi mới có sức đối phó với các loại ngạc nhiên, thắc mắc của đám đồng nghiệp, bạn bè. Nhưng trong lúc bà mới đang mơ mơ màng màng một bàn tay mò mẫm tiến vào, xé rách giấc mộng của cô trong nháy mắt.

Mi mắt bà mới giật giật, không cần nghĩ ngợi gạt bàn tay kia ra. Bàn tay háo sắc không phục, vẫn tiếp tục sờ soạng, trên cổ bà mới cũng truyền tới hơi thở nóng hừng hực.

“Nhóc...” Có tiếng muỗi vo ve bên tai.

“Nhóc, ngủ rồi hả?” Không những kêu vo ve, mà con muỗi này còn có cả đầu lưỡi, vừa kêu vừa liếm lên môi cô. Bây giờ cả muỗi cũng háo sắc!

“Nhóc, nằm dịch sang đây, đừng để rơi xuống...”

“!!!” Bà mới không thể nhịn nổi, mở choàng mắt ra đá cho “con muỗi” một cái. Tiếc là con muỗi này tay chân lanh lẹ, tóm được cổ chân bà mới.

Bà mới muốn ngủ mà lại bị gọi dậy, lửa giận bốc lên ngàn ngút, cái chân còn có thể hoạt động cũng đánh tiếng chào hỏi người tên kia: “Hạ Hà Tịch, anh có để cho người ta ngủ không hả?”

Dưới ánh đèn ngủ màu vàng nhạt, Hạ Hà Tịch chớp mắt, ra vẻ ngây thơ, nói: “Làm em tỉnh ngủ rồi à? Xin lỗi nhé!” Nói thì như thế nhưng trong giọng anh chẳng hề có ý xin lỗi gì, đôi mắt đó rõ ràng muốn nói: “Em tự tỉnh đấy nhé!”

Tô Tiểu Mộc muốn xoay người nhưng phát hiện chân mình vẫn bị người ta giữ chặt, lại càng bực bội hơn: “Thả tay ra, em muốn ngủ thật.”

Hạ Hà Tịch nghe thế thì ngoan ngoãn thả tay, chỉ là thả một cách rất có kỹ thuật, anh vừa đổi tư thế vừa “thả” chân bà mới lên eo mình. Thế là, trong phút chốc, bà mới lại ở trong tư thế rất xấu hổ là cười lên người nào đó.

“Anh...” Tô Tiểu Mộc còn chưa dứt câu thì gương mặt đã đỏ bừng. lúc này Hạ Hà Tịch đã đã nắm hờ lấy thắt lưng của vợ đẩy cô xuống thấp hơn, kéo nụ hôn thêm quần quýt, nói: “Đêm động phòng hoa chúc, nếu để cô Hạ ngủ như thế thì chẳng phải anh quá tắc trách sao?”

Bà mới lườm một cái, nhưng giọng đã mềm đi: “Đừng mà, đừng mà, em mệt thật đấy. Hơn nữa... hơn nữa...” Hơn nữa chỗ bị thương hai hôm trước còn chưa lành hẳn, câu này làm sao cô nói ra miệng được chứ? Ngay khi đầu lưỡi lú lại, cả người đã bị Hạ Hà Tịch đè lên. Bởi tư thế quá thân mật, bà mới nhanh chóng cảm nhận được thứ nóng bỏng ở bụng dưới của kẻ nào đó... Anh cười, trong giọng cười toàn ý trêu chọc: “Hơn nữa cái gì?”

Nói rồi, đôi môi ẩm ướt đã dán lên chiếc cổ mẫn cảm nhất của cô, bàn tay gian xảo cũng chui vào áo lằn nữa. Tô Tiểu Mộc khẽ rên rỉ, nhắm mắt chuẩn bị buông xuôi thì chuông điện thoại của Hạ Hà Tịch vang lên.

“Điện thoại!”

Hạ Hà Tịch ngừng lại, liếc nhìn bà mới một cái, với tay qua cô lấy di động. Tiểu Mộc nghĩ rằng anh sắp nhận điện thoại thì một tiếng rắc vang lên, chiếc điện thoại bị ném xuống đất, văng cả pin ra. =.=

Bà mới: “Tổng giám đốc Hạ, tuy lúc này bị người ta quấy rối là... rất đáng ghét, nhưng anh không nên trút giận lên nó chứ, nó vô tội mà.”

Hạ Hà Tịch cười thâm, thừa lúc Tô Tiểu Mộc không chú ý, tiếp tục cởi cúc áo của cô, nghiêm chỉnh nói: “Không sao, thực ra anh đã muốn đổi di động từ lâu rồi. Ừm... mua một cái như của em... di động tình nhân.”

Bà mới nghe thế thì nghĩ một lát, bắt đầu chủ động giúp Hạ Hà Tịch cởi quần áo. Hành động này khiến Hạ Hà Tịch rất ngạc nhiên, cô vợ nhỏ của anh nhiệt tình như thế từ lúc nào vậy? Tay anh hơi run, mắt nhìn bà mới chằm chằm, cảm thấy nửa thì rơi xuống gối: “Sao... đột nhiên chủ động thế?”

Bà mới cười gian xảo: “Em đang nghĩ, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.”

“???” Hạ Hà Tịch hoang mang: “Phiền phụ nhân nói tiếng Trung ạ.”

Tô Tiểu Mộc cởi áo của Hạ Hà Tịch ra, rất hả hê, đáp: “Nếu muốn mua di động tình nhân, em đã tính giá cả rồi, cứ đập vỡ cục gạch của em đi, đổi sang hiệu của anh thì có hơi hơn một chút.”

“...” Lần này cảm của Hạ Hà Tịch rơi xuống gối thật. Cô Hạ, em định lấy thân trả nợ đấy à?

_____Tôi là đường phân cách lấy thân trả nợ_____

Sau khi thực hiện nghĩa vụ xong, cô Hạ không thể chống đỡ thêm được nữa mà ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ màng màng, cô thấy mình được ai đó ôm vào phòng tắm lau rửa sơ qua. Khó khăn lắm đôi vợ chồng trẻ mới cùng đi ngủ thì chuông cửa lại kêu vang. Lần này, dù tính Hạ Hà Tịch có tốt đi chăng nữa cũng thấy bực mình.

Bà mới trở mình, đưa mắt nhìn đồng hồ ở đầu giường, kim phút, kim giờ vừa chỉ đúng số ba. Đêm hôm khuya khoắt, giờ này còn ai tới tìm Hạ Hà Tịch chứ? Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mộc không nén nổi tò mò bèn khoác thêm áo ngủ, xuống giường. Cùng lúc đó, Hạ Hà Tịch đã đi đến chiếc điện thoại ở gần cửa.

Khi Tô Tiểu Mộc ra đến phòng khách thì thấy Hạ Hà Tịch đang gằm khế qua điện thoại: “Giờ này cô tới làm gì hả?”

Bà mới đứng ở xa, tầm nhìn lại bị che quá nửa, không thấy rõ hình ảnh, nhưng cô vẫn lơ mơ nghe được giọng nói nũng nịu từ đầu bên kia, một giọng nữ xen lẫn tiếng cười khúc khích đang nói gì đó qua điện thoại.

Cô nén giận, hỏi: “Ai đấy?”

Hạ Hà Tịch nghe thấy giọng của bà mới thì giật mình, lát sau mới ngoảnh lại nhìn cô, vẻ mặt lúng túng. Bà mới sải bước, đi thẳng tới trước mặt anh nhấn nút mở cửa. Bà mới nhìn vào mắt Hạ Hà Tịch, rồi vênh vang đặt mông xuống ghế sofa, cười giận dữ: “Em muốn xem thử, đêm tân hôn mà ai nóng lòng nóng ruột tới chúc phúc cho chúng ta.”

Hạ Hà Tịch ho khan, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Hai vợ chồng nghe thấy tiếng cười khúc khích vang lên ngoài cửa, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng:

“Sum!”

Hạ Hà Tịch ngoảnh lại, còn chưa kịp phản ứng thì một cô gái đẹp đã nhào vào trong lòng. Người đẹp dụi dụi vào lồng ngực anh một hồi, rồi mới ngẩng lên, nói: “Anh yêu, em nhớ anh lắm!” Nói xong cô mới phát hiện sắc mặt “anh yêu nhà mình” không được tốt lắm, bầu không khí trong phòng cũng không được trong lành. Bất giác liếc mắt nhìn sang bên, một cô gái ngồi trên ghế sofa đang nhìn chòng chọc vào mình.

Khựng lại một lát, người đẹp mới tỉnh lại, chăm chú nhìn bà mới, rồi lại nhìn Hạ Hà Tịch, bật cười thành tiếng: “Thì hiện tại à?”

Tô Tiểu Mộc: “...”

Bà mới không trả lời, nhưng chẳng ảnh hưởng tâm trạng phơi phơi của vị khách không mời mà tới kia. Đôi mắt cô ta cong lên, giơ tay ra thân thiện nói: “Chào cô, thì hiện tại, tôi là thì quá khứ.”

Hạ Hà Tịch nghe vậy chẳng biết xử lý ra sao, chỉ biết đỡ trán, nhắm mắt im lặng. Bên này bà mới lại nở ra một nụ cười quyến rũ, từ từ đứng dậy, ánh mắt dữ dằn, gằn từng chữ: “Chị chỉ nói đúng một nửa thôi, chị gái ạ! Tôi không chỉ là thì hiện tại, mà còn là thì tương lai nữa...”

Chương 34: Hố cái trần nhà

“Chị chỉ nói đúng một nửa thôi, chị gái ạ! Tôi không chỉ là thì hiện tại, mà còn là thì tương lai nữa...” Bà mới nói xong, cả phòng toàn gió lạnh.

Đồng chí vợ cũ nghe vậy thì cái miệng nhỏ nhắn như hoa anh đào khê mở ra, hai hàng lông mày xinh đẹp muốn uốn cong mà không cong được, đôi mắt sáng chớp chớp, vẻ mặt không biết là kinh ngạc hay là gì khác?

Bà mới đứng trước ghế sofa, khoanh tay nhìn cô vợ cũ, khí thế cũng không hề thua kém. Nhưng... không thể không thừa nhận, đồng chí vợ cũ này rất xinh đẹp. Dáng người mảnh mai, sống mũi cao, thẳng, đôi mắt xanh nhạt, mái tóc uốn lộn dài tới thắt lưng... Dù chỉ mặc áo khoác gió và đi giày da kiểu đơn giản, nhưng càng làm tôn lên dáng người cao ráo và làn da trắng ngà của chị ta.

Đáng hận nhất là, lúc này chị ta và Hạ Hà Tịch đang đứng cạnh nhau, tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ biết bao, như một đôi tình nhân bước ra từ trong tranh. Thấy vậy, bà mới thầm đưa tay đỡ trán. Vợ cũ cái gì chứ, đúng là rất hợp với định luật cái gì cũng có trong tiểu thuyết ngôn tình, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, còn có một gia đình rất hiển hách và...bệnh công chúa đáng ghét đúng không?

Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mộc im lặng một lát, đang định mở miệng nói tiếp để củng cố khí thế thì đột nhiên nghe thấy tiếng thở dài của Hạ Hà Tịch, giọng nói lạnh lùng đáng sợ: “Nhìn đủ chưa hả?” Vừa nói xong thì cả bà mối và đồng chí vợ cũ như bừng tỉnh. Ừm...Hóa ra trên sân khấu còn có nam chính nữa.

Bà mối đảo mắt nhìn sắc mặt âm u của Hạ Hà Tịch, đôi mắt lấp lánh không biết đang ẩn chứa điều gì. Anh hạ giọng nói tiếp: “Cô đã gặp người ta rồi, giờ có thể đi được chưa?”

Hạ Hà Tịch nói xong chẳng đợi đối phương trả lời đã túm lấy kéo ra ngoài cửa. Đồng chí vợ cũ thấy vậy bèn giơ hai tay lên hô to: “Stop!Stop!” Trong lúc hai người co kéo, chân cô ta vấp phải thứ gì đó, loạng choạng suýt nữa thì nhào vào lòng Hạ Hà Tịch. Hạ Hà Tịch tiện tay ném cô ta lên sofa, cúi đầu nhìn mới phát hiện cạnh chân cô vợ cũ còn có một va li hành lí đặt chĩnh tề.

“Jamie, rốt cuộc là cô muốn làm gì hả?” Hạ Hà Tịch nhìn người đang vùi trên sofa, nắm tay siết chặt. Tới đây đúng đêm tân hôn, là lời chúc của Jamie dành cho anh sao?

Nhưng Jamie vẫn cười haha, không hề bận tâm, chớp đôi mắt sáng, lè lưỡi nói: “Chồng cũ à, em nghe nói anh kết hôn nên vượt ngàn dặm xa xôi tới chúc mừng anh này. Vốn định cho anh surprise, nhưng mới này gọi điện thoại cho anh thì chẳng ai bắt máy, so...”

Người đẹp nhún vai, tỏ vẻ vô tội: “Em đành tới thẳng đây thôi. Ôi. giờ đã muộn thế này rồi, hai vợ chồng anh không thể vứt em ra ngoài được, em mà gặp chuyện gì thì hai người có chịu được không?”

Hạ Hà Tịch nghiêng răng: “Ý cô là gì?”

Jamie đảo mắt gian xảo, cẩn thận nói: “Tối này em muốn ngủ ở đây.”

“Được!” Jamie vừa nói xong, bà mối đã lạnh lùng vỗ tay tán thành, rồi xoay người vào phòng ngủ.

“Nhóc...” Hạ Hà Tịch thấy vậy thì vội càng đuổi theo, nhưng chỉ được vài bước lại lui ra. Jamie nghiêng đầu nhìn thì thấy đằng sau Hạ Hà Tịch, bà mối đang ôm gối, lạnh lùng đi ra. Chỉ tiết sau đó, không cần đoán cũng biết, nhất định là “thì hiện tại” không chịu nổi sự xuất hiện của mình, không chịu ngủ chung với Hạ Hà Tịch? Để anh ấy đêm nay ngủ ở phòng làm việc?

Oa...Tuy khác với kết quả là cô vợ mới cưới tức tới nỗi xông ra khỏi nhà mình dự đoán một chút, nhưng cũng không tồi đâu...Jamie đang sung sướng tưởng tượng những chuyện sẽ diễn ra sau đó, sự thật lại là...

Bà mối ôm chần gối thả một đồng lên sofa, chỉ vào đồng chí vợ cũ, nói: “Được rồi, muốn ngủ nhờ à? Đêm nay cho chị mượn cái sofa này.”

Jamie ngạc nhiên: “What? Tôi ngủ ở sofa?” Tại sao nội dung vở kịch lại như thế?

Bà mối thấy bộ dạng vô cùng kinh ngạc của vợ cũ, tâm trạng vô cùng vui vẻ, lắc đầu: “Đương nhiên rồi. À, đúng rồi. Quên không nhắc chị, sofa này chúng tôi mới mua, chị nhớ lúc ngủ đừng dùng sức quá đấy. Làm hư là chị phải đền đấy. Còn nữa, trời càng ngày càng lạnh, nhưng trong nhà chỉ có chăn mỏng dùng mùa hè thôi, nếu chị thấy lạnh thì...nhớ ôm chặt lấy mình nhé!”

Jamie há hốc miệng, cảm rơi thẳng xuống đất: “Ok, dù muốn ở nhờ thật, tôi có thể ngủ ở phòng dành cho khách chứ? Trong phòng chắc chắn có...” Jamie vừa nói vừa nhìn xem có bao nhiêu phòng dành cho khách. Ai ngờ bà chủ lại vô cùng dững dĩnh, đứng chắn ngay trước mặt Jamie, chống nạnh, lạnh lùng nói: “Đúng là phòng dành cho khách thật đấy, cũng đúng là có giường trống thật đấy, nhưng xin lỗi nhé, phòng dành cho khách cấm không cho người ngoài vào, đặc biệt là vợ - cũ!” Bà mối nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, mạnh mẽ tới nỗi đồng chí vợ cũ khoa chân múa tay, há miệng mấy lần mà không nói nên lời.

Tô Tiểu Mộc thấy vậy bèn nheo mắt cười duyên, mời: “Sofa hay khách sạn, tự chị chọn nhé.”

“...” Còn có thể chọn sao? Jamie khóc không ra nước mắt, âm ức nhìn cái chần, cuối cùng thì cũng biết sự lợi hại của “thì hiện tại”. Hóa ra, Sum không cười một cô vợ hiền, mà là...tìm một con cọp cái tới giữ nhà.

Tôi là linh thú giữ nhà

Kết quả không cần nói cũng biết, đồng chí vợ cũ bị đánh bại được Hạ Hà Tịch đưa tới khách sạn. Bà mối thì sao? Đương nhiên là ở lại trấn giữ trận địa.

Giải quyết được Jamie, trên đường về nhà, Hạ Hà Tịch dẫn đo, không biết nên giải thích với vợ nhỏ của mình thế nào? Nhưng khi về đến nhà, Tô Tiểu Mộc đã ngủ mất rồi. Hạ Hà Tịch thở dài, nhắm mắt thăm nhủ: “Thôi kệ, cứ ngủ đã, sáng mai sẽ giải thích với cô ấy.”

Nhưng hôm sau, sự tình lại phát triển theo chiều hướng không thể kiểm soát nổi. Sáng sớm bà mới đã tỉnh dậy, làm tròn trách nhiệm của người vợ hiền, chuẩn bị bữa sáng, áo sơ mi của Hạ Hà Tịch được là phẳng phiu. Đôi vợ chồng trẻ cùng ăn bữa sáng một cách yên bình, cùng đi làm một cách yên bình...Tối khi Hạ Hà Tịch đưa cô tới công ty, thì không nhận nổi nữa.

Thấy bà mới sắp xuống xe, Hạ Hà Tịch kéo cô lại, hỏi: “Em không có gì muốn nói sao?”

Bà mới chớp mắt: “Hả?”

Hạ Hà Tịch cười khổ, cô Hạ nhà anh là cao thủ số một trên phương diện giả ngốc. Thế nhưng, anh không muốn mới kết hôn mà đôi bên đã giận dỗi, xa cách chỉ vì những chuyện không đáng như thế. Hạ Hà Tịch nói: “Nhóc, Jamie đúng là vợ cũ của anh, sau khi bọn anh chia tay thì thỉnh thoảng cũng có liên lạc. Thứ Sáu tuần trước, cô ấy gọi điện cho anh. Anh kể chuyện chúng ta kết hôn cho cô ấy nghe, nhưng anh không ngờ cô ấy lại bay từ Đức qua đây để gặp em...” Còn chọn đúng ngày đặc biệt như thế, anh tin rằng chẳng có ai vui vẻ khi đem tân hôn thấy vợ cũ của chồng tới ngủ nhờ. Thế nên giờ bà mới tỏ vẻ bình thường thế này càng khiến anh đau lòng.

Im lặng một hồi, Tô Tiểu Mộc mới nói: “Ừm..., thế nên, lúc chị ta gọi điện cho anh, anh thẳng tay quăng điện thoại đi chứ gì?”

Hạ Hà Tịch mím môi không đáp.

Tô Tiểu Mộc méo miệng: “Em đã nói mà, không biết điện thoại của ai mà làm anh giận ghê thế...”, còn chưa nói xong, bà mới đã ngẩng lên, mắt sáng lấp lánh, đột nhiên cao giọng nói như chẳng có chuyện gì: “Ôi trời! Em sắp muộn rồi! Không nói với anh nữa...” Nói xong, bà mới mở cửa xe quay đầu định đi, nhưng lại bị Hạ Hà Tịch kéo trở lại.

Hạ Hà Tịch xiết chặt cánh tay cô, khiến cô bị đau.

Chân mày bà mới càng lúc càng cau lại, nhưng Hạ Hà Tịch vẫn không hề có ý định thả ra, không khí căng thẳng tràn ngập trong chiếc xe nhỏ hẹp. Mãi sau, bà mới mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng của mình: “Hạ Hà Tịch, thả tay ra!”

Hạ Hà Tịch không buông, mà vươn tay khóa cửa xe lại. Bàn tay đang giữ lấy cô hơi thả lỏng để vẫn giữ được cô mà không làm cô đau. Hạ Hà Tịch hít một hơi thật sâu, cố gắng nói nhẹ nhàng: “Nhóc, chúng ta phải nói chuyện, nói chuyện anh và Jamie...”

“Em không muốn nghe.” Không để Hạ Hà Tịch nói xong, bà mới đã ngắt lời anh. Ngưng lại mấy giây, bà mới mới nhìn vào mặt Hạ Hà Tịch run rẩy nói: “Trước khi kết hôn em đã nói rồi, em không muốn biết chuyện trước đây của anh, giờ cũng thế.”

Hạ Hà Tịch nghe vậy thì buông tay, thả bà mới ra, sắc mặt cũng dần bình tĩnh trở lại: “Tại sao không muốn biết? Vì em không quan tâm sao?”

“Ý anh là gì?”

Ý gì sao? Đây không phải là câu anh nên hỏi cô à? Về thất vọng nhuộm lên đôi mắt Hạ Hà Tịch. Anh hít sâu, cố ép mình bình tĩnh lại, nhắm mắt, giọng khàn khàn nói: “Vợ cũ của chồng đột nhiên xuất hiện, không có vợ bình thường nào có phản ứng như em cả.”

Bà mới buồn cười: “Thế anh mong em thế nào? Giống như những người phụ nữ khác ghen tuông? Khóc lóc? Làm loạn? Đòi thất cố?” Nói tới đây, bà mới cũng dần bức bối, nhìn Hạ Hà Tịch như nhìn quái vật. Anh là cái gì chứ? Vợ cũ tới nhà khiêu khích, mình rộng lượng bao dung là sai? Anh giận dỗi à?

Bà mới lú lười: “Hạ Hà Tịch, rốt cuộc là ai đang cố tình gây sự, ai đang chơi trò giận dỗi vớ vẩn?”

Trong phút chốc, Hạ Hà Tịch siết chặt tay lái, mặt mày đến cùng cực.

Là em không gây sự, không chơi trò giận dỗi vớ vẩn, anh mới khó chịu đó, nhóc, em có hiểu không? Em cứ bình tĩnh, cứ đứng đưng như thế, như nhắc nhở anh, từ trước tới nay em không hề quan tâm tới anh. Chỉ là khi em gặp đúng thời điểm, đúng tâm trạng, đúng lúc em muốn tìm một người ở bên cạnh, nên em mới chọn anh, đúng không?

Trước đây, anh vẫn có thể tự an ủi mình, bà mới không hỏi chuyện trước kia là vì không muốn những thứ “đã từng” đảo lộn cuộc sống hiện tại. Nhưng giờ, Jamie đứng sờ sờ ở đây, thậm chí còn xuất hiện vào đêm tân hôn của hai người, thế mà bà mới cũng có thể coi như không biết. Anh nên nghĩ thế nào đây?

Hạ Hà Tịch gật đầu, thấp giọng nói: “Anh chỉ hỏi em một câu, có phải em đã biết chuyện Ninh Nhiên về nước, nên mới kết hôn với anh không?”

Tô Tiểu Mộc gật mình, khoe miệng đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười: “Em sắp muộn tới nơi rồi, mở cửa!”

Hạ Hà Tịch không nói gì, chỉ hờ hững nhìn cô. Nhưng bà mới bị ánh mắt đó kích động, gần như hét lên: “Em bảo anh mở cửa ra!”

“Anh đoán đúng rồi phải không? Dù có gặp bạn em ở cục dân chính hay không, em cũng biết tin cậu ta về nước tổ chức đám cưới từ lâu rồi đúng không...?” Cũng phải, bọn họ quen nhau lâu như thế, bạn bè chung đâu chỉ có một hai người? Có phải vậy không... Hạ Hà Tịch cau mày, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tô Tiểu Mộc không chờ Hạ Hà Tịch nói xong đã tự mở cửa xe, bước xuống. Mới đi được hai bước thì quay lại, cúi người ép sát vào cửa kính xe, gần từng chữ: “Nếu anh nghĩ như thế, em thấy hôm nay em không cần dọn hành lý sang nhà anh nữa. Anh có thể nhân cơ hội này mà gặp gỡ Jamie.”

29. Chương 35 - 36

Chương 35: Ngày thứ Sáu thần độc

Hết giờ làm việc, Tô Tiểu Mộc không quay về nhà Hạ Hà Tịch mà thần nhiên quay về kí túc xá dành cho nhân viên như trước đây. Cô phát cáu phá tung hết túi đồ đạc hai người đã vất vả thu dọn hồi cuối tuần, ném trả vật nào về chỗ nấy. Cuộc chiến tranh lạnh sau khi kết hôn này là điều cả hai chưa từng ngờ tới. Mà chuyện khiến bà mới càng chán nản chính là, có lẽ cô... có thai rồi.

Thứ Tư, công ty tổ chức hội thao mùa đông thường niên, bà mới chịu trách nhiệm giám sát dụng cụ, chạy lên chạy xuống, thu dọn tất cả các dụng cụ cần dùng cho hội thao lần này. Cũng không biết vì quá mệt hay vận động quá sức, bà mới đang ôm vợt cầu lông từ trong nhà kho đi ra bỗng thấy trước mắt tối sầm, âm thanh khô khốc của những cây vợt cầu lông rơi xuống đất vang lên. Lúc biết chuyện gì đang xảy ra thì người đã nằm trên mặt đất, tay chân xây xát, đau tới thấu xương.

Chị Thạch làm cùng phòng chạy tới cạnh Tiểu Mộc, hoảng hốt kêu lên: “Tiểu Mộc, Tiểu Mộc, em sao thế?”

Bà mới lắc cái đầu nặng trĩu, thều thào đáp: “Không sao ạ, chắc trời nóng quá, nên em hơi choáng.”

Một đồng nghiệp nam đứng cạnh thì bình tĩnh hơn, đỡ Tiểu Mộc dậy, nói: “Đỡ cô ấy sang bên kia ngồi trước đây.”

Uống mấy ngụm nước sôi chị Thạch rót cho, bà mới cảm thấy đỡ hơn nhiều. Chị Thạch thấy vậy thì thở phào, cười trách: “Em phải tự chăm sóc tốt cho bản thân chứ, mới này dọa chị sợ chết đi được. May mà em không có bạn trai, không thì chị lại nghĩ rằng em có thai nữa...”

Câu nói như đánh thức người đang trong giấc mộng. Một câu nói vu vơ của chị Thạch lại khiến cho bà mới nhớ ra, mấy lần mình làm chuyện đó với Hạ Hà Tịch... chẳng lần nào anh có biện pháp phòng tránh cả. Bà mới thừa lúc đồng nghiệp không để ý, lặng lẽ nhìn di động, vừa tính một cái thì thấy lạnh cả sống lưng.

Tính đi tính lại ba lần, nhất định, chắc chắn và quả quyết rằng mình không tính nhầm, Tô Tiểu Mộc ngồi trên chiếc ghế gỗ ở sân vận động, chỉ thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trên sân, hội thao mùa đông vẫn đang tiếp tục, hai đội của phòng hành chính đang chơi kéo co, những đồng nghiệp không tham gia thì nhiệt tình cổ vũ, không khí vô cùng náo nhiệt và ồn ã. Nhưng bà mỗi lại cảm thấy tất cả những điều ấy cách mình rất xa, giọng nói của đồng nghiệp cũng càng lúc càng khó. Trong đầu cô đột nhiên vang lên câu nói của Hạ Hà Tịch trong đêm tân hôn.

Lúc ấy, bà mỗi hơi bất mãn vì Hạ Hà Tịch không có biện pháp phòng tránh. Cô chán nản hỏi anh, nếu mang thai thì làm sao đây? Ai ngờ tên họ Hạ kia không thêm bận tâm, ôm lấy cô khẽ cười, đôi mắt cô lóe sáng: “Mang thai thì sinh thôi. Nhóc, anh vẫn muốn có một đứa con.”

Anh vẫn muốn có một đứa con...

“Con ơi...” Tô Tiểu Mộc thủ thủ, bất giác đưa tay xoa lên vùng bụng phẳng lì, tự an ủi mình, không sao đâu, không sao đâu, mình chỉ làm chuyện đó với Hạ Hà Tịch có hai lần, chắc không dễ có như thế đâu... Việc cô vợ cũ Jamie của Hạ Hà Tịch đột ngột xuất hiện đã đủ khiến cô rối lên rồi, nếu còn thêm đứa con... cô thật không biết nên đối phó với cuộc hôn nhân này ra sao.

Thế là, bà mỗi tự an ủi sự cố nhỏ nhặt lần này chỉ vì gần đây mình mệt mỏi quá, chẳng liên quan gì tới chuyện có tin vui cả. Nhưng trời không chiều lòng người, chưa được bao lâu, cô bắt đầu buồn nôn, lại cảm thấy chán ăn, ngay cả chị Thạch cũngтреu cô, còn thiếu mỗi thêm ngủ.

Trong tình huống như thế, bà mỗi ngoài việc sợ hãi chỉ còn sợ hãi. Khoảng thời gian thấp thỏm chờ đến tháng mà cảm giác như đợi ngày lên pháp trường. Nếu có em bé thật thì cô nên làm sao đây, có cần... xuống nước gọi điện cho Hạ Hà Tịch trước không?

Tô Tiểu Mộc vô cùng chán nản, nhưng cô vẫn cố chịu đựng tới tận thứ Sáu. Hạ Hà Tịch vẫn không tìm cô, mà ngày thứ Sáu thần độc ngàn năm có một đã giá lâm rồi. (==)

Ngày Mười một tháng Mười một năm 2011, ngày được gọi là “thứ Sáu thần độc” vẫn được đám đàn ông độc thân coi là ngày đáng mong đợi nhất ngoài Tết. Chờ đến Tết vì kỳ nghỉ dài, lại được nhận tiền thưởng cuối năm. Còn mong chờ ngày thần độc ấy... là vì một tháng trước đó, trên mạng “Siêu thị đàn ông” đã đăng một thông báo với nội dung như sau:

Bạn thân mến! Ngày thứ Sáu thần độc tới rồi, bạn vẫn buồn phiền hoang mang không biết phải ăn nói làm sao với bố mẹ?

Bạn thân mến! Ngày thứ Sáu thần độc sắp tới rồi, bạn đang khóc vì phải trải qua ngày này một mình?

Bây giờ, bà mỗi sẽ giải quyết tất cả các vấn đề cho bạn, “Siêu thị đàn ông” mời tất cả các nữ hoàng cùng trải qua một đêm khó quên vào ngày Mười một tháng Mười một năm 2011.

1. Các nữ vương đã từng đăng ký thông tin tại “Siêu thị đàn ông” đều có cơ hội tham gia miễn phí các hoạt động của Party độc thân.

2. Các nữ vương có thể đưa tối đa ba người bạn còn độc thân tới tham gia.

3. Tất cả những “quần gia nam” của “Siêu thị đàn ông” đều được điều động. Ở đây, bạn có thể uống cà phê, ăn bít tết, thậm chí mời các “quần gia nam” ngâm thơ bằng tiếng Anh (chỉ số bị sét đánh khá cao, xin cẩn thận!). Cửa hàng chúng tôi sẽ cung cấp cho bạn những dịch vụ chu đáo nhất.

4. Những nữ vương tham gia Party độc thân hoàn toàn miễn phí, các khoản phí đều do chúng tôi chỉ trả. Tuy nhiên, nếu bạn chọn được “quần gia nam” phù hợp tại “Siêu thị đàn ông” thì hãy nhớ quay lại nộp phí cảm ơn mai mối nha!

5. Ngoài ra, cửa hàng chúng tôi còn cùng cung cấp dịch vụ cho thuê “quần gia nam” trong ngày thần độc, phí thuê là từ hai trăm tệ trở lên. (Qua đêm cần sự đồng ý của quần gia nam, giá cả thương lượng) Có thể đưa đi gặp người lớn, gặp bạn bè, thậm chí đưa đi làm bạn trai cũ tức chết nha.

Đúng thế, nguyên do đám đồng nghiệp nam của bà mỗi bẽ tay rôm rôm, kích động khôn nguôi là thế. Họ chính là đội quân “quần gia nam độc thân” đáng yêu. Mà để nâng cao chất lượng phục vụ, bà mỗi mặt dày lừa gạt đám đàn em của anh cả Tô Khiêm Trình ở cục cảnh sát gia nhập đội quân. Nhưng mặt dày nhất

nhất nhất là, địa điểm do anh ba Tô Nhạc Trình cung cấp, chi phí đồ ăn do đám đồng nghiệp của bà mới góp tiền. Bà mới keo kiệt, ham tiền tay không bắt giặc, chỉ cung cấp phương án và các “nữ hoàng”.

Để khiến Party độc thân náo nhiệt hơn, Tô Tiểu Mộc không những động viên tất cả các chị em còn độc thân đến đây, mà tìm tới cả Thanh Thanh đang dạy ở nhà trẻ. Tính như thế, Party độc thân nhỏ này cũng phải tới bốn mươi người tham gia, khiến bà mới vô cùng hài lòng.

Ngồi trong một góc quán bar, Tô Tiểu Mộc dương dương tự đắc uống nước ép trái cây, đang tính nhắm xem đêm nay bao nhiêu “quần gia nam” có thể bị kéo đi, thì nghe đằng sau vang lên tiếng huýt sáo của Tô Nhạc Trình. Đặt chiếc cốc xuống, bà mới nín thở lắng nghe. Ông anh ba không hề biết cô đang ngồi phía sau, không thì... nhất định sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt trước mặt cô.

Cô nghe tiếng tán tỉnh của Tô Nhạc Trình: “Người đẹp, đi một mình à? Sao không tới đây uống với bọn anh một ly?”

Bà mới nhin cười. Anh này, kiểu bắt chuyện này xưa lắm rồi đấy, nếu con gái nhà người để ý tới anh mới lạ đấy. Quả nhiên mãi lâu sau mà phía sau vẫn không có tiếng cô gái nào. Tô Nhạc Trình không nén nổi nữa, khê cười, hỏi: “Đàn ông ở đây không ai lọt vào mắt em sao?”

Cô gái khê hừ một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng: “Đúng là chẳng có ai lọt vào mắt cả, nhưng không phải đàn ông, mà là phụ nữ.”

Tô Nhạc Trình: “...”

Bà mới không nhin được cười, trong đầu đang tưởng tượng khuôn mặt khó coi của ông anh ba. Cô gái kia lại nói: “Sorry, tôi không có hứng thú với đàn ông.”

Tô Nhạc Trình ho khan, cố gắng vớt vát chút thể diện: “Em xinh đẹp thế mà lại... À, giới tính của em là như thế sao?”

“Không phải, mới đây thôi, sau khi thấy anh tôi mới trở thành les.”

“...”

Bà mới ôm bụng phá lên cười, cách từ chối này đúng là rất tàn nhẫn! Tô Nhạc Trình cũng hiếm khi bị người ta cho vào tròng. Tới khi anh ba đã rời sang chỗ khác, bà mới mới ngoảnh đầu lại xem con gái nhà ai lại gan dạ, dũng cảm, không thềm nể nang “cậu ba phong lưu” nhà cô như thế! Nhưng vừa đưa mắt nhìn một cái, nụ cười trên khuôn mặt trở nên cứng nhắc. Đồng chí vợ cũ Jamie của Hạ Hà Tịch đang chống má, hơi nhoài người lên quầy bar. Vì uống rượu nên đôi mắt màu lam được phủ một lớp nước, trông càng lấp lánh hơn, đôi môi đỏ mềm mại hơi cong lên, chẳng trách ông anh ba giỏi ăn giỏi nói cũng bị chị ta lôi cuốn.

Chỉ là, một ngày đẹp như thế, chị ta không ở bên Hạ Hà Tịch, tới đây làm gì? Bà mới ngẩn người ra, đang do dự nên đối mặt với chị ta ra sao, thì Jamie cầm ly rượu, cười tít mắt đi về phía cô.

Jamie ngồi xuống, bà mới gắng hỏi: “Đồng chí vợ cũ, chị không thấy chị không nên xuất hiện ở đây sao?” Hình như Jamie không nhận ra sự bất mãn của bà mới, cười hì hì, đáp: “Sao không được ở đây, cô tự mời tôi đến đây nhé!” Nói rồi còn lắc lắc người để bà mới nhìn thấy tấm thẻ mình đang đeo, phía trên còn để “Nữ vương 012”.

Vì buổi Party độc thân lần này thiếu thốn kinh phí lẫn hội trường, nên không phải ai bà mới cũng mời. Để tránh tình trạng nhốn nháo, bà mới còn tìm người làm những tấm thẻ mời, đánh số phân biệt ra hai loại “nữ hoàng” và “quần gia nam”, rồi giao tận tay mỗi người.

Tấm thẻ trước ngực Jamie không phải đồ giả, nói thế thì chị ta là khách hàng của mình, nói cách khác, ít nhất hai người đã từng nói chuyện với nhau trên mạng, bà mới còn có thông tin đăng ký của chị ta, nhưng trong đầu cô không có chút ấn tượng nào.

Thấy Tô Tiểu Mộc có vẻ hoang mang, Jamie nháy mắt cười vang, nhắc cho cô nhớ: “Người biết tên tiếng Trung của tôi rất ít, họ của tôi là An Lăng, tên là Ngừ.” Nghe tới đây, bà mới đột nhiên nhớ ra. Đúng là cô đã từng nói chuyện với một cô gái Hoa kiều có nickname là Tiểu Thư An Lăng. Vì họ An Lăng rất đặc biệt, cô ta lại lại là con lai, nên bà mới nhanh chóng nhớ ra cô Tiểu Thư An Lăng nhiệt tình, phóng khoáng

này. Tháng trước, khi “Siêu thị đàn ông” bắt đầu lên kế hoạch tổ chức Party độc thân, cô ta nói tháng này mình cũng về nước thăm họ hàng, thế bên đương nhiên trở thành một trong những vị khách được mời.

Chỉ là bà mỗi không ngờ, An Lăng Ngữ là Jamie, Jamie là An Lăng Ngữ. Một người là vợ cũ của chồng làm người ta phải ghét, một người là “nữ hoàng” đáng yêu. Đáng tiếc, giờ hai người đã hợp thành nhất thể.

Bà mỗi thoáng giật mình, thở dài nói: “Chị An Lăng, tôi không thấy chuyện này trùng hợp gì cả.”

Jamie nháy mắt tinh nghịch, rồi phá lên cười: “Đương nhiên là không trùng hợp rồi.” Nói rồi, đôi mắt đen láy của chị ta sáng lên, thích thú nhìn bà mỗi, nửa hờn nửa cười, nói: “Tôi muốn xem thử, rốt cuộc người con gái mà Sum thích là người như thế nào?”

Mi mắt Tô Tiểu Mộc giật giật, nhìn thẳng vào mắt của chị ta: “Rốt cuộc chị về nước khi nào?”

Theo lời của An Lăng Ngữ, chị ta đã về thành phố C cả tháng nay rồi, khi bà mỗi gửi thiệp mời Party độc thân cho chị ta, địa chỉ cũng là ở thành phố C. Nhưng đêm tân hôn ấy, chị ta lại đường hoàng xách hành lý xông vào nhà của hai người, ra vẻ vô tội nói, tôi vừa mới xuống máy bay, vợ chồng hai người phải cho tôi ở lại. Chẳng lẽ chị ta cố ý sao?

Nghe câu ấy, Jamie lại cười tới run cả người, gật đầu: “Yes, tôi cố ý đấy.” Nói xong, chị ta còn phóng điện cho bà mỗi: “Haiz, tôi không biết Sum đã giải thích cho cô hay chuyện kết hôn của chúng tôi thế nào. Nhưng cô có hứng thú nghe “lời từ một phía” của tôi không?”

Chương 36: Vô quyết dày có móng tay nhọn

Bà mỗi từng có ba cơ hội được nghe chuyện vợ cũ từ chính miệng Hạ Hà Tịch.

Lần thứ nhất là ở núi Hoa Ẩn, trước mộ ông bà, bố mẹ Hạ Hà Tịch, anh đã thành thật nói với cô rằng anh đã từng kết hôn. Lần thứ hai là ở cục dân chính, hai người nhận giấy chứng nhận kết hôn xong đi ra, Hạ Hà Tịch hỏi khéo cô muối biết gì không? Lần thứ ba là đêm tân hôn, sau khi cùng Hạ Hà Tịch lăn lộn trên giường, anh ôm cô định nói rồi lại thôi.

Nhưng cả ba cơ hội, bà mỗi đều bỏ qua. Với những chuyện đã qua ấy, không phải không tò mò, cũng không phải không để tâm, chỉ là bà mỗi sợ một khi đã biết sự thật rồi, những chuyện đó sẽ như một hạt giống thối nát báo rẫy tận đáy lòng mình rồi sinh sôi nảy nở, thậm chí từ từ lớn lên thành một cái cây cao lớn chọc trời, phá vỡ khoảng không an lành của hiện tại.

Cô sợ mình sẽ tưởng tượng tới hình dáng người vợ trước của Hạ Hà Tịch, tưởng tượng hai người họ chung sống với nhau, thậm chí là... thân mật với nhau. Bà mỗi thừa nhận mình đang trốn tránh, nhưng nếu đã gọi là “chuyện cũ” rồi thì việc gì phải để nó ảnh hưởng tới sự hoàn mỹ của hiện tại chứ? Có khi sống mập mờ một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng vào thời điểm này, phải đối mặt với Jamie, Tô Tiểu Mộc lại bị chị ta khơi dậy tình tò mò trước nay chưa từng có, bất giác gật gật đầu. Mối Jamie cong lên, cười tươi tắn: “Ok, nhưng trước khi kể chuyện, cô phải đồng ý trao đổi một điều kiện với tôi, trả lời một câu hỏi của tôi.”

Bà mỗi không từ chối, Jamie uống một hơi cạn ly vang đỏ, từ từ kể lại khoảng thời gian hai người ở Đức.

Như Tô Tiểu Mộc đã đoán, gia cảnh Jamie rất tốt, cô đúng là một thiên kim tiểu thư. Nhờ có bố mà Jamie gặp được Hạ Hà Tịch lần đầu tiên ở một bữa tiệc. Lúc ấy, Hạ Hà Tịch tới Đức chưa được bao lâu, vì tập đoàn Chính Uy có làm ăn qua lại với bố Jamie nên đồng ý tham dự bữa tiệc dành cho người Hoa lần ấy. Chỉ là... lần gặp gỡ ấy cũng không vui vẻ cho lắm.

Lúc đó, Jamie có anh bạn trai người Đức tên Grean, vì cùng học một khóa học ở trường đại học mà hai người quen biết rồi nhanh chóng yêu nhau. Nhưng trải qua giai đoạn mới yêu nhau ngọt ngào, Jamie phát hiện Grean không hoàn mỹ như trong tưởng tượng của cô. Anh chàng này tính tình nóng nảy, gia cảnh phức tạp, chuyện tệ nhất là, anh ta không quản lý nổi chú chim nhỏ của mình.

Trong nửa tháng ngắn ngủi Jamie theo bố về nước thăm họ hàng, anh ta đã lên giường với người khác. Chuyện bắt cá hai tay phổ biến toàn thế giới, lời giải thích của Grean sau khi bị bắt quả tang cũng phổ biến toàn thế giới. Anh ta bảo đảm với Jamie, chỉ nhất thời không giữ mình được, là đối phương quyến rũ anh ta trước, dù cơ thể anh ta có ở bên người khác nhưng trái tim mãi chỉ hướng về cô...

Sau một tuần Jamie không nhận điện thoại, Grean tìm tới nhà cô, cũng chính là ngày nhà Jamie tổ chức bữa tiệc. Khi Hạ Hà Tịch tới vườn sau hóng gió, lại đúng lúc nhìn thấy Grean đang đề lên người Jamie, anh ta mong có thể sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất để kéo trái tim bạn gái quay về.

Bầu không khí lắng lại nửa giây, ngón tay đang cầm ly rượu của Hạ Hà Tịch khẽ siết lại, cúi người ra hiệu xin lỗi xong bèn quay người rời khỏi đó. Nhưng Jamie hét lên một tiếng rồi xông tới trước mặt Hạ Hà Tịch. Trong lúc Hạ Hà Tịch quay đầu lại thì cô đã ôm riết lấy cánh tay anh, tuôn một tràng tiếng Đức với người đàn ông trước mặt mình.

Grean nghe xong thì nổi giận rồi đi mất. Trong phút chốc, vườn hoa rộng lớn chỉ còn Jamie và Hạ Hà Tịch. Khi ấy, ấn tượng của hai người về nhau chỉ dừng lại ở chỗ lúc bố Jamie đón khách đã giới thiệu với mọi người đây là cô công chúa nhỏ của gia đình.

Trong làn gió đêm nhẹ nhàng, Hạ Hà Tịch hắt cằm: “Này cô nói gì với anh ta thế?”

Jamie vén mái tóc xoăn hơi rối của mình, cười duyên: “Cái đó không quan trọng, quan trọng là anh đã giúp tôi tránh được một mối họa lớn, cảm ơn nhé!” Nói xong, Jamie còn tinh nghịch nháy mắt với Hạ Hà Tịch, tiếc là, hình như đồng chí Hạ Hà Tịch không thích kiểu này.

Lắc lắc chất lỏng trong ly rượu, Hạ Hà Tịch thanh nhiên nói: “Trí nhớ của cô An Lăng cũng không tồi, Lúc này, khi bố cô giới thiệu đã cho cô biết tôi tới Đức chưa được bao lâu, tiếng Đức không tốt lắm.”

Jamie liếc mắt, ngơ ngác nhìn Hạ Hà Tịch.

Hạ Hà Tịch dốc cạn ly rượu, nét cười ở khóe môi càng rõ nét: “Thế nên mới này cô nói với anh chàng da trắng kia...” Anh chậm rãi mở miệng, cố ý kéo dài từng chữ đã được dịch lại: “Anh đúng là đồ vô dụng, kém cỏi. Tôi tìm đại cũng được một người đàn ông mà kỹ thuật trên giường mạnh hơn anh, như anh chàng người Trung Quốc “ngắn, nhỏ, giỏi giang” này...”

Jamie thoáng hoảng hốt. Đúng là cô không ngờ được người mới tới Đức chưa đầy nửa tháng có thể nghe hiểu được những gì cô nói với bạn trai cũ, thế nên mới to gan lớn mật nói như thế. Xem ra lại gây rắc rối rồi. Nghĩ tới đây, Jamie bật cười gian xảo.

Nụ cười của Hạ Hà Tịch vẫn treo trên gương mặt, nhưng giọng nói có chút mỉa mai: “Sao cô An Lăng biết phía dưới của tôi “ngắn, nhỏ, giỏi giang” nhỉ? Lấy cái ấy đả kích bạn trai cũ cũng được, nhưng tôi cũng rất tổn thương. Vì...” Anh khẽ nhướn mày, ghé sát vào Jamie hơn một chút: “Cô đang nghi ngờ năng lực của tôi.”

Một câu nói như thế mà khiến Jamie có hứng thú với người đàn ông “ngắn, nhỏ, giỏi giang” này, cô nheo đôi mắt xinh đẹp, khiến khoảng cách giữa đôi bên càng thêm mập mờ: “Hay chúng ta tìm cơ hội thử xem sao?” Cô không phản đối tình một đêm, đặc biệt giờ lại mới chia tay bạn trai.

Mắt Hạ Hà Tịch lóe lên nhưng chẳng nói một lời, đôi môi Jamie mong chờ cũng không áp tới, mà càng lúc càng cách xa cô, hồ hững liếc qua dây váy đã rơi xuống trước ngực Jamie, Hạ Hà Tịch mỉa mai, nói: “Tiếc là tôi không có hứng thú với cô.” Nói xong bèn quay người đi mất. Cô tiểu thư An Lăng từ trước tới nay lúc nào cũng kiêu ngạo bị Hạ Hà Tịch đùa giỡn như thế, tức giận có, hờn dỗi có, nhưng trên hết, Jamie tự nhủ, cô thích người đàn ông này.

Dựa vào lý do lớn nhất là thích người ta, chuyện diễn ra sau đó không nói cũng biết. Thông qua quan hệ của bố, Jamie nhanh chóng tìm hiểu được gia thế, hoàn cảnh của Hạ Hà Tịch. Thậm chí còn biết Hạ Hà Tịch thuộc chòm sao Kim Ngưu, thích nhất màu vàng, uống cà phê không thêm đường sữa, bị dị ứng tất cả các loại lông chó, lông mèo, mùa đông thích mặc áo len màu nâu đậm, cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu... Ừm, hình như ngoài việc không biết anh có “ngắn, nhỏ, giỏi giang” hay không, thì những thứ còn lại của anh, cô nắm rõ như lòng bàn tay.

Đương nhiên, bí mật cuối cùng phải do cô tự khám phá mới vui. Để theo đuổi Hạ Hà Tịch, Jamie dùng đủ mọi cách. Ngoài việc tình cờ gặp gỡ thì khổ nhục kế, mỹ nhân kế... những kế có thể sử dụng Jamie đều dùng hết rồi, nhưng Hạ Hà Tịch vẫn không để tâm.

Nhưng càng như thế, Jamie càng không cam tâm. Cuối cùng, cô ta bí quá hóa liều, đi một bước rất ngốc nghếch. Đêm đó, sau khi cãi nhau to với Hạ Hà Tịch, Jamie bèn gọi điện cho anh bạn trai cũ Grean, vốn

chỉ trông mong có thể mượn rượu giải sầu, tiện thể khiêu khích lòng ghen tuông tiềm ẩn trong người Hạ Hà Tịch, nhưng Jamie không ngờ được rằng, Grean nghiện ma túy.

Bị Grean dụ dỗ, Jamie hút ma túy. Cô bị kích thích, chỉ cảm thấy lâng lâng, đầu óc không thể khống chế nổi. Cô cười ngẩn ngơ nhìn mấy người đàn ông cởi áo khoác và giày của mình, bọn họ cởi trần rồi đi về phía cô. Trong giây phút đó, cô không hề có cảm giác buồn nôn và chóng mặt, từ từ nhắm mắt lại.

May mà Hạ Hà Tịch kịp thời tìm được cô bằng di động. Tới nửa đêm cô mới tỉnh táo lại, Hạ Hà Tịch ngồi quay lưng lại phía cô, giọng nói mơ hồ, anh nói: “Tính cách của em càng lúc càng tệ.” Jamie muốn cười, nhếch khóe miệng lên nhưng trông mặt cô chẳng khác nào bị rút gân. Vào giây phút ấy, cô hy vọng giữa mình và Hạ Hà Tịch hết rồi, hoàn toàn hết rồi. Cả hai lần đều bị anh ấy nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình và người đàn ông khác, có lẽ trong lòng anh, mình là loại con gái hư hỏng.

Sau lần ấy, Jamie cam chịu không liên lạc với Hạ Hà Tịch nữa. Cô cho rằng mối tình đơn phương ấy sẽ kết thúc như thế, hình như ông trời rất thích trêu ngươi cô, lần nào cô cũng thua trong lòng Hạ Hà Tịch.

Ba tháng sau, cơ hội ấy xảy ra. Cũng là tại bữa tiệc của người Hoa, thậm chí, hiện trường cũng là vườn hoa phía sau, chỉ là, lần này đã đổi vai nam, nữ chính. Jamie tựa vào lan can, khẽ cười nhìn cô gái nhỏ bé kiêu căng hôn Hạ Hà Tịch. Rõ ràng Hạ Hà Tịch có thể đẩy ngã cô gái ấy, anh lại lại thương hoa tiếc ngọc, chỉ liên tục quay đầu né tránh, hai hàng lông mày co lại, thể hiện rõ là anh đã hết cách rồi.

Khi cô gái kia đi rồi, Jamie mới chui ra khỏi nơi ẩn nấp, cười trên nỗi đau của người khác: “Anh nhìn trộm em hai lần, em nhìn anh một lần, thế là hòa nhé. Nhưng hình như anh rước phải phiền phức rồi.”

Hạ Hà Tịch lau vết son môi trên khóe miệng, cười khổ: “Phải, còn phiền phức hơn cả em nữa.”

Jamie bĩu môi: “Không phải anh rất biết từ chối con gái sao, lần này không được à?”

Hạ Hà Tịch đứng đấy, nhếch môi, mại sau đôi mắt mới trở lại vẻ sáng ngời, hỏi: “Có cách nào từ chối mà không làm tổn thương họ không?”

Tim Jamie đau nhói, cô chống cằm, nói: “Cái ấy đơn giản lắm, anh cưới em đi.”

“Hả?”

Jamie nói: “Giờ cộng đồng người Hoa ai cũng biết em thích anh. Ha ha, nếu chúng ta kết hôn thì đám con gái chắc chắn sẽ bỏ cuộc. Hơn nữa, dựa vào mối quan hệ làm ăn gần đây của anh và bố em, em tin ông ấy nhất định sẽ tán thành cuộc hôn nhân này.”

“...”

Thế là, hôn lễ của Jamie và Hạ Hà Tịch chính thức được cử hành sau một tháng. Cô gái khi ấy cưỡng hôn Hạ Hà Tịch cũng không xuất hiện nữa, Jamie để lại cho mình một hy vọng cuối cùng, và cũng là lần tuyệt vọng cuối cùng. Cô lấy thời gian kết hôn hai năm để trối mình và Hạ Hà Tịch.

Cô cho rằng hai năm rất dài, mình nhất định có cơ hội làm rung động trái tim người đàn ông này. Chỉ tiếc là, nháy mắt đã tới thời gian giao ước, Hạ Hà Tịch vẫn thản nhiên ký vào đơn ly hôn, rồi dứt khoát vào nước. Đừng nói ngoảnh lại nhìn Jamie một cái, có lẽ, trong thâm tâm anh vốn không biết cái gì gọi là ngoảnh đầu lại.

Từ đầu tới cuối, trong lòng anh, cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là một màn kịch. Tiếc là, nam chính chỉ đóng chơi, còn nữ chính thì quá nhập vai. Cô cho rằng cuộc sống cũng như vở kịch, có thể diễn mãi như thế. Vậy nên khi đạo diễn hô “cắt”, cô vẫn chưa tỉnh lại từ giấc mơ.

Jamie thở dài, từ từ tỉnh lại từ trong hồi ức, cong môi phản nản: “Cô không biết khoảng thời gian Sum mới bỏ đi, tôi đau khổ thế nào đâu. Ôi chao, tôi hoang mang tới nỗi tưởng mình sắp mắc bệnh trầm cảm rồi. Nhưng đúng là tôi vô tâm vô phẩy, cuối cùng tôi vẫn sống được.” Jamie nói xong bèn kết thúc câu chuyện không mấy đẹp đẽ bằng một biểu cảm có chút đau khổ. Chớp chớp mắt, đôi mắt lại trở về vẻ tươi vui, nói: “Thế nên khi anh ấy gửi email báo cho tôi biết anh ấy thích một người con gái, oh my god, cô không biết tôi kinh ngạc tới cỡ nào đâu. Tôi hỏi anh ấy: “Sum, anh nói thật đấy à?” Chắc chắn là anh ấy không thêm suy nghĩ mà khẳng định luôn, nói đã tìm được người con gái trong định mệnh, còn nói để tránh hiểu nhầm, bảo tôi sau này đừng liên lạc với anh ấy nữa.”

“Tôi phí mất hai năm ở bên người đàn ông ấy, cuối cùng, khi mất đi tôi lại tự nhủ, Jamie, không phải mày không cố gắng, là người đàn ông ấy quá lạnh lùng. Mày không có lỗi với bản thân, anh ta nói với tao đã tìm được Mrs. Right rồi, thế nên...”

Bà mới im lặng nhìn Jamie, rồi tiếp lời cô: “Thế nên chị cố ý tìm tôi ở “Siêu thị đàn ông”, tiếp cận tôi. Sau khi biết tin chúng tôi kết hôn, nửa đêm xông vào nhà Hạ Hà Tịch, mục đích là để nhìn thấy tôi?”

Jamie cong mắt cười duyên, trong mắt lóe lên ý cười khi trò đùa dai đã được thực hiện: “Tôi muốn làm cho cô giận đối anh ta một chút, mới không có lỗi với hai năm tuổi xuân của tôi, phải không?”

“Thế sau đó thì sao? Tại sao chị lại thay đổi ý định chạy tới đây nói cho tôi biết những chuyện này?”

Trong mắt Jamie lại lóe lên tia sáng tinh nghịch, cười kì kì: “Có người nói với tôi rằng, trong cuộc đời mỗi người đều có một khắc tinh. Sum là khắc tinh của cuộc đời tôi. Năm đó anh ấy khiến tôi chết đi sống lại. Nhưng vừa nghĩ tới câu vô quýt dày có móng tay nhọn, tôi lại cười cho tan mối hận.”

Bà mới chớp mắt: “Móng tay nhọn?”

Jamie gật đầu: “Phải, cô chính là móng tay nhọn! Cô xem, năm đó anh ta quay tôi như đế, nhưng giờ có qua có lại rồi nhé, cô cũng quay anh ta như đế. Hi hi, Thượng Đế công bằng lắm.”

Bà mới run tay, suýt nữa làm nước ép trái cây sánh ra ngoài: “Đâu có...”

Còn chưa nói xong, Jamie đã tròn mắt tố cáo cô: “Còn không có? Anh ấy bị tai nạn giao thông nằm viện mấy ngày rồi, cô là vợ mà không ở bên anh ấy, còn không phải móng tay nhọn sao? Cô có biết, lúc tôi tới thăm, anh ấy đang nổi giận đùng đùng, ra sức đập di động bằng cái chân còn chưa gãy không? Tôi đoán chắc chắn là không gọi được cho cô nên chán nản. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng thảm hại của anh ấy như thế, ha ha ha...”

Jamie còn chưa nói xong, mặt bà mới đã trắng bệch: “Tai nạn giao thông? Tai nạn giao thông gì?” Tại sao cô chẳng biết gì hết vậy?

Thấy vậy, Jamie thản nhiên thở dài: “Có người vợ cũ nào tốt như tôi không? Ngần dậm xa xôi tới đây để giúp vợ chồng son các người đoàn tụ. Ok, muốn biết anh ấy nằm ở bệnh viện nào cũng không khó, trả lời câu hỏi của tôi trước đã.”

Bà mới nghe vậy thì đột nhiên nhớ ra đề nghị của Jamie trước đó. Đang định hỏi đối phương muốn gì, nhưng lại nghẹn ngay cổ họng không nói ra nổi. Với tính cách xấu xa của Jamie, chẳng lẽ câu hỏi chị ta muốn hỏi lại là...

Bên này, Jamie trưng ra vẻ mặt “cô biết đấy” nhìn bà mới chòng chọc, nghịch mái tóc dài, uể oải nói: “Tôi tốn hai năm mà không mở được bí mật ấy, xem như đáp ứng tâm nguyện cuối cùng của tôi mà nói cho tôi biết đi. Có phải anh ấy thật sự...rất “ngắn, nhỏ, giải giang” không? Nói nhanh!”

Bà mới tròn mắt nhìn Jamie, hai gò má từ từ được phủ một đám mây đỏ. Mãi lâu sau, lâu tới nỗi cô sắp nghẹt thở, mới nghe tiếng mình lắp bắp: “Cũng...không tồi.”

Jamie nghe vậy thì bất mãn, cong môi lắm bả: “À, cô nói anh ta mắc bệnh ED1 có lẽ tôi mới dễ chịu hơn một chút.”

Bà mới “...”

[1] ED: Viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

30. Chương 37 - 38

Chương 37: Danh sách đen

Ngoài phòng bệnh, bà mới khoanh tay trước ngực, nhìn anh hai Tô Cẩm Trình bằng nửa con mắt, khởi bình vắn tội. Sau khi lấy được địa chỉ bệnh viện từ Jamie, bà mới vội vã chạy tới bệnh viện. Đúng lúc thấy đồng chí Hạ Hà Tịch đang làm kiểm tra toàn diện, mà bác sĩ Tô hôm nay trực ban cũng đang ở hiện trường.

Lặng lặng kéo anh hai ra ngoài phòng bệnh, bà mới thấy đầu đau như búa bổ. Chuyện cô cãi nhau với Hạ Hà Tịch, anh hai là người biết. Tuy phần lớn lỗi đều thuộc về Hạ Hà Tịch, nhưng việc anh bị tai nạn như thế, anh hai cũng biết mà không thông báo cho cô. Chuyện này đúng là quá đáng lắm rồi.

Về hành động lần này, bà mới chỉ có thể nghĩ ra hai nguyên nhân. Thứ nhất, Hạ Hà Tịch bị tai nạn không quá nghiêm trọng, không nguy hiểm tới tính mạng, nên bác sĩ Tô cảm thấy có báo cho gia đình hay không cũng không sao, dù sao bọn họ cũng thấy chương mắt, khó chịu. Hai là, bản tính xấu xa của anh hai càng ngày càng lợi hại, biết mà không báo chắc chắn là cố ý. Có lẽ là muốn thỏa mãn ý đồ hống hót xem kịch của mình chứ gì?

Tô Tiểu Mộc đưa tay xoa xoa giữa hai chân mày, buồn bực nói: “Anh hai, lần này anh đùa hơi quá rồi đấy! Anh ấy nằm viện mấy ngày mà anh không nói cho em biết. Hạ Hà Tịch sẽ nghĩ là em biết anh ấy xảy ra chuyện mà cố ý không tới thăm! Anh... Tại anh mà vợ chồng em bất hòa!”

Tô Cẩm Trình nghe vậy, đầu tiên là giả vờ ngạc nhiên, lát sau mới lắc đầu thở dài: “Mẹ anh nói cấm có sai, con gái gả đi rồi như bát nước hắt đi. Mới kết hôn nửa tháng mà cái gì cũng bênh chồng chăm chăm. Ôi chao, trước đây em gái nhà anh nghe lời anh hai lắm mà, giờ thì...”

Bà mới biết không đầu lại được miệng lưỡi anh hai, bèn chấp tay xin tha: “Nhưng dù thế nào anh cũng nên gọi cho em một cú điện thoại chứ, em...” Bà mới còn chưa nói hết lời, Tô Cẩm Trình đã gõ vào đầu cô, ngắt lời: “Em nghĩ kỹ lại xem nào, ba ngày gần đây, anh có gọi điện thoại cho em không?”

“...” Tô Tiểu Mộc nhìn lên trời, lập tức đóng đinh tại chỗ, không nói nên lời.

Ngày Hạ Hà Tịch bị tai nạn, Tô Cẩm Trình gọi điện cho bà mới, nội dung địa khái như sau:

Tô Cẩm Trình: “Nghe đồn em cãi nhau với Hạ Hà Tịch?”

Tô Tiểu Mộc: “Nói chính xác là anh ấy cãi em nghe. Từ trước tới nay em không biết anh Hạ còn có một trái tim thủy tinh đấy!”

Tô Cẩm Trình: “Sau đó?”

Tô Tiểu Mộc: “Không có sau đó.”

Tô Cẩm Trình: “Ồ... nhưng bây giờ Hạ Hà Tịch...”

Tô Tiểu Mộc: “Anh hai, nếu anh gọi tới để nói đỡ cho anh ta hay muốn nói bất cứ chuyện gì liên quan tới anh ta thì thôi đi, em không muốn nghe! Tút tut...”

Ngắt máy, cuộc đối thoại kết thúc.

Ngày thứ hai sau khi Hạ Hà Tịch nhập viện, Tô Cẩm Trình lại gọi điện cho bà mới:

Tô Cẩm Trình: “Em gái, anh thấy em nên tới thăm Hạ Hà Tịch đi.”

Tô Tiểu Mộc: “Em tới thăm anh ta? Sao lại là em tới thăm anh ta? Anh ta có chân không biết tới tìm em à?”

Tô Cẩm Trình: “Cậu ấy...”

Tô Tiểu Mộc: “Anh bảo anh ấy có lời thì tự tới nói với em! Tút tut...”

Điện thoại lại bị ngắt, cuộc đối thoại kết thúc.

Cuộc điện thoại cuối cùng, là tối qua.

Tô Cẩm Trình: “Em gái ơi, tâm trạng đã tốt hơn chưa?”

Tô Tiểu Mộc: “Không tốt! Vô cùng không tốt!”

Tô Cẩm Trình: “Ồ, thế em có muốn gọi điện cho Hạ Hà Tịch không?”

Tô Tiểu Mộc: “Anh bảo anh ta đi chết đi!”

...

Từ từ tỉnh lại từ hồi ức, bà mới đập đầu vào tường: “Anh không nói với em anh ấy bị tai nạn mà!”

Anh hai thấy vậy thì thần nhiên, nhún vai đáp: “Em cũng không hỏi mà.” Nói xong, lại còn hùng hồn đẩy mắt kính lên, nhếch môi nói: “Lần nào người ngất điện thoại cũng là em cơ mà. Thế nên, không phải anh chia rẽ tình cảm hai vợ chồng em, mà vì em là cô vợ quá tuyệt tình.”

Tô Tiểu Mộc đang tính mở miệng cãi lại, thì hai anh em nghe có tiếng động trong phòng bệnh. Trong chốc lát, các bác sĩ, y tá lần lượt đi ra, cuộc kiểm tra đã xong. Tô Cẩm Trình thấy thế thì nhướn mày, đẩy bà mới đi, đau dài không bằng đau ngắn, vào đi.”

Tôi là đường phân cách rất tổn thương

Tô Tiểu Mộc mua một bát cháo, mấy món ăn chay ở căng tin bệnh viện, lại ra ngoài mua canh rồi mới rón rén vào phòng bệnh của Hạ Hà Tịch. Lúc đi vào, anh quay lưng lại phía cô, hình như đang ngủ. Đặt đồ đặc xuống, thở phào một cái, bà mới đang đắn đo không biết nên làm thế nào thì nghe Hạ Hà Tịch lạnh lùng nói: “Anh còn nghĩ cô Hạ đã quên anh rồi cơ đấy!”

Tay bà mới run rẩy, bát canh suýt nữa rơi xuống đất. Lúc ngẩng đầu lên, Hạ Hà Tịch đã xoay người đối diện với cô, đôi mắt đen lầy lén vẻ giận dữ. Đương nhiên là anh bức tức, giận dữ, thậm chí còn giận tới sắp phát điên, hận không thể nhào lên bóp chết Tô Tiểu Mộc.

Ba ngày ngắn ngủi này, cuối cùng Hạ Hà Tịch cũng biết thế nào là cảm giác một ngày dài như một năm. Anh thấy ba ngày này dài hơn bất cứ lúc nào. Không ai có thể hiểu tâm trạng hết lần này tới lần khác nhìn di động chờ cuộc gọi, cũng không ai có thể hiểu tâm trạng chờ mong khi nghe thấy tiếng bước chân, nhưng nhìn người đang đứng ở cửa không phải là người ấy.

Vốn dĩ một mình anh có thể ứng phó với tất cả mọi chuyện. Độc thân cũng tốt, bệnh tật cũng xong, giống như lần trước bị dị ứng phải nằm viện, anh một mình nằm trên giường bệnh, từ chối tất cả những cuộc ghé thăm, hoặc là ngăn người ra, hoặc là đọc tạp chí để dời sự chú ý khỏi vết thương đau đớn... Nhưng vì có cô nhỏ Tô Tiểu Mộc này... khi cô xông vào phòng bệnh, lấy lý do “chăm sóc khách sộp” cẩn thận săn sóc anh, hâm canh cho anh uống, kể chuyện cười cho anh nghe... Thế nên Hạ Hà Tịch mới thần nhiên cho rằng, sau này, mỗi khi nằm viện, cô sẽ luôn ở bên cạnh anh. Nhưng anh đã nhầm, hoàn toàn nhầm rồi.

Mỗi lần nhìn cánh cửa phòng bệnh mở ra, người đứng đó không phải bà mới, trong thâm tâm Hạ Hà Tịch lại cảm thấy trống rỗng. Cô khuấy đảo cuộc sống của anh, khiến anh quen với việc có cô bên cạnh, rồi đột nhiên cô biến mất...

Tất cả những yếu đuối, đau khổ của một người bệnh trong phút chốc dâng tới cực điểm. Khi bà mới tới anh cũng biết, lúc y tá kiểm tra nhiệt độ, anh thậm chí còn nghe được tiếng nói chuyện của bà mới và Tô Cẩm Trình từ bên ngoài vọng vào, anh nghe Tô Cẩm Trình nói với bà mới: “Đi vào đi.”

Thế là hốt hoảng nhắm mắt lại, giả vờ không chú ý, đợi cô vào phòng. Anh muốn hỏi cô một câu, tại sao anh bị tai nạn lâu như vậy mà bây giờ mới tới thăm anh? Hạ Hà Tịch cho rằng, ít ra bà mới cũng có chút quan tâm tới anh, ít ra hai người là vợ chồng... Nhưng chờ mãi, chờ mãi, vẫn chẳng thấy cô bước vào. Trong khoảnh khắc ấy, Hạ Hà Tịch nghĩ, hay là cô lại đi rồi? Chỉ bước vào liếc nhìn mình một cái mà cô ấy cũng không thêm.

Nghĩ tới đây, Hạ Hà Tịch nhìn bà mới đang tỏ vẻ vô tội trước mặt mình, lòng bàn tay giấu trong chăn cũng rịn mồ hôi. Chẳng lẽ đây là báo ứng? Như Jamie nói, vì anh làm tổn thương trái tim các cô gái, thế nên Thượng Đế muốn đòi lại từng thứ một, cho anh nếm thử mùi vị bị vứt bỏ, bị từ chối? Hạ Hà Tịch cười khổ, có phải điều đó nói lên rằng, anh không thể thoát khỏi bàn tay Tiểu Mộc?

Bà mới thấy Hạ Hà Tịch chỉ lặng lẽ nhìn mình mà không nói, trong thâm tâm cảm thấy có chút hoảng sợ. Cô ho khan một tiếng lảng tránh chuyện đáng xấu hổ ấy, nói: “Anh hai nói vết thương chính của anh là ở chân và trán. Vết thương trên trán đã lành hẳn rồi, kiểm tra không thấy dấu hiệu chấn thương sọ não. Một thời gian nữa chân cũng...”

“Anh đang hỏi em đấy!” Hạ Hà Tịch giận dữ ngắt lời Tô Tiểu Mộc, lạnh lùng nhìn cô, nói: “Tại sao lâu thế rồi em mới xuất hiện?” Giọng nói nhẹ nhàng không thể hiện tâm trạng, nhưng ngay cả Hạ Hà Tịch cũng thấy mình như một ông chồng hờn dỗi, tự nhếch môi chế giễu mình. Hóa ra đúng phải bà mối, người luôn giả bộ bình tĩnh trước mặt người khác như anh cũng không thể chịu nổi một đòn như thế!

Né tránh ánh mắt của Hạ Hà Tịch, bà mối chớp mắt giải thích: “Em vừa mới biết anh bị tai nạn giao thông...” Thấy Hạ Hà Tịch vẫn im lặng, bà mối tặc lưỡi, nguyên rửa ông anh hai đèn ngàn lần rồi mới tiếp tục nói: “Em nghĩ anh hai chỉ gọi điện để nói đỡ cho anh, thế nên em...em vẫn...” Nói được một nửa, bà mối lú lười. Đến cô cũng không thể tin nổi cái cơ này, phải nói với Hạ Hà Tịch thế nào đây?

Bà mối ngừng lại, im lặng nhìn Hạ Hà Tịch. Anh nheo mắt, hờ hững hỏi: “Tô Tiểu Mộc, nếu anh không xảy ra tai nạn thì sao? Có phải cả đời này em sẽ không liên lạc với anh?”

Tô-Tiểu-Mộc, bà mối thầm đọc ba chữ tên của mình. Hình như từ lúc quen Hạ Hà Tịch tới nay, chưa bao giờ bà mối nghe thấy anh gọi tên mình xa lạ như thế, lạnh nhạt như thế! Nghĩ lại, bà mối thấy thật buồn cười, đây có phải đóng phim truyền hình đâu, sao phải diễn tình sầu đau khổ như thế chứ? Khẽ hừ một tiếng, nhìn vào ánh mắt làm tổn thương người ta của Hạ Hà Tịch, bà mối cũng lạnh nhạt nói: “Được, dù em tới muộn là có lỗi, nhưng chỗ anh bị thương là chân chứ không phải tay, em không gọi điện cho anh thì anh cũng không gọi cho em được một lần à?”

Nói xong, Tô Tiểu Mộc nhìn sắc mặt của Hạ Hà Tịch đang từ từ chuyển sang vẻ giận dữ, giọng khàn khàn nói: “Anh gọi điện thoại? Gọi điện thoại cho em?” Hạ Hà Tịch vừa nói vừa cười lạnh lùng, giật chiếc điện thoại di động ra ném vào tường, anh gào lên giận dữ: “Em cho rằng anh không gọi mẹ gì à? Em cho anh vào danh sách đen cơ mà!”

Nghe xong, bà mối thoáng giật mình, lại giật mình cái nữa, cuối cùng không nén nổi cười. Khi biết tại sao đồng chí Hạ lại giận dỗi, bà mối nghĩ, có nên nói cho anh ấy biết, mình hoàn toàn quên mất chuyện ấy? Nhưng với Hạ Hà Tịch, liệu chuyện đó có... càng làm anh đau đớn hơn không?

Chương 38: Như những ngày đầu

Từ nhỏ Hạ Hà Tịch đã được bố mẹ dạy phải lễ phép, lịch sự, phải biết tôn sư trọng đạo, không mắng chửi, ngay cả những từ mang nghĩa xấu như “đồ ngu”, “đồ ngốc” cũng không nên nói... Sau này, vì gia đình xảy ra chuyện, Hạ Hà Tịch càng học được cách ăn nói cẩn thận, vui buồn không thể hiện ra mặt, theo cách nói của thư ký An Định thì: “Tổng giám đốc Hạ có giận thế chứ giận nữa cũng có thể mắng cô té tát từ đầu tới chân mà không cần nói bậy.”

Nhưng hôm nay, trước mặt bà mối, Hạ Hà Tịch không kiểm soát được tâm trạng của mình nữa, mắng to “mẹ nó”. Vừa thở hổn hển vừa nhìn Tô Tiểu Mộc, cuối cùng Hạ Hà Tịch mới hiểu tại sao nhiều người thích chửi bậy thế, hóa ra chửi bậy có thể giải phóng những bí bách trong lòng. Nếu... anh không làm thế, anh sợ mình sẽ lòi bà mối cùng chết chung thật mất.

Đúng vậy, nguyên nhân anh hoang mang, chán nản chính là Tô Tiểu Mộc cho số điện thoại của anh vào danh sách đen. Sau khi bị tai nạn ngã đi, anh tỉnh lại trên xe cứu thương, bình tĩnh nói với nhân viên y tế: “Xin báo cho vợ tôi, trong di động của tôi có số điện thoại của cô ấy.”

Nhưng gọi hết lần này tới lần khác, điện thoại vẫn không thể kết nối được. Lúc nhập viện kiểm tra, khâu vết thương, bôi thuốc, Hạ Hà Tịch cũng không để tâm lắm. Chỉ tới khi một mình nằm trên giường bệnh, gọi điện cho bà mối lần nữa, trái tim anh mới thất lại.

Tô Cẩm Trình tới thăm anh, Hạ Hà Tịch chỉ hờ hững nói có chút mâu thuẫn với bà mối. Người gian xảo như Tô Cẩm Trình ngay lập tức ngửi được mùi vị khác thường liền giúp anh gọi điện thoại cho Tô Tiểu Mộc. Quả nhiên lần này Tiểu Mộc bắt máy rất nhanh. Lúc ấy, trái tim đang thất lại của Hạ Hà Tịch đúng là có thể vỡ ra nước.

Ngắt máy, Tô Cẩm Trình nheo mắt giọng tiếc nuối: “Bạn Hạ nén đau thương đầu hàng số phận đi, xem ra cô Hạ nhà bạn đã vứt bạn vào danh sách đen rồi. Ồ... nếu bạn đồng ý chơi bóng chuyền với tôi một tháng, tôi sẽ giúp bạn gửi tin nhắn cho vợ bạn, báo tin buồn bạn đang nằm ở đây.”

Lúc này Hạ Hà Tịch làm gì còn tâm trạng để đùa giỡn với Tô Cẩm Trình nữa. Anh im lặng một lát rồi lạnh

nhật nói: “Nếu cậu thích chơi bóng chuyền như thế thì đi xem mắt một lần đi. Tìm một cô gái thích chơi bóng chuyền để cùng chơi với ông già cô đơn như cậu, đừng suốt ngày quần lầy đàn ông có vợ như tôi.”

Tô Cẩm Trình nhướn mày. Được! Hai vợ chồng cãi nhau, em gái thì giận mình, gọi điện thoại thì ngắt máy không thương tiếc, bạn cũ cũng coi mình là cái bỏ để trút giận. Được! Được! Dù sao giờ Hạ Hà Tịch cũng chưa chết được, hai vợ chồng nhà người ta không vội, mình vội gì chứ? Không thông báo thì không thông báo!

Tô Cẩm Trình lắc đầu, ra khỏi phòng bệnh. Thế là một ngày, hai ngày, ba ngày, Tô Cẩm Trình xấu xa không báo cho em gái biết chuyện Hạ Hà Tịch bị tai nạn. Tô Tiểu Mộc còn độc ác, xấu xa hơn, một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi tới.

Trong tình cảm, lúc nào cũng có một bên mạnh, một bên yếu, một bên cao, một bên ngẩng đầu nhìn theo người kia mà cư xử. Đêm thứ hai trong bệnh viện, Hạ Hà Tịch đột nhiên lên cơn sốt cao. Trong lúc mê man thì nhìn thấy bà mỗi ôm bình giữ nhiệt đứng trước giường bệnh, nheo mắt cười, vươn tay ra nói: “Canh bí hầm giúp giải nhiệt nhà họ Tô nấu đây, già trẻ đều thích, hai mươi tộ một bát!”

Hạ Hà Tịch giật mình, nắm lấy tay cô không chịu buông, lẩm bẩm kêu: “Nhóc...” Kết quả là đối phương ho khan một tiếng. Nhìn kỹ lại, cô nhóc nhà mình đã mọc râu, đeo kính lão, mặt mày nghiêm túc nói với Tô Cẩm Trình đang đứng phía sau: “Vết thương không nhiễm trùng, chắc là do bị lạnh. Cậu cũng nên báo cho người nhà bệnh nhân đi, cậu cũng phải đi làm, không thể cứ chạy qua chạy lại giữa hai khoa được.”

Sau khi bác sĩ đi, Tô Cẩm Trình lặng lẽ rút di động của mình ra, vỗ vỗ lên vai Hạ Hà Tịch, tỏ vẻ “tôi không thấy gì đâu nhé” rồi ra ngoài. Khi cánh cửa đóng lại, Hạ Hà Tịch quyết tâm lấy di động của mình ra, tay hơi run run bấm số điện thoại của bà mỗi. Anh nghĩ, có giận đối thế nào đi chăng nữa thì chắc cũng hết rồi chứ? Tô Tiểu Mộc không phải loại công chúa đồng danh, cô ấy là người hiểu chuyện, hiểu lý lẽ, đã ba ngày hai đêm rồi, có sao thì cũng... kéo mình ra khỏi danh sách đen rồi chứ nhỉ?

Hoang mang, thấp thỏm gọi điện thoại, đầu dây bên kia lại vang lên giọng nữ quen thuộc: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” Hạ Hà Tịch không thể tin nổi, cảm di động của Tô Cẩm Trình đang để cạnh gối lên, gọi đến số điện thoại đã thuộc lòng, là tiếng chuông báo hiệu cuộc gọi đang được kết nối.

Hạ Hà Tịch: “...”

Thế nên khi Jamie được Tô Cẩm Trình dẫn vào phòng, được chứng kiến một cảnh tượng làm rung động lòng người, anh chàng đẹp trai, phong độ, lịch lãm Hạ Hà Tịch đang vò đầu bứt tóc, điên cuồng đập điện thoại lên thành giường. Hai người im lặng mất mấy giây, Tô Cẩm Trình mở miệng trước: “Hạ Hà Tịch, cậu làm gì đấy?”

Jamie bĩu môi tỏ vẻ khinh thường: “Anh ấy đang giận đối đập điện thoại, mất anh mù à?”

Tô Cẩm Trình cười nhạt với Jamie, đẩy kính lên, nói: “Nhưng cái cậu ấy đập là di động của tôi. Cảm ơn!”

Bà mỗi không biết tâm trạng ba ngày nay của ai đó, nhưng vào giờ phút này vẫn không nhịn được cười. Hạ Hà Tịch thấy vậy thì trợn mắt giận dữ, muốn hét mà không thể hét lên được. Càng nghĩ càng ầm ục, càng nhịn càng đau khổ, cuối cùng, ông chồng đang ầm ục nào đó quay mặt đi, không thèm nhìn bà mỗi nữa.

Bà mỗi bị cái tính trẻ con bất thường của anh chọc cười, quay mặt anh lại, gơ tay đầu hàng: “Em giờ cờ trắng rồi, em xin nhận lỗi với anh Hạ thân yêu có được không? Nhưng chuyện di động này... em không cố ý, thật đấy!”

Lúc ấy, hai người chiến tranh lạnh. Bà mỗi vì chuyện vợ cũ của chồng mà bực bội với Hạ Hà Tịch. Hôm thứ Tư thì bị chuyện “có thể có tin vui” dọa tới nỗi toát mồ hôi lạnh. Tâm trạng xấu cứ tích lại, bèn đưa thẳng Hạ Hà Tịch vào danh sách đen. Đây vốn chỉ là xúc động nhất thời, kéo anh ấy ra khỏi đó cũng là chuyện sớm muộn thôi. Nhưng hai hôm sau, bà mỗi bận rộn quay cuồng để tổ chức Party độc thân, trưởng phòng Liêu cũng sợ cô chưa đủ bận nên quảng thêm cho một đồng việc. Chạy qua chạy lại, Tô Tiểu Mộc quên bẵng mất chuyện này.

Nói đến đây, bà mỗi đột nhiên nhớ ra một câu nói của đồng nghiệp: “Trí nhớ của người có bầu sẽ giảm sút.” Gương mặt bỗng chốc trắng bệch, bà mỗi chân thành nhìn Hạ Hà Tịch, đang định nói gì đó thì thấy sắc

mặt đối phương còn trắng hơn mình gấp mấy lần, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Bà mới hoảng hốt kêu lên: “Anh sao thế?”

Hạ Hà Tịch nghiêng răng nói: “Không sao...”

“Rốt cuộc là làm sao?”

Hạ Hà Tịch nhắm mắt: “Hình như mới nãy đập di động quá sức, vết thương lại nứt ra rồi.”

Bà mới: “...” Lúc này mình có thể nói gì sao?

————— Tôi là đường phân cách vết thương lành lại —————

May mắn trong xui xẻo là, chỉ khâu vết thương của Hạ Hà Tịch không bị đứt, y tá xử lý đơn giản rồi đi.

Xui xẻo trong may mắn là, người tới cùng cô y tá khi ấy là ông anh hai Tô Cẩm Trình và... một tập hóa đơn.

Tô Cẩm Trình khoanh tay trước ngực nhìn đôi vợ chồng trẻ, đã đến lúc tính nợ rồi: “Hai vợ chồng đã làm lành rồi hả? Làm lành rồi thì thanh toán hóa đơn đi chứ!”

Bà mới trân trối nhìn tập hóa đơn anh hai vừa đưa, tặc lưỡi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tiền viện phí, thuốc men của Hạ Hà Tịch đều do anh trả.” Tô Cẩm Trình nói, rồi rút chiếc di động đã bị nứt màn hình ra nói tiếp: “Cùng với tiền viện phí, đền cho anh cái này nữa.”

Bà mới: “...”

Tiền anh hai và y tá đi rồi, hai vợ chồng mới có thời gian rảnh ngồi nói chuyện. Bà mới cầm chiếc di động đã bị nứt màn hình và tập hóa đơn ngồi trước mặt Hạ Hà Tịch, về mặt ngơ ngác. Hạ Hà Tịch thấy vậy liền giải thích: “Di động của cậu ấy là do anh...”

Câu “là do anh không cẩn thận làm rơi” còn chưa kịp nói ra, bà mới đã nhẹ nhàng “ừ” một tiếng: “Em biết rồi, là anh đập, Jamie đã nói với em rồi.”

Nghe tới câu cuối cùng, Hạ Hà Tịch nhìn bà mới với vẻ mặt “khó có thể tin được”. Anh đang định nói gì đó thì bà mới thở dài, nói tiếp: “Jamie kể hết chuyện trước kia của hai người cho em nghe rồi.”

Nói xong, một trận gió thổi qua, đôi mắt Hạ Hà Tịch sáng lên, không nói gì nữa. Tô Tiểu Mộc cắn môi, nhìn Hạ Hà Tịch, nói: “Trên đường đến đây em vẫn tưởng tượng Hạ Hà Tịch trong câu chuyện của Jamie. Hình như nhân vật nam chính trong câu chuyện ấy không phải là anh. Em nhớ lại quá trình anh đi xem mắt, lạnh nhạt, bình tĩnh, ít nói, nho nhã, lễ độ, thận trọng, nghiêm túc... Nhưng trước mặt em, Hạ Hà Tịch lại là một người hoàn toàn khác. Anh thích đấu khẩu với em, lúc chọc em giận thì cười đắc ý, anh xảo trá, nhỏ nhen, âm mưu, tính toán, lại còn vì em không đủ quan tâm tới anh mà hờn dỗi trẻ con, làm mình làm mẩy với em, thậm chí còn đập di động..”

Nói đến đây, Tô Tiểu Mộc lại bật cười. Cô nghiêng đầu nhìn Hạ Hà Tịch bằng đôi mắt trong veo, nói: “Sau khi nghe Jamie kể những chuyện ấy, trong lòng em lại cảm thấy rất ấm áp, vì... anh xem, Hạ Hà Tịch trước mặt em là người có máu thịt, là một cậu nhóc to đầu thật sự. Còn Hạ Hà Tịch mà Jamie nhìn thấy lại là tên mặt người dạ thú. Thế nên em quyết định thay mặt tất cả những cô gái bị anh làm tổn thương, phạt anh thật nặng!”

Hạ Hà Tịch vẫn im lặng lắng nghe. Trái tim đang trống rỗng được những lời nói ngọt ngào từ từ lấp đầy. Cô nói xong, bầu không khí chìm vào im lặng, khi ngẩng đầu nhìn thì đôi môi anh đã nóng lên. Cô nhóc của anh mà lại chủ động hôn anh? Chỉ đáng tiếc, nụ hôn ấy quá nhanh, ngắn tới nỗi Hạ Hà Tịch còn chưa kịp cảm nhận thì bà mới đã tách ra.

Thấy Tiểu Mộc đứng dậy định đi, Hạ Hà Tịch nhanh tay kéo cô lại, ôm cô vào lòng, nheo mắt nói: “Cô Hạ, đây là phần thưởng cho sự chung thủy của anh, hay là giúp những cô gái khác phạt anh?”

Bà mới khẽ bật cười, chẳng suy nghĩ gì mà thốt lên: “Anh Hạ, giờ em chính thức thông báo cho anh biết, hình như em có thai rồi.” Nghe thấy vậy, bàn tay đang ôm bà mới bỗng run lên, tâm trạng anh trở nên hỗn loạn. Trong phút chốc, anh không biết phải nói gì.

Cô Hạ à, lần sau khi em chuyển chủ đề có thể khéo léo một chút được không? Trái tim này của anh bị em giày vò không chịu nổi đâu.

31. Chương 39 - 40

Chương 39: Bí ẩn

“Anh Hạ, giờ em chính thức thông báo cho anh biết, hình như em có thai rồi.” Nghe xong, Hạ Hà Tịch hóa đá ngay tại chỗ. Bà mỗi phòng má, mở to mắt nhìn con cáo họ Hạ, thấy anh vẫn không có phản ứng bèn chọc chọc vào anh, bất mãn nói: “Này, này, anh Hạ, anh thế này làm em rất đau lòng đấy...”

Thực ra, mấy ngày trước, bà mỗi suy nghĩ miên man, phân vân không biết phải nói chuyện này với Hạ Hà Tịch ra sao? Có cần ám chỉ hỏi anh ấy có thích trẻ con không? Có cần chờ tin chính xác rồi mới nói hay không? Có cần... Thế mà tới lúc, bà mỗi lại làm theo kiểu tùy hứng, nói thẳng luôn.

Nhưng phản ứng hiện giờ của Hạ Hà Tịch... Có phải anh ấy chưa có ý định có con? Câu nói đêm ấy chẳng qua chỉ là... nói thế thôi? Nghĩ đến đây, bà mỗi từ từ ngược mắt nhìn Hạ Hà Tịch, thấy bộ dạng anh vẫn như bị điểm huyết, cô bỗng thấy trái tim mình chùng xuống.

“Nếu anh không muốn thì em có thể...” Bà mỗi vừa nói vừa cố thoát ra khỏi lòng Hạ Hà Tịch. Cô đang định đứng dậy thì bị anh kéo giật lại, ôm siết vào lòng, còn chưa kịp kêu lên thì hai đôi môi đã dán vào nhau. Không thể không nói, kỹ thuật hôn của con cáo họ Hạ kia tốt hơn Tô Tiểu Mộc gấp ngàn lần, anh ôm lấy gương mặt cô, cố gắng biến nụ hôn trở nên dịu dàng. Nụ hôn dài quần quýt khiến đôi bên đều thở gấp.

Con cáo kia nhìn bà mỗi, cúi đầu cười khê: “Cô Hạ, em phải cho anh thời gian giảm xóc đã chứ! Cái này cũng như một kẻ nghèo hèn chẳng có gì trong tay, đột nhiên bị một cái bánh bao từ trên trời rơi xuống đập trúng đầu. Em phải cho anh cần thử một miếng xem nó phải là bánh bao không chứ!”

Bà mỗi phát hiện con cáo họ Hạ này mạnh nhất là mồm loa mép giải. Cô không nói lại, chỉ dùng nắm đấm để biểu lộ sự tức giận, cũng chẳng cần biết làm như thế rất giống như đang... làm nũng. Bà mỗi thoáng bực: “Ví dụ vớ vẩn gì thế, con là bánh bao à? Còn nữa, em chỉ thông báo trước cho anh thế thôi, cũng có thể... không phải.”

Hạ Hà Tịch mỉm cười, bỏ qua câu cuối cùng một cách rất tự nhiên: “Anh mong là con gái, một cô công chúa nhỏ vừa xinh xắn vừa đáng yêu. Quan trọng nhất là, người ta hay nói con gái giống bố, con trai giống mẹ, nếu sinh một con khỉ con tinh quái, hết nhảy lại bật như em, chẳng phải mệt chết anh sao?”

Bà mỗi nghe vậy thì bực mình, đẩy Hạ Hà Tịch ra, giận dữ nói: “Anh mới là khỉ! Cả nhà anh là khỉ!” Mắng xong mới phát hiện hình như cũng mắng luôn cả mình lẫn con. Đang chán nản không biết phải rút lời kiểu gì thì lại bị Hạ Hà Tịch ôm vào lòng. Hai vợ chồng đang chơi trò giận dỗi rất vui vẻ thì đột nhiên nghe tiếng gõ cửa: “Tổng giám đốc Hạ, anh có đó không?”

Giọng nữ trong trẻo vào phòng cùng tiếng cửa mở, nhưng bà mỗi vẫn đang trong tư thế nằm trong lòng Hạ Hà Tịch, lúc muốn đứng dậy thì đã không kịp. Bất giác ngoảnh đầu lại nhìn, đôi bên đều giật mình. Bóng người thướt tha, duyên dáng đang đứng trước cửa đó không phải Hà Kiến Vũ thì là ai

- Tôi là đường phân cách thăm bệnh -

Sau khi Hạ Hà Tịch nhập viện, chuyện trong công ty đều do Phó tổng giám đốc Hà Kiến Vũ xử lý. Hà Kiến Vũ là kiểu nhảy dù, lại “không rõ nguồn gốc xuất xứ”. trong công ty có tin đồn rằng chị ta có quan hệ với cấp trên, nhờ thủ đoạn để được ngồi vào ghế phó tổng giám đốc, vậy nên có rất nhiều nhân viên cấp dưới không phục chị ta.

Sắp tới có một dự án mới, trưởng bộ phận thị trường lại cố ý nộp đơn xin nghỉ phép dài hạn cho Hà Kiến Vũ. Tình hình công ty rất rối ren, rất nhiều việc không có cách nào xử lý được, Hà Kiến Vũ không không

còn cách nào khác, đành lấy cớ đến thăm Hà Hà Tịch đang nằm viện để xin ý kiến chỉ đạo, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng lúc này. Tuy nhiên, “người bị nhìn thấy” còn bình tĩnh hơn Hà Kiến Vũ, con cáo họ Hà bảo bà mỗi đi rót nước, gọt hoa quả, rồi mới ra về giới thiệu: “Đây là vợ tôi, Tô Tiểu Mộc.”

Hà Kiến Vũ nghe thế thì cau mày, đôi môi mỏng hơi mở nhưng vẫn không nói gì. Thật lâu sau, chân mày mới giãn ra khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Chào cô Hạ.”

Bà mỗi cần môi nhưng không trả lời. câu “cô Hạ” từ miệng Hà Kiến Vũ vẫn có chút là lạ. Hai người bàn công việc xong thì Tô Tiểu Mộc cũng đi mua đồ ăn về. Cô không muốn nói chuyện, nhưng Hà Kiến Vũ cười nói: “Tôi không hay đến đây nên không nhớ đường ra lắm, cô Hạ tiễn tôi một lát có được không?”

Bà mỗi nghe vậy thì cau mày, liếc Hà Hà Tịch một cái, thấy anh khẽ gật đầu mới mở miệng đáp: “Được.”

Hai người đi thẳng tới cổng bệnh viện, bà mỗi mới dừng lại. Lúc này trời đã tối, ánh trăng hờ hững phủ lên vườn hoa trước cổng bệnh viện, hòa với ánh đèn đường dịu dàng. Trong làn gió còn thoảng qua mùi thuốc, bà mỗi cúi đầu nhìn viên đá dưới chân, rầu rĩ nói: “Nếu chị lỗi tôi ra đây để nói chúc mừng thì không cần đâu.”

Vừa nói xong, Hà Kiến Vũ đang đi phía trước đột nhiên quay phắt lại, nắm lấy tay bà mỗi, khiến cô phải giật mình: “Chị làm cái gì thế?”

Hà Kiến Vũ vô cùng lo lắng: “Tiểu Mộc, tại sao em lại chọn anh ta?”

Lúc này bà mỗi mới nhận ra người Hà Kiến Vũ nói tới là Hà Hà Tịch, cô bỗng bật cười, nheo mắt, lạnh lùng nói: “Sao thế, chị Hà cũng có hứng thú với ông chồng của tôi à? Tiếc thật, tuần trước chúng tôi vừa mới đi đăng ký kết hôn.” Bà mỗi nói xong, cảm giác được bàn tay của Hà Kiến Vũ đang run rẩy. Chị ta hít một hơi thật sâu, thả tay Tiểu Mộc ra, rồi nói: “Tiểu Mộc, giờ chúng ta có thể tạm thời bỏ qua ân oán không? Em nghe chị nói một câu thôi, Hà Hà Tịch, anh ta...” Hà Kiến Vũ mới nói được một nửa rồi ngừng lại như né tránh điều gì đó, chị ta nghiêng rằng nói: “Chị nên về thành phố C sớm hơn, nếu chị biết anh ta tiếp cận em, chị nhất định sẽ ngăn cản...”

Bà mỗi cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn, hơi thở cũng trở nên dồn dập, tiếp cận... Hà Kiến Vũ dùng từ “tiếp cận” để nói về sự xuất hiện của Hà Hà Tịch? Hà Hà Tịch là bạn học cấp ba của anh hai, thậm chí là mình chủ động đụng phải xe của anh, đây cũng không phải đóng phim truyền hình, làm gì có nhiều âm mưu như thế chứ?

Tự an ủi mình một hồi, bà mỗi mới ổn định tâm trạng, nói: “Hà Kiến Vũ, chị lại diễn vở gì thế? Quay về thành phố C thì quán lấy anh cả nhà tôi, rồi dựa vào mối quan hệ với đàn ông để vào tập đoàn Chính Uy. Giờ thì tốt nhỉ, ha ha, nghe nói tôi cưới Hà Hà Tịch thì muốn chia rẽ mối quan hệ của chúng tôi hả?”

Hà Kiến Vũ muốn nói gì đó nhưng đã bị bà mỗi ngắt lời, cô nói: “Chị sợ gì chứ? Sợ Hà Hà Tịch làm ảnh hưởng tới địa vị của chị ở tập đoàn Chính Uy à? Chắc chắn, chị có nhiều thủ đoạn thế, sao không dùng nó với mấy nhân viên cấp dưới không nghe lời đi?”

Nghe tới đây, Hà Kiến Vũ đã không kiềm chế nổi, ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mộc, ánh mắt đầy vẻ giận dữ. Chị ta bước lại gần bà mỗi, gần từng chữ: “Tiểu Mộc, em không hiểu Hà Hà Tịch là người thế nào, em cho rằng anh ta là chính nhân quân tử sao? Em cho rằng anh ta quang minh chính đại lắm sao? Đúng lúc có dự án lớn như thế mà nhân viên phụ trách thị trường xin nghỉ dài hạn, nếu không phải anh ta cho phép thì nhân viên đó dám à? Từ đầu tới cuối, anh ta mới là kẻ nhiều âm mưu, thủ đoạn. Tại sao nhân viên ở công ty biết chị là người do công ty mẹ điều đến? Những tin đồn ấy ở đâu ra? Không phải anh ta thì là ai? Anh ta cố ý đẩy việc khó cho chị, ra đòn cảnh cáo để chị biết, kẻ làm chủ ở thành phố C này là ai!”

Bà mỗi bị Hà Kiến Vũ đẩy cho loạn choạng, suýt nữa thì ngã. Sau khi lấy lại thăng bằng mới thâm trầm nhìn Hà Kiến Vũ: “Chẳng lẽ sử dụng chút mưu kế trên thương trường thì không bình thường à? Chồng tôi bị tai nạn phải nằm viện, ai biết, khi anh ấy không ở công ty thì chị có chiếm quyền của anh ấy không? Chuyện ấy mập mờ cỡ nào hả?” Nói đến đây, bà mỗi rít lên một tiếng, nhắm mắt lại, đau khổ nói: “Còn nữa, nếu anh ấy muốn trèo lên cao thì tiếp cận tôi làm gì? Tôi chẳng có quan hệ gì với ông ta cả, tôi họ Tô, không phải họ Mộc. Tôi chẳng qua chỉ là một đứa con bị vứt bỏ, chẳng có chút giá trị lợi dụng nào, không phải thế sao?” Rõ ràng là chuyện cũ từ ngàn năm trước, rõ ràng đã có thể thần nhiên nói ra như thế, nhưng mũi bà mỗi vẫn hơi cay cay, viền mắt hơi ươn ướt...

Hà Kiến Vũ thấy vậy thì lẩm bẩm: “Em gái...”

“Chị đừng lại đây!” Thấy Hà Kiến Vũ muốn tiến đến, bà mới nhanh chân lùi lại phía sau, hít một hơi thật sâu, nói: “Dù có ra sao, tôi cũng không tin chị đâu. Phó tổng giám đốc Hà đi thông thả, tôi phải vào chăm sóc chồng tôi.” Nói rồi, bà mới quay người biến mất trong đại sảnh bệnh viện.

Chương 40: Boss lớn

Mấy hôm sau, Hạ Hà Tịch được xuất viện. Bà mới nghĩ rằng, cuối cùng hai người cũng được nghỉ ngơi thoải mái, nhưng không ngờ lại bị lọt vào cuộc oanh tạc điện thoại của Jamie, với mục đích bảo bà mới làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn chị ta đi chơi ở thành phố C.

Đúng là Jamie đã mặt dày đưa ra yêu cầu đó, nhưng chị ta lại giải thích rất rõ ràng, mạch lạc, tổng cộng có ba lý do để bà mới làm hướng dẫn viên cho chị ta. Thứ nhất, bà mới sống ở thành phố C từ nhỏ, chỗ nào ăn ngon, chỗ nào chơi vui thì bà mới hiểu rõ nhất. Thứ hai, nếu không nhờ sự giúp đỡ của người vợ cũ xinh đẹp, trẻ trung, quyến rũ, hào phóng, dịu dàng... có khi bây giờ hai vợ chồng Hạ Hà Tịch, Tô Tiểu Mộc vẫn đang cãi vã, giận dữ, thế nên chị ta là ân nhân của hai người, bà mới làm hướng dẫn viên miễn phí để báo đáp chị ta cũng là phải (đồng chí Jamie hình như hoàn toàn quên mất mình chính là nguyên nhân khiến hai vợ chồng người ta cãi nhau __=). Thứ ba, Jamie đã từng tìm tới chồng cũ, mong anh làm tròn nghĩa chủ nhà, nhưng anh Hạ từ chối ngay: “Có chuyện thì tìm vợ tôi”, thế là Jamie cun cút chạy đi tìm cô Hạ thật...

Với hai lý do đầu tiên, bà mới vẫn kiên nhẫn nghe, nhưng tới lý do thứ ba, lửa giận bốc cao tới ba thước. Bà mới ngắt điện thoại, thuận tay ném gối sang người đang ngồi bên cạnh, gào lên: “Cái gì mà “có việc thì tìm vợ tôi”? Hạ Hà Tịch, em là quản gia nhà anh chắc?”

Đây đúng là chuyện kỳ thú trong thiên hạ.. Có ai từng nghe chuyện vợ mới không những chung sống hòa thuận với vợ cũ của chồng, mà còn làm hướng dẫn viên du lịch đưa đồng chí vợ cũ đi vòng quanh thế giới không? Dù cô không ghét Jamie cũng không được, hơn nữa, Tô Tiểu Mộc phát hiện, giờ gã họ Hạ nào đó nói câu “có việc thì tìm vợ tôi” càng ngày càng thuận miệng, giống như dù có chuyện gì xảy ra, anh chẳng cần suy nghĩ cũng nói được câu ấy.

Mà nói tới chuyện này thì phải nói tới chuyện của tuần trước.

Khi ấy, Hạ Hà Tịch vẫn đang nằm viện, bà mới thấy thời tiết đẹp, ánh nắng ấm áp, mà vết thương trên chân Hạ Hà Tịch cũng đỡ tới bảy, tám phần, bèn dìu anh ra vườn hoa sưởi nắng. Hình như hôm ấy tâm trạng của anh Hạ cũng rất tốt, anh ngồi trên ghế gỗ đọc tạp chí.

Bà mới đã nói, con cáo họ Hạ là một con cáo già lẳng lơ thích làm dáng. Lúc này, anh đang mặc một chiếc áo len cổ chữ V đơn giản, đeo cặp kính cận bình thường, lẳng lẳng ngồi ở một góc đọc tạp chí nhưng trên người vẫn toát lên khí chất quân tử, nho nhã.

Như thế, bà mới cũng không thể trách cái mùi “lẳng lơ” trên người con cáo họ Hạ kia có thể thu hút giống cái. Cô chỉ về phòng lấy thêm cái áo khoác một lát, thế mà lúc quay lại, trên ghế Hạ Hà Tịch đang ngồi đã có thêm một thiên thần áo trắng. Hai người cúi đầu nói chuyện dưới ánh nắng ấm áp. Cũng không biết con cáo kia nói những gì mà thiên thần áo trắng cười rất tươi, trên gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo có hai vệt đỏ rất khả nghi.

Cách đó mấy trăm mét, dưới một gốc cây to cũng có hai cô y tá thực tập đang thì thầm to nhỏ.

“A, Tiểu Huệ tới bắt chuyện thật kìa, xấu hổ quá!”

Cô kia hừ hừ: “Từ trước tới nay nó vẫn lấy xấu hổ làm vinh quang. Chẳng qua... đây đúng là kiểu mặt người dạ thú mà nó thích.”

“Hi, đâu phải chỉ mình nó đâu, chẳng phải cậu cũng thích kiểu thư sinh đấy sao? Thế nào? Hay là chúng ta cũng lại đó hỏi thăm tình hình của bệnh nhân chứ nhỉ?”

“A, đúng rồi, sao cậu biết anh ta chưa kết hôn hả?”

“Ngớ! Không thấy trên tay anh ta chưa có nhẫn cưới à? Nói không chừng còn cơ hội thật đấy...”

Để bảo vệ quyền lợi của “cô Hạ”, bà mỗi bèn ho khan một tiếng, vẫy tay gọi Hạ Hà Tịch ngay trước mặt hai cô y tá trẻ: “Ông xã...” Từ khi hai người kết hôn đến nay, đây là lần đầu tiên bà mỗi gọi Hạ Hà Tịch như vậy.

Quả nhiên, Hạ Hà Tịch nghe thấy thì giật mình, sau khi chắc chắn đó là giọng phu nhân nhà mình mới gật đầu mỉm cười với cô. Bà mỗi không để cho đám thiên thần áo trắng có cơ hội được thở, cô khoanh tay trước ngực, gíơ ngón trở về phía Hạ Hà Tịch, ngắc ngắc...

Đúng thế, đây là động tác kinh điển có chút khiêu khích, lực sát thương có thể tham khảo trong Tiểu gia! Cười cái thiếp xem1. Đồng chí “ông xã” quả nhiên ngẩn người, dẫn đo một hồi rồi ngoan ngoãn cà nhấc từng bước tới chỗ bà mỗi. Khi đồng chí Hạ tới trước mặt bà mỗi, trái tim các thiên thần áo trắng vỡ ra từng mảnh, lảng lạng đi mất.

[1] Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

Hạ Hà Tịch chịu làm chú chó trung thành được chủ gọi tới, chỉ cười cười, nhưng bà mỗi lại hỏi: “Cô y tá lúc này nói gì với anh hả?”

“À, cô ấy hỏi anh mua tạp chí ở đâu?”

Bà mỗi nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí bán đầy rẫy tại các sạp báo mà con cáo họ Hạ kia đang cầm, trừng mắt trách cứ: “Trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Hạ Hà Tịch cười ngượng ngùng: “Dù là thế thì cũng vì cô Hạ đã dìu anh ra đây nên anh mới có cơ hội trêu hoa ghẹo nguyệt thôi.” Sao cuối cùng lại trở thành lỗi của cô vậy chứ? Bà mỗi lườm con cáo kia, thấy đối phương vẫn tỏ vẻ “anh không sai” thì giận tới nổi nghiêng răng ken két.

Con cáo họ Hạ hỏi: “Thế nếu có cô nào khác nói chuyện với anh, anh phải làm thế nào?”

Bà mỗi không thèm nghĩ, đáp ngay: “Sau này có cô nào nói chuyện với anh, anh cứ nói với họ: “Có chuyện thì tìm vợ tôi!””

Có chuyện thì tìm vợ tôi... Thế là, bà mỗi rơi vào cái bẫy ngày hôm nay, đúng là tự bê đá đập vào chân mình. Liếc mắt nhìn Hạ Hà Tịch đang thanh thoi ở bên cạnh, Tô Tiểu Mộc nhẹ nhàng trách: “Dù sao em cũng không quan tâm chuyện của vợ cũ nhà anh, anh tự quyết đi!”

Con cáo họ Hạ chẳng thèm suy nghĩ gì mà “ừ” một tiếng, vỗ vỗ đầu bà mỗi, nói: “Cho anh hai ngày.” Sau hai ngày, vấn đề của đồng chí vợ cũ quả nhiên đã được giải quyết ổn thỏa. Jamie vô cùng tiếc nuối gửi email tới bảo: “Trong nhà có chuyện, phải về Đức đây.” Cái gọi là “có chuyện” không cần nói bà mỗi cũng biết là thủ đoạn của ai, thế nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ vô cùng tiếc nuối đi tiễn người ta.

Hôm Jamie về nước, đúng lúc bà mỗi được nghỉ làm. Hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê trước khi lên máy bay. Nhìn dây thường xuân đang đong đưa bên ngoài cửa sổ, ba mỗi đặt cốc trà xuống, hỏi: “Chuyến này về chị còn tâm nguyện gì không? Nào, nói ra để tôi vui vẻ một chút.” Thực ra, ở một khía cạnh nào đó, bà mỗi và Jamie có rất nhiều điểm giống nhau. Hai người đều yêu ghét rõ ràng, làm việc tuyệt đối không mập mờ, khuất tất, không yếu ớt như những cô gái khác, và đều có vẻ tình quái của riêng mình. Cả hai đều không thích phải câu nệ người khác, nhưng có sự thoải mái nâng lên được thì đặt xuống được.

Jamie nghe bà mỗi nói vậy thì chống má, đảo đôi mắt xinh đẹp, ra vẻ oán hận nói: “Sao lại không có nhỉ? Vốn muốn tới tham quan, học tập vợ Sum một chút, cũng may, dù cô không làm tôi hài lòng, nhưng cũng không làm tôi thất vọng.”

Nói xong, Jamie lại nháy mắt với bà mỗi: “Cô biết không? Trước khi đến phá đám đêm tân hôn của hai người, tôi đã học kỹ lời thoại rồi. Tôi muốn sau khi cô giận dữ, chạy đi mất, sẽ nói với Sum, xem đi, vợ anh cũng chỉ như thế thôi, cô ta không tin tưởng anh. Đáng tiếc... tôi lại gặp phải con hổ cái là cô...”

“Nếu tôi không phải hổ cái thì sao có thể trấn áp con cáo họ Hạ kia chứ?” Bà mỗi không nhịn được cười, ngưỡn mày đùa giỡn, nhưng nói xong lại hạ giọng, lạnh lùng nói: “Thế nhưng đồng chí vợ cũ này, trong câu chuyện chị kể, hình như đã để sót gì đó đúng không?” Tô Tiểu Mộc vừa nói vừa chậm rãi khuấy cốc trà: “Cô gái chủ động hôn Hạ Hà Tịch ở Đức ấy... Chẳng phải cô ta mới là nhân tố lớn trong cuộc hôn nhân hợp

đồng của chị và Hạ Hà Tịch sao?” Thế nhưng Jamie chỉ cười, ra vẻ hả hê lắm: “Tôi còn cho rằng cô không để ý, không ghen chút nào cơ đấy!”

Bà mới ngẩng đầu, đôi mắt sáng như bị phủ một lớp sương mù khiến người ta không đọc được tâm trạng. Jamie lắc mái tóc xoăn, cong môi lên nói nửa đùa nửa thật: “Về cô gái đó à... Giờ tôi chỉ có thể nói cho cô biết, nếu đây là game online, tôi nhất định không phải là BOSS tổng. À... cùng lắm chỉ được coi là quân tiên phong thôi nhĩ? BOSS tổng trong game online này còn chưa xuất đầu lộ diện đâu!”

Tô Tiểu Mộc khẽ nheo mắt, hờ hững nhìn Jamie.

Jamie nhún vai, giả vờ che ngực tỏ vẻ đau lòng: “Ồi chào! Nhân vật BOSS nhỏ si tình của tôi sẽ hạ màn ngay đây, sau này cô phải cố lên. Tôi thích cô đấy...” Jamie nói xong thì đứng dậy xách túi: “Cũng sắp tới giờ rồi, chúng ta ra sân bay đi.”

Bà mới uống ngụm trà, liếc mắt nhìn Jamie, đáp: “Sửa lại cho chị một chút là “chị tới sân bay”, không phải “chúng ta”.”

Jamie ngạc nhiên nói: “What? Chẳng lẽ cô muốn tôi bắt taxi tới sân bay một mình sao? Vợ chồng cô cặn tình cặn nghĩa thế cơ à? Dù tôi là vợ cũ, là nữ phụ ác độc thì cũng có quyền yêu cầu hai người hộ tống, rút lui hoàn hảo chứ!”

Bà mới bịt tai lại, không thèm quan tâm tới đạo lý méo mó của Jamie: “Đồng chí vợ cũ, dù tôi không thể đích thân ra sân bay tiễn chị, nhưng tôi đã tìm cho chị một anh chàng sứ giả đẹp trai lại vui tính. Giờ chị có thể đi thang máy, rẽ phải ra cửa, sau đó, tìm chiếc xe biển số 747 màu xanh.”

Jamie nghe vậy thì có chút hoang mang, cau mày nhìn bà mới, hỏi khê: “Ý gì đấy?”

Bà mới chớp mắt, gương mặt hiện lên ý cười: “Cô An Lăng về nước chuyển này ngoài việc thăm họ hàng, thì mục đích lớn nhất không phải là tìm chồng sao? “Siêu thị đàn ông” xin hết lòng phục vụ, mong cô hài lòng. Nếu thật sự thành đôi, xin nhớ đánh giá tốt cho chúng tôi.”

Jamie ngẫm hiểu ý, cười đen tối rồi đi mất. Bà mới nhìn theo bóng lưng chị ta rồi mở di động nhấn tin cho anh ba Tô Nhạc Trình: “Anh ba! Em đã thất chí đồ giúp anh rồi đấy, có thể buộc được người đẹp hay không chỉ có thể dựa vào anh thôi.”

Xong việc, Tô Tiểu Mộc ngồi ngẩn ra một lát. Khi trà đã nguội mới quyết định lấy di động, ấn dãy số đã thuộc lòng. Thấy người ở đầu dây bên kia bắt máy, cô chậm rãi nói: “Giờ em đang ở quán cà phê La Mạn, anh qua đây đi.”

32. Chương 41 - 42

Chương 41: Tín vật

Dù mới đầu đông, trên đường đã có người mặc áo khoác dày, quàng khăn len, đi găng tay len, mũ nón đầy đủ, trông như một quả cầu tròn vo, vừa ấm áp lại vừa buồn cười. Bà mới hẹn gặp Hạ Hà Tịch ở quán cà phê nhưng cuối cùng lại chạy xuống dưới, đứng bên đường vừa ngắm người qua lại vừa đợi Hạ Hà Tịch.

Hết đèn đỏ rồi đến đèn xanh, cây ngô đồng to lớn giờ chỉ còn là một cái gốc trơ trụi, lẻ loi bên đường...Dù hơi lạnh nhưng bầu không khí ở đây vẫn tốt hơn trong quán cà phê. Khi Hạ Hà Tịch tới thì thấy Tô Tiểu Mộc đang đút hai tay vào túi áo khoác, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, anh bất giác bước nhanh tới gần cô. Đứng trước mặt bà mới, giọng anh hơi cuống lên: “Sao lại chạy xuống đây? Nhỡ lạnh thì làm sao?”

Một bàn tay to lớn vươn tới, kiểm tra xem cô có lạnh không, cô lắc đầu: “Trong đó chán lắm”.

Hai người im lặng, cứ im lặng đứng như thế. Hôm nay, hai vợ chồng không ra sân bay tiễn Jamie là vì đang chuẩn bị đi xem áo cưới. Theo ý của Hạ Hà Tịch, dù có con thật hay không, lễ cưới không thể hoãn được nữa, phải tranh thủ tổ chức luôn dịp này. Còn nữa, Hạ Hà Tịch hiểu, giữa hai người còn thiếu một tín vật quan trọng...

“Đi thôi, người ở cửa hiệu áo cưới đang chờ mình rồi.” Hạ Hà Tịch nắm tay bà mối, vừa nói vừa kéo bà mối đi, nhưng có cảm giác bị đằng sau kéo lại, ngoảnh lại nhìn thì thấy bà mối vẫn đứng im tại chỗ, cắn môi hỏi: “Hạ Hà Tịch, trước khi tới cửa hiệu áo cưới, em có chuyện muốn hỏi anh.”

“...” Đúng lúc đó, một cơn gió thổi qua, bà mối khẽ rung mình. Hạ Hà Tịch ôm cô vào lòng, giọng anh khàn đi, dễ nghe mà quyến rũ, anh nói: “Lên xe rồi nói, ở đây lạnh lắm.”

Trong xe, hai người thấp thỏm lo âu. Hạ Hà Tịch liếc nhìn bà mối một cái, khóe miệng bắt giác nhếch lên. Tất nhiên anh biết bà mối muốn nói gì, hỏi gì, chỉ không biết với người miệng rộng như Jamie, rốt cuộc cô ta đã nói bao nhiêu, liệu có gây hiểu lầm không đáng có không? Nhưng nói đại khái thì cô Hạ nhà mình rất tiến bộ, ít ra, cô hiểu chuyện ghen tuông là thứ gia vị cần thiết trong cuộc sống hôn nhân.

Tô Hiểu Mộc vẫn cúi đầu, khuấy khuấy cốc trà sữa nóng Hạ Hà Tịch mua cho, ủ rũ nói: “Em từ nhỏ tới lớn hay qua loa đại khái, lơ đãng cầu thả, tính tình chẳng khác gì con trai. Hồi còn đi học, có bạn trai thích em, em lại chẳng cảm thấy gì, mãi tới khi người ta chuyển mục tiêu khác em mới bắt giác nhận ra...” Bà mối thở dài, ngẩng lên nhìn Hạ Hà Tịch: “Thế nên sống hơn hai mươi năm, em mới nở hai bông hoa đào. Một bông là Ninh Nhiên, một bông là anh...”

Nói xong, trong xe bỗng trở nên lạnh lẽo. Hạ Hà Tịch chờ lâu sau vẫn không thấy bà mối nói tiếp, đành hỏi: “Rồi sau đó?” Hay là...anh Hạ mong có sau đó? Nghĩ tới đây, bà mối bổ sung thêm: “Nếu sau này em có gặp bông đào nào ở ngoài, nhất định sẽ báo cho anh Hạ biết.”

Hạ Hà Tịch tròn mắt, dở khóc dở cười nhìn bà mối: “Thế rốt cuộc cô Hạ muốn nói gì? Ông xã xin được thỉnh giáo.”

“Ừ...” Tô Hiểu Mộc gạt đầu, rất hài lòng với sự ngoan ngoãn, biết nghe lời của ông chồng. Cô im lặng một lúc, lại uống thêm ngụm trà sữa nóng hổi, rồi mới chậm rãi nói: “Nếu phu nhân ta đã công khai rõ ràng lịch sử tình yêu...đồ khôn nhà chàng còn không khai rõ mấy bông đào héo ra cho ta đi!!!!”

Sau tiếng gào đau tai, Hạ Hà Tịch đột nhiên ngẩng đầu lên, thấy trong mắt cô Hạ đã bùng lên ngọn lửa nhỏ, xem ra, lời ngon ý ngọt bình thường không dùng được rồi. “Hạ Hà Tịch, anh cũng vô liêm sỉ lắm đấy, rốt cuộc anh đã trêu ghẹo bao nhiêu cô rồi hả? OK, chúng ta bỏ qua mười tám cô em gởi thiệp cho anh, ngoài vợ cũ ra thì anh còn hồng nhan tri kỷ khác, đúng không?”

Hạ Hà Tịch giật mình, nhưng vẫn mỉm cười đáp: “Nhóc, anh sống gần ba mươi năm rồi, nhưng cũng chỉ nở có hai bông hoa đào.” Bà mối im lặng, nhìn Hạ Hà Tịch xòe ngón tay ra, nheo mắt cẩn thận đếm: “Lúc anh đi học không được dễ nhìn như cô Hạ, nên chẳng có cô nào theo cả. Nhưng khổ nỗi lại thâm yêu một cô gái, sau này gặp lại tưởng rằng có cơ hội, nhưng cố gắng hết lần này đến lần khác, cuối cùng lại bị truc mã của đối phương đánh bại. Thế nên, anh thu dọn hành lý, mang theo bông hoa tan nát của mình trốn tới Đức. Tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ gặp được bông hoa đào của mình, ai dè...Giờ bông hoa đào tươi đẹp thứ hai của anh đã nở...không phải là phu nhân em sao?”

Tô Tiểu Mộc đang chăm chú nghe Hạ Hà Tịch nói, nhưng tới câu cuối đột nhiên có cảm giác đầu ngón tay lạnh lạnh. Cúi đầu nhìn thì ngạc nhiên tới mức suýt kêu lên, một chiếc nhẫn kim cương đã được lồng vào ngón áp út của cô một cách nghiêm chỉnh, kích thước cũng vừa vặn. Từ trước tới nay, bà mối chẳng hề có hứng thú với đồ trang sức, chuyện nhẫn cưới không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng thấy trên tay mình chỉ quần quần mấy cái vòng mà đánh chữ đã bất tiện lắm rồi nên cô không nhắc tới nữa, dù sao cũng chẳng có ai theo đuổi mình. Thế nhưng, với gã họ Hạ kia, bà mối vẫn đắn đo việc mua “vòng chó” cho anh đeo, thể hiện quyền sở hữu tuyệt đối của nhà họ Tô. Nhưng còn chưa kịp hành động thì đã bị đối phương tròng cái “vòng chó” vào tay mình rồi.

Bà mối bắt giác cử động ngón tay. Chiếc nhẫn đính kim cương có kiểu dáng đơn giản, viên kim cương nhỏ nhắn, khiêm tốn nhưng không hề mất giá. Cô tặc lưỡi: “Sao tự nhiên lại nhớ tới...”

Hạ Hà Tịch vỗ vỗ đầu cô, ngắt lời cô bằng hai từ đơn giản: “Tín vật.”

Nghe xong, Tô Tiểu Mộc lại nghịch ngợm xoay xoay cái nhẫn trên tay. Nhìn màu sắc rực rỡ phản chiếu từ nhiều hướng khác nhau, trong lòng cô tràn ngập những đóa hoa nhỏ. Tín vật? Con cáo họ Hạ kia muốn nói là “tín vật đính ước” nhưng vì xấu hổ nên lược mất hai chữ sau rồi sao?

Bà mới đang cảm động thì nghe Hạ Hà Tịch xấu tính bổ sung thêm: “Tín vật nhốt nuôi, chứng tỏ em là thú cưng nhà họ Hạ nuôi, người lạ đừng quấy rầy.”

Tô Tiểu Mộc lườm con cáo nhà họ Hạ một cái, buông tay, hắng giọng nói: “Anh Hạ, hình như chủ đề lúc nãy của chúng ta vẫn chưa nói xong.” Tuy rằng kim cương là thứ bền nhất, cứng nhất, nhưng có “bền nhất, cứng nhất” thế nào đi chăng nữa cũng không thể làm lay động quyết tâm tra hỏi ông chồng yêu quý của cô được.

Nếu trước đây bà mới không thèm nghe, không thèm hỏi chuyện của Jamie, thái độ còn hơi né tránh, thì bây giờ, cô đã hoàn toàn tháo gỡ được khúc mắc trong tim. Nếu đã quyết tâm cùng nắm tay người ấy tới trọn đời, bạn nhất định phải có dũng khí để hiểu và tiếp nhận quá khứ của anh ấy. Yêu anh ấy, phải chấp nhận tất cả những điều anh ấy có.

Hạ Hà Tịch nghe thế cũng không hoảng loạn vì bị tra hỏi, anh nhếch môi, thản nhiên đáp: “Thì yêu đơn phương đầu tính là hoa đào chứ? Từ Jamie, Châu tài nữ đến Lộ Lộ, bọn họ đều là yêu đơn phương thôi.” Nói đơn giản là, từ trước tới nay anh chưa hề rung động.

Bà mới nhìn con cáo già họ Hạ giơ tay thề thốt, trông cái vẻ vô tội, bèn cong môi lên, dẫn đo một lúc rồi mở miệng nói: “Tại sao khi ấy anh lại thỏa thuận kết hôn với Jamie? Cô gái tới Đức tìm anh...”

“Ừ”, Tô Tiểu Mộc còn chưa nói hết, Hạ Hà Tịch đã ngắt lời cô. Anh nắm tay cô, đưa lên miệng dụi nhẹ nhẹ: “Còn nhớ anh đã kể với em, sau khi bố mẹ anh qua đời, anh được người ta nhận nuôi mới học xong đại học không? Cô gái đó...Quả Quả là con gái của gia đình ấy. Anh chỉ có thể nói rằng, từ trước tới nay anh luôn coi cô ấy là em gái, cũng có thể do anh bảo vệ cô ấy quá nhiều, hoặc có lẽ đã phát tín hiệu sai cho cô ấy, khiến cô ấy nhầm lẫn thứ tình cảm ấy chính là tình yêu...”

Nói đến đây, hình như Hạ Hà Tịch nhớ tới chuyện buồn phiền gì đó, sự chán ghét lóe lên trong mắt anh rồi biến mất, nhưng bà mới vẫn dễ dàng nhìn thấy. Một lát sau, chân mày anh mới dần ra, trên khuôn mặt lại ánh lên vẻ dịu dàng. Anh vuốt mái tóc của bà mới, nhẹ nhàng nói: “Chuyện của anh một hai câu không nói rõ được đâu. Khi nào xử lý chuyện công ty ổn thỏa, chúng ta xin nghỉ đi du lịch mấy hôm, tới lúc đó anh sẽ từ từ kể cho em nghe, em phải làm thính giả ngoan của anh đấy...”

Nói xong, gương mặt Hạ Hà Tịch lại trầm xuống: “Tới khi chuyện này kết thúc, anh sẽ không nợ nhà họ Mộc cái gì nữa.” Nghe tới ba chữ “nhà họ Mộc”, chẳng hiểu sao tay bà mới lại run rẩy. Trực giác nói với cô rằng, chuyện con cáo nhà họ Hạ này muốn làm và tập đoàn Chính Uy, Hà Kiên Vũ đều có liên quan tới nhau. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện nhức đầu, bà mới lại lắc lắc bỏ qua: “Thôi đi, không tới cửa hiệu áo cưới nữa, chúng ta xuống xe đi mua sắm đi?”

Đôi mắt con cáo họ Hạ kia sáng lên: “Hả?”

Bà mới nâng tay lên nhìn chiếc nhẫn kim cương, bĩu môi nói: “Nếu anh Hạ tặng em tín vật tổn kém như thế, em cũng phải có đi có lại chứ? Em cũng mua cho anh một cái “vòng chó” đeo xem sao!”

Hạ Hà Tịch bật cười: “Đồ rẻ tiền anh không cần đâu.”

Bà mới nghe vậy thì rất khó thể đập vai chồng: “Không sao, em mua anh trả tiền. Không phải chức năng của các đức ông chồng thể hiện chính ở hai việc quét thẻ và làm ấm giường sao, em cho anh cơ hội được thể hiện đấy!”

Hạ Hà Tịch: “...”

Chương 42: Người xưa

Hai vợ chồng lượn qua lượn lại ở khu mua sắm, cuối cùng cũng dừng lại trước cửa hiệu đồ trang sức, nơi anh Hạ đã mua chiếc nhẫn kim cương tặng bà mới. Cô nhân viên bán hàng thấy Hạ Hà Tịch thì có chút kinh ngạc, đang định mở miệng hỏi thì thấy đối phương lạng lẽ lắc đầu ra hiệu, thế nên cũng ngầm hiểu ý mà im lặng.

Tô Tiểu Mộc chọn rất lâu, ưng ý một chiếc nhẫn cưới có phong cách đơn giản, mộc mạc. Thứ nhất là rất hợp với chiếc nhẫn kim cương của bà mối. Thứ hai là giá cả cũng hợp lý. Thứ ba là không thấy chú rể họ Hạ thắc mắc, phản đối. Nên chưa tới nửa tiếng sau, bà mối quyết định chọn chiếc nhẫn ấy. Hạ Hà Tịch rất tự giác rút ví tiền ra, nhưng bà mối đã ngăn lại: “Để em trả.”

Hạ Hà Tịch cười cười: “Không phải cô Hạ nói em mua anh trả tiền sao?”

Bà mối chống nạnh, hừ giọng: “Tiền của anh không phải tiền của em chắc? Còn nữa, kiểu “vòng chó” này...phải tặng lẫn nhau mới có ý nghĩa.” Nói xong, trên gương mặt bà mối hiện lên hai vệt đỏ rất khả nghi, chỉ sợ Hạ Hà Tịch cướp mất phần, cô liền chạy tới quầy thu ngân để thanh toán.

Bên này, Hạ Hà Tịch lịch sự gật đầu với cô nhân viên bán hàng, giọng nói lạnh lùng, bình tĩnh: “Khi này cảm ơn cô.”

Cô nhân viên lắc đầu, cười khê: “Anh Hạ và cô Hạ rất hiểu nhau, không biết mà cũng có thể chọn cùng một cặp nhẫn, hai người đúng là có thần giao cách cảm, chuyện gì cũng biết mà!” Hóa ra, khi con cáo họ Hạ chọn nhẫn kim cương cho bà mối ở đây, nhân viên bán hàng không chịu bỏ qua chú dê béo này, bèn sử dụng mọi phương pháp để Hạ Hà Tịch mua nhẫn đôi.

Hạ Hà Tịch vốn cũng không quan tâm đến mấy thứ đồ trang sức này nhưng không thoát khỏi ba tắc lưỡi của nhân viên bán hàng, nên anh cũng chọn một chiếc nhẫn hợp với chiếc nhẫn kim cương của bà mối, định khi nào kết hôn mới đưa cho cô, để cô tự tay đeo cho mình, ai ngờ cô vợ nhỏ lại kiên quyết muốn “có qua có lại”.

“Nhưng anh Hạ này”, cô nhân viên bán hàng do dự, “Nếu đã có một chiếc nhẫn rồi, giờ cô Hạ lại mua một chiếc có cùng kiểu dáng thì...” Còn chưa nói hết câu, Hạ Hà Tịch đã lắc đầu cười tủm tỉm. Giọng nói vẫn lạnh lùng, nhưng trong đó lại có phần vui sướng, nụ cười trên gương mặt anh tuấn bớt đi vẻ xa cách: “Của cô ấy tặng sao giống của tôi mua được?” Nói ra thì đây là món quà đầu tiên cô Hạ tặng cho mình mà!

Bà mối được Hạ Hà Tịch dắt đi trong ánh mắt ghen tỵ của mấy cô nhân viên bán hàng. Sau khi lồng chiếc nhẫn vào tay anh, bà mối hưng phấn ngút trời, kiễng chân xoa đầu anh, noi: “Ngoan, từ nay anh sống là cáo nhà họ Tô, chết là ma nhà họ Tô, vượt ra là kẹp đứt cái đuôi cáo đấy nhé...”

Hạ Hà Tịch cũng pha trò: “Không ngờ cô Hạ của chúng ta lại có nhiều tiền thế đấy, nói quét là quét ngay, chẳng đau lòng chút nào.” Mua sắm như thế không giống tác phong của bà mối cho lắm.

Bà mối vênh mặt: “Đôi khi con gái cũng phải quyết tâm với mình một chút chứ!” Chiếc nhẫn kim cương mười nghìn tệ đổi lấy một tấm phiếu cơm trường kỳ, cuộc làm ăn này chắc chắn không thiệt, món tiền này bà mối vẫn cho qua được.

Vì bà mối kéo đi mua nhẫn nên khi hai người tới cửa hiệu áo cưới đã muộn hơn nửa tiếng. Hạ Hà Tịch đi đậu xe, Tô Tiểu Mộc vào trước, tìm nhân viên phụ trách làm việc với hai người. Nhưng vừa mới đẩy cửa đi vào đã thấy một cặp mặc đồ cô dâu chú rể đi ngang qua mình.

Cô dâu cài tấm voan trắng, mặc váy cưới trắng tinh, chú rể ở đằng sau giúp cô ôm một đồng quần áo. Một cặp vợ chồng được mấy nhân viên của cửa hiệu vây quanh, hình như đang chuẩn bị ra ngoài chụp ngoại cảnh. Đang cúi đầu không để ý, ai ngờ, cô dâu đi qua mình được mấy bước thì vòng trở lại.

Tô Tiểu Mộc nhìn chân váy cưới trắng tinh, chán nản ngẩng lên thì thấy cô dâu đang chớp chớp cặp lông mi giả, lên tiếng chào hỏi mình: “Tiểu Mộc? Tô Tiểu Mộc? Chị không nhận lầm người chứ? Chị là Diệp Tuyết Quân này!”

Diệp Tuyết Quân? Trong đầu bà mối cấp tốc lọc lại cái tên này. Hình như hồi học đại học...có một chị tên là Diệp Tuyết Quân cùng tham gia một câu lạc bộ với bà mối, chị ta lại là bạn học cùng với anh hai, thế nên rất quan tâm đến cô. Sau này, Diệp Tuyết Quân tốt nghiệp trước, hình như được bố sắp xếp vào cơ quan, từ đó không còn gặp lại nữa.

Bây giờ gặp lại, thật đúng là... đàn chị này không còn giống trong ký ức của cô nữa. Trên gương mặt phát tướng của Tuyết Quân được trát một lớp phấn dày. Hồi học đại học, da chị ta đã rất tẻ, giờ có lẽ còn tẻ hơn, xem ra thợ trang điểm đã rất khổ cực. Bà mối thấy vậy bèn cười cười, Diệp Tuyết Quân vội vàng kéo ông chồng sắp cưới tới giới thiệu. Bà mối nhìn đối phương một cái, gật đầu cười tủm tỉm: “Chào anh!”

Anh chàng sắp làm chú rể cũng gật đầu đáp lại: “Chào cô!”

Tuyết Quân vẫn đang đắm chìm trong vui sướng vì “thế giới này thật quá nhỏ bé, đi chụp ảnh cưới mà cũng gặp được người quen”, liền kéo bà mối lại, ríu rít hỏi thăm từ anh hai Tô Cẩm Trình tới nhà họ Tô. Diệp Tuyết Quân đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền nói: “Đúng rồi, bọn chị vẫn chưa tìm được phù dâu. Mấy đứa em chị lập gia đình còn sớm hơn cả chị, hay Tiểu Mộc làm phù dâu cho chị nhé?”

Vừa nói xong, không để bà mối từ chối, chú rể đã mở miệng ngăn cản: “Không phải nói để đồng nghiệp làm phù dâu sao? Sao lại thay đổi?” Diệp Tuyết Quân hồn dỗi: “Đương nhiên phù dâu là người bên nhà gái vẫn tốt hơn. Em nói phải không, Tiểu Mộc?”

Bà mối sờ mũi cười ngu ngơ. Từ trước tới nay, cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày...sẽ làm phù dâu của bọn họ. Cô im lặng một lát rồi giơ tay phải lên: “Xin lỗi chị Tuyết Quân, em kết hôn rồi, hình như phù dâu phải là người chưa kết hôn nhỉ?”

Diệp Tuyết Quân thấy vậy thì chán nản đáp: “A...Sao chị lại quên mất nhỉ, em tới cửa hiệu áo cưới cũng để chụp ảnh cưới đúng không? À, chồng em đâu?” Diệp Tuyết Quân vừa dứt lời, Hạ Hà Tịch đã xuất hiện ở cửa, thời gian khớp tới nỗi làm bà mối hoài nghi, có phải con cáo kia cố ý đứng ở cửa xem kịch không?

“Ông xã!” Bà mối vẫy tay với Hạ Hà Tịch, thốt lên từ “ông xã” mà chẳng mấy khi cô gọi. Khi Hạ Hà Tịch tới trước mặt mấy người, bà mối giới thiệu: “Đây là chồng em, Hạ Hà Tịch. Đây là đàn chị ở trường đại học của anh hai, Diệp Tuyết Quân, đây là chồng chị ấy... À...xin hỏi anh tên là gì ạ?”

Sắc mặt của anh chàng sắp làm chú rể chuyển từ xanh sang trắng. Anh ta cúi đầu để ổn định lại tâm trạng, hạ giọng bật ra hai chữ: “Ninh Nhiên.”

Hạ Hà Tịch nhếch môi, giơ tay ra nói: “Chào anh, anh Ninh!”

Ninh Nhiên bắt tay Hạ Hà Tịch, khó khăn lắm mới nói được câu “xin chào”. Diệp Tuyết Quân trao đổi số điện thoại với bà mối xong mới vui vẻ ra ngoài chụp ngoại cảnh. Hạ Hà Tịch và bà mối ngồi trên sofa chờ nhân viên cửa hiệu tới. Con cáo họ Hạ nhìn sắc mặt vợ mình, noi: “Anh rất mừng là em không làm như đã nói trước đây, thấy cậu ta là dân cho một trận đã đời, không thì...” Hạ Hà Tịch cười ngượng ngùng: “Không thì chúng ta phải đổi công ty tổ chức đám cưới mất.”

Tô Tiểu Mộc uống một hơi cạn sạch chén trà, thở dài, nói: “Không phải em nể mặt đàn chị mới không vạch mặt anh ta ngay tại trận, chỉ là...cảnh còn người mất, ngay khi nhìn thấy anh ta, đột nhiên em thấy không còn sức lực, sự phấn nộ, thương tâm gì đó cũng không còn.”

Hạ Hà Tịch nắm tay bà mối: “Thực ra, dù em có khó chịu anh cũng có thể hiểu, anh đảm bảo thời điểm quan trọng này sẽ không ghen đâu.”

Nghe thế, Tô Tiểu Mộc bật cười khúc khích, lắc đầu, bình tĩnh nói: “Anh xem, anh ta vòng qua vòng lại, cuối cùng vẫn không thể ở bên nữ thần trong tim anh ta được, mà lại chọn một cô gái bình thường, thậm chí không bằng em. Trên thế giới này, sẽ có một người dạy anh yêu là gì? Họ chưa chắc đã sống với ta đến đầu bạc răng long, thậm chí không được ở bên nhau, nhưng nhất định sẽ khắc ghi trong lòng. Ninh Nhiên là người dạy em yêu là gì, thế nên em đã hận anh ta mất mấy năm, hận tới nỗi em quên mất tại sao lại hận? Tại sao lại đau? Cuối cùng chỉ còn lại sự lạnh lẽo với nhau.”

Trên đời này, thứ độc ác hơn “biết anh ấy sống không tốt, tôi an tâm rồi” là “anh ta có sống tốt hay không, tôi không quan tâm”. Vì điều ấy thể hiện rằng bạn đã thức sự buông tay. Bà mối nghĩ, khoảnh khắc nhìn thấy Ninh Nhiên, cô đã buông tay thật rồi.

Hạ Hà Tịch im lặng, mãi sau mới nhìn vợ bằng ánh mắt kiên định, nhẹ nhàng nói: “Thực ra em không khó chịu khi nhìn thấy cậu ta, vì em đã có anh rồi.”

Tô Tiểu Mộc không nhịn được cười, dù câu này rất tự phụ, nhưng...vẫn xem như có chút đạo lý. Hạ Hà Tịch lại nói: “Thế hôn lễ của họ, em có đi dự không?”

Bà mối nhướn mày: “Đi chứ, sao lại không đi?” Đã tới nước này, tận mắt chứng kiến lễ cưới của trúc mã cũng không dễ dàng nhỉ? Hạ Hà Tịch nói đúng, may mà có anh ấy, không thì, ai biết được hôm ấy cô có phá hoại lễ cưới của người ta không?

33. Chương 43 - 44

Chương 43: Lễ cưới

Ngày Ninh Nhiên và Diệp Tuyết Quân kết hôn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Hạ Hà Tịch đột nhiên nhận được điện thoại, báo công ty có chuyện gấp nên không thể đi cùng. Bà mỗi lần đi một mình, thế nên gặp phải chuyện bất ngờ thứ hai, Hà Kiến Vũ cũng là một trong những vị khách tới dự lễ cưới.

Khi Tô Tiểu Mộc và Ninh Nhiên dính với nhau cũng là lúc tình cảm giữa anh cả Tô Khiêm Trình và Hà Kiến Vũ tốt nhất. Ninh Nhiên bắt chước bà mỗi, cứ ra rả gọi “chị dâu, chị dâu”. Sau này, khi mỗi người một nơi, có lẽ bọn họ vẫn giữ liên lạc. Vì vậy, Ninh Nhiên mời chị ta tới dự đám cưới cũng chẳng có gì lạ.

Lễ cưới được tổ chức theo kiểu truyền thống của Trung Quốc. Tuy bình thường nhưng cũng rất có khí thế, coi như không xử bạc với Diệp Tuyết Quân. Trừ việc bố mẹ Ninh Nhiên nhìn thấy bà mỗi thì mặt mày hơi lúng túng, tất cả đều rất bình thường. Sau khi các nghi thức kết thúc, đôi vợ chồng mới cưới đi các bàn chúc rượu. Nhìn quanh một lượt, chẳng thấy có ai quen, con cáo họ Hạ kia lại chưa tới, bà mỗi gấp được hai miếng thì chuẩn bị chào về.

Cô đi một vòng trong khách sạn mà không tìm thấy cô dâu nhưng lại gặp chú rể Ninh Nhiên ở ngoài hành lang. Hai người vừa nhìn thấy nhau thì đều ngậm miệng né tránh. Trước mặt người khác, bà mỗi có thể giả vờ như không có chuyện gì, nhưng khi một mình đối diện với người yêu cũ, trong lòng vẫn cảm thấy rất mờ mịt.

Bầu không khí hơi trầm xuống. Hai người cứ im lặng đứng ngoài hành lang như thế, dường như ai cử động trước sẽ phá hỏng bầu không khí này. Một lúc lâu sau, lâu tới nỗi Tô Tiểu Mộc nghĩ rằng chân mình đã mọc rễ thì mới nghe thấy tiếng mở cửa phía sâu trong hành lang. Tiếng cười ồn ã từ trong vọng ra, lát sau thấy mấy cô gái vây xung quanh Diệp Tuyết Quân bước ra. Hóa ra Ninh Nhiên đang đợi cô dâu thay quần áo.

Nghĩ tới đây, bà mỗi im lặng cúi đầu. Diệp Tuyết Quân cũng phát hiện sự tồn tại của Tô Tiểu Mộc, kéo cô lại hỏi thăm một hồi. Bà mỗi nói nhà mình có việc nên phải về trước, Diệp Tuyết Quân cũng không giữ, chào tạm biệt rồi vào đại sảnh khách sạn cùng Ninh Nhiên.

Khi Ninh Nhiên đi qua người bà mỗi, cô mơ hồ nghe anh nói: “Chúc mừng!”

Chúc mừng!

Bà mỗi từ từ nắm chặt tay, tâm trạng thất tình đã dồn nén trong lòng mấy năm nay cuối cùng cũng được thả lỏng rồi biến mất. Trong ngày cưới của Ninh Nhiên mà anh lại nói chúc mừng với cô. Chúc mừng gì chứ? Hôm ấy, trong cửa hiệu áo cưới, anh đã nhìn thấy, xa anh, Tô Tiểu Mộc vẫn là cô bé vui vẻ ngày nào. Cô không chỉ tiếp tục sống mà còn tìm được một ông chồng tốt hơn anh ngàn vạn lần, đương nhiên đáng để chúc mừng rồi.

Mắt Tô Tiểu Mộc hơi ươn ướt nhưng khóe miệng lại thoáng nhếch lên. Có lẽ trong lòng Ninh Nhiên, sự xuất hiện của cô hôm nay là khiêu khích, là cố ý làm anh khó chịu. Nhưng chỉ mình bà mỗi mới hiểu, dù cho mối tình ấy kết thúc như thế nhưng cô vẫn không thể gạt bỏ hết những năm tháng thiếu niên có Ninh Nhiên bên cạnh, không thể quên nỗi sợ hãi khi phải đối diện với việc bị lừa dối và cả sự an ủi của Ninh Nhiên.

Khi ấy, bệnh viện sắp làm phẫu thuật mổ xương cho bà mỗi, nếu xương bị hoại tử thì phải cưa chân trái. Trước khi phẫu thuật, lớp trưởng ngoan – học sinh gương mẫu Ninh Nhiên chưa bao giờ tới muộn về sớm, tự nhiên lại trốn học tới thăm cô. Rõ ràng, cậu bé ấy còn luống cuống hơn bất cứ ai, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nói: “Tiểu Mộc, em biết không, sự may mắn và xui xẻo của một người đều có giới hạn cả đấy. Em xem,

lần này em bị tai nạn...là đã dùng hết sự xui xẻo của kiếp này rồi. Thế nên em phải tin rằng, sau này, em sẽ chỉ còn lại may mắn thôi. Thế nên... chắc chắn em không bị cưa chân đâu, em phải cố gắng lên...”

Bà mới suýt bật khóc: “Sao em cố gắng được, em bị gây mê thì làm sao mà biết được.”

Ninh Nhiên nắm tay cô thật chặt, cũng không biết rốt cuộc là đối phương đang run hay mình đang run: “Kệ, dù sao em cũng phải cố gắng nhé! Có chuyện... không phải ai cũng nói em... em thích anh sao? Nếu em phẫu thuật thành công, anh cho phép em thích anh...”

Đây là “điều may mắn” đầu tiên bà mới nhận được sau lần tai nạn ấy. Đúng là thiêng, từ đó cuộc đời bà mới luôn gặp may mắn, thuận buồm xuôi gió. Chỉ đáng tiếc, chúng ta hoạn nạn có nhau, nhưng không thể cùng nhau hưởng hạnh phúc. Trong những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời, bà mới đã mất Ninh Nhiên. Nhưng dấu là như thế, yêu rồi hận, đã đau, đã khóc đủ rồi, cô vẫn không thể xóa đi hình ảnh Ninh Nhiên như cắt bỏ khối u ác tính trong đầu, ký ức tuyệt vời vẫn ở đây. Hôm nay, cô chỉ tới chúc mừng anh với tư cách một người bạn cũ mà thôi.

Có khi, mất đi không hẳn vì bạn không đủ xuất sắc, không nỗ lực hết mình. Nói theo kiểu cứng nhắc nhất thì là hai người có duyên mà không có phận. Nói theo cách lãng mạn nhất, thì thứ bạn đang có được còn tốt hơn. Hạ Hà Tịch, nhất định là cái “còn tốt hơn” ấy. Nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mộc đang rưng rưng nước mắt bỗng mỉm cười ngọt ngào, trong lòng cô cũng thầm nói với bóng người đã đi xa: “Chúc mừng anh!”

Sầu khổ xong xuôi, bà mới thở phào một cái. Vừa lau nước mắt vừa bước xuống lầu để rời khỏi đây, nhưng quay người lại mới phát hiện trước mặt mình có một tờ khăn giấy

Bàn tay ấy, chủ nhân của nó phải là người xinh đẹp, lông lẩy, hoặc là người dịu dàng, thông minh.

Dưới ánh nắng ấm áp, bà mới ngồi sóng vai bên Hà Kiến Vũ. Hà Kiến Vũ nhìn đôi mắt vẫn còn đỏ của Tô Tiểu Mộc, mỉm cười nói: “Đã bao nhiêu năm rồi mà em vẫn không thay đổi, ngoài miệng thì rõ ràng đầu ra đây, thực ra thì mềm lòng chẳng ai bằng.”

Bà mới quay đầu lại nhìn gương mặt xinh đẹp ấy, cau mày nói: “Đừng giả vờ hiểu tôi. Dù tôi có nói một đằng nghĩ một nẻo với Ninh Nhiên, nhưng với chị thì không như thế. Tôi thật lòng hi vọng chị mãi mãi biến mất, mãi mãi không có quan hệ với nhà họ Tô, với anh cả.” Uống cạn ly nước lọc, Tô Tiểu Mộc dúm mạnh cái ly giấy vào tay Hà Kiến Vũ, nói: “Cảm ơn ly nước của chị, tôi uống xong rồi, tôi đi đây.”

Quay người đi chưa được hai bước, Tô Tiểu Mộc nghe thấy giọng nói của Hà Kiến Vũ vang lên ở phía sau: “Tại sao hôm nay Hạ Hà Tịch không tới?” Vừa nghe câu ấy, bước chân mạnh bạo của Tô Tiểu Mộc bỗng ngừng lại. Cô nghe thấy tiếng cười khẽ của Hà Kiến Vũ ở đằng sau: “Có phải anh ta nói với em là công ty có việc không? Tiểu Mộc, em nghĩ kỹ đi, nếu thật sự có chuyện lớn cần anh ta đích thân đến giải quyết thì chị có thể tới đây tham dự lễ cưới không?”

Bà mới chậm rãi quay người lại, ánh mắt sâu không thấy đáy: “Rốt cuộc chị muốn nói gì?”

Hà Kiến Vũ cúi mặt, cặp mi dài phủ xuống. Chị ta im lặng một lát, dường như đang đắn đo không biết nên nói thế nào, lát sau mới nói từng chữ một: “Buổi sáng chị nhận được tin, con gái chủ tịch Mục Chính Uy của tập đoàn Chính Uy, Mục Quả, hôm nay đã bay tới thành phố C.”

Nghe thế, Tô Tiểu Mộc kinh ngạc tới nỗi hồi lâu vẫn không nói nên lời. Cô còn nhớ rõ buổi chiều hôm ấy, trong xe ô tô, Hạ Hà Tịch nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Quả Quả... là con gái của gia đình nhận nuôi anh, anh vẫn coi cô ấy là em gái...”

Trong thoáng chốc, cảm giác ghệt thở ùn ùn kéo tới. Lẽ ra cô phải nhận ra từ lâu, Hạ Hà Tịch làm việc ở tập đoàn Chính Uy, tuổi còn trẻ mà đã leo tới vị trí như hiện nay, nếu không có gia thế, anh dựa vào cái gì chứ? Nhưng mỗi lần nghĩ tới hai chữ Chính Uy, bà mới lại muốn lãng tránh. Cô không muốn nhớ lại những chuyện không tốt đẹp kia. Thế nhưng... đi một vòng lớn như thế, cô vẫn không thể thoát ra được.

Hà Kiến Vũ cong môi, nắm lấy vai Tô Tiểu Mộc, cố gắng để bình tĩnh: “Tiểu Mộc, em hãy nghĩ xem, Hạ Hà Tịch dựa vào thân phận con nuôi của chủ tịch sao có thể hô phong hoán vũ ở Chính Uy được? Thành phố C chẳng qua chỉ là một viên đá lót đường cho anh ta thôi; tới khi anh ta đã tích đủ nhân khí thì sẽ quay lại công ty mẹ ở thành phố A tiếp nhận tập đoàn Chính Uy. Em cho rằng trong lòng chủ tịch đang tính toán gì hả?”

Tô Tiểu Mộc nghiêng rặng, lạnh lùng đáp: “Chị đừng nói nữa, tôi dựa vào cái gì mà tin tưởng loại người như chị? Chị Hà, xin chị nhớ kỹ cho, Hạ Hà Tịch là chồng tôi!”

Câu này như chọc giận Hà Kiến Vũ, chị ta bèn thay hành động dịu dàng bằng cách kéo mạnh cổ áo bà mỗi, nói: “Em vẫn chưa tỉnh lại sao? Thân phận của Hạ Hà Tịch ở tập đoàn Chính Uy không phải là con nuôi, mà là con rể! Còn thân phận của em với nhà họ Mộc... Em thấy anh ta tiếp cận em là tình cờ thật sao?”

Câu nói cuối cùng khiến bà mỗi rơi thẳng vào hầm băng

——Tôi là đường phân cách tiếp tục nghỉ ngơi giữa màn——

Khi Hạ Hà Tịch về nhà, mặt trời đã ngã về hướng tây. Phòng khách không bật đèn, cả căn phòng được bao phủ bởi một lớp ánh sáng vàng mờ nhạt khiến căn phòng có chút cảm giác cô đơn. Con cáo họ Hạ kia đi vòng quanh nhà, cuối cùng, anh tìm thấy bà mỗi đang cuộn tròn trong phòng ngủ, gương mặt ửng đỏ, hai mắt nhắm chặt, môi dưới cũng bị cắn cho rớm máu.

Hạ Hà Tịch vén sợi tóc dính trên mặt bà mỗi, còn chưa kịp lên tiếng, cô đã mở đôi mắt sáng lấp lánh, giọng nghẹn ngào: “Con cáo họ Hạ kia, em tới tháng rồi.”

“...”

Chuyện này với bà mỗi đúng là một cú đánh, tuy không nguy hiểm nhưng cũng đâm vào tim! Từ lúc Hạ Hà Tịch xuất viện, Tô Tiểu Mộc vẫn cân nhắc bỏ chút thời gian tới bệnh viện kiểm tra xem có thật hay không. Dù không chắc chắn lắm, nhưng tin tức vẫn bay rất nhanh tới tai mợ hai. Bà gọi điện thoại tới lắm nhằm một hồi, bà mỗi hiềm hoi lắm mới có một lần ngoan ngoãn ngồi nghe, cắt hết giày cao gót, cà phê, trà hoa quả thích nhất cũng bỏ hẳn, ngay cả lên mạng cũng hạn chế, chỉ sợ phải tiếp xúc với phóng xạ.

Hạ Hà Tịch hiểu, dù bà mỗi không nói ra miệng, nhưng thực ra trong lòng còn hồi hộp về sinh mệnh bé nhỏ này hơn cả anh, đặt mua mấy cuốn sách về chuyện sinh con trên mạng là bằng chứng rõ ràng nhất. Nhưng khi hai người đang hồi hộp chờ đón đứa bé này, kinh nguyệt lại cuộn cuộn kéo tới để nói cho hai người biết rằng, không hề có. Thế này có là ai thì cũng không chịu nổi.

Ở lễ cưới Ninh Nhiên, bà mỗi bị Hà Kiến Vũ đả kích như thế, về nhà thay quần áo xong thì hoàn toàn đổ gục, không đứng lên nổi. Nhìn Tô Tiểu Mộc đáng thương, Hạ Hà Tịch cũng trở nên luống cuống.

Rót sữa pha mật ong, chuẩn bị túi nước nóng nhét vào trong chăn, Hạ Hà Tịch vỗ vỗ đầu bà mỗi: “Đừng có cuộn người lại, dậy rửa mặt đi.”

Bà mỗi lắc đầu, khế cắn lên cánh tay Hạ Hà Tịch. Nhớ tới lần đầu tiên có tháng, cô cũng đau tới chết đi sống lại thế này, nhưng lại ngại không nói cho Ninh Nhiên biết, về nhà phải giả vờ mạnh mẽ để mọi người không phải lo lắng, giờ vất vả lắm mới tìm được cơ hội để có thể yếu đuối, tìm được người để có thể tỏ ra mềm yếu mà không phải giấu giếm trước mặt anh, tại sao lại bỏ qua cơ chứ? Tới giờ phút này, Tô Tiểu Mộc mới hiểu ra tác dụng đích thực của các ông chồng, không phải quét thể, cũng không phải làm ấm giường, mà là khi cảm thấy đau thương có thể giở trò làm nũng, mà anh ấy chỉ có thể bó tay với bạn.

Sau khi in một hàng dấu răng trên tay Hạ Hà Tịch, bà mỗi thấy bụng mình không còn đau như trước nữa, cô chán nản nói: “Bên ngoài lạnh lắm, em không muốn dậy.”

Con cáo họ Hạ thở dài nhưng trong mắt tràn ngập ý cười: “Thế anh lấy khăn nóng cho em nhé, đêm nay gọi thức ăn ở ngoài, anh hâm ít canh cho em uống nhé?”

Tô Tiểu Mộc rất hài lòng với quyết định của chồng, dịch sang một chút rồi vỗ vỗ lên giường: “Không vội, anh lên đây để em ôm chút đi.”

Hạ Hà Tịch đỡ khóc đỡ cười, đành bó tay với bà mỗi hiềm khi giở trò làm nũng. Anh cởi áo khoác, bỏ giày ra rồi leo lên giường ôm cô. Bà mỗi dụi dụi vào lòng con cáo họ Hạ, mùi hương nam tính quen thuộc bao phủ lấy cô xen lẫn mùi nước hoa Cổ Long. Cô vùi đầu vào ngực anh, ôm túi chườm trên bụng, trong thoáng chốc, cô thấy ấm áp tới tận đáy lòng, không còn khó chịu nữa, mà rất thỏa mãn.

Hạ Hà Tịch chỉnh lại chăn cho hai người, hôn lên trán cô, hỏi: “Tốt hơn chưa?”

“Ừm...” Tô Tiểu Mộc khẽ đáp, thò nửa cái đầu ra, chớp chớp đôi mắt đen láy, cười nói: “Hạ Hà Tịch, em đã từng kể chuyện nhà em cho anh nghe chưa?”

Hạ Hà Tịch hoảng hốt nửa giây, rồi hờ hững lắc đầu. Tô Tiểu Mộc thấy vậy thì lại cúi xuống, hai tay ôm lấy anh, lại hỏi: “Anh có muốn nghe không?”

“Nếu cô Hạ bằng lòng kể, anh Hạ xin được lắng nghe.”

Chương 44: Khối u ác tính

Đây lần đầu tiên bà mới nhắc tới chuyện gia đình, Hạ Hà Tịch đổi tư thế để vợ mình nằm thoải mái hơn rồi mới nghe cô chậm rãi kể: “Em vừa sinh ra đã mang họ mẹ, họ Tô. Lúc còn nhỏ, em vẫn nghĩ cậu hai, mợ hai mới là bố mẹ mình vì từ nhỏ em đã sống ở nhà họ Tô. Tới tận khi năm sáu tuổi, em mới được gặp người mà mình gọi là mẹ đẻ.”

Bà mới hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nói: “Bà ấy đúng là một người phụ nữ rất xinh đẹp, chỉ tiếc là trừ về ngoài ra, đầu óc bà ấy không được tốt đẹp cho lắm. Dù em chưa bao giờ nhắc tới, nhưng có lẽ anh cũng đoán được rồi, em là con riêng của bà ấy và nhân tình. Ừm..., theo cách nói của người ta thì bà ấy là bồ nhí, là bà hai.

Lúc ấy em không biết gì hết, chỉ biết mỗi lần bà ấy trở về, ông bà ngoại đều chẳng vui sướng gì, lúc nào cũng đóng cửa lại rồi cãi nhau. Nhưng khi bà ấy đi thật rồi, thỉnh thoảng bà ngoại nhìn tấm ảnh chụp chung cả gia đình rồi khóc, bà nói với em, trong tấm ảnh này thiếu một người. Sau này em lớn lên, ông bà ngoại lần lượt qua đời, em mới dần dần hiểu được chuyện đại khái ra sao.

Trong tên em có họ của người đàn ông kia, ông ta họ Mộc, là cậu hai trong một gia đình giàu có. Ông ta rất phong lưu, đa tình, theo cách nói của ông ngoại thì mẹ em ăn phải bùa của người đàn ông kia, sống chết cũng đi theo làm tình nhân của ông ta. Dù không được người nhà họ Mộc thừa nhận nhưng mẹ vẫn sinh hạ em. Nhưng từ trước đến giờ, bà ấy chưa bao giờ làm hết trách nhiệm của một người mẹ. Sinh em chưa được nửa năm đã quay về bên người đàn ông ấy. Ngoài nhà họ Tô ở thành phố C này thì không ai biết bà đã sinh một đứa con gái. Sau này...”

Bà mới cắn môi, cau mày khó chịu. Hạ Hà Tịch hôn lên môi cô một cái, cô mới mỉm cười, tiếp tục nói: “Sau đó chắc anh đã được nghe anh hai kể rồi. Năm em mười ba tuổi thì bà mẹ rất hiếm khi về nhà này đột nhiên quay về thành phố C. Bà ôm em rồi vừa khóc vừa cười như phát điên, bà đã chờ hơn mười năm, cuối cùng cũng chờ được cái mà bà ấy cho là cơ hội. Người đàn ông ấy ly hôn, mẹ em cho rằng không có vợ cả, tình nhân như mình có thể đường đường chính chính ở bên ông ta rồi, hơn nữa, bà ấy còn có đứa con gái là em. Thế nên bà đưa em về nhà họ Mộc...”

Nói đến đây, bà mới dụi dụi mấy cái vào lòng Hạ Hà Tịch, chắc chắn xung quanh đều là mùi hương quen thuộc rồi mới tiếp tục kể, nhưng người vẫn hơi rung rẩy không thể kìm nén được. Những ký ức ở nhà họ Mộc ngày nào, thực sự có thể coi là ác mộng của đời cô.

“Thực ra hôm ấy, mấy người nhà họ Mộc cãi nhau về điều gì em không nhớ rõ, em chỉ nhớ người đàn ông ấy tát cho mẹ một cái rất mạnh. Bà không khóc cũng không làm âm ỉ, ôm em xong ra ngoài, lên xe rồi vừa khóc vừa lái xe. Em chỉ nhớ xe chạy rất nhanh, rất nhanh... Rồi sau đó...”

Rồi sau đó, chiếc xe mẹ bà mới lái đâm thẳng vào một chiếc xe tải, một chết một bị thương, thậm chí, suýt chút nữa là bà mới tàn tật cả đời. Nói tới đây, Tô Tiểu Mộc không kể tiếp nữa, đôi tay run rẩy ôm siết lấy thứ ấm áp duy nhất. Thật bất ngờ, lần đầu tiên kể lại chuyện ấy sau bao năm mà cô vẫn bình tĩnh hơn so với tưởng tượng. Ngoài việc nổi đau còn đọng lại khiến cô run rẩy bấy thì cô không nhỏ một giọt nước mắt nào.

Hạ Hà Tịch kéo cô áp sát vào lồng ngực, chỉ sợ cô khó chịu. Bà mới đẩy anh ra, lắc đầu cười nói: “Ép nát túi chườm mất!”

Hạ Hà Tịch cắn nhẹ lên vành tai cô, nói như dỗ dành: “Nếu khó chịu thì không cần nói đâu.”

Tô Tiểu Mộc thở phào, ngồi dậy đáp: “Em không sao, em chỉ không hiểu tại sao bà ấy lại như thế. Hạ Hà Tịch, anh có biết không? Vụ tai nạn ấy không hề là sự cố, em tận mắt trông thấy bà nhả ga đâm vào chiếc

xe tải. Nếu không phải số em lớn, hay mạng em dai nhách, thì có lẽ, bà mồi mà anh nhìn thấy ngày hôm nay là một đứa què chân, gãy cẳng...”

“Trong lòng bà ấy em là gì chứ? Bà ấy sinh em ra, ngoài việc mấy năm thì về đưa cho ông bà ngoại chút tiền, mua cho em mấy bộ quần áo, lại cãi một trận với ông bà ngoại rồi đi. Chỉ có một lần duy nhất bà ôm em, hôn em, nhưng cũng là vì em có thể trở thành quân át cho cuộc hôn nhân của bà ấy. Chỉ tiếc là... con át này không đủ nặng. Bà không đạt được mục đích, thế nên bà ấy mới phá hủy thứ không còn giá trị lợi dụng là em...”

Hạ Hà Tịch ngồi dậy, ôm chặt lấy cô, nói với cô bằng giọng dịu dàng nhất trên đời: “Nhóc, đây không phải lỗi của em.”

Chỉ một câu nói đơn giản như thế, cuối cùng cũng xóa hết những ám ức trong lòng Tiểu Mộc bao năm qua. Cô rúc sâu vào cái ôm ấm áp của anh, khóc lớn một trận cho thỏa, bụng thắt lại có chút đau đớn. Nhưng chuyện may mắn là giờ con cáo họ Hạ kia đang ở bên cạnh cô, vươn tay ra là có thể chạm tới được.

Tôi là đường phân cách kể chuyện cũ

Bà mồi dùng thực tế để chứng minh lý luận “kể chuyện cũ rất tổn hại đến sức khỏe”, sau khi khóc một trận đã dờn liền bò dậy ăn hết hai cái cánh gà nướng, một cái hamburger, nửa cái pizza, ba cái bánh tart trứng, một bát cháo trứng muối thịt nạc và thêm hai bát canh đậm đà tình yêu của anh Hạ. Hạ Hà Tịch nhìn thấy mà ghen hòng, bèn giấu khoai tây chiên và đùi gà đi để cô khỏi bội thực.

Với hành động keo kiệt của ông xã, bà mồi khịt mũi, một tay cầm Coca, một tay vung vẩy cánh gà nướng New Orleans, lẩm bẩm: “Đồng chí Hạ Hà Tịch, anh đừng keo kiệt như thế được không? Em nói cho anh biết, dạ dày của em là loại có thể thay đổi hình dạng. Mỗi khi tâm trạng em không tốt thì mua một đồng đồ ăn vặt về, ăn thật nhiều! Ăn no rồi đi ngủ, thế mới không cảm thấy khó chịu nữa!”

Hạ Hà Tịch cười mỉa: “Cách chữa bệnh của em rất giống loài động vật nào đó.”

Bà mồi cong môi phản đối, quét mắt qua đồng chiến lợi phẩm trên bàn, nói: “Hôm nay còn chưa là gì. Hôm sinh nhật hai mươi một tuổi của em, một mình em ăn hết sạch một cái bánh ga tô dành cho ba người, sau đó còn bị đưa tới bệnh viện rửa ruột, bị anh hai tát cho một cái rỗ đầu...”

Tô Tiểu Mộc vừa nói vừa hạ giọng, đó có lẽ là lần sinh nhật buồn nhất của cô. Hai người đã nói sẽ chúc mừng mình đều đã đi. Ninh Nhiên ra nước ngoài, mãn nguyện ôm người đẹp trở về. Hà Kiến Vũ cũng nhanh chóng từ chị dâu biến thành mẹ kế. Còn phải đón sinh nhật trong hoàn cảnh nào mới được coi là bi thảm hơn thế chứ?

Đang suy nghĩ miên man, Tô Tiểu Mộc cảm thấy mu bàn tay nóng dần lên. Ngẩng đầu nhìn Hạ Hà Tịch đã cầm lấy tay mình, bà mồi nở nụ cười: “Ôi trời, nói mới nhớ, tuần sau là sinh nhật em đấy, anh Hạ chuẩn bị tặng em gì nào?”

Hạ Hà Tịch nhướn mày: “Anh đã tặng em cả người anh rồi, em còn muốn thế nào nữa chứ?”

Bà mồi khề trềng mắt lườm anh: “Em kệ, dù sao giờ em đã nhắc trước anh rồi đấy, nếu anh dám mua bữa thứ gì đó cho em, hay cứ tưởng chọn một món quà đắt tiền là em vừa lòng thì không xong với em đâu.”

Khóe miệng Hạ Hà Tịch bắt giắc nhếch lên, giờ cô vợ của anh đã rất biết cách giở trò làm nũng với anh rồi, biết mình không còn cách nào với cô ấy đúng không? Nhìn hai gò má đỏ ửng của bà mồi, Hạ Hà Tịch còn chưa kịp làm gì thì đối phương đã nhào tới, nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

Đôi mắt cô sáng lên, thủ thỉ: “Ông xã, cảm ơn anh!” Cảm ơn anh đã giúp em mở nút thắt trong lòng bao năm qua, khiến em có thể thẳng thắn đối mặt với khối u ác tính ấy, mở ra cho anh xem mà không cần giấu giếm. Bà mồi cười tươi, vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Trong phút chốc, trái tim Hạ Hà Tịch mềm nhũn, mặt hồ phẳng lặng khề gợn sóng. Dường như có nhánh liễu nhẹ nhàng phất qua tim anh, khiến anh vừa ngứa ngáy vừa khó chịu. Hạ Hà Tịch siết chặt tay, nghiến răng: “Không được quyến rũ anh lúc này.”

Bà mồi che miệng cười khúc khích, rồi ngẩng lên đối mặt nghiêm túc, thả lỏng nói: “Có phải từ lâu anh đã biết bố ruột em là Mục Chính Thuần, cũng là...” Bà mồi dẫn đo, gần từng chữ: “Em ruột bố nuôi của

anh, tức là chú hai trên danh nghĩa của anh?”

Mắt Hạ Hà Tịch lóe lên khi nghe thấy câu ấy, nhìn thẳng vào cô vợ của mình không chớp mắt. May là anh đã quen kiểu chuyển chủ đề không báo trước của cô nên mới không kinh ngạc. Anh im lặng một lát rồi gật đầu không hề do dự. Tô Tiểu Mộc im lặng hồi lâu, rồi thờ ơ nói: “Vậy anh có gì muốn nói với em không?”

“Có, anh chuẩn bị rời khỏi tập đoàn Chính Uy.” Vừa nghe xong, tay bà mỗi run lên, cánh gà rơi xuống bàn.

“Anh rời khỏi Chính Uy... là có liên quan tới em đúng không?” Nếu Hạ Hà Tịch đã biết thân phận của cô từ lâu, chuyện anh từ chức để sau này không còn mối liên hệ với Mục Chính Thuần cũng không phải không có khả năng, chỉ là...

Tô Tiểu Mộc cau mày: “Anh không cần phải vì em...” Cô còn chưa nói hết câu đã bị gõ một cái lên đầu. Ngược lên thì thấy con cáo họ Hạ đang nheo mắt, thản nhiên trêu chọc: “Cô Hạ đừng tự mình đa tình thế chứ, dù không có em, anh cũng sẽ rời bỏ Chính Uy.”

Vừa thu dọn đồ ăn trên bàn, Hạ Hà Tịch vừa thâm trầm nói: “Ba năm trước, khi anh kết hôn với Jamie thì đã tính đường rời đi.” Nói xong, Hạ Hà Tịch nhìn bà mỗi, trong đáy mắt ánh lên vẻ không hài lòng: “Nhóc, quan hệ giữa anh và nhà họ Mục không đơn giản chỉ dừng lại ở thân phận con nuôi đâu. Em có biết người đâm chết bố mẹ ruột của anh là ai không?”

Tô Tiểu Mộc kinh ngạc, đáp án hiện lên trong đầu: “Chẳng lẽ là...”

Con cáo họ Hạ gật đầu, vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Là Quả Quả.”

“Năm ấy, sau khi nhận được tin dữ, anh lập tức quay lại thành phố A. Đúng lúc gặp Mục Chính Uy đang bị bà anh đuổi ra khỏi nhà. Mục Chính Uy vì bảo vệ con gái, một mực khẳng định người lái xe lúc ấy là tài xế nhà họ. Bà anh nhất quyết không chịu giải quyết riêng, sau đó...”

Hạ Hà Tịch đưa mắt nhìn ra xa, im lặng một lát rồi mới hạ giọng nói: “Sau đó chẳng bao lâu thì bà cũng mất. Khi nhà có chuyện, anh mới mười bảy tuổi, anh không biết phải sống tiếp ra sao? Học phí cấp ba còn chưa trả xong thì lãnh đạo cơ quan bố anh đến bảo phải thu lại nhà... Sau này, anh đồng ý với đề nghị giải quyết riêng của Mục Chính Uy, không những thế... mà còn trở thành con nuôi nhà họ Mục. Mục Chính Uy cho anh đi học, ra nước ngoài. Sau khi anh tốt nghiệp cũng vào công ty của ông ta, thậm chí con gái ông ta cũng có tình ý với anh...”

Nói đến đây, Hạ Hà Tịch bật cười thành tiếng, trong ánh mắt chỉ toàn sự bất lực. Anh đưa tay đỡ trán rồi nói tiếp: “Mãi tới cách đây ba năm, Quả Quả mới biết anh là con trai của nhà ấy...”

Bà mỗi thở dài. Cô vốn cho rằng thân thể của mình đã cũ rích, đã thê lương lắm rồi, không ngờ Hạ Hà Tịch... Ôm eo con cáo họ Hạ, bà mỗi ngẩng đầu, chớp mắt hỏi: “Anh có hận bọn họ không? Hận Quả Quả, hận Mục Chính Uy?”

Hạ Hà Tịch vuốt mái tóc bà mỗi, vẻ mặt vẫn bình tĩnh: “Thế em có hận mẹ em không?”

“Hận chứ...”, bà mỗi chớp mắt, cắn môi nói. “Ngay cả con gái mình bà ấy cũng muốn giết, sao em có thể không hận đây? Nhưng hận đi hận lại, rồi dần dần cũng nhạt. Giờ em có cuộc sống của em, có công việc và gia đình của em, ai có thể sống mãi trong đau thương, hận thù chứ?”

Hạ Hà Tịch gật đầu: “Thế nên anh làm việc trong tập đoàn Chính Uy bao nhiêu năm qua, nói là trả ơn nuôi dưỡng cũng được, mà bảo là trả mối thù phá hoại gia đình cũng xong. Anh không nợ nhà họ Mục gì nữa, bọn họ cũng không còn nợ anh. Từ giờ trở đi, anh chỉ muốn sống những ngày tháng yên bình với em.”

“Thế nên sau khi từ Đức trở về, anh không quay lại thành phố A, mà tới định cư ở thành phố C sao?”

Nghe vậy, Hạ Hà Tịch nhìn bà mỗi. Nếu nói cho cô ấy biết, khi ấy, mình quyết định đến thành phố C, ngoài những ký ức tuyệt vời trong hai năm rưỡi ở nơi đây, còn vì muốn gặp cô nhóc khí thế bừng bừng năm đó, liệu cô có kiêu ngạo tới nỗi vênh đuôi lên tận trời không?

Tô Tiểu Mộc thấy Hạ Hà Tịch không trả lời, khua khua tay trước mặt anh mấy cái, rồi gắt lên: “Nghĩ gì thế hả?”

Hạ Hà Tịch dịu dàng nhìn cô, trêu chọc: “Anh đang nghĩ, người ta vẫn bảo là thuyền theo lái, gái theo chồng, nếu sau này anh không có việc làm, thì em phải nuôi anh đấy nhé!”

Bà mối: “...” Cái đồ khôn bám váy vợ này!

34. Chương 45 - 46

Chương 45: Lựa chọn

Mấy hôm sau, Hạ Hà Tịch gửi đơn xin nghỉ việc lên công ty mẹ. Dù vẫn chưa nhận được câu trả lời, nhưng lấy cớ “sau tai nạn cơ thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn” bắt đầu nghỉ phép dài hạn.

Một viên đá làm nổi lên bao làn sóng. Mọi người trong công ty bàn tán xôn xao. Từ “cuộc hôn nhân giữa phò mã tương lai và Mục Quả bất thành” đến “Hà Kiến Vũ thâm hiểm độc ác, vụ tai nạn ô tô của Tổng giám đốc Hạ là do chị ta làm”... giả thuyết nào cũng có. Đúng lúc ấy, thân phận của Hà Kiến Vũ cũng dần được công khai...

Mọi người đều biết, tuy tập đoàn Chính Uy do một tay Mục Chính Uy gây dựng lên, nhưng vị cổ đông lớn nhất lại là em trai của ông ta, Mục Chính Thuần. Giờ công ty càng ngày càng phát triển, mâu thuẫn giữa hai anh em họ cũng ngày một dâng cao. Thị trường ở thành phố C nói lớn thì không lớn, nhưng cũng không phải là nhỏ, tóm lại, đây là một miếng thịt béo bở. Miếng thịt này, cả hai anh em nhà họ Mục đều muốn giành lấy. Vậy là Mục Chính Uy phải “réo hiên” tới bảo vệ, còn Mục Chính Thuần thì cứ cô tình nhân bé nhỏ của mình tới phá hoại.

Cô tình nhân này chính là Hà Kiến Vũ. Phần lớn người trong công ty biết thân phận của Hà Kiến Vũ như thế đều tỏ vẻ khinh thường. Nhưng nghĩ khi Hạ Hà Tịch rời đi, cả công ty sẽ do Hà Kiến Vũ tiếp quản, ai cũng bất an, không ai dám lơ lơi, tất cả đều im lặng quan sát động tĩnh.

Một ngày trước khi Hạ Hà Tịch nghỉ dài hạn đã bàn giao lại công việc cho Hà Kiến Vũ. Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Hạ Hà Tịch ngồi trên ghế xoay, về mặt thần nhiên liếc nhìn Hà Kiến Vũ đang ngồi phía đối diện.

Anh hừ mũi, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ ôn hòa giả dối: “Sau khi tôi đi, có lẽ không lâu sau Phó tổng giám đốc Hà sẽ chuyển từ phó sang tổng. Tôi chúc mừng cô trước.”

Hà Kiến Vũ mặc đồ công sở, trang điểm kỹ càng, cô ta nghe thế mà không hề vui vẻ, trái lại, còn nheo mắt, gằn từng chữ: “Anh có ý?”

Hạ Hà Tịch nhướn mày, vẫn giữ vẻ mặt vô tội: “Tổng giám đốc Hà có ý gì, tôi không hiểu.”

Hà Kiến Vũ nghiêng rằng: “Buổi chiều hôm Tổng giám đốc Hạ đệ đơn xin nghỉ dài hạn, tôi nhận được đơn xin nghỉ việc của trưởng bộ phận thị trường và ba nhân viên cấp dưới khác. Hôm nay, thư ký An Định của anh cũng nộp đơn xin nghỉ việc. Tôi muốn xin Tổng giám đốc Hạ tiết lộ một chút, anh còn chuẩn bị đưa những ai theo nữa.”

Hạ Hà Tịch lắc lắc đầu, làm như không để tâm tới lời của Hà Kiến Vũ, mãi sau mới thần nhiên “ừ” một tiếng: “Trưởng bộ phận thị trường và ba nhân viên cấp dưới trong lúc bắt đầu dự án mới thì vô cớ xin nghỉ. Còn An Định lại là người đồn thổi về cuộc sống cá nhân của Phó tổng giám đốc Hà ở công ty. Những người này đều đắc tội với cô. Có cái gọi là một đời vua, một đời thần, bọn họ sợ khi cô lên đài sẽ sa thải họ, nên xin nghỉ trước cũng không có gì lạ.”

Hà Kiến Vũ phá lên cười: “Hạ Hà Tịch, anh cho rằng tôi là Tiểu Mộc sao? Tôi sẽ ngâm thơ để anh quay như dế sao?” Hà Kiến Vũ vừa nói vừa đưa tờ giấy trong tay ra, đẩy tới trước mặt Hạ Hà Tịch, lạnh lùng nói:

“Cách đây vài năm, khi còn ở Đức anh đã đăng ký thành lập công ty Đinh Thịnh, điều khiển từ xa. Sau khi quay về thành phố C, anh lại lợi dụng quyền lực có trong tay để hợp tác các công trình với công ty Đinh Thịnh. Anh công tư lẫn lộn, trộm cắp tài nguyên của tập đoàn. Bỏ qua những thứ này, tôi chỉ hỏi anh, năm ấy thành lập Đinh Thịnh, mấy triệu lệ phí, anh lấy ở đâu ra? Tôi còn nhớ, tiền lương của Tổng giám đốc Hạ khi ấy không đủ để chi ra ngần ấy tiền mà?” Nghe Hà Kiến Vũ nói thế, ánh mắt sắc bén của Hạ Hà Tịch lóe lên rồi tắt ngấm, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Anh lạnh lùng nhìn Hà Kiến Vũ, im lặng không nói câu nào. Hà Kiến Vũ thấy vậy thì khóe miệng cong lên: “Hạ Hà Tịch, mấy năm nay anh cứ lượn qua lượn lại giữa Jamie và Mục Quả, lợi dụng tình cảm của họ, nếu như Tiểu Mộc biết tiền vốn ban đầu của Đinh Thịnh là dựa vào cuộc hôn nhân với Jamie mà có, nó sẽ nghĩ thế nào?”

Câu cuối cùng đã chọc giận Hạ Hà Tịch. Cái nhìn sắc bén lại hiện lên, Hạ Hà Tịch nhìn đối phương, lạnh lùng nói: “Tôi cảnh cáo cô, đừng quấy rầy vợ tôi nữa.”

Hà Kiến Vũ cười giễu cợt: “Tổng giám đốc Hạ đang sợ à?”

“Người đang sợ là cô.” Hạ Hà Tịch khẽ nhắm mắt. Khi mở mắt ra, gương mặt đã dịu đi, anh lại là Hạ Hà Tịch dịu dàng, thần nhiên trước mặt người khác: “Chuyện giữa tôi và Jamie hay mối quan hệ với Quả Quả, cô bé ấy biết hết, sao cô phải hao tổn tâm trí, tự rước lấy nhục? Cô Hà, dù cô có làm nhiều chuyện đi nữa cũng không thể quay lại mối quan hệ với cô nhóc ấy và nhà họ Tô đâu. Tôi không muốn để cô gặp lại vợ tôi, vì giờ cô ấy rất vui vẻ, mà lần nào nhìn thấy cô thì khó chịu lắm, chắc cô cũng không vui đâu. Vậy thì cần gì phải làm mọi người cảm thấy không thoải mái?”

Trong lúc Hà Kiến Vũ hoảng hốt, Hạ Hà Tịch đan hai bàn tay lại, nhẹ nhàng nói: “Nếu ngày ấy cô đã chọn con đường như thế này thì không thể quay lại nữa.” Nói xong, Hà Kiến Vũ hoảng hốt tới mức run rẩy, đầu ngón tay vì siết chặt quá mà trở nên trắng bệch.

Tôi là đường phân cách chữ số thật mệt

Khi Hà Kiến Vũ ra khỏi phòng làm việc của Hạ Hà Tịch, trợ lý báo cho cô biết có anh Tô đã đợi cô rất lâu rồi. Nghe tới hai từ “anh Tô”, đôi mắt Hà Kiến Vũ sáng lên, tâm trạng vừa bị Hạ Hà Tịch dìm xuống đáy vực cũng dần dần hồi phục. Hà Kiến Vũ gạt đầu bảo trợ lý mau mời khách vào phòng làm việc.

Khi cánh cửa mở ra, hai chữ “Khiêm Trình” còn chưa thoát ra, thì đã... cổ nuốt lại. Anh Tô này chẳng phải anh Tô ấy, vừa bước vào phòng, Tô Cẩm Trình đã khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Hà Kiến Vũ: “Xin lỗi đã làm chị thất vọng, thế nhưng, anh cả tôi không tới gặp chị nữa đâu.” Nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, Tô Cẩm Trình mới vận dụng tài ăn nói độc địa của mình, cười tủm tỉm: “Dù anh cả tôi đồng ý gặp chị, chắc chị cũng không đồng ý phải không?”

Hà Kiến Vũ thoáng giật mình, nhưng vẫn cố đứng vững. Mãi tới khi Tô Cẩm Trình rút ra một chiếc hộp đỏ, đặt ngay ngắn trên bàn, cô mới hoàn toàn sụp đổ, lão đảo ngã xuống chiếc ghế xoay, chỉ nghe thấy tiếng ong ong vang lên trong đầu.

Đối với Hà Kiến Vũ, chiếc hộp này vô cùng quen thuộc. Mấy năm trước, đích thân cô đã đặt nó vào tay Tô Khiêm Trình, nói rằng trong này là miếng ngọc mình lên chùa trên núi cầu được, còn dặn anh khi đi làm nhiệm vụ phải chú ý an toàn. Vậy mà chỉ trong chớp mắt, cảnh còn người mất. Dù mấy năm trước, khi cô dứt khoát rời bỏ thành phố C, Khiêm Trình cũng không trả lại miếng ngọc cho cô, nhưng bây giờ...

Hà Kiến Vũ mở chiếc hộp ra, sợi dây đeo trên miếng ngọc do chính tay cô tết đâm vào mắt cô đau nhức. Tô Cẩm Trình thần nhiên nói: “Tôi tới tìm chị, một là giúp anh cả trả lại thứ này cho chị, hai là thay em gái nói với chị, ý tốt của chị, nó xin nhận.”

Nghe xong, Hà Kiến Vũ đột nhiên ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Tô Cẩm Trình, đôi môi run rẩy, hỏi: “Tại sao?”

Tô Cẩm Trình lắc đầu: “Không tại sao cả, chuyện đó không còn quan trọng nữa.”

Hóa ra, nguyên nhân lớn nhất để Mục Chính Thuần không chịu thừa nhận mẹ con bà mỗi năm ấy là vì trước đó, ông ta đã được chẩn đoán là tỷ lệ tinh trùng quá thấp, rất khó để có con. Trước khi Mục Chính Thuần và người vợ cũ ly hôn, hai người cũng không có con, và đương nhiên ông ta không tin mẹ Tô Tiểu Mộc có thể mang thai đứa con của mình. Lúc đó, vì giận quá hóa then mà tạo nên tấn bi kịch sau này.

Hà Kiến Vũ đi theo Mục Chính Thuần đã lâu, đương nhiên cũng biết bí mật này. Cô cũng không nghĩ nhiều, mãi tới khi phát hiện mình mang thai. Khi đi nạo thai ở thành phố C, đúng lúc gặp Tô Khiêm Trình, mới nói cho anh biết suy nghĩ của mình. Nếu cô cũng có thể mang thai, nói không chừng... bà mới thực sự là con gái nhà họ Mục?

Cô biết bà mới coi mình như kẻ thù, đành mời Tô Khiêm Trình tới nhà, bảo anh chuyển lời tới Tiểu Mộc, nếu Tiểu Mộc theo mình về thành phố A làm xét nghiệm nhân thân với Mục Chính Thuần, có thể mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ. Nhưng cô không ngờ, Tiểu Mộc sẽ từ chối lời đề nghị đó.

Hà Kiến Vũ cau mày, lắc đầu: “Tại sao? Dù nó hận nhà họ Mục đi chăng nữa, nhưng nếu nhận người thân, ít nhất sau khi Chính Thuần chết có thể được hưởng tiền thừa kế...”

“Cô Hà”, không để Hà Kiến Vũ nói xong, Tô Cẩm Trình đã ngắt lời với thái độ chán ghét. “Không phải ai cũng ham tiền như cô đâu. Cô có thể vì tiền mà vứt bỏ vị hôn phu, lợi dụng em gái. Nhưng không có nghĩa người nhà họ Tô chúng tôi cũng như thế.”

Nghe xong, Hà Kiến Vũ cảm thấy rất khó xử. Thấy Tô Cẩm Trình quay người định đi, tâm trạng dồn nén bao lâu nay cuối cùng cũng trào ra. Cô nói với giọng không cam lòng: “Tôi có thể làm sao được đây? Các người có biết, khi ấy bố tôi bị ung thư, một ngày nằm viện tốn tới hơn mười nghìn tệ, dưới tôi còn có ba đứa em chờ tôi nuôi sống... Cậu nghĩ tôi muốn làm tình nhân của người khác sao? Nếu là cậu, cậu có thể làm gì chứ...?”

Nói xong, Hà Kiến Vũ bỗng khóc òa. Năm ấy, khi lựa chọn rời bỏ thành phố C, tất cả mọi người đều phải nhỏ, coi thường cô. Vậy có ai từng nghĩ thay cô chưa? Sinh ra trong sung sướng đương nhiên không biết để có được sung sướng khó tới cỡ nào. Nếu là Tiểu Mộc, Hạ Hà Tịch, thậm chí là Khiêm Trình, bảo bọn họ thử một năm ăn một bữa thịt, ngày nào cũng phải vượt qua nửa ngọn núi để đi học, ai mà chịu đựng được? Dù sớm biết không thể có được sự tha thứ của Tô Khiêm Trình và Tiểu Mộc, nhưng lần này quay lại thành phố C, cô thật sự không hề có ý xấu, chỉ muốn giúp Tiểu Mộc. Tại sao ngay cả như thế mà cô cũng không làm được?

Tô Cẩm Trình đã đi tới cửa, nghe Hà Kiến Vũ nói thế thì quay người lại, cười nhạt: “Chúng tôi không biết? Thế chị Hà có biết, để giúp chị lo tiền viện phí, thuốc men, anh cả tôi đã quỳ hai ngày hai đêm ở nhà để bố mẹ đồng ý bán căn nhà cưới hai bác đã chuẩn bị cho anh? Còn em gái tôi nữa, chắc chị vẫn chưa quên lần đầu tiên nó gặp Chính Thuần nhà chị như thế nào chứ? Chị tình cờ thấy nó đang uống cà phê với ông ta ở trong quán, chị có biết tại sao khi ấy em gái tôi tới tìm ông ta không? Chính là vì chị! Vì muốn giúp chị vay tiền, nó tự nguyện buông lòng tự trọng bao nhiêu năm qua của mình... Thật đáng tiếc, cuối cùng chị lại trở thành mẹ kế của nó, ha ha...”

Cuộc nói chuyện khiến Hà Kiến Vũ rơi thẳng xuống địa ngục. Nước mắt tràn trên khuôn mặt xinh đẹp. Cô khẽ mở miệng, nhưng lại không biết phải nói gì...

Tô Cẩm Trình nhếch môi, nói: “Chị Hà, chị hãy cất nước mắt của chị đi. Dù năm ấy không có Mục Chính Thuần, nhưng ai có thể đảm bảo sau này không có Trương Chính Thuần, Lý Chính Thuần chứ? Người như chị... Ha, tôi phải cảm ơn Mục Chính Thuần, không có ông ta, có lẽ anh cả và em gái tôi vẫn bị chị lừa nhiều năm nữa.” Nói xong, Tô Cẩm Trình bỏ đi không ngoảnh lại, chỉ còn lại Hà Kiến Vũ với tâm trạng trống rỗng trong phòng làm việc.

Dưới ánh nắng chiều, màn hình máy tính hiệu Apple phản chiếu gương mặt đầm đìa nước mắt của Hà Kiến Vũ. Dù có như thế, cô vẫn vô cùng xinh đẹp. Ánh mắt mông lung nhìn quanh căn phòng trắng lẹ, đồ đạc bằng gỗ lim đắt tiền, sofa hàng hiệu nhập khẩu từ Pháp, còn nước hoa chỉ dành cho quý tộc mà Mục Chính Thuần mới gửi về từ Đức để lấy lòng mình... Nhìn tất cả, Hà Kiến Vũ đột nhiên bật cười thành tiếng.

Trang sức đẹp, công việc tốt, chẳng cần lo chuyện cơm áo gạo tiền, cuộc sống mà bao người mơ ước, đây không phải là thứ mình vẫn theo đuổi từ nhỏ sao? Bây giờ, cô có hết rồi, còn khóc lóc gì chứ? Lau khô nước mắt, cô nghĩ, Hạ Hà Tịch nói đúng, nếu đã chọn con đường này, cô không thể quay lại nữa.

Trước khi ra khỏi phòng làm việc, Hà Kiến Vũ ném chiếc hộp gỗ cũ không hề hợp với mình vào thùng rác.

Chương 46: Hoàng tử cười ngựa xám

Cuối cùng cũng tới sinh nhật của bà mối.

Mấy ngày trước, Hạ Hà Tịch đã đẩy hết công việc của công ty đi, bắt đầu kỳ nghỉ dài hạn. Bây giờ, cuộc sống hàng ngày của ông Hạ là chạy bộ, lên mạng, ngày đẹp trời thì mang ghế dựa ra ban công uống cà phê, đọc tạp chí... Cô Hạ thì ngược lại, vì gần cuối năm, công ty bắt đầu làm các loại sổ sách nên bận tới tối mịt.

Cuối tuần, khó khăn lắm bà mối mới đón sinh nhật lần thứ hai mươi lăm được. Cứ tự mãn cho rằng con cáo họ Hạ sẽ hết lòng chuẩn bị cho mình một bữa tiệc. Kết quả là lục tung cả nhà lên cũng không tìm thấy bất cứ thứ gì có thể coi là quà sinh nhật. Mới đầu, bà mối còn tự an ủi bản thân, có lẽ con cáo họ Hạ kia muốn làm mình ngạc nhiên trong ngày sinh nhật này chăng?

Ngày ấy thật sự tới rồi. Bà mối bước từ trên xe xuống với tâm trạng vô cùng hồi hộp. Nhưng khi nhìn thấy nơi Hạ Hà Tịch đưa mình tới là công viên trò chơi, bao nhiêu hồi hộp, chờ mong của cô hoàn toàn sụp đổ.

Bà mối dụi dụi mắt lần thứ n, nhìn công viên trò chơi chỉ toàn trẻ con đang chạy đùa, la hét. Sau khi chắc chắn mình không hoa mắt, bà mối không nhịn được mà la lên: “Sinh nhật em mà anh lại đưa em tới công viên trò chơi?” Liếc ông chồng đang thản nhiên ở bên cạnh, ý nghĩ nhào qua bóp chết anh cũng có rồi: “Hạ Hà Tịch, đồ khốn nhà anh, anh cho rằng em là trẻ lên ba à? Đưa em tới đây làm gì? Chơi trốn tìm hay chơi xích đu hả?”

Bà mối sắp khóc. Dù nói không thể trông đợi quá nhiều vào đàn ông, nhưng thế này cũng quá... qua loa với mình phải không? Đá cho Hạ Hà Tịch một cái, bà mối giận dữ nói: “Còn quà đâu hả?” Hạ Hà Tịch còn không bằng ba ông anh trai của mình chứ! Năm nào sinh nhật mình ba ông anh ấy cũng nhớ, dù quà cáp thì giống nhau một cách thần kỳ. Năm kia mỗi người tặng một cái khăn lụa, năm ngoái mỗi người tặng một chiếc vòng tay, năm nay mỗi người tặng một bộ đồ chơi tình ái...

Hạ Hà Tịch hình như không để ý, vuốt tóc mai bà mối như xoa đầu một chú cún con, tủm tỉm cười: “Cho em chọn kem và bóng bay đấy, muốn bao nhiêu anh cũng mua cho em.”

“Anh đi chết đi!!!”

Công viên trò chơi này ở thành phố C được mệnh danh là “Đứa con của trời đất”, “Nhà trẻ của thành phố C”, đối tượng phục vụ chủ yếu là các bé từ không đến sáu tuổi. Tất cả đồ chơi như xích đu, bập bênh, cầu trượt... đều là loại nhỏ, hai người “khổng lồ” như Hạ Hà Tịch và bà mối thì không thể chơi được.

Lượn một vòng quanh công viên trò chơi, hai vợ chồng chỉ còn biết ngồi ở sân bóng bay nhìn nhau, ngẩn ra không nói năng gì. Sân bóng bay, nghĩa cũng như tên, khu đất được xây thành hình một quả bóng bay lớn. Tất cả những băng ghế gỗ cho mọi người ngồi nghỉ ngơi cũng làm thành hình khinh khí cầu. Máy nhân viên hóa trang thành chú hề vào phát bóng bay cho lũ trẻ...

Lúc này, trên sân đang phát một bài hát thiếu nhi vui nhộn. Một đám nhóc con hăng hái nhảy nhót quanh các chú hề, các bậc phụ huynh thì ngồi túm năm tụm ba ở bên cạnh. Thấy Hạ Hà Tịch và bà mối, có mẹ lại gần bắt chuyện: “Ấy? Nhìn hai vợ chồng em trẻ thật đấy...”

Bà mối xấu hổ trả lời qua loa câu hỏi của bà mẹ rồi mới trợn mắt lườm Hạ Hà Tịch một cái, không hiểu sao trong đầu lại nhớ tới một câu nói đầy oán hận của Jamie trước khi đi, nói: “Sum thì cái gì cũng được, chỉ không biết lãng mạn thôi.” Lúc ấy Tô Tiểu Mộc cho rằng câu nói này là Jamie ám chỉ việc mình tổn mất ba năm mà Hạ Hà Tịch không hề rung động, nhưng giờ xem ra...

Con cáo họ Hạ kia đúng là quá, quá, quá không lãng mạn! Làm gì có cô gái nào đón sinh nhật mà lại đưa cô ta tới nhà trẻ nhìn con nít chứ? Nghĩ đến đây, bà mối không thể kìm được mà siết chặt tay, nhưng con cáo họ Hạ vẫn thản nhiên nói: “Em có uống gì không? Anh đi mua ít đồ uống cho em nhé?”

Bà mối hậm hực không đáp. Hạ Hà Tịch, anh - không - có - mắt - sao? Tôi không muốn uống, mà muốn ra khỏi chỗ quái quỷ này! Nhưng Hạ Hà Tịch thấy vậy thì hoang mang: “Không uống? Thế anh đi mua ít đồ ăn vặt nhé?”

Bà mối tức tới xì khói, hoàn toàn bị anh đánh bại: “Đi đi! Đi rồi thì đừng về nữa!!”

Mười phút sau, bà mới bắt đầu hối hận về những gì mình đã nói. Hạ Hà Tịch một đi không trở lại thật. Ngồi trên sân, Tô Tiểu Mộc ngó nghiêng tìm kiếm hình bóng ông chồng của mình, thế nhưng mãi mà không nhìn thấy. Di động của anh và áo khoác đều ở chỗ bà mới, khiến cô muốn gọi cũng không được.

Đang chờ tới nóng cả ruột, một cậu nhóc rụt rè đến bên cạnh bà mới, im lặng chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn cô. Bà mới thấy vậy bèn khom người, cười hỏi: “Em trai sao thế?”

Cậu nhóc cuối đầu xuống như bị ai dọa, lát sau mới lặng lẽ ngước lên nhìn bà mới một cái, cong môi “ừm” một tiếng, rồi giơ bàn tay nhỏ xíu ở sau lưng ra trước mặt cô. Lúc này bà mới mới nhìn rõ, trên tay cậu nhóc là một quả bóng bay màu xanh. Khóe miệng bà mới nhếch lên, nắm tay cậu bé, hỏi: “Muốn tặng cho chị hả?”

Cậu nhóc đảo mắt, gật đầu đáp: “Vâng”, rồi nhét sợi dây buộc bóng bay vào tay bà mới, chạy vụt đi mất.

“Này em...” Bà mới dờ khóc dờ cười nhìn quả bóng bay đang cầm trên tay. Nói ra thì từ nhỏ tới giờ cô chưa từng chơi thứ đồ trẻ con hay chơi nhất này. Hồi còn nhỏ, người được gọi là mẹ rất hiếm khi xuất hiện, ông bà ngoại tuổi đã cao, ngay cả cậu hai, mợ hai chăm sóc mình cũng bận bịu công việc, bà mới hiểu chuyện nên chưa từng nhắc tới việc đến công viên chơi trò chơi. Lớn hơn một chút, ba ông anh trai có thể chăm sóc cô, nhưng cô lại khịt mũi khinh thường thứ đồ chơi bóng bay này.

“Chị ơi!” Bà mới đang thần người suy nghĩ thì nghe có tiếng trẻ con gọi mình. Cúi đầu nhìn thì thấy lần này là một cô nhóc xinh đẹp. Cô bé mặc một chiếc váy liền xinh xắn, mái tóc đen huyền thả trên vai, trông như một cô công chúa nhỏ.

Bà mới cười tủm tỉm, chỉ tay vào mũi mình: “Đang gọi chị hả?”

Cô công chúa nhỏ lớn hơn cậu nhóc lúc nãy nhiều. Cô bé nhìn cô không chớp mắt, mấp máy môi rồi gật đầu nói: “Chú kia bảo phải gọi chị là cô, nhưng em vẫn thấy cô là chị...”

Cái ông “chú” kia, không cần nói bà mới cũng biết là ai rồi. Khẽ nhếch miệng lên, bà mới chớp mắt nhìn cô bé, nói: “Đúng rồi, đó là một ông chú quái dị, chị mới là chị gái xinh đẹp, dịu dàng, đúng không?”

“Vâng!” Nghe vậy, cô bé cũng cười khúc khích, tay ôm lấy bà mới, đưa quả bóng bay màu hồng cho cô, nói: “Chúc chị sinh nhật vui vẻ! Chị phải luôn xinh đẹp như thế này nhé...”

“Cảm ơn em, em gái.”

Chỉ một lát sau, trên sân lần lượt có hơn chục đứa nhóc chạy lại tặng bà mới bóng bay, thậm chí cả đồng chí hễ cũng chạy lại tặng cô một bó hoa để góp vui. Khi cô bé thứ mười lăm tới tặng bóng bay cho cô, bà mới cố ý giả vờ nhú mày, tỏ vẻ đáng thương, nói: “Em gái ngoan ơi, em xem, chị thật sự không cầm nổi nhiều bóng bay thế đâu. Nói cho chị biết ông chú kia đang ở đâu được không? Chị sẽ mua kem cho em ăn.”

Cô bé nghe thế thì hình như rất lúng túng, mím môi nhìn bà mới một lát. Bà mới giả vờ tuyệt chiêu, ôm bụng nói: “Hơn nữa chị đói bụng quá, chúng mình đi tìm ông chú kia để đưa chị em mình đi ăn được không?”

Cô nhóc nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi, chạy vụt đi, có lẽ đi thương lượng với đồng bọn. Một lát sau, cô công chúa nhỏ tặng bóng bay từ lúc đầu dẫn theo một đám nhóc chạy lại, dúi vào tay bà mới một lúc năm quả bóng bay, kéo cô đứng dậy rồi nghiêm túc dặn dò: “Chị phải cầm chặt nhé, đừng làm mất đấy.”

Cậu bé mặc đồ tây đứng sau lưng cô công chúa nhỏ, giọng nói vẫn có chút hờn dỗi: “Chị cũng đừng nói cho chú ấy biết bọn em đưa liền một lúc năm quả bóng bay cho chị nhé.”

Những đứa trẻ khác nhao nhao: “Đúng rồi, vậy chúng ta mau tới lâu đài đồ chơi đi.”

“Đúng đấy, đúng đấy! Vừa nãy tớ đã muốn qua đó trước rồi.”

“Chị nhanh đi theo chúng em, chú ấy đang ở đó!”

Bà mới nheo mắt, bật cười, để mặc lũ trẻ dẫn mình đi tới lâu đài đồ chơi. Đi qua bãi cỏ và vườn hoa, một tòa lâu đài mô phỏng theo kiến trúc phương Tây hiện ra trước mắt, ống khói làm từ “kem”, tường làm từ “sôcôla”, cửa sổ được ghép từ bốn miếng “ga tô dâu tây”... Mà ở cửa lâu đài đồ chơi, mấy nhân viên mặc trang phục hình gấu đang đi qua đi lại, hình như họ là bảo vệ.

Đám nhóc đưa bà mỗi tối lâu đài đồ chơi thì vô cùng hưng phấn, hét lên rồi tản ra chung quanh, muốn nhào vào lâu đài đồ chơi trước. Chỉ còn lại cậu nhóc rụt rè và cô công chúa nhỏ mặc váy trắng vẫn đang nắm tay mình. Bà mỗi tối trước cánh cửa làm từ “bánh quy”, nhưng bảo vệ gấu không để yên như ban nãy nữa, mà vỗ tay, ngoáy mũi ngăn bà mỗi lại.

Cô nhóc ra dáng người lớn dặn dò Tô Tiểu Mộc: “Đưa bóng bay cho họ đi, đây là thẻ thông hành của người lớn vào lâu đài trò chơi.”

Bà mỗi nghe vậy thì cười khúc khích, chẳng trách đám nhóc kia vất vả gom bóng cho cô như thế. Cô đưa cho bảo vệ gấu hai mươi tám thẻ thông hành, ba người bước vào lâu đài trò chơi. Đi qua mấy căn phòng, trải qua vô vàn khó khăn gian khổ, cuối cùng, Tô Tiểu Mộc cũng tới được đích.

Cô công chúa nhỏ chỉ vào một cánh cửa, nói: “Chú ấy đang ở trong ấy đấy.”

Cậu nhóc bên cạnh không nói gì, nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy vậy, bà mỗi hít một hơi thật sâu, từ từ mở cánh cửa. Trong nháy mắt, ánh sáng tràn ra, lũ trẻ hát vang bài hát chúc mừng sinh nhật: Chúc mừng sinh nhật vui vẻ, chúc mừng sinh nhật vui vẻ...

Căn phòng không lớn, cũng không có quá nhiều đồ, ngoài mấy cái bàn hình nấm thì có mấy thứ đồ chơi búp bê nằm trên đất. Đây có lẽ là nơi bình thường lũ trẻ hay chơi, còn giờ phút này, đám nhóc kia chia làm hai hàng nam nữ chỉnh tề đứng hai bên hát bài hát Chúc mừng sinh nhật. Ông chủ Hạ Hà Tịch đang đứng quay lưng lại ở cuối căn phòng, thấy bà mỗi bước vào, liền quay người lại cười dịu dàng với cô.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào căn phòng, hắt lên mặt Hạ Hà Tịch, đẹp không nói nên lời. Bà mỗi bước theo nhịp bài hát tới trước mặt Hạ Hà Tịch, trái tim cô đập thình thịch. Đường như những hình ảnh như thế này chỉ xuất hiện trong giấc mơ của cô. Hồi nhỏ cô cũng từng mơ ước, vào ngày sinh nhật sẽ có người mua bánh ga tô tặng cô, có thật nhiều, thật nhiều trẻ con hát chúc mừng sinh nhật cô... Nhưng khi giây phút ấy thật sự đến, cô lại... căng thẳng và xấu hổ.

Khi bà mỗi đã đứng trước mặt chồng mới thấy trên tay anh đang cầm một chiếc bánh ga tô thật to. Trên bánh có một cô búp bê hình như được đặt làm riêng, mái tóc ngắn hơi xoắn, mặc trang phục màu đỏ thời nhà Đường, đang khoe tấm thiệp trong tay, trên đó viết: “Bà mỗi.”

Tô Tiểu Mộc thấy vậy không nhịn được liền cười phá lên. Hạ Hà Tịch thần nhiên đẩy chiếc bánh ra một chút, nhướn mày nói: “Đừng phun vào, lát nữa đám nhóc này còn ăn nữa.”

Sau lưng hai người, đám nhóc vừa ngược đôi mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm vào chiếc bánh, vừa ngoan ngoãn hát Chúc mừng sinh nhật. Lúc này, bà mỗi đột nhiên nhớ tới câu chuyện “hoàng tử vượt mọi chông gai, giết con rồng độc ác, chiến đấu với mục phù thủy, cuối cùng tới được lâu đài, dùng nụ hôn để đánh thức công chúa”...

Tới phiên cô và con cáo họ Hạ này, ừm, có phải đã đảo ngược rồi không? Sao cô lại trở thành người tới gặp hoàng tử chứ? Nghĩ đến đây, mắt Tô Tiểu Mộc lóe sáng, giả vờ hờn dỗi chọc lên vai chồng: “Đây đã là gì chứ? Anh cho rằng anh là ai hả? Bạch mã hoàng tử chắc? Ừm, không đúng, anh là hoàng tử cưới ngựa xám!”

Hạ Hà Tịch thở dài bất lực: “Lúc nào em cũng có cách phá hỏng kế hoạch của ah.”

Bà mỗi sờ cằm: “Ý gì đấy?”

Hạ Hà Tịch bĩu môi: “Vốn dĩ anh muốn gặp em, dù em có nói gì cũng chỉ trả lời “Chúc mừng sinh nhật” thôi.”

Bà mỗi cong môi, cười ngọt ngào. Cô ôm lấy anh, đột nhiên mũi thoáng cay cay, cô ghen ngào nói: “Cảm ơn anh!” Ý con cáo họ Hạ này muốn nói, cô đã đọc ra hết từ trong đáy mắt anh rồi. Vì trước kia cô đã từng nói với anh, cô không có một tuổi thơ ấm áp nên anh muốn dùng cách này để bù đắp cho cô sao? Thực ra, tuổi thơ có ra sao thật sự không còn quan trọng nữa, ít ra... giờ em đã có anh.

Hát mừng sinh nhật, ước, thổi nến xong xuôi, cuối cùng đám nhóc cũng vây quanh Hạ Hà Tịch và chiếc bánh sinh nhật.

“Ăn bánh ga tô, ăn bánh ga tô! Cháu muốn miếng to nhất ở giữa.”

“Cháu muốn ăn đào ở bên cạnh.”

“Còn cháu nữa, còn cháu nữa, hu hu.”

... ..

Hạ Hà Tịch dỡ dành đám trẻ, vừa cắt bánh vừa kêu lên: “Được rồi, được rồi, đừng chen nhau. Đợi lát nữa chú gấu sẽ mang thêm hai chiếc bánh sinh nhật tới, ai cũng có phần.”

“A, bà mới nhỏ ấy không thể ăn, mang trả cho chú đi nào, cái ấy là chú tặng cho cô mà.”

“Hừ, không phải cô, mà là chị.”

.....

Bà mới ngồi bên cạnh, vừa hạnh phúc nhìn Hạ Hà Tịch cắt bánh vừa nghĩ, có lẽ, ngoài việc là một chàng hoàng tử tốt, sau này con cáo họ Hạ cũng sẽ là một ông bố tốt.

35. Chương 47 - 48

Chương 47: Quà sinh nhật

Đồng phục học sinh trong sáng, đồng phục nữ tiếp viên hàng không quyến rũ, đồng phục cô hầu nữ ngoan ngoãn, xinh đẹp, ngọt ngào... Nhìn ba bộ đồng phục trước mắt, bà mới đắn đo. Khụ khụ, nói chính xác hơn, đây hình như là... ba bộ cosplay tình yêu.

Hôm nay, bà mới chơi ở công viên trò chơi với ông Hạ tới đã đời, lúc về nhà mệt tới mức lè cả lưỡi. Cô định tắm rửa rồi nhanh chóng lên giường đi ngủ, còn Hạ Hà Tịch thì bận rộn trong phòng làm việc. Thế nhưng, sau khi tắm rửa lại xảy ra vài việc ngoài ý muốn...

Lúc sắp xếp quần áo, Tô Tiểu Mộc vô tình nhìn thấy ba bộ quần áo bị mình giấu dưới đáy tủ. À... nói ra thì, từ lúc ba anh em họ Tô tặng cô món quà sinh nhật đặc biệt ấy, khi biết thực ra bên trong này là cái gì, bà mới vẫn chưa mở ra. Trong phút chốc, bà mới đang đứng trước tủ quần áo bỗng nổi tính tò mò. Quan sát xung quanh, sau khi đã chắc chắn Hạ Hà Tịch đang vui đùa vào đám giấy tờ, không rảnh rồi mà để ý tới mình thì bà mới mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, cẩn thận đặt “chiếc hộp Pandora” lên giường, nín thở mở chiếc hộp ra...

Bà mới: “...”

Phản ứng đầu tiên của việc nín thở là thiếu dưỡng khí. Phản ứng thứ hai lại là, thất vọng quá... Hóa ra, cái gọi là bộ đồ cosplay tình yêu... là thế này sao? Trải ba bộ quần áo lên giường, bà mới nhìn ngắm một hồi, ngoài việc lộ hơi nhiều thì hình như chẳng khác gì đồ ngủ bình thường. Trong nháy mắt, bà mới cảm thấy thất vọng đến đỉnh điểm.

Sớm biết thế thì đã không mở hộp ra, cứ bảo vệ tiêu chuẩn của cosplay tình yêu trong lòng mình không phải tốt hơn sao? Nhưng nếu đã mở quà ra rồi, tự nhiên lại muốn thử xem. Thế là, bà mới chọn đi chọn lại giữa ba bộ đồ, đắn đo, do dự...

Bộ thủy thủ nhìn rất đẹp nhưng lại hở lưng, mặc lên chỉ dựa vào mấy sợi dây vớ vẫn chẳng khác nào cái yếm. Bộ tiếp viên hàng không nhìn cũng được, nhưng cái váy này..., tạm thời cứ gọi nó là váy đi, có phải ngắn quá không? Bà mới nghi ngờ mặc vào còn không che nổi mông của mình ấy chứ! Kết quả là, đắn đo mãi, bà mới chọn bộ cô hầu nữ kín đáo nhất.

Cái gọi là “trang phục cô hầu nữ ngoan ngoãn, ngọt ngào, đáng yêu” thực ra chỉ là một cái váy liền ngắn cũn cỡn. So với hai bộ kia, nó chỉ là có nhiều vải, bọc kín thân trên hơn. Thế nhưng, sau khi mặc vào rồi bà mới mới hoàn toàn hối hận.

Soi gương, mặt bà mới cứ đỏ phừng phừng, ngượng tới nỗi không biết giấu mặt vào đâu. Cái... cái... cái bộ này quá khiêu khích thì phải! Đúng là nửa thân trên của bộ này cũng kín đáo, nhưng bà mới không ngờ được rằng, quần lót đi kèm bộ đồ này lại... hở dưng!

Tưởng tượng tới hình ảnh ba ông anh trai vừa chọn đồ vừa ra vẻ như đúng rồi, khoe miệng bà mới giật giật. Mẹ ơi, quá là khiêu khích, nhất định phải cởi bộ đồ này ra, sau đó... phi tang! Nghĩ đến đây, bà mới quay người lại, định cầm bộ đồ ngủ trên giường đi thay. Nhưng vừa chạm tay vào mép giường thì cánh cửa đã kêu lên một tiếng, rồi mở ra.

Đầu óc trống rỗng, bà mới chỉ nghĩ tới một chuyện: “Xong rồi, lúc này vì quá kích động nên quên khóa cửa...”

Tô Tiểu Mộc còn đang đứng đơ tại chỗ, tay vẫn giữ nguyên tư thế lưỡng lự, Hạ Hà Tịch ở ngoài cửa cũng thoáng giật mình. Nhìn thấy bộ dạng của cô vợ, rồi lại nhìn đám đầu sỏ gây họa ở trên giường, anh Hạ trầm hiểu ra, khoe miệng không nhịn được mà cong lên thành một đường vòng cung đẹp đẽ.

“Cô Hạ yên tâm, không phải anh rình trộm em đâu, anh chỉ là...” Hạ Hà Tịch cố ý ngừng lại một chút, nheo đôi mắt đang tràn ngập ý cười: “Anh nhớ ra có quyển sách để ở trong phòng ngủ, vào lấy thôi.”

Bà mới ngẩn ra, ngoảnh đầu lại nhìn trên đầu giường đúng là có quyển sách, bèn nhào lên giường với tốc độ nhanh như chớp, cầm quyển sách ném mạnh lên ngực Hạ Hà Tịch, vừa nói vừa xấu hổ đẩy anh ra ngoài: “Cầm sách rồi thì ra ngoài nhanh, để làm em thay đồ...”

Còn chưa đẩy được người nào đó ra khỏi phòng thì bà mới đột nhiên im lặng, bởi kẻ đó mặt dày, lại lấy chân chắn lên cửa, không chịu đi. Ho khan một tiếng, Tô Tiểu Mộc ngẩng lên, quả nhiên thấy ngay nụ cười gian xảo chính hiệu con cáo họ Hạ. Gỡ kính ra, Hạ Hà Tịch nhướn mày, nói: “Nếu quần áo là để mặc cho anh ngắm, anh thấy mình cũng có quyền được chọn. Nào, nào... phu nhân để anh ngắm thử mấy bộ khác đi.”

Con cáo kia vừa nói vừa tới bên giường, ngắm mấy bộ khác từ đầu tới chân. Trong chốc lát, bà mới chỉ thấy hình như cả người mình bị nhìn trộm hết, nổi hết cả da gà. Thấy Hạ Hà Tịch thông dong, xoa cằm “chọn” đồ, bà mới ở đằng sau dậm chân: “Không phải đồ em mua, là ba anh... Các anh ấy... các anh ấy không biết xấu hổ!”

“Ừ... anh thích bộ tiếp viên hàng không này”, con cáo họ Hạ hình như không nghe thấy bà mới nói gì, tiếp tục bình phẩm. “Hay là mặc vào anh ngắm thử nào?”

“Anh...” Tô Tiểu Mộc tức giận, định xong tới hủy diệt tất cả chứng cứ phạm tội, nhưng còn chưa chạm tay vào đã bị ông chồng ôm lấy từ phía sau. Điều khác biệt là... bà mới đã cảm giác được sự biến hóa của thứ vũ khí nào đó của người nào đó.

Này, nhìn chòng chọc mấy bộ đồ như thế, rốt cuộc trong đầu ông Hạ nhà anh nghĩ tới cái gì hử? Trải qua một thời gian chung sống, bà mới hiểu rõ rằng càng già già càng dễ xảy ra chuyện, nhưng tư thế hiện tại thì...

Bà mới cắn răng: “Hạ Hà Tịch, buông ra!” Khí thế được lắm, chỉ đáng tiếc giọng điệu đã mềm đi mấy phần.

Con cáo họ Hạ kia hạ giọng, cười: “Nếu cô Hạ đã sốt ruột như thế, chi bằng đổi bộ khác cũng được.” Anh vừa nói vừa chậm rãi luồn tay vào ngực áo. Lúc này, bà mới mới phát hiện ra, chỗ dính nơ ở ngực sau khi rút ra lại có một cái lỗ.

Ôi trời... Thiết kế của bộ cô hầu gái như thế này, chẳng lẽ để tiện cho chủ nhân sờ vào như thế sao? Bà mới cắn răng, nhưng cơ thể dưới sự khiêu khích của con cáo kia từ từ có phản ứng. Mới bị Hạ Hà Tịch cắn mút hết lần này tới lần khác, đến nỗi không thể chống đỡ nổi, Tô Tiểu Mộc khẽ đẩy anh ra, nói: “Đêm nay không cần thị tẩm.”

Đây là ám hiệu của đôi vợ chồng trẻ. Nếu bà mới có nhu cầu, sẽ vỗ tay đòi anh hầu hạ tới thị tẩm. Nếu anh Hạ có nhu cầu, cũng điềm nhiên tới xin hầu hạ. Nhưng đêm nay, dù bà mới có nói gì, Hạ Hà Tịch cũng

không định buông tha cô.

Cầu mạnh một cái lên eo cô vợ nhỏ, nghe tiếng rên rỉ khê khằng, Hạ Hà Tịch mới cười nói: “Nhóc, đêm nay em nhất định phải được thị tẩm, không thì đúng là phụ ý tốt của ba ông anh em.”

“Hà?”

“Em nghĩ đi, bọn họ mua những bộ trang phục này... ha, không phải để nhắc nhở em rằng nhất định phải đút em ăn no sao? Thế nên, món quà sinh nhật thực sự của bọn họ không phải là ba bộ đồ này, mà là anh... Phu quân ta bảo đảm với nàng, nhất định đêm nay nộp đủ khẩu phần, khiến người mừng thọ được sung sướng vô hạn.”

Nghe xong, sắc mặt bà mối đã chuyển từ đỏ sang trắng, không biết nên thể hiện ra sao. Đút ăn no, khẩu phần, sung sướng vô hạn... Anh Hạ, rốt cuộc là từ lúc nào mà anh cũng trở nên dâm dăng như thế? Hơn nữa, động từ “đút” này thật là... quá khiêu khích!

Nghĩ tới buổi sáng hai người còn ăn bánh ga tô một cách hòa bình yên ả với lũ trẻ, nhưng vừa về nhà đã biến thành trò chơi người lớn khẩu vị nặng như thế, bà mối có chút không thể thích ứng ngay được. Nhưng trong lúc cô còn đang ngẩn người, con cáo nào đó đã ôm cô vào lòng, vừa đi về phía giường vừa tiếp tục nói: “Anh muốn kiểm tra thử xem, dưới bộ đồ này có vấn đề gì không?”

Nghe câu ấy, bà mối đột nhiên nhớ ra điểm mấu chốt của bộ cosplay tình yêu này, sợ tới nỗi hét ầm lên, chỉ tiếc là... đã quá muộn. Người được mừng thọ ơi, đêm nay bạn cứ hưởng thụ sung sướng đi.

—————Tôi là đường phân cách đêm qua chăm chỉ cố gắng—————

—————Tôi là đường phân cách đêm sau lại tiếp tục cố gắng—————

Sau khi hưởng thụ “món quà sinh nhật”, bà mối hiếm khi không ngủ ngay mà ôm Hạ Hà Tịch nói chuyện câu được câu mất. Cuối cùng, giọng bà mối từ từ hạ xuống, Hạ Hà Tịch ngẩng nhìn vợ trong ánh đèn yếu ớt, nhìn cô nhắm mắt lại, đang định rút tay ra đặt cô lên gối thì lại nghe tiếng cô nhóc đột nhiên thở dài, nói:

“Nếu Mực Quả không phải là thủ phạm đâm chết bố mẹ anh, anh sống cùng cô ta bao nhiêu năm như thế, anh có chọn cô ta không?”

Hạ Hà Tịch im lặng, vẫn tiếp tục đặt bà mối xuống gối rồi mới nằm xuống, khẽ ôm lấy cô, đáp: “Trên thế giới này không có nếu như, hơn nữa... anh chỉ coi cô ấy là em gái.” Chuyện nên đến rồi sẽ phải đến, con cáo họ Hạ kia là người thông minh, sao không biết ý của bà mối chứ? Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Có phải Hà Kiến Vũ nó với em rằng Quả Quả đã tới thành phố C không? Dù thấy giải thích bây giờ chứng tỏ anh đang chột dạ, nhưng anh vẫn muốn giải thích cho mình một câu: “Ngày Ninh Nhiên kết hôn... anh tới cửa hàng đồ chơi nghiệm thu con búp bê bà mối, anh có nhân chứng vật chứng.”

Tô Tiểu Mộc phì cười, giả vờ hờn dỗi lườm con cáo họ Hạ kia một cái: “Anh căng thẳng gì? Dù anh đi gặp cô ta thật cũng là chuyện bình thường. Nếu có ngày Ninh Nhiên hẹn gặp một mình em, em cũng không nói với anh để anh khỏi đau lòng.” Đây đúng là tác phong của bà mối. Hôm ấy, theo lời Hà Kiến Vũ, cô biết có lẽ Hạ Hà Tịch đi gặp Quả Quả nhưng cô vẫn không làm ầm ĩ, không phải vì cô là đồ ngốc, cũng không phải vì cô là Thánh Mẫu, mà chỉ là, cô thấy không cần thiết.

Hạ Hà Tịch nghe vậy bèn cắn lên vai bà mối một cái. Nghe tiếng rên sợ hãi của vợ mới hài lòng buông ra. Nhìn dấu răng chính tề trên vai cô, anh mới nhướn mày nói: “Em dám?”

Bà mối thấy vậy thì cong khóe môi, lúc này mới nói nghiêm túc: “Thực ra... chuyện anh bỏ Chính Uy là chuyện lớn như thế, cô ấy tới tìm anh cũng bình thường thôi mà. Anh nên đi gặp cô ấy một lần, nói rõ ràng những chuyện nên nói đi.”

“Nói lấp rồi kia!” Hạ Hà Tịch vỗ vỗ đầu bà mối, lắc đầu nói: “Sao em biết anh không nói rõ ràng những chuyện lẽ ra nên nói cho cô ấy chứ?”

Bà mối bực bội: “Đương nhiên em biết anh không nói rõ những chuyện nên nói rõ... rõ...” Bà mối lú lười. Con cáo họ Hạ thấy thế thì cười phá lên. Tô Tiểu Mộc chán nản thở dài, nhắm mắt lại rồi mới đi vào chủ đề chính.

“Hôm nay, lúc anh tới lâu đài trò chơi chuẩn bị bánh sinh nhật, em nhận được một cuộc điện thoại.”

Hạ Hà Tịch: “...” Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, Hạ Hà Tịch mím môi nhìn bà mỗi thì thấy cô từ từ mở to mắt, nói: “Cô ấy nói... anh không chịu nhận điện thoại cũng không chịu gặp cô ấy, cô ấy không còn cách nào khác, đành tìm tới em. Cô ấy nói, hy vọng anh có thể hiểu được nỗi khổ của cô ấy, à..., còn xin em làm Thánh Mẫu một lần, khuyên anh đi gặp cô ấy.”

Hạ Hà Tịch nghe xong thì khẽ nheo mắt, khoe môi vẫn cong lên thành nụ cười nhưng đôi mắt đã trở nên lạnh lùng: “Thế nên, em thấy anh nên đi gặp cô ấy sao?”

Bà mỗi lắc đầu: “Em chỉ tò mò tại sao anh nhất định không chịu gặp cô ấy? Chẳng lẽ là...”

“Đừng có suy nghĩ lung tung!” Hạ Hà Tịch khẽ quát lên. Anh nắm lấy tay bà mỗi rồi nhắm mắt lại: “Anh không còn bất kỳ mối quan hệ nào với nhà họ Mục nữa, dù gặp cô ấy anh cũng không muốn đi. Quả Quả cái gì cũng tốt, chỉ là quá phiền phức. Năm anh kết hôn với Jamie, cô ấy đã như thế, giờ vẫn là như thế, chẳng hề thay đổi. Gặp lần nào là làm tổn thương cô ấy lần đó, chẳng bằng tuyệt tình còn tốt hơn.”

Bà mỗi nghe xong thì từ từ ngồi thẳng dậy, chậm rãi nói: “Dù thế cũng nên đi gặp lần cuối phải tốt hơn không? Ừm... ít ra đi gặp cô ấy, nói lời tạm biệt, cô ấy sẽ không gọi điện cho em nữa. Em vẫn nói câu ấy, anh nên nói rõ những chuyện nên nói với cô ấy đi.”

Hạ Hà Tịch cau mày, bà mỗi khuyên anh đi gặp Quả Quả? Đây không giống phong cách của bà mỗi lắm, chẳng lẽ cô đã thực sự trưởng thành? Nghĩ đến đây, Hạ Hà Tịch cảm thấy là lạ, nhưng lại chẳng hiểu vì sao? Anh nghiêng đầu hỏi: “Em thật sự muốn anh đi?”

Bà mỗi lắc đầu: “Đương nhiên...” Nếu không như thế, sao thể hiện được sự bao dung, rộng lượng của cô Hạ chứ?

Chương 48: Phá vỡ tình hình

Trong quán cà phê, Hạ Hà Tịch và một cô gái trang điểm cầu kỳ im lặng ngồi bên cửa sổ.

Nhìn những người qua lại bên ngoài cửa sổ, Hạ Hà Tịch đặt cốc cà phê xuống, lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng. Anh lạnh nhạt gọi: “Quả Quả.” Cô gái ngồi đối diện nghe thấy vậy, bàn tay đang khuấy cốc cà phê thoáng khựng lại, lát sau mới ngẩng lên nhìn Hạ Hà Tịch, cười tủm tỉm: “Anh Hạ, mấy năm nay anh vẫn khỏe chứ?”

Hạ Hà Tịch nhìn gương mặt tinh tế và đẹp đẽ kia, hơi ghen lời. Trước đây, Quả Quả cũng là một cô bé nhiệt tình, tốt bụng, lạc quan, nhưng cũng có sự mỏng manh, tùy hứng của tiểu thư nhà giàu. Mấy năm không gặp, gương mặt vẫn như xưa, nhưng Quả Quả không còn là Quả Quả của trước đây nữa. Hai người đã từng là anh em thân thiết mà giờ lại trở nên xa lạ như thế.

Hạ Hà Tịch đan mười ngón tay vào nhau, khẽ cau mày nói: “Quả Quả, em tới thành phố C vì anh đã nộp đơn từ chức lên công ty mẹ, đúng không?”

Mục Quả đặt chiếc thìa trong tay xuống rồi mới đáp: “Anh, cuối cùng anh vẫn không tha thứ cho em nên mới bỏ Chính Uy đi phải không? Anh còn nhớ khi vừa tốt nghiệp đại học, anh đã dạy em những gì không? Anh nói... nếu đã chọn một công việc thì dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể mang tình cảm cá nhân vào công việc. Hoặc là cố gắng làm việc, hoặc là xin nghỉ về nhà. Đạo lý đơn giản như thế, lúc ấy anh hiểu, tại sao qua một thời gian, anh đã quên mất rồi?”

Hạ Hà Tịch im lặng, rồi nhìn Mục Quả, khẽ nói: “Quả Quả, thực ra người thực sự không bỏ qua được chuyện ấy không phải là anh, mà là em.” Nói xong, Mục Quả kinh ngạc, trong lúc còn đang bàng hoàng thì nghe Hạ Hà Tịch nói tiếp: “Anh rời Chính Uy và nhà họ Mục, chẳng liên quan gì tới riêng tư cả, anh chỉ muốn thay đổi cuộc sống một chút thôi.”

Nghe tới đây, Quả Quả đột nhiên bật cười, nhìn thẳng vào Hạ Hà Tịch, chậm rãi nói: “Thay đổi cuộc sống hay thay đổi thân phận? Anh Hạ đắn đo lâu như thế, còn chuẩn bị quay về tự điều hành công ty Đình Thịnh sao?”

Hạ Hà Tịch khẽ nheo mắt, nếu chuyện mình thành lập công ty Đình Thịnh mà Hà Kiến Vũ có thể điều tra ra được, Quả Quả biết cũng chẳng có gì lạ, hơn nữa, cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra. Nghĩ đến

đây, Hạ Hà Tịch nhìn Quả Quả, nói tránh đi: “Sắp tới, đúng là anh sẽ quay về công ty Định Thịnh. Nếu sau này quý công ty tin tưởng, chúng ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác.”

Mục Quả lạnh lùng nhìn Hạ Hà Tịch, tác phong này đúng là của anh, dù bị người ta phát hiện chuyện gì cũng không hề hoang mang, dường như lỗi sai là ở đối phương. Mục Quả khẽ bật cười, lắc đầu: “Anh Hạ, em tới thành phố C không phải để hỏi tội. Em cũng chẳng hứng thú với việc rút cuộc anh có lợi dụng tài nguyên của công ty để hợp tác với công ty Định Thịnh hay không? Từ lúc gặp anh em đã nói rõ rồi, em tới khuyên anh ở lại, mong anh sẽ không rời bỏ Chính Uy. Không chỉ thế, em hy vọng anh có thể quay về công ty mẹ ở thành phố A, rồi...”

“Quả Quả, em không hiểu.” Hạ Hà Tịch nhếch môi: “Anh nhớ trước đây anh cũng từng dạy em, trên thế giới này, có rời xa một người nào đó thì trái đất vẫn quay. Không có anh, có lẽ chuyện tranh chấp giữa các phe phái ở tập đoàn càng trở nên rõ ràng hơn.”

Mục Quả khuấy mạnh tách cappuchino tới khi trong tách nổi lên đám bọt màu trắng, trông có vẻ cô đơn. Thật lâu sau, Mục Quả mới thở dài trả lời câu hỏi của Hạ Hà Tịch, cô khẽ nói: “Không có một người nào đó ở bên cạnh thì ta vẫn có thể sống... Anh nói đúng, nhưng con người luôn có thời điểm yếu đuối nhất. Thực ra em đã nghĩ từ lâu rồi... ba năm trước, khi anh kết hôn em đã nghĩ, sớm muộn gì cũng có ngày anh hoàn toàn rời bỏ nhà học Mục, rời bỏ Chính Uy. Bố cũng nói có nhiều chuyện không thể miễn cưỡng, nhưng...”

Mục Quả hít một hơi, cố kìm nén để giọng của mình không run rẩy: “Nhưng anh Hạ, ít nhất anh đừng rời bỏ Chính Uy vào thời gian này có được không?” Nói xong, Mục Quả cúi gằm gương mặt đau đớn, nước mắt cũng đã nhạt nhòa.

Thấy vậy, con cáo họ Hạ có chút hoang mang. Mấy năm nay, Quả Quả đã trưởng thành lên nhiều, không còn là cô gái tùy hứng làm bảy năm đó. Thế nên từ lúc anh kết hôn tới nay, Quả Quả chưa hề cố tình gây chuyện, nhưng bây giờ...

Hạ Hà Tịch đang định mở miệng hỏi ở thành phố A đã xảy ra chuyện gì rồi phải không, thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng cười ha ha. Anh bèn quay đầu lại, rồi đứng dừng ngay tại chỗ. Bà mới đang đứng sau lưng hai người, một tay xách túi đồ, một tay cầm chiếc túi da mới mua, lắc đầu nhìn con cáo họ Hạ, nói: “Không giới thiệu với em một chút à?”

Nghe thấy thế thì dù Mục Quả có ngốc mấy đi chăng nữa cũng biết người tới là ai, bầu không khí bỗng thoáng chút ngượng ngập. Nhưng bà mới đã thoải mái đặt chiếc túi da xuống, giơ tay về phía Mục Quả: “Chào cô, cô Mục, tôi là vợ của Hạ Hà Tịch, Tô Tiểu Mộc.”

Hạ Hà Tịch: “...”

Cuối cùng con cáo họ Hạ cũng hiểu tại sao trước đây bà mới lại khuyên anh đi gặp Mục Quả. Hóa ra... cô đã tính toán cả rồi.

— Tôi là đường phân cách chán nản —

Sau khi bà mới ngồi xuống, bầu không khí trầm đi không có gì là bất ngờ.

Tô Tiểu Mộc bắt chéo chân, thản nhiên nhìn sắc mặt khó coi của Mục Quả, trông cô có vẻ rất thích thú. Thực ra, cô không cố ý khiêu khích Mục Quả, càng không cố ý can thiệp vào cuộc sống riêng tư của chồng mình, dù trước đây nghĩ rằng Hạ Hà Tịch một mình đi gặp cô ta, bà mới cũng không nói nửa câu. Chuyện khiến cô phiền não thực sự là hành động của Mục Quả...

Cô ta điều tra mình, thậm chí đột ngột gọi điện thoại cho mình, nhưng thật sự, nếu Mục Quả có thể điều tra được số di động của mình, tin rằng việc điều tra ra hành tung của Hạ Hà Tịch cũng không có gì khó khăn. Nếu Mục Quả thực sự có ý muốn gặp mặt Hạ Hà Tịch, cô ta hoàn toàn có thể chặn anh ấy trên đường. Nhưng tới nước này, Mục Quả vẫn chọn cách gọi điện cho cô.

Bà mới thừa nhận, cô có chút nhỏ nhen. Nhưng sau khi nhận cú điện thoại ấy, bà mới càng nghĩ càng thấy Mục Quả cố ý chia rẽ quan hệ của cô và con cáo họ Hạ kia. Khuyên anh đi gặp cô ta, mình đúng là ngốc nghếch. Không khuyên anh đi gặp cô ta, thậm chí không nói chuyện ấy cho Hạ Hà Tịch biết, mình đúng là nhỏ nhen. Ngụ ngôn hơn, nếu mình là một cái “bình giấm”, rất có khả năng sẽ cãi nhau với Hạ Hà Tịch vì

cuộc điện thoại kia... Thế nên, nghĩ đi nghĩ lại, bà mới vẫn cảm thấy Boss lớn này không thể khinh thường. Rồi nghĩ cách một mũi tên bắn trúng hai đích: phá vỡ tình thế.

Hiện tại, bà mới vững vàng ngồi ở đây, lấy hành động thực tế để nói cho Mục Quả biết, ai mới là vai nữ chính, ai là vai nữ phụ, sau này chỗ nào có con cáo họ Hạ thì chỗ đó có cô! Và cô cũng không sợ Mục Quả sẽ giở trò.

Đương nhiên, lúc này, cô không thể để tâm chồng mình ôn chuyện cũ với “em gái” ngay trước mặt cô.

Nhưng tình hình lúc này, bà mới đoán, hai người bọn họ đều chẳng còn tâm trạng mà tiếp tục tâm sự nữa. Từ lúc Tô Tiểu Mộc gọi trà, bao quanh ba người là sự trầm lặng khác thường. Mục Quả cúi đầu khuấy cà phê, Hạ Hà Tịch thì khoanh tay trước ngực, mặt mày bí hiểm nhìn bà mới uống trà.

Tới khi hết cốc trà, cuối cùng con cáo họ Hạ cũng mở miệng phá vỡ sự im lặng: “Uống xong chưa?”

Bà mới chột dạ, gật đầu. Giọng con cáo kia lạnh lùng như thế... cô có dự cảm không hay.

“Không cần uống thêm cốc nữa hả?”

Bà mới lại ngoan ngoãn gật đầu.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, Hạ Hà Tịch hạ câu chốt: “Thế chúng ta đi.” Nói xong, hai cô gái đều khẽ giật mình. Mục Quả đang ngơ ngẩn cũng lẩm bẩm lên tiếng: “Anh Hạ...”

Hạ Hà Tịch không để cô nói hết đã ngắt lời: “Bọn anh đi trước.” Nói xong, bèn kéo bà mới dậy đi thật, Mục Quả thấy vậy vội vàng nói: “Chuyện quay về thành phố A lúc này, em...”

Nghe tới đây, Hạ Hà Tịch đang rảo bước bèn dừng lại, quay người, nhú mày đáp: “Quả Quả, anh cho rằng mình đã nói rõ ràng rồi.”

Đôi môi Mục Quả run lên: “Là ý gì?”

“Anh sẽ không quay về thành phố A, càng không thể tiếp tục ở lại tập đoàn Chính Uy. Giờ anh có cuộc sống của riêng mình, công việc của riêng mình.”

Nghe đến đây, nước mắt Mục Quả không kìm nén được nữa mà rơi xuống: “Anh tuyệt tình như thế thật sao? Em không muốn anh bán mạng cả đời này cho Chính Uy, chỉ là muốn khoảng thời gian này anh...”

“Quả Quả!” Hạ Hà Tịch ngắt lời cô, khẽ siết chặt bàn tay đang nắm tay bà mới: “Đừng để anh hối hận vì hôm nay tới gặp em. Anh đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Nhóc, đi thôi.”

Nhìn theo bóng Hạ Hà Tịch cầm tay cô gái kia càng lúc càng xa, Mục Quả đột nhiên thấy rất buồn cười. Cô từ bỏ tất cả lòng tự trọng, tất cả thể diện để từ ngàn dặm xa xôi chạy tới thành phố C cầu xin Hạ Hà Tịch, hóa ra chỉ là để thấy màn kịch ân ái của anh và cô vợ mới cưới sao?

Nghĩ đến đây, Mục Quả cười lớn, bắt cháp mọi thứ đuổi theo Hạ Hà Tịch, tát Hạ Hà Tịch một cái mà không để hai vợ chồng nhà kia kịp phản ứng. Tô Tiểu Mộc kêu lên kinh ngạc, Mục Quả giận dữ hét lên: “Hạ Hà Tịch, đồ không có lương tâm! Dù em có ngàn vạn lần sai, nhưng bao nhiêu năm nay bố em đối đãi anh như con ruột, anh cho rằng anh ở ngoài mở công ty riêng là chuyện không ai biết sao? Ba năm trước bố đã biết rồi! Ông ấy vẫn hiểu anh, chăm sóc anh... Nhưng tại sao... tại sao anh thể đi gặp ông ấy một lần trước khi ông mất? Dù nhà họ Mục không tốt đi chăng nữa, tại sao anh không thể cho một ông cụ trước khi chết một chút an ủi? Dù chỉ là lừa gạt thôi cũng được...”

Nói đến câu cuối cùng, Mục Quả khóc không thành tiếng. Tô Tiểu Mộc đang ở bên cạnh cũng nhìn tới ngẩn người ra. Còn Hạ Hà Tịch vừa bị ăn một cái tát lại là người phản ứng trước tiên, anh hoài nghi hỏi: “Em nói cái gì?”

Mục Quả cười mỉa mai: “Bố em bị ung thư trực tràng giai đoạn cuối, giờ bệnh đã tới mức không thể chữa được. Công ty mẹ ở thành phố A rồi như tờ vò rồi. Chú em, là ông bố Mục Chính Thuần của cô vợ mới cưới nhà anh kia, đang làm mưa làm gió với phe phái của mình, chuẩn bị thừa lúc này sẽ chiếm quyền. Đừng nói em anh không biết những chuyện này... Ha ha, đúng, sao em lại ngốc như thế, lại chạy tới đây cầu xin anh? Sao em không nghĩ ra, nếu Mục Chính Thuần chiếm quyền, người được hưởng lợi nhiều nhất chính là con rể hiền như anh chứ?”

Bờ vai bà mỗi bất giác run lên. Dù thế nào cô cũng không ngờ, chuyện này lại dính dáng tới mình. Cô chẳng qua chỉ tới để phá vỡ tình thế, gặp Boss lớn chút thôi. Tại sao... lại trở nên như thế này?

36. Chương 49 - 50

Chương 49: Chuyện bí mật

Sau khi Hạ Hà Tịch về nhà thì nhanh chóng thu dọn hành lý, chuẩn bị quay về thành phố A.

Khi nộp đơn xin từ chức lên công ty mẹ, anh đã từng nghĩ, Mục Chính Uy có lẽ sẽ kinh ngạc, sẽ phẫn nộ, thậm chí mắng chửi anh là đồ vong ân bội nghĩa... nhưng trong tất cả dự đoán của anh đều không có bệnh ung thư. Quả Quả nói đúng, dù nhà họ Mục có ngàn vạn lần sai đi chẳng nữa, nhưng ở nhà họ Mục gần mười năm, Mục Chính Uy đối đãi với anh đúng là không hề bạc bẽo. Dù năm ấy anh kết hôn chớp nhoáng với Jamie ở Đức, làm tổn thương trái tim của con gái ông, Mục Chính Uy cũng không hề giận dữ, trái lại, còn tặng cho anh một món quà mừng rất lớn...

Đang ngẩn người suy nghĩ, Hạ Hà Tịch nhìn thấy đôi dép lê màu hồng. Bà mỗi mặc bộ đồ ngủ, lúng túng đứng trước mặt anh, tóc vừa gội vẫn còn ướt, vẻ mặt rất đáng thương. Bà mỗi cắn môi, xoắn tay vào chiếc khăn bông, hạ giọng hỏi: “Hạ Hà Tịch, có phải anh giận em không?”

Con cáo họ Hạ nhìn bà mỗi chăm chăm, vỗ vỗ lên giường. Tô Tiểu Mộc thấy vậy bèn loạt soạt lê bước ngồi xuống cạnh anh, hạ giọng xin tha: “Em... em thừa nhận em cố ý khuyên anh đi gặp Mục Quả, rồi sau đó xuất hiện. Nhưng em thực sự không biết chuyện sau đó sẽ trở nên như thế...” Nói tới đây, bà mỗi cau mày lắc đầu, lúc này mới cẩn thận nhìn Hạ Hà Tịch, nghiêng đầu hỏi: “Anh giận phải không?”

Hạ Hà Tịch thở dài, không trả lời câu hỏi của bà mỗi, anh cầm lấy chiếc khăn bông trên tay cô, dịu dàng giúp cô lau khô tóc, vừa lau vừa nói như dỗ trẻ con: “Gội đầu xong thì lau khô rồi hãy đi ra, không thì cảm lạnh mất.” Ngừng lại một lát, anh mới tiếp tục nói: “Nhóc, hôm nay em làm như thế là khiến anh... rất tổn thương. Anh có cảm giác em không còn tin tưởng anh.”

Tô Tiểu Mộc không còn gì để nói: “Xin lỗi, lần sau em...” Còn chưa nói xong, môi Hạ Hà Tịch đã ép xuống, nhưng chỉ lướt qua rồi dừng lại, anh khẽ lắc đầu: “Giờ anh nhìn thấy em, hình như không giận nổi nữa. Nhóc này, anh phải về thành phố A mấy ngày.”

Nghe vậy, bà mỗi khẽ nhếch môi. Khi ở quán cà phê, thấy Mục Quả phát khùng lên trách cứ Hạ Hà Tịch, bà mỗi đã biết, chắc chắn Hạ Hà Tịch sẽ quay về. Chỉ là... trực giác của phụ nữ nói với cô rằng, chuyến đi này sẽ chẳng hề vui vẻ.

Hạ Hà Tịch vỗ vỗ đầu cô: “Vẫn chưa thể tin tưởng anh phải không?”

Tô Tiểu Mộc nhắm mắt, lắc đầu. Cô muốn xua tan đi những dự cảm không hay ấy, nhưng vẫn không thể bỏ qua sự lo lắng trong lòng: “Anh là con nuôi của ông ấy, về tình về lý, quay lại tiễn ông ấy đi nốt đoạn đường cuối cùng là chuyện nên làm. Chỉ là...” Bà mỗi do dự, nói tới câu cuối rồi lại không biết nên nói gì. Hạ Hà Tịch thấy vậy bèn ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Ở nhà đợi anh, anh sẽ về nhanh thôi.”

Trong đầu bà mỗi lóe lên một tia sáng, cô giẫy khỏi cái ôm của Hạ Hà Tịch, nghiêm túc nói: “Không, em không đợi anh về, chúng ta sẽ cùng nhau tới thành phố A.”

Hạ Hà Tịch sững lại trong giây lát, rồi đưa mắt nhìn vợ, nói: “Em chắc chứ?” Anh không ngại đưa cô nhóc đi cùng, chỉ là, thành phố A, nhà họ Mục... anh tin rằng với bà mỗi, đó không phải là những hồi ức tốt đẹp.

“Em chắc chắn.” Bà mỗi thản nhiên gạt đầu, dù có xảy ra chuyện gì cô cũng muốn ở bên cạnh con cáo họ Hạ. Hơn nữa, cô còn có vài thứ muốn trả lại cho Mục Chính Uy.

Tôi là đường phân cách sắp tới cao trào

Hôm sau, hai vợ chồng khởi hành quay lại thành phố A. Hạ Hà Tịch lái xe tới thẳng nhà họ Mục nhưng không ngờ, ở nhà chỉ có Trình Tinh Hải, mẹ của Mục Quả. Năm nay, Trình Tinh Hải đã tròn năm mươi, nhưng vì được sống trong sung sướng, lại biết chăm sóc bản thân nên trông bà ta chẳng khác nào phụ nữ tuổi bốn mươi tuổi.

Bà mới ngồi trên sofa cùng Hạ Hà Tịch, nhìn Trình Tinh Hải đang mệt mỏi ở trước mặt, cô cảm thấy hơi lúng túng. Nếu như... năm ấy, Mục Chính Thuần nhận mẹ con cô, liệu mẹ cô cũng có vẻ sang trọng, quý phái như thế không? Lịch sự nhưng mang theo chút khinh thường, trong khách sáo lại giấu chút xa lạ, ngay cả việc chồng mình mắc bệnh ung thư từ miệng bà ấy nói ra cũng có vẻ lạnh lùng.

Trình Tinh Hải bảo người giúp việc chuẩn bị trà cho hai người, sau đó thản nhiên nói: “Quả Quả vào bệnh viện chăm bố nó rồi, tình hình không khả quan cho lắm, có lẽ ông ấy đi chỉ là chuyện trong nay mai thôi.”

Bà mới hoang mang nhìn Trình Tinh Hải. Khi nói những câu ấy, đôi mắt bà ta thản nhiên, không hề sợ hãi, giống như đang kể lại một câu chuyện chẳng liên quan gì tới mình. Cô nhìn Trình Tinh Hải, bà ta cũng nhìn về phía cô, rồi như phát hiện ra điều gì đó, liền nhếch môi, gật đầu nói: “Cô là con gái của Tô Dung phải không? Tôi đã từng gặp cô ta một lần, cô và cô ta rất giống nhau.”

Nghe vậy, bà mới giật mình, trong chốc lát không biết nên trả lời thế nào. Mẹ cô theo Mục Chính Thuần bao nhiêu năm, gặp người nhà của ông ta cũng là chuyện bình thường. Nhưng giờ Trình Tinh Hải đột nhiên nhắc tới chuyện này, có phải đang ám chỉ tới mối quan hệ giữa cô và Hạ Hà Tịch, còn cả mối quan hệ với Mục Chính Thuần không?

Tô Tiểu Mộc đang suy nghĩ vấn đề, bỗng có cảm giác bàn tay đang nắm tay mình khẽ siết lại. Cô lặng lẽ ngẩng lên thì thấy ánh mắt kiên định của Hạ Hà Tịch, hiểu anh đang muốn giúp mình bình tĩnh lại. Từ đáy lòng, cô cảm thấy ấm áp. Còn Hạ Hà Tịch hình như đã quen với sự lạnh lùng của Trình Tinh Hải, cười trả lời: “Con nhóc này còn trẻ, cô đừng để tâm. Nếu chú và Quả Quả đều ở bệnh viện, cô có thể nói cho cháu biết là bệnh viện nào không? Cháu tới đấy thăm chú.”

Trình Tinh Hải im lặng uống trà, dường như không nghe thấy Hạ Hà Tịch nói. Thật lâu sau, bà ta mới khẽ liếc nhìn Hạ Hà Tịch, nói: “Trước khi hai đứa tới bệnh viện... cô muốn nói chuyện riêng với cháu một lát.”

Đây là muốn đuổi cô đi sao? Bà mới đảo mắt, đột nhiên cảm thấy ghét căn phòng xa hoa, tráng lệ này. Đúng là cô không chịu được vẻ phép tắc của tất cả những kẻ có tiền. Nghĩ đến đây, bà mới cười lạnh lùng, đứng dậy định đi nhưng lại bị Hạ Hà Tịch kéo giật lại, ấn cô ngồi xuống sofa.

“Cô có gì cứ nói thẳng, cô nhóc này là vợ cháu, cháu không có chuyện gì muốn giấu cô ấy cả.” Nói xong, Hạ Hà Tịch nhìn sang bà mới bằng ánh mắt ngập tràn ý cười, bà mới nghe vậy thì trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, nhưng vẫn đáp trả anh bằng ánh mắt đáng ghét.

Trình Tinh Hải nhìn hai vợ chồng nào đó đang liếc mắt đưa tình nhưng vẫn ngồi im, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười chế giễu nhàn nhạt: “Hà Tịch, tốt nhất cháu hãy suy nghĩ cho kĩ, có lẽ lát nữa cháu và vợ cháu không còn nghĩ như thế nữa đâu.”

Bà mới nhướn mày: “Cô Mục lo lắng quá rồi.” Hạ Hà Tịch cũng gật đầu đồng ý. Trình Tinh Hải thấy vậy, gọi điện thoại nói với đầu dây bên kia: “Cô Hà, cô mang Đồng Đồng đến đây.”

Một lát sau, “Đồng Đồng” mà Trình Tinh Hải nói được một người phụ nữ trung niên dẫn tới. Trông dáng vẻ của Đồng Đồng, có lẽ cậu bé chỉ bốn năm tuổi. Cậu mặc chiếc áo khoác kiểu Anh, trong tay còn ôm một chú gấu bông, đôi mắt to, sáng lấp lánh... trông rất xinh xắn, đáng yêu. Nhưng chuyện khiến bà mới và Hạ Hà Tịch phải ngăn người ra là, khuôn mặt của Đồng Đồng và Hạ Hà Tịch như được đúc từ một khuôn.

Cặp mày anh tuấn, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng lạnh lùng, và cả cặp mắt cong lên thì giống y như đúc. Đồng Đồng vừa xuất hiện, bầu không khí trong phòng đã trầm xuống. Bà mới nhìn cậu bé ấy chăm chăm với vẻ mặt không thể nào tin nổi. Ngoái đầu lại nhìn Hạ Hà Tịch, cô không kim nói mà hít một hơi thật sâu, thật sự, đứa trẻ này quá giống con cáo họ Hạ kia...

Chuyện này, là sao đây?

Cô Hà đưa Đồng Đồng tới ngồi bên cạnh Trình Tinh Hải. Có lẽ vì thấy người lạ nên cậu bé có chút sợ hãi, nép vào sau cô Hà không chịu buông tay. Đôi mắt đen sợ sệt nhìn Hạ Hà Tịch, có lẽ chính cậu nhóc cũng

phát hiện ra ông chú này rất giống mình.

Bên này, Hạ Hà Tịch cũng hoang mang nhìn Đồng Đồng, rồi bối rối nhìn Trình Tinh Hải, nói: “Cô có ý gì? Cậu bé này là ai?”

Trình Tinh Hải thản nhiên chỉnh lại áo choàng, không thèm nhìn Hạ Hà Tịch, đáp: “Cô cũng rất muốn hỏi cháu, đứa trẻ này là ai?” Nói xong, bà ta nhìn lên gương mặt Hạ Hà Tịch như đang suy ngẫm, rồi nói tiếp: “Sau khi cháu kết hôn ở Đức, Quả Quả mang đứa bé này về, lấy thân phận là mẹ con, không hề nhắc tới bố đứa bé này. Đồng Đồng ngày một lớn... ha, nhưng cô và Mục Chính Uy không nhắc tới nhưng cũng có thể đoán được ai là cha của đứa bé này. Cô Tô, cô có thấy thế không?”

Cuộc nói chuyện khiến bà mỗi toàn thân khẽ run rẩy, cô đứng dậy nói: “Rất cuộc bà muốn nói gì...”

“Thế còn chưa đủ rõ ràng sao?” Trình Tinh Hải khẽ đáp. “Hà Tịch, Đồng Đồng bị cầm diêm bầm sinh, tính cách lại kỳ lạ, từ nhỏ chỉ có một bà mẹ đơn thân... Hạ Hà Tịch, cháu làm bố nó mà không cảm thấy xấu hổ sao?”

Hạ Hà Tịch cau mày: “Cô đang nói vớ vẩn gì thế?”

Trình Tinh Hải không để ý tới Hạ Hà Tịch, tiếp tục nói: “Trước đây, Quả Quả không để cô nói chuyện này cho cháu biết, cô tôn trọng nó. Nhưng bây giờ, cháu lại vì con gái của Mục Chính Thuần mà phản bội tập đoàn Chính Uy, phản bội lại người cha đã coi cháu như con ruột, lương tâm cháu không thấy khó xử sao? Cháu nhìn Đồng Đồng đi, lương tâm cháu vẫn chịu đựng được sao?”

Nói xong, Trình Tinh Hải ra hiệu cho cô Hà ôm Đồng Đồng tới cạnh mình. Bà ta vỗ lên đầu cậu bé, Đồng Đồng như được cổ vũ mà nhìn về phía Hạ Hà Tịch và bà mối, nở nụ cười ngây thơ, trong sáng nhất. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, nụ cười ngây thơ của cậu bé lại đâm sâu vào trái tim Tiểu Mộc. Chân mềm nhũn, cô ngồi phịch xuống sofa.

Tô Tiểu Mộc đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện của hai người tối qua. Hạ Hà Tịch nói, anh bị tổn thương vì mình không tin tưởng anh. Lúc ấy bà mối xấu hổ vì tính tùy tiện và hay nghi ngờ của mình tới nỗi không dám ngẩng lên. Cô thầm hứa trong lòng, sau này sẽ tin tưởng người ở trước mặt mình, vì anh là chồng cô, là người sẽ ở bên cô suốt cuộc đời. Nhưng bây giờ, cô phải tin tưởng Hạ Hà Tịch sao đây?

Trình Tinh Hải hờ hững nhìn Tô Tiểu Mộc, mỉa mai: “Cô Hạ, tôi đã nói rồi, có lẽ cô sẽ hối hận vì ở lại mà.”

Nghe vậy, bà mối bật cười. Đây không phải là kết cục mà bà muốn hay sao?

Chương 50: Cái tát

Trong phòng khách, Tô Tiểu Mộc ôm tách cà phê nóng, run lấy bầy. Cả người cô ướt đẫm, nước trên tóc vẫn còn nhỏ giọt. Hà Kiến Vũ và người giúp việc lấy khăn bông quấn cô lại, nhưng cô vẫn thấy lạnh, lạnh tới nỗi bàn tay đang cầm cốc cũng run rẩy. Nhưng từ đầu tới cuối, ánh mắt trống rỗng của cô vẫn nhìn về phía trước, không nói một câu.

Cô đã quên mình tới nhà Mục Chính Thuần như thế nào, dù khi hơn mười tuổi cô đã tới đây một lần. Cô chỉ nhớ, sau khi mình và Hạ Hà Tịch ra khỏi nhà Mục Chính Uy, hai người không tới bệnh viện, mà cãi nhau kịch liệt ngay trên đường. Có lẽ nên nói, cũng không phải cãi nhau, từ đầu chí cuối hai người không hề hét lên một câu, bà mối chỉ... giẫy mạnh khỏi bàn tay của Hạ Hà Tịch ngay trước khi lên xe.

Bàn tay của Hạ Hà Tịch cứng đờ, anh chậm rãi quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt bà mối, trong đôi mắt anh là sự lạnh lẽo mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, anh hờ hững hỏi: “Em có ý gì?”

Bà mối bật cười thành tiếng: “Ý gì? Anh thấy em có thể có ý gì chứ? Gương mặt Đồng Đồng chính là ý của tất cả mọi người. Hạ Hà Tịch, chẳng lẽ anh muốn nói cho em biết, đứa trẻ đó không phải là con anh sao? Nhưng nó có gương mặt giống anh như tạc, trùng hợp thế sao?”

Hạ Hà Tịch nhíu mày đau khổ: “Tại sao em không chịu tin anh? Anh đã nói với em từ rất lâu rồi, anh chỉ coi Quả Quả là em gái, sao anh có thể...”

Bà mối ngắt lời Hạ Hà Tịch, rõ ràng hết lần này tới lần khác tự nhắc nhở mình bình tĩnh, bình tĩnh, đừng lọt vào cái thông lọng của Trình Tinh Hải, nhưng giọng nói thì không thể nào bình tĩnh được. Cô thờ ơ

nhìn Hạ Hà Tịch, nhẹ giọng hỏi: “Coi là em gái cũng không ảnh hưởng tới chuyện hai người lên giường, phải không?”

“Ô Tiểu Mộc, đủ rồi!” Hạ Hà Tịch hét lên: “Tại sao em lại nghi ngờ anh? Hết lần này tới lần khác... anh nói là không có, anh chưa từng gặp đứa trẻ ấy, anh không biết nó có quan hệ thế nào với Quả Quả, nhưng anh có thể thề với trời, nó và anh không hề có quan hệ gì cả!”

Nghe tới đây, bà mỗi nheo mắt cười đau khổ, trái tim đã bị rách ra từng mảnh nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha, cô ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi: “Hạ Hà Tịch, có phải đêm nào đó anh uống say rồi lên giường với ai mà cũng không biết không?”

Hạ Hà Tịch: “...”

Im lặng. Đường như ở cái bãi đậu xe này chỉ có hai người là bà mỗi và Hạ Hà Tịch. Trời bỗng đổ cơn mưa phùn, từng hạt, từng hạt rơi lất phất. Nhưng không biết tại sao, Tô Tiểu Mộc vẫn nghe thấy tiếng nước nổ nghẹn ngào.

Bốp.

Tiếng bạt tai vang lên trong mưa, bà mỗi quay mặt đi, cảm nhận cái đau bỏng rát. Nỗi đau này đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong trái tim cô, như có một con dao đang cứa vào da thịt, từng chút, từng chút một. Cô không kìm nổi nữa, nước mắt chảy xuống hai gò má. Hạ Hà Tịch đánh cô... đánh cô bằng bàn tay đeo chiếc nhẫn cưới cô mua cho anh... Trước đó không lâu, Mục Quả cũng đánh Hạ Hà Tịch trước mặt mình, còn bây giờ, Hạ Hà Tịch đánh cô... Giống như giúp Mục Quả chuyển tất cả ảm ức và thù hận lên người cô.

Gió vẫn đang thổi, mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi lên người mang theo cảm giác lạnh lẽo. Nhưng Hạ Hà Tịch vẫn không ngoảnh lại, anh khởi động xe không liếc nhìn cô thêm lần nữa... rồi đi mất. Đã có lần, bà mỗi đứng trên sân thượng với Hạ Hà Tịch, cô chống nạnh ra oai nói với anh: “Hạ Hà Tịch, yêu đương chỉ là dối trá, có bản lĩnh thì chúng ta kết hôn đi!”

Khi ấy, cô thấy yêu đương quá phiền phức, cô muốn bỏ hết quá trình phiền phức ấy, để ít ra, cô không phải dẫm vào vết xe đổ trong mối tình với Ninh Nhiên nữa. Cô chỉ muốn có một cuộc hôn nhân an bình, một người đàn ông chín chắn để dựa vào. Bản thân có tình cảm với Hạ Hà Tịch, anh cũng có ý với cô, mà điều kiện kinh tế của anh cũng không tồi, gia đình không phức tạp, vậy là đủ rồi. Thế nên, khi ấy, cô mới có thể thản nhiên nói ra câu đó.

Nhưng giờ phút này, nhìn chiếc xe đã chạy xa, bà mỗi mới kinh ngạc hỏi chính mình, nếu có một ngày, Hạ Hà Tịch thật sự không ngoảnh đầu lại nữa, mình nên làm sao đây? Trong chớp mắt, đầu óc cô trống rỗng, ngoài sợ hãi, cô chỉ còn sợ hãi.

Trước khi ý thức quay trở lại, bàn chân cô đã bắt giác cử động. Cô muốn đuổi theo chiếc xe ấy, đuổi theo anh. Dù biết là đã muộn, nhưng tới lúc này bà mỗi mới hiểu rằng, hóa ra ghen tuông, khó chịu, đau lòng, tất cả của tất cả, đều không phải vì thân phận là vợ của Hạ Hà Tịch, mà là vì mình thực sự yêu Hạ Hà Tịch, thực sự rất yêu anh...

Hạ Hà Tịch, có lẽ em yêu anh sớm hơn anh yêu em nhiều đấy!

Nhưng tình hình đã trở nên như thế này, liệu có phải đã muộn thật rồi không? Hơi chần chừ, bà mỗi vấp chân, cả người ngã xoài trên mặt đất ẩm ướt, mà xe, đã không thể đuổi kịp nữa rồi...

“Tiểu Mộc, quần áo em ướt hết rồi, có cần lên lầu thay bộ khác không?” Câu nói của Hà Kiến Vũ kéo bà mỗi trở về với thực tại. Bà mỗi đặt cốc xuống, hít một hơi thật sâu, lắc đầu: “Tôi muốn gặp Mục Chính Thuần.” Gặp Hà Kiến Vũ ở nhà họ Mục, Tiểu Mộc không hề bất ngờ. Mục Chính Uy sắp chết, như lời Mục Quả nói, giờ là thời điểm quan trọng nhất để chiếm đoạt quyền lợi từ công ty mẹ, đương nhiên Mục Chính Thuần phải kéo cô tình nhân quay trở về. Mà bà mỗi tin rằng, giờ Mục Chính Thuần đang ở nhà.

Hà Kiến Vũ nói: “Đã bảo người đi gọi anh ấy rồi, em đợi một lát. Thế nhưng, em tới tìm anh ấy, có phải đổi ý, bằng lòng làm xét nghiệm thân nhân không?” Vừa nói xong, Mục Chính Thuần đã xuất hiện ở phòng khách, bà mỗi ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, lạnh lẽo nhìn người đàn ông trung niên đã có phần phát tướng.

Thực ra, ấn tượng của bà mỗi về người đàn ông này không hề sâu đậm. Trong ký ức của cô chỉ còn những từ như “hận” và “đáng sợ” với ông ta. Thế nên hôm nay gặp mặt, cô chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ. Mục Chính Thuần nhìn Tiểu Mộc, không hề thấy khó chịu, nói: “Tiểu Vũ đã nói cho ta biết rồi, con... đã kết hôn với Hạ Hà Tịch? Ừ... nếu con bằng lòng làm xét nghiệm nhân thân, có thể chứng minh con là con gái ruột của ta, sau này...”

Không để Mục Chính Thuần nói hết, bà mỗi đã đứng dậy, đi tới trước mặt ông, giơ tay đưa một quyển sổ cũ ra. Hà Kiến Vũ cảm thấy hơi khó hiểu, nói: “Tiểu Mộc?”

Bà mỗi lắc mái tóc còn đang nhỏ giọt, nhẹ nhàng nói: “Tôi không tới đây để làm xét nghiệm nhân thân, cũng không có hứng thú với việc tranh quyền đoạt vị của nhà họ Mục các ông, tôi chỉ tới đưa ông thứ này.”

Nghe xong, Mục Chính Thuần nghi ngờ nhận lấy cuốn sổ. Lật qua trang bìa đã rách, vừa nhìn thấy trang đầu tiên, bàn tay ông đã run lên. Trên trang đầu có viết hai chữ “Tô Dung”.

“Trước đây, khi dọn dẹp mấy thứ đồ cũ thì phát hiện ra quyển sổ này. Bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn hận bà ấy. Hận bà ấy ham hư vinh, hận bà ấy không biết liêm sỉ mà làm tình nhân của kẻ khác, hận bà ấy thủ đoạn độc ác, tới con gái ruột cũng muốn giết... Nhưng có một việc bà ấy không sai, ít nhất là không sai với ông... Con người nào phải cây cỏ mà vô tình, theo Chính Thuần bao nhiêu năm trời, sao có thể không có tình cảm. Thế nên mình thà bị người đời phỉ nhổ, bị người ta khinh thường, cũng muốn sinh đứa con này... Đây là những dòng bà ấy viết cho ông, thế nên tôi nghĩ, dù muốn đốt cũng nên để ông tự tay đốt cho bà ấy thì tốt hơn.”

Nói xong, bà mỗi quay người bước đi, Hà Kiến Vũ thấy vậy cũng từ từ đứng dậy, trong khoảnh khắc không biết nên tiến hay nên bảo cô ở lại. Tới khi Tô Tiểu Mộc đã đi tới cửa lớn mới nghe tiếng quát của Mục Chính Thuần: “Đứng lại!” Bà mỗi nghe thấy, nhưng bước chân vẫn tiến về phía trước. Mãi sau mới nghe giọng ông khàn khàn vang lên: “Nếu như... nếu như con thật sự là con gái ta... con là giọt máu duy nhất của Mục Chính Thuần ta, ta sẽ không bạc đãi con, nếu con chịu đi làm xét nghiệm nhân thân, với Tô Dung cũng coi như...”

Nghe tới câu ấy, cuối cùng bà mỗi cũng quay người lại, hít một hơi thật sâu, khẽ cười với Mục Chính Thuần: “Tôi không đi làm xét nghiệm nhân thân, vì dù kết quả có ra sao với tôi cũng không quan trọng. Bà ấy nói đúng, con người nào phải cây cỏ mà vô tình, sinh tôi ra không phải vì tiền, tôi cũng không cần tiền bạc và cái họ của ông. Cả đời này, ông chỉ có thể ôm người phụ nữ khác sống trong áy náy mà thôi.”

Mục Chính Thuần chết lặng.

Khi ra khỏi nhà họ Mục, bà mỗi gặp Hạ Hà Tịch đang lo lắng xông vào, người giúp việc nhà họ Mục cũng bắt đầu chạy theo sau: “Anh Hạ, giờ ông Mục thực sự không tiện gặp khách, xin anh...”

Nói tới đây, bà mỗi đã đụng phải Hạ Hà Tịch. Một người đi ra, một người xông vào, vội vội vàng vàng gặp nhau như thế thì cũng lại hồi lâu. Hạ Hà Tịch nhào tới, kéo bà mỗi vào lòng, còn chưa nói mà giọng đã mang theo chút nghẹn ngào.

Hai tiếng đồng hồ tìm kiếm, ân hận, lo lắng đã bức anh tới phát điên. Tính kiên nhẫn vốn có lúc này cũng không giúp anh kìm chế được cơn điên đang bùng phát. Giờ phút này, Hạ Hà Tịch ôm siết lấy bà mỗi, không nói một câu, chỉ hận không thể hòa với cô làm một.

Sau khi bỏ bà mỗi lại, thực ra chưa được mười phút Hạ Hà Tịch đã hối hận rồi, lúc quay lại thì cô không còn ở đó nữa. Di động ngoài vùng phủ sóng, gần đó lại không một bóng người. Thành phố A rộng lớn như thế, cô lại không có bạn bè, cô sẽ đi đâu đây? Hạ Hà Tịch tìm kiếm khắp nơi, về ung dung, thần nhiên ngày xưa đã biến đi đâu mất, anh thực sự sợ hãi. Đến lúc này anh mới biết, hóa ra, về thần nhiên trước khi chẳng qua là vì không quan tâm, để ý, tới khi thực sự gặp được người mà anh yêu, anh cũng biết phát điên, phát dại.

“Nhóc, nhóc...” Hạ Hà Tịch ôm bà mỗi nghẹn ngào, chỉ lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại mấy từ như thế. “Xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

“Em tin anh đi, hãy tin anh đi mà. Đừng buông anh ra... xin em...” Được Hạ Hà Tịch ôm vào lòng, bà mỗi vẫn không cảm thấy có chút ấm áp nào. Đẩy anh ra, Tô Tiểu Mộc hít một hơi thật sâu rồi nói ra quyết

định của mình: “Sáng mai em về thành phố C.”

Hạ Hà Tịch im lặng nhìn bà mối. Bà mối cắn môi, khó khăn lắm mới nói được một câu: “Em về thành phố A là muốn đưa vài thứ cho Mục Chính Thuần, giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, em muốn trở về...” Cúi đầu, cô nói tiếp: “Hạ Hà Tịch, dù ngày mai có đi cùng với em hay không, em cũng sẽ trở về.” Chuyến đi này, cô đã sai thật rồi. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cô thà rằng mình vẫn là cô Hạ ở thành phố C chờ chồng trở về.

Hạ Hà Tịch không trả lời. Hai người cứ đứng im như thế, bà mối vẫn không dám ngẩng lên. Cô nghĩ rằng hai người sẽ như thế mãi, nhưng Hà Kiến Vũ đi ra khỏi biệt thự...

Thấy bà mối đang đứng cạnh Hạ Hà Tịch, Hà Kiến Vũ dừng lại một chút rồi mới hớn hể chạy lại, nói: “Mục Chính Uy không xong rồi. Bên bệnh viện gọi điện tới bảo chúng tôi mau tới đó.” Bà mối khẽ nhếch môi, màn kịch phải hạ rồi, nhanh như thế sao?

37. Chương 51 - 52 End

Chương 51: Hạ màn

Bà mối không tới bệnh viện mà ở khách sạn thức trắng đêm, chờ đến khi trời tảng sáng Hạ Hà Tịch mới quay về. Ôm lấy bà mối qua lớp chăn, dường như anh vô cùng mệt mỏi, mãi sau mới khẽ lên tiếng: “Chú đi rồi.”

Nghe thấy thế, bà mối cũng không biết nên an ủi con cáo họ Hạ kia như thế nào, đành im lặng một lát rồi ôm lấy anh bằng cả hai tay, vỗ nhẹ lên đầu anh như bình thường anh vẫn an ủi mình, nói: “Ngủ đi, anh cũng mệt rồi.”

Hạ Hà Tịch nằm áp vào ngực bà mối, như đã ngủ. Mãi sau, anh mới nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, nói xong, trong căn phòng lại từ từ im lặng.

Hôm sau, theo kế hoạch ban đầu, Hạ Hà Tịch và bà mối quay về thành phố C. Dọc đường đi, hai người không hề nói chuyện. Tới khi bà mối phát hiện Hạ Hà Tịch đang rẽ vào bên xe, mới liếc nhìn anh một cái, giả vờ ngây ngô cười hỏi: “Anh khát hả? Vào đây mua nước hả? Nhân tiện em đi vệ sinh một lát.”

Nói rồi, bà mối mở cửa định xuống xe thì cánh tay đột nhiên bị Hạ Hà Tịch giữ lại. Cuối cùng anh cũng phải nói câu mà từ sáng nay vẫn chưa thể nói được. Hạ Hà Tịch cúi xuống, không dám nhìn thẳng vào Tô Tiểu Mộc, nói rất khó khăn: “Nhóc, anh chỉ có thể tiễn em tới đây, em đi đường cẩn thận.”

Bàn tay bị giữ của bà mối khẽ run rẩy, nước mắt đã tràn đầy mi: “Hạ Hà Tịch, anh có ý gì?”

Hạ Hà Tịch cau mày, đôi mắt hơi đỏ, anh nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhóc, dù sao nhà họ Mục đã chăm sóc anh bao nhiêu năm qua, giờ Quả Quả đang vô cùng đau khổ, tính cô ấy lại thờ ơ không thích quan tâm tới chuyện gì, anh thực sự không từ bỏ được...”

Nói tới câu cuối cùng, Hạ Hà Tịch dần dần im lặng, bởi, cô vợ nhỏ của anh đã rơi nước mắt trước mặt anh. Lần đầu tiên thấy bà mối khóc trong mưa, anh đã tự nói với mình, phải bảo vệ cô nhóc này cả cuộc đời, để những ngày tháng sau này của cô không còn nước mắt. Nhưng thật mỉa mai, giờ cô ấy lại khóc không ra tiếng vì mình.

Thực ra, không phải anh không hiểu ý câu nói hôm qua của bà mối. Cô nói muốn quay về thành phố C, đâu phải vì nhớ nhà thật sự, mà là... Trước mặt quân địch tưởng tượng Quả Quả, cô muốn chồng mình lựa chọn một trong hai người. Dù biết sẽ bị hiểu nhầm, nhưng vào giờ phút này, Hạ Hà Tịch vẫn không thể hiểu thế nào không lo cho nhà họ Mục.

Bà mỗi nước mắt nhạt nhòa, nhưng trên gương mặt vẫn cố nở nụ cười. Cô nghiêng răng nhìn Hạ Hà Tịch, hỏi: “Cho nên, anh đã chọn xong rồi chứ? Giữa em và nhà họ Mục, anh chọn về sau?”

Hạ Hà Tịch lắc đầu: “Anh biết giờ anh nói gì em cũng không tin. Em chờ anh... chờ anh lo hậu sự cho chú xong xuôi rồi sẽ quay lại từ từ giải thích với em. Anh không thể không giữ lời hứa...”

Đêm qua, khi Hạ Hà Tịch vội vàng tới bệnh viện, Mục Chính Uy đã hấp hối. Quả Quả đưa Đồng Đồng tới bên giường khóc lóc thê thảm, Trình Tinh Hải chưa từng để tâm tới chồng cũng vội tới, chết lặng nhìn người đàn ông đã chung sống với mình quá nửa đời người. Mục Chính Uy, người từng là kỳ tài trong lĩnh vực kinh doanh, oai hùng, quyết đoán... vậy mà trong mắt Hạ Hà Tịch lúc này, ông lại trở thành một cái xác vô hồn, bị bệnh tật, đau đớn dần vắt.

Thấy Hạ Hà Tịch tới, Quả Quả vừa kinh ngạc vừa khó chịu, che miệng khóc không thành tiếng, ra hiệu bảo anh tới gặp Mục Chính Uy lần cuối. Hạ Hà Tịch hít một hơi thật sâu, tới bên giường bệnh, còn chưa kịp mở lời thì hình như ông cụ cảm nhận được, đột nhiên nắm lấy tay anh.

Hành động đó khiến những người đang sục sùi trong căn phòng đều kinh ngạc. Người bình tĩnh nhất chính là bác sĩ chữa trị cho Mục Chính Uy, bác sĩ Tần gỡ kính ra, nói: “Hồi quang phản chiếu, ông Mục không còn giữ được lâu nữa, anh Hạ có gì thì muốn nói thì xin hãy nhanh lên.”

Hạ Hà Tịch nuốt khan, anh không phải là người giàu cảm xúc, lại thêm mối quan hệ phức tạp với nhà họ Mục, thực ra, Mục Chính Uy chết, anh không nên khó chịu, ít ra là không phải xúc động. Lúc tính toán rời khỏi tập đoàn Chính Uy, không phải anh đã hạ quyết tâm hoàn toàn chấm dứt mối quan hệ với nhà họ Mục sao? Thế nhưng... tới nước này rồi, Hạ Hà Tịch phát hiện mình không thể làm được.

Cắn chặt răng, Hạ Hà Tịch cố gắng để giọng nói của mình nhẹ nhàng một chút, anh nói: “Chú, cháu tới rồi. Cảm ơn chú... cảm ơn chú đã chăm sóc cháu bao năm qua... Cháu... cháu không hận nhà họ Mục, cũng không hận Quả Quả. Chú an tâm nhắm mắt đi.”

“Bố...” Nghe thấy thế, Quả Quả quỳ xuống trước giường bệnh, khóc nức nở. Đồng Đồng được cô Hà ôm, nhìn mẹ khóc thảm thương, không biết là bị dọa hay làm sao, cũng khóc to lên. Trình Tinh Hải thấy thế, ra hiệu cho cô Hà đưa cậu bé ra ngoài trước. Bên này, Hạ Hà Tịch vẫn giữ nguyên tư thế khom người, tay Mục Chính Uy vẫn giữ chặt tay anh không chịu buông. Hạ Hà Tịch chưa từng nghĩ người sắp chết lại có sức mạnh như thế, khiến người ta không thể giãy được.

Trình Tinh Hải cũng tới trước giường bệnh, giọng run run nói: “Chính Uy, ông vẫn còn gì chưa từ bỏ được sao?”

Hạ Hà Tịch có cảm giác bàn tay nắm cổ tay mình đã mạnh hơn trước mấy lần. Đây là tất cả sức lực của người sắp chết. Ông vẫn cố níu kéo bằng chút sức lực cuối cùng, vì... ông vẫn chưa cam lòng, vẫn có người, có chuyện chưa buông được.

Liếc mắt nhìn Trình Tinh Hải, Hạ Hà Tịch không tìm được mà nhắm mắt lại, lát sao mới mở mắt ra, vỗ vỗ lên bàn tay gầy guộc, nhẹ nhàng nói: “Cháu đồng ý với chú, sẽ chăm sóc tốt cho Quả Quả và cô, cũng sẽ chăm sóc tốt cho con của Quả Quả... Chú cũng đừng lo lắng cho công ty, cháu sẽ giúp Quả Quả, để Chính Uy khôi phục lại nề nếp. Chú, chú an tâm nhắm mắt đi.”

Nói xong, bàn tay mới nãy còn siết chặt bèn thả ra như mất đi tất cả sức lực, Mục Chính Uy trút hơi thở cuối cùng. Trong lúc hoảng hốt, dường như anh nhìn thấy nụ cười an lòng trên gương mặt ông...

Hạ Hà Tịch không muốn nhớ lại đoạn ký ức ấy, anh đau khổ ôm đầu, nói: “Nhóc, xin lỗi.”

Bà mỗi lau nước mắt trên gương mặt. Giờ phút này chẳng còn gì gọi là lý trí nữa, cô nhìn thẳng vào mắt Hạ Hà Tịch, hỏi: “Nếu em nói giờ anh không quay về thành phố C với em, em sẽ mãi mãi không đợi anh thì sao? Anh có đi với em không?”

Mắt Hạ Hà Tịch sáng lên, anh vươn tay chạm lên gương mặt bà mỗi, dỗ dành: “Ngày nào anh cũng sẽ liên lạc với em, em ở nhà phải ngoan ngoãn...” Không để Hạ Hà Tịch nói xong, bà mỗi đã đẩy anh ra, lao xuống xe. Hạ Hà Tịch thấy thế thì vội vàng đuổi theo, nhưng khi kéo cô lại thì bị một cái tát nặng nề trên mặt.

Tô Tiểu Mộc gần như sục sùi, cô hạ giọng nói: “Anh đi đi!”

“ ... ”

Như hôm qua, Hạ Hà Tịch không bước tới ôm cô, anh lái xe đi. Ở cổng bến xe, người tới kẻ đi, bao nhiêu vui buồn tan hợp, nhưng vở kịch này vẫn khiến người ta dừng lại xem. Bà mỗi nhìn chiếc xe đã đi xa, đột nhiên phá lên cười. Cô biết, lần này Hạ Hà Tịch sẽ không ngoảnh đầu lại nữa. Cô càng biết, thứ Hạ Hà Tịch không thể từ bỏ ngoài đám tang của Mục Chính Uy, còn có mẹ con Mục Quả.

Giữa bao nhiêu người đang ồn ào nhốn nháo, bà mỗi đột nhiên không tìm thấy phương hướng. Xin lỗi, Hạ Hà Tịch, em vẫn đánh mất anh, dù trước đó không lâu, em mới biết mình... yêu anh đến thế!

Hạ Hà Tịch, cái tát này trả cho anh. Từ nay, anh không còn nợ em gì nữa...

Ở cổng bến xe, Tô Tiểu Mộc đang cười như hoa đào tháng Ba cuối cùng cũng khóc nước mắt.

Chương 52: Kết thúc

Tháng ba mùa xuân, hoa lá đâm chồi nảy lộc. Ở thành phố C, quán trà trong công viên đã dần đông khách trở lại. Bà mỗi và Jamie ngồi bên hồ vừa uống trà vừa ngắm cảnh. Jamie vô cùng kinh ngạc về quá trình pha chế trà Phong Hoa Tuyết Nguyệt, trông cô vừa ngạc nhiên vừa thích thú khiến những khách uống trà xung quanh đều tới xem, bà mỗi bực mình tới nỗi muốn giả vờ không quen cô.

Trà đã pha xong, Jamie vẫn còn tấm tắc: “Hay lắm, hay lắm! Trà này hay thật, lần sau tôi lại bảo anh ba cô đưa tôi tới uống.”

Bà mỗi khịt mũi giễu cợt: “Là rất hay. Giờ chuyện gì cũng nghĩ tới cậu ba tôi đầu tiên, xem ra đạo này sức phòng thủ của ai đó giảm sút rồi.”

Jamie cứng miệng, nhưng chân mày đã nhướn cao tới tận trời: “Là tôi sợ cô uống hết sạch trà Phong Hoa Tuyết Nguyệt của con cáo họ Hạ nhà cô, anh ta quay về lại tìm tôi tính sổ thôi.”

Nhắc tới con cáo họ Hạ, bà mỗi lại ngẩn ra một lát. Mấy tháng này, mỗi ngày Hạ Hà Tịch đều kiên trì gửi tin nhắn cho bà mỗi, báo cáo hành tung mỗi ngày, nhưng bà mỗi không nhắn lại nửa tin cho anh. Hình như Hạ Hà Tịch cũng biết tâm tư bà mỗi, cũng hiểu ý nên không hề gọi điện cho cô, nhưng đêm nào, vào đúng giờ đó, di động của cô đều nhận được tin nhắn, mãi tới... tuần trước mới ngừng.

Bắt đầu từ tuần trước, Hạ Hà Tịch không còn gửi tin nhắn cho cô nữa. Bà mỗi nghĩ, có lẽ anh cũng từ bỏ rồi. Jamie thấy bộ dạng như mất hồn của bà mỗi, cũng đoán đại khái cô đang nghĩ gì, liền nói: “Tháng trước tôi gặp Mục Quả ở hội chợ thương mại... Chính cô ta nói cho tôi biết, khi tôi kết hôn với Sum, cô ta đã nhận nuôi Đồng Đồng ở trại trẻ mồ côi. Khi ấy cô ta đang bị tổn thương vì thất tình, lại thấy đáng về thằng bé giống Sum như đúc, bèn bất chấp tất cả đưa nó về. Cô ta không nói lai lịch của Đồng Đồng, người trong nhà đương nhiên sẽ hiểu nhầm... Cô ta nói cô ta cũng không ngờ Trình Tinh Hải lại tự tiện đưa Đồng Đồng đi gặp hai người. Ừm... Tôi không quen biết cô ta đâu, tôi đoán cô ta cố ý muốn tôi chuyển những lời này tới cô.”

Bà mỗi im lặng, uống một ngụm cạn chén trà, rồi mới trợn mắt nói: “Sao uống nhiều trà thế mà cái miệng của chị không ngừng được một lát nhỉ?”

Jamie lè lưỡi, không nói gì nữa.

Sau khi uống trà, Jamie được Tô Nhạc Trình đón đi. Bà mỗi không muốn làm kì đà cản mũi bèn tìm đại một cái cớ để từ chối, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới hành lang kết duyên. Giây phút bước đi trên hành lang, cảm giác quen thuộc ập đến, hình ảnh ngày ấy cùng nắm tay Hạ Hà Tịch đi qua con đường nhỏ rợp bóng cây lại hiện lên trong đầu. Còn chưa tới nửa năm, hành lang kết duyên vẫn náo nhiệt như xưa. Bà mỗi lững thững dạo qua hành lang, vừa đi vừa giả vờ nhìn ngó lung tung đọc thông tin, nhưng hồn vía thì đã bay xa ngàn dặm. Đột nhiên trước mắt xuất hiện một đôi giày da nam. Nhìn lên, Tô Tiểu Mộc hoảng hốt khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc ấy.

Lúc bà mỗi còn đang ngẩn người, người kia đã chìa bàn tay giấu sau lưng ra, đưa một bó hồng lớn tới trước mặt bà mỗi nói: “Tên cô là gì? Cô làm bạn gái tôi nhé?”

Vừa nói xong, những người xung quanh đã nhốn nháo tới xem. Các ông bố bà mẹ tới tìm đối tượng cho con cái đều kín đáo nhìn về phía này, lại còn thăm thì bàn tán.

“Thằng nhóc này to gan thật.”

“Ôi chao, nếu tôi trẻ lại mười tuổi, tôi cũng sẽ đi tìm một ông lão để tỏ tình như thế.”

“Hi hi, đi đi, bà mới thủ tiết được mấy năm hả? Con trai chưa cưới mà bà đã muốn cưới trước hả?”

“Bà đoán xem, cô bé kia có đồng ý không?”

.....

Tô Tiểu Mộc liếc nhìn người đàn ông một cái, vòng qua định bỏ đi. Nhưng mình vòng qua trái anh ta cũng mặt dày qua trái, mình vòng qua phải anh ta cũng qua phải. Cứ giằng cô qua lại hai ba lượt, cuối cùng bà mới cũng bực bội: “Hạ Hà Tịch, anh rồi hơi hả?”

“Rồi hơi hồi nào? Anh tỏ tình rất chân thành mà.” Nhìn bó hoa hồng trên tay, Hạ Hà Tịch cong đôi mắt cáo, vẫn nho nhã, lịch sự như trước: “Nhóc, anh vẫn nghĩ, tại sao em luôn nghi ngờ tình cảm của chúng ta? Sau này anh mới hiểu ra, chắc chắn chúng ta đã đi nhầm đường. Em xem, lúc nào cũng là em chủ động tìm anh, theo đuổi anh, thậm chí chuyện cầu hôn cũng là em làm. Thế nên anh nghĩ... chắc chắn là vì anh không chủ động nên em mới khẳng định anh sẽ chọn người khác. Thế nên... giờ chúng ta bắt đầu lại từ cái nhìn đầu tiên được không?”

Hạ Hà Tịch vừa nói vừa đưa bó hồng tới trước mặt bà mối. Thấy bó hoa tươi đẹp, bà mối khẽ rung động, nhưng vẫn cứng miệng: “Hạ Hà Tịch, anh coi tôi là gì? Bắt đầu lại từ đầu, tình yêu sét đánh, tặng bó hoa nát là được à? Anh còn nhớ ở bên xe tôi đã nói gì với anh không? Tôi đã nói sẽ không đợi anh, tôi không thích anh.”

“Được.” Hạ Hà Tịch nhướn mày, vươn tay ra trước mặt bà mối: “Nếu em không thích anh, giờ đưa di động của em ra đây, anh muốn kiểm tra xem, em có xóa những tin nhắn của anh mấy tháng nay không?”

Nghe thế, bà mối trợn mắt. Vô sỉ! Hóa ra con cáo họ Hạ ngày nào cũng gửi tin nhắn là cố ý đặt bẫy, rồi chờ cô từ từ bước vào? Hôm nay anh ta đột nhiên xuất hiện như thế có khi nào đã bàn bạc trước với Jamie không? Thấy Tô Tiểu Mộc kinh ngạc bước lùi về sau, Hạ Hà Tịch nheo mắt: “Còn không thừa nhận à? Còn nói không chờ anh? Không thích anh? Thế tại sao lại giữ tin nhắn anh gửi cho em suốt mấy tháng qua, tại sao...?”

“Anh im đi!” Không để con cáo họ Hạ nói xong, bà mối đã ngắt lời anh: “Anh dựa vào cái gì mà ra vẻ hiểu tôi? Sao anh biết trong lòng tôi nghĩ gì? Có phải trong mắt Hạ Hà Tịch anh, hành động của tôi ở thành phố A rất ấu trĩ, rất tùy tiện, là cố ý gây sự? Thế anh có biết, có lẽ bẩm sinh tôi đã thế, vì từ bé đã mất đi quá nhiều, thế nên mới lo được lo mất. Vì chưa bao giờ nắm giữ được thứ gì đáng quý, thế nên mới không dám nắm giữ, tự nguyện buông ra trước...”

“Anh nói tôi không tin tưởng anh, làm tổn thương trái tim anh, thế anh đã từng nghĩ, hôm ấy anh tự vứt bỏ trở lại nhà họ Mục cũng là làm tổn thương tôi chưa...?” Nói xong, trong mắt bà mối đã phủ một lớp nước mỏng, nhớ tới ngày đó ở bên xe, bà mối lại mím môi. Hạ Hà Tịch thấy thế bèn lắc đầu nói: “Đồ ngốc”, rồi kéo bà mối vào lòng.

“Nhóc, em nghĩ rằng anh chọn em là nhất thời hứng lên, nhưng em có nghĩ, bao nhiêu năm qua, bao nhiêu người như thế, những người con gái bên cạnh anh không chỉ có mình em, ngoài cuộc hôn nhân với Jamie, tại sao anh không đồng ý với ai, mà chỉ đồng ý với em, ở bên em, kết hôn với em chứ? Chẳng lẽ anh ngần này tuổi rồi còn phải sến súa nói yêu em, thích em thì em mới tin đây là tình yêu sao? Quan tâm, lo lắng cho em không phải yêu? Đưa em đi gặp cha mẹ đã mất của anh không phải yêu? Đưa tất cả cho em không phải tình yêu?... Vậy anh hỏi em, cô Hạ, rốt cuộc cái gì mới là yêu? Em nói cho anh biết đi, rốt cuộc anh phải làm thế nào em mới tin anh sẽ toàn tâm toàn ý ở bên em cả cuộc đời này?”

Xung quanh, các ông bố bà mẹ nghe câu được câu mất, không thể hiểu được bao nhiêu nhưng cũng chỉ trỏ, nói: “Trời ơi, thế mà cũng thành đôi rồi hả? Cái này là cái lũ trẻ gọi là... kết hôn chớp nhoáng? Yêu chớp nhoáng?”

“Haizzz, sao thằng con ngốc ghê nhà tôi không biết dùng chiêu này nhỉ? Thấy chưa, bạn gái dễ tìm lắm!”

Bà mối bật cười khúc khích, chọc vào ngực Hạ Hà Tịch, nói: “Chuẩn bị lời thoại lâu lắm hả? Có thể nói thật chút được không?”

“Nói thật hả?” Hạ Hà Tịch đưa tay lau nước mắt trên mặt bà mối, rồi nắm tay cô, trầm ngâm: “Sự thật là như thế! Đi thôi, anh lái xe bốn tiếng quay về đây, còn chưa ăn cơm, đói muốn chết rồi.”

Bà mối nghe anh oán than, liền nói: “Ôi, về nhà em làm cá kho cho anh nhé? Món này em mới học được.”

“Ừ, hy vọng sẽ không biến thành món cá ngâm dấm.”

Ở cuối hành lang kết duyên, một đôi tình nhân trẻ nắm tay nhau rời khỏi đó.

Cuộc đời này, không cần xin quá nhiều, chỉ cần xin có một người như thế! Bạn liếc mắt nhìn anh một cái thôi, anh đã biết bạn muốn gì. Khi bạn vui, anh cười cùng bạn. Khi bạn gặp khó khăn, anh sẽ bảo vệ bạn, nắm tay bạn cùng đi về phía trước. Rất may mắn, tôi đã tìm được người ấy rồi.

À, cuối cùng quên không nói, anh ấy có một cái tên kỳ lạ: Hạ - Hà - Tịch

38. Ngoại Truyện

Ngoại truyện 1: Chuyện cưới xin của anh cả

Sở dĩ Tô Tiểu Mộc có thể trở thành bà mối, cũng là có nguồn gốc.

Từ nhỏ, Tô Tiểu Mộc đã rất có duyên với vận làm mối. Số cặp tình nhân được bà mối vô ý se chỉ hồng thật sự là không đếm xuể. Hồi học tiểu học, bà mối bị cậu nhóc lớp bên bắt nạt, cô bạn cùng bàn kiêm bạn thân là Chu Tiểu Ngọc tức không chịu nổi, mang một đồng đồng bọn đi tìm thằng nhóc kia báo thù. Thằng nhóc kia bị đánh cho tím bầm mặt mũi, hôm sai lại đưa ông anh trai học trên một lớp tới tìm Chu Tiểu Ngọc báo thù. Cứ báo qua báo lại, hai người quần tới quần lui, từ chửi mắng, đấu đá nha rồi lại cùng nhau làm trực nhật, tan học cùng về nhà... Khi Tô Tiểu Mộc cảm thấy đôi oan gian này có gì là lạ, Chu Tiểu Ngọc đã thành thật bày tỏ tấm lòng với cô. Cô bé bẽn lèn, ngượng ngịu đưa bà mối một tờ giấy nhỏ, nói cho cô biết một bí mật trọng đại:

Mình với anh trai của thằng đầu heo kia mến nhau, sao này bọn mình vẫn có thể làm bạn tốt, cùng đi vệ sinh không?

Bà mối ngất xỉu.

Cấp hai, thành tích học tập của bà mối lẹt đẹt, dưới sự truy sát của mẹ hai, cô không thể không tới nhà giáo viên chủ nhiệm học phụ đạo. Cùng học phụ đạo với cô còn có anh bạn cùng lớp rất nam tính tên A Lai. Nhà giáo viên chủ nhiệm có một cô con gái, chỉ lớn hơn bà mối và A Lai khoảng một, hai tuổi nhưng rất kiêu ngạo, lúc nào cũng thích nhìn người bằng nửa con mắt. Bà mối rất không ưa con nhỏ đó, lúc nào cũng cằn nhằn trước mặt A Lai, thỉnh thoảng còn mắng chửi vài câu. Những lúc như thế, A Lai cũng đàn mặt ra nhìn bà mối, liên tục gật đầu nói “phải”.

Kết quả là năm tốt nghiệp cấp hai, cả lớp đi ăn liên hoan, A Lai uống say kéo bà mối lại thổ lộ tiếng lòng: “Cậu không biết là lúc nào cậu cũng nói tới nói lui trước mặt tớ, tớ cũng không biết tại sao lại thích con gái của giáo viên chủ nhiệm mất rồi.”

Chuyện ấy vẫn luôn được coi là chuyện cười. A Lai ngốc nghếch, thích ai không thích, sao thích đúng đũa con gái lúc nào cũng kiêu ngạo kia chứ? Chuyện buồn cười hơn là, cô ta còn là con gái của chủ nhiệm lớp, cậu ta không sợ bà phù thủy kia sẽ đánh gãy chân à? Sau đó, chuyện này truyền tới tai con bé ấy, cô ta chẳng nói năng gì, thẳng thừng từ chối A Lai. Nhưng chuyện thần kỳ đã diễn ra vào năm ngoái, bà mối nhận được thiệp cưới từ xa, trên dòng ghi tên cô dâu, chú rể lại là tên của A Lai và cô bé đó. Người gửi thiệp chính là giáo viên chủ nhiệm của Tô Tiểu Mộc ngày nào.

Chuyện tuyệt vời nhất là hồi cấp ba. Tô Tiểu Mộc vốn không thích học hành, không những không thích học mà còn mê game online. Game online hồi ấy không được phong phú như bây giờ, mười người chơi game thì chín người chơi trò Truyền kỳ.

Bà mối quen một anh chàng đăng ký tài khoản của nhân vật nữ trong trò chơi tên là Tiểu Lạt Tiêu. Hai người quen nhau, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì ra ngoài cùng ăn cơm, uống rượu, sau này anh chàng đó dừng cảm tử tình với bà mối. Hồi ấy bà mối vẫn còn nhỏ, bị dọa tới nỗi không dám gặp người ta, cũng không dám đăng nhập vào trò chơi. Vừa lúc thằng nhóc nhà bên muốn chơi game online, bà mối bèn cho cậu ta mượn tài khoản của mình.

Mấy tháng sau, sau khi bà mối thi đại học, rảnh rỗi không có việc gì làm bèn đăng nhập vào tài khoản của mình xem thử. Vừa online, Tiểu Lạt Tiêu đã gửi tin nhắn qua: “Ông xã, anh lên rồi...”

Lúc ấy, Tô Tiểu Mộc trợn mắt lên nhìn. Sau khi chắc chắn mình không bị hoa mắt, bèn run rẩy đánh một hàng chữ: “Không phải người chơi...”

Bà mối giật mình: “Hai người đã gặp nhau rồi à? Thế bạn có biết nó là nam chơi tài khoản nữ không? Biết là nam chơi tài khoản nữ mà bạn vẫn gọi nó là “ông xã” à?”

Tiểu Lạt Tiêu im lặng một lát, chậm rãi gửi qua hàng chữ: “Ừ, chúng tôi yêu nhau.”

Bà mối: “...”

Tóm đi tóm lại, từ nhỏ Tô Tiểu Mộc đã có số làm bà mối, đám con gái vẫn thích tụ tập với cô. Tới tận bây giờ, ở thành phố C vẫn lưu truyền một truyền thuyết bí ẩn: “Thân thiết với Tô Tiểu Mộc, hoa đào chắc chắn nở!”

Đúng là danh bất hư truyền, từ nhỏ tới lớn, đám bạn gái thân thiết quanh Tô Tiểu Mộc, người cưới thì đã cưới, người sinh con thì đã sinh con, người tòi tẹ nhất thì cũng có vệ tinh theo đuổi... thật sự là muốn độc thân cũng khó. Khi tất cả mọi người đều kinh ngạc trước khí thế của bà mối, thì lại có một chuyện khiến người ta không thể hiểu nổi...

Đó là, ba bảo bối nhà họ Tô.

Ba ông anh trai của Tô Tiểu Mộc, đẹp trai thì đẹp trai đấy, cao thì cao đấy, cái gì cũng có. Nhưng bao nhiêu năm qua, dù được cái mệnh làm mai của bà mối chiếu sáng, thế mà chẳng thềm nở lấy một bông hoa đào. Nếu là Tô Cẩm Trình và Tô Nhạc Trình thì còn có ít nhiều những nhân tố kháng cự không chịu lấy vợ, nhưng còn ông anh cả Tô Khiêm Trình lúc nào cũng rất phối hợp với các buổi xem mắt của bà mối thì... có phần hơi bị kịch.

Thông qua kinh nghiệm dày dặn được tích lũy trong thời gian dài, bà mối phong tặng cho anh trai danh hiệu “người đàn ông xem mắt bị kịch nhất trong lịch sử”.

Năm ba mươi tuổi, anh cả Tô Khiêm Trình lần đầu tham dự buổi xem mắt do bà mối sắp xếp, hồi hộp tới lú cả lưỡi. Bà mối trấn an: “Anh, anh đừng căng thẳng, đừng sợ. anh thử nghĩ xem, bình thường đi bắt kẻ gian anh có sợ đâu, giờ sợ cô ấy làm gì? Thả lỏng một chút đi!”

Anh cả gật đầu: “Đúng, anh không căng thẳng, không sợ hãi, kẻ gian anh còn không sợ thì sao lại sợ cô ấy?”

Thế là, Tô Khiêm Trình dọa cô gái ấy chạy mất. Tô Tiểu Mộc nghe vậy thì hốt hoảng, vừa hóng hớt được toàn bộ quá trình xem mắt của hai người thì giận tới nỗi suýt nôn ra máu.

Từ lúc con gái nhà người ta ngồi xuống, Tô Khiêm Trình đã nhìn người ta bằng ánh mắt hỏi cung tội phạm. Cuộc hỏi cung chính thức bắt đầu:

“Em tên là gì?”

“Dạ... Đỗ Đình a.”

“Người ở đâu? Làm gì?”

Khóe miệng cô gái giật giật, vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Ở thành phố A, giáo viên trung học ạ...”

“Thành phố A? Thành phố A phát triển hơn ở đây nhiều, một cô gái như em không ngoan ngoãn ở nhà, lại chạy tới đây làm gì? Em đừng tưởng anh không biết, em rõ ràng là người thành phố A, học đại học ở thành phố A, sao phải vượt ngàn dặm tới đây? Rốt cuộc em có âm mưu gì? Nói!”

Cô gái bị anh quát như thế, cũng hơi tức giận, đang muốn mắng là “đồ thần kinh” thì Tô Khiêm Trình đã đập bàn đứng dậy, trợn trừng mắt: “Tại sao anh hỏi em mà em không đáp? Có phải em chột dạ không? Đưa chứng minh thư ra đây...”

Bà mới giận tới nổi suýt ngã ngửa. Lần thứ hai thông minh hơn, từ từ dạy bảo anh cả: “Anh không thể áp dụng nghề nghiệp vào xem mắt được, anh phải học cách mỉm cười, mỉm cười, hiểu chưa? Lát nữa người ta hỏi anh cái gì, anh cứ cười đi, người ta vẫn nói giờ tay không đánh kẻ mặt cười mà, anh hiểu không?”

Tô Khiêm Trình đầy ắp lòng tin, siết chặt tay: “Được!” Kết quả là lại dọa người ta chạy mất. Lần này Tô Tiểu Mộc không giận, nghe xong thì rút nước mắt khóc không thành tiếng luôn.

Cô gái hỏi: “Điều kiện của anh tốt lắm, sao tới giờ vẫn còn độc thân?”

Anh cả: “Trước đây anh có bạn gái, nhưng đã chia tay rồi.” Nói xong, Tô Khiêm Trình nhớ tới lời dặn dò của bà mới, toét miệng cười một cách khó hiểu: “Ha ha ha...”

Cô gái lại hỏi: “Sau khi chia tay không tìm người mới sao?”

Anh cả: “Anh không có thời gian, công việc của một cảnh sát bận quá. Ha ha ha...”, lại thêm một tràng cười đến mất hồn.

Cô gái đỏ mềnh: “Thế bình thường ngoài lúc đi làm, anh làm gì?”

Anh cả: “Ăn cơm, ngủ, cho mèo ăn, ha ha ha...”

Đối tượng xem mắt sắp không trụ nổi, nhưng vẫn nể mặt tiếp tục nói: “Anh cho mèo ăn à? Loại mèo gì thế?”

“Là loại mèo lông vàng đồng ruộng của Trung Quốc, ha ha ha...”

“Hả? Là ý gì?”

“Là loại mèo mướp đó, ha ha ha...”

Cuối cùng, đối tượng xem mắt không chịu nổi vẻ mặt cười như rút gân của anh cả, trước khi xách túi chạy mất còn mắng một câu: “Anh sống với con mèo mướp của anh cả đời đi!”

Bà mới đỡ trán. Anh cả, anh có thể cố gắng hơn một chút được không?

Lần cuối cùng, Tô Tiểu Mộc đích thân ra trận. Cô lại khuyên bảo lần nữa: “Cứ bình thường là được, càng tự nhiên càng tốt.” Nhưng không ngờ, lần này vẫn hỏng.

Lần xem mắt này mới bắt đầu vẫn được coi là bình thường. Bà mới ngồi giữa đặt câu hỏi, hai người trả lời. Nói qua nói lại được vài câu, cô gái vẫn ngại ngần lén liếc nhìn Tô Khiêm Trình. Với kinh nghiệm bao nhiêu năm của Tô Tiểu Mộc, cô này rất hài lòng ông anh cả nhà mình rồi. Lát sau, cô nghe cô gái thẹn thùng đáp: “Từ nhỏ, em... đã vô cùng thích nghề cảnh sát. Ngoài việc trừ gian diệt ác, bảo vệ nhân dân, em còn thấy họ rất tốt... Lần trước em xem tivi, thấy anh cảnh sát hạ gục bọn cướp, cứu được cậu bé hai tuổi và bà mẹ, em rất cảm động...”

Tô Khiêm Trình nghe vậy thì mắt sáng lên, dường như cũng tìm được chủ đề, kích động nói: “A, lần đó à? Cậu nhóc đó là Tiểu Liêu của đội chúng tôi. Nói ra cậu ta cũng được lắm, mười tám tuổi chuyển ngành, hai mươi tuổi đã giúp phá năm vụ trọng án, còn là tay thiện xạ của đội chúng tôi...”

“Thật thế à?” Cô gái nghe tới đó thì mặt đỏ bừng, khẽ lắc vai đáp: “Không ngờ anh ấy trẻ thế, lại còn đẹp trai nữa...”

Tô Tiểu Mộc là ai, nghe đã thấy có vấn đề rồi, đang định mở miệng để chuyển chủ đề khác, nhưng anh cả bắt đầu tuôn như suối: “Ha ha, rất trẻ, cậu nhóc đó cũng to gan lắm. Lần trước, chúng tôi cùng làm nhiệm vụ bắt bọn buôn bán ma túy. Ôi mẹ ơi, thân thủ cậu ta linh hoạt lắm, tội phạm chem. một đao vào cánh tay, cậu ta không kêu tiếng nào, cắn răng giữ chuôi dao mà xông lên...”

Bà mới ngồi bên, trợn mắt nhìn cái miệng ông anh cả cứ mở ra rồi khép lại mà chẳng nghe được gì. Anh cả, hôm nay anh đã phát huy quá mức bình thường rồi, rất tốt, nói chuyện rất tự nhiên, rất thoải mái. Thế nhưng, anh có biết không? Giờ anh không đi xem mắt, mà là làm mai!!!

Quả nhiên, một năm sau, anh cả nhận được thiệp mời đám cưới của Tiểu Liêu và cô gái kia mà nước mắt đầm đìa.

“Thêm một cô em gái tốt.” Tô Khiêm Trình nói.

Bà mới ngoảnh mặt làm ngơ: “Có tốt nữa anh cũng không tóm được. Sau này em còn giới thiệu cô nào cho anh thì em không phải họ Tô! Em không muốn bồi dưỡng một ông mối cướp cơm với em đâu!”

Thế là, chuyện hôn nhân của anh cả mắc lại tại đó, thế mà đã ba năm rồi. Ông anh cảnh sát đáng thương, mùa xuân thứ hai của anh rất cuộc khi nào mới tới đây?

Ngoại truyện 2: Đêm nay là đêm nào đây, mà gặp được người, chàng ơi!

(Thượng)

Tôi là Hạ Hà Tịch, Hạ trong mùa hạ, Hà Tịch trong “kim tịch hà tịch”.

Lúc còn nhỏ, cậu nhóc hàng xóm vẫn luôn hỏi tôi, tên cậu có nghĩa là gì thế? Lúc ấy, tôi không giải thích được. Sau này lớn hơn một chút, đi học, tôi mới biết tên của mình lấy từ Kinh Thi- Đường Phong.

Kim tịch hà tịch

Kiến thử lương nhân

Tử hề tử hề

Như thử lương nhân hà 1

[1] Đêm nay là đêm nào đây?

Mà gặp được chàng, chàng ơi

Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi

Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

Tôi lật xem chú giải, lại liên hệ với chuyện của bố mẹ mới coi như hiểu ý nghĩa câu ấy tới bảy, tám phần. Tên tôi là do mẹ đặt. Bà là giáo viên dạy ngữ văn ở trường tiểu học. Nghe bà nói, bà yêu bố tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên, không có từ ngữ nào, không có lý giải nào, chỉ một cái liếc mắt đã quyết định đây là một nửa của mình.

Mãi tới khi họ qua đời, tôi vẫn không thể lý giải được thứ tình cảm ấy. Phải liếc mắt như thế nào mới biết được cô ấy có phải là một nửa của mình hay không? Mãi tới hôm nay, khi tôi nắm tay vợ mình, thì thâm bên tai cô ấy, gọi hai tiếng “cô Hạ”, tôi mới thấy, cuối cùng mình cũng có thể hiểu được ý nghĩa của tên mình.

Vợ tôi họ Tô, tên Tiểu Mộc, mọi người gọi cô ấy là “bà mối Tô”, nhưng tôi gọi cô ấy là “nhóc”. Cô ấy nghĩ rằng tôi gọi cô ấy như thế vì khinh bỉ cô ấy ít tuổi. Thực ra cô ấy đã quên mất, cách đây rất lâu, tôi cũng đã từng gọi cô ấy như thế. Khi ấy tôi vẫn nói...

“Em vẫn còn là cô nhóc.”

“Nhóc, sao em tinh quái thế?”

“Nhóc, em chơi xấu!”

Nhóc...

Khi đó, cô ấy mới mười hai tuổi, còn tôi đã vào cấp ba. Chuyện đã qua hơn mười năm, cuối cùng, tôi và cô ấy cũng nắm tay nhau thành vợ chồng thật. Cô nheo đôi mắt đen huyền, sáng lấp lánh, mỉm cười với tôi. Chỉ một cái liếc mắt, tôi đột nhiên nhớ tới năm ấy mẹ ôm tôi, khê khàng giải thích cái tên của tôi trong niềm hạnh phúc.

“Đêm nay là đêm nào đây, mà gặp được chàng, chàng ơi? Rốt cuộc hôm nay là ngày nào, mà em có thể gặp được chàng?”

Tôi nghĩ, Tô Tiểu Mộc chính là người kiếp này tôi muốn tìm. Nếu như trước đây biết cô chính là “người” trong “đêm nay là đêm nào” ấy, có lẽ tôi sẽ rời đi chậm hơn một chút. Nhưng đáng tiếc, thời gian không thể quay về, may mà tôi vẫn tìm thấy cô ấy.

Tôi tủm tỉm cười, ôm cô ấy vào lòng, nói: “Nhóc, sau này không cho em gọi anh là “anh Hạ” nữa, gọi anh là “chàng” đi.”

Cô gặp cả người: “Chàng? Ấm đầu quá! Đạo này anh xem phim truyền hình nhiều quá hả?”

Tôi cười, không trả lời. Tôi không nói cho cô ấy biết, thực ra, cách đây lâu lắm rồi, em đã gọi anh là “chàng”. Chỉ là, khi ấy anh không biết nhiều năm sau mình lại yêu em, không thì anh đã trở về sớm một chút. Ừm... Đúng thế, thật ra cách đây lâu lắm rồi, chúng ta đã từng gặp nhau...

(Trung)

Lần đầu tiên tôi gặp cô nhóc ấy là sau khi tới thành phố C được nửa năm.

Khi ấy, cuộc sống của tôi cũng không tốt lắm. Rời xa quê hương, ném hết những đồng tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ vào ngôi trường quý tộc, tôi thấy chỗ nào cũng áp lực khiến người ta không thể thở nổi. Đám bạn học không tốt cũng chẳng xấu, lạnh lùng, hờ hững, khách sáo, những lúc nói chuyện luôn có vẻ xa cách...

Khi ấy, tôi quen Tô Cẩm Trình. Cậu ta không giống những bạn học khác. Trong ngôi trường quý tộc này, hình như ai cũng đeo một chiếc mặt nạ. Bọn họ mỉm cười với bất cứ ai, nhưng tôi biết đằng sau chiếc mặt nạ ấy là những gương mặt lạnh lùng. Chỉ có... Tô Cẩm Trình là khác.

Khi ấy, cậu ta đã có tiếng là ăn nói độc địa. Lần đầu tiên tôi ngồi cạnh cậu ta, cậu ta lạnh lùng liếc một cái, rồi hừ giọng: “Sao cậu vừa lùn vừa xấu thế?”

Tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, đáp trả lại: “Cậu chỉ cao hơn tôi chưa tới nửa cái đầu mà.”

Nhiều năm sau đó, tôi vẫn nói đùa với Tô Cẩm Trình, sự gian xảo, ăn nói độc địa, thâm hiểm của tôi đều học từ cậu ấy mà ra. Cũng từ khi ấy, cuối tuần tôi đều tới nhà Cẩm Trình chơi, rồi gặp được cô nhóc nghịch ngợm kia.

Giờ nghĩ lại, lần đầu tiên gặp Tô Tiểu Mộc, cô ấy như thế nào, mặc váy kiểu gì... tôi đều không nhớ rõ. Chỉ nhớ một điều duy nhất là cặp mắt gian xảo mà tinh anh ấy. Bởi vì lúc đó, cặp mắt ấy thực sự làm tôi hốt hoảng.

Lần đầu tiên tôi tới nhà Tô Cẩm Trình thì cảm thấy rất gò bó. Tôi ngồi trên sofa ăn kẹo bác gái chuẩn bị, còn Cẩm Trình ở trong phòng ngủ tìm sách học thêm tôi cần. Khi tôi đang nhàn rỗi ăn kẹo thì thấy bên cạnh có tiếng loạt soạt, hoảng tới nỗi suýt thì nhảy dựng lên...

Ở đầu kia sofa, cái đầu bé nhỏ cột hai cái nơ đang dựa trên tay vịn, gương mặt đen thui như bị phủ một lớp bụi tro nhưng đôi mắt sáng trong veo nhìn tới đây. Chúng đảo tròn, lộ vẻ tinh quái. Tôi nhìn cô bé đang nhe hàm răng trắng bóc với mình, đặt ngón trỏ bụ bẫm lên môi “suýt” một tiếng: “Đừng – lên – tiếng.”

Nhưng không để tôi mở miệng, Cẩm Trình đã từ phòng ngủ ra, thấy cô bé đang trốn trong góc thì ồ lên: “Em gái, em làm gì đấy?”

“A, a!” Cô nhóc nghe anh trai gọi mình, hét lên rồi bịt miệng lại. Cùng lúc đó, trong phòng bếp cũng vang lên bác gái mắng: “Cái gì? Hóa ra Tô Tiểu Mộc vẫn trốn trong nhà à? Được lắm, con bé chết tiệt này...”

“A, a, cứu em với!” Cô nhóc vừa hét vừa chạy ra khỏi phòng khách, bác gái cũng cầm chày cán bột đuổi theo. Đó là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, tôi còn nhớ tên cô bé nghịch ngợm ấy là: Tô Tiểu Mộc. Cẩm Trình nói, em họ gần như sống ở nhà cậu ấy, nhưng vì quá nghịch ngợm nên vẫn hay bị mẹ đánh.

Lúc ấy tôi nghĩ, đúng là một cô nhóc hoạt bát, nếu tôi cũng có một cô em gái, như thế thì tốt biết bao?

Nhưng suy nghĩ ấy chẳng tồn tại được bao lâu thì tôi đã hối hận rồi. Vì hồi ấy đã xảy ra một chuyện khiến tôi không thể chịu nổi. theo lời cô nhóc nói bây giờ thì chính là: vô cùng

Khi ấy, vì cuộc sống ở thành phố C rất cô đơn, tính tôi vốn kỳ quặc nên chỉ có Cẩm Trình là bạn thân, vì vậy cuối tuần tôi hay chạy tới nhà cậu ấy. Lâu dần, cũng coi như là nửa lạ nửa quen với Tiểu Mộc. Khi ấy, cô bé thường chấp tay sau lưng, lắc lư cái đầu hỏi tôi:

“Hạ Hạ Hi1, nhà anh sinh anh ra là để diễn giống như trong phim truyền hình, để xung hỉ hả?”

Tôi nhẩn nại lấy bút viết tên mình ra giấy, như khi ấy mẹ tôi giảng giải cho tôi. Tôi nói: “Anh tên Hạ Hà Tịch, Hà Tịch trong câu Kim tịch hà tịch, kiến thử lương nhân ấy.”

[1] Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hi cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hi.

Cô nhóc bĩu môi lắc đầu, ra vẻ người lớn phê bình: “Vớ vẩn, quá vớ vẩn. Nếu anh thích câu thơ như thế, sao không gọi chàng ơi, chàng ơi chàng ơi chàng ơi, anh Chàng ơi.”

Từ đó về sau, Tô Tiểu Mộc gọi tôi là “anh chàng ơi”, Cẩm Trình nghi ngờ, tôi xấu hổ giải thích: “Em gái cậu thấy tớ mặc ít áo, không sợ lạnh, nên mới gọi như thế...”

Tôi vẫn làm “anh chàng ơi” tới học kỳ hai năm lớp mười, sau đó tôi cũng ít tới nhà Cẩm Trình hơn. Vì tôi có một nhược điểm nhỏ bị cô nhóc nắm trong tay. Hôm ấy ở nhà Cẩm Trình, ngoài việc cùng học, thỉnh thoảng chúng tôi cũng xem những đĩa phim mới ra.

Một lần đang chuẩn bị xem phim, Cẩm Trình nhận được điện thoại của bác gái, phải đưa đồ tới cơ quan bác, vì vậy tôi phải xem phim với cô nhóc đó. Chỉ là tôi không thể ngờ được, đĩa phim ấy... rất có vấn đề.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn nhớ được nội dung của bộ phim, đại khái là một đại ca xã hội đen yêu một cô học sinh ngoan ngoãn, anh ta làm rất nhiều việc để theo đuổi cô bé ấy... Đây là một câu chuyện rất bình thường, thậm chí còn nhàm chán. Bản thân câu chuyện không có vấn đề, vấn đề là ở cô bé ngoan ngoãn ấy...

Khi đó, tôi cùng xem phim với cô nhóc đó, đang tới cảnh nữ chính tắm. Ban đầu là vị trí từ vai trở lên rất bình thường, nhưng khi ống kính quay xuống dưới, trên màn hình lại hiện ra cả thân thể cô diễn viên đó... trần như nhộng...

Gia đình tôi rất nghiêm khắc, tuy thỉnh thoảng cũng nghe thấy đám bạn trai nói chuyện về những đĩa phim kiểu này nhưng chưa bao giờ tôi được xem. Vừa nhìn một cái đã giật cả mình, không dám mở to mắt mà nhìn nữa. Nhưng chuyện khiến tôi không thể chịu được là... cô nhóc kia vẫn ngồi cạnh tôi. Mà khi ấy, trên màn hình, nam chính cũng vào phòng tắm...

Nội dung bộ phim sau đó là chuyện cả thế giới này đều biết...

Tôi đoán cô nhóc lúc đó cũng có chút kinh ngạc, hai người chúng tôi ngoảnh mặt nhìn nhau mất mấy giây, cô lên tiếng giễu cợt trước: “Giả vờ ngạc nhiên cái gì? Anh đừng cho rằng em chưa từng xem.”

Tôi nghe câu ấy mà mắt chữ O mồm chữ A, cảm rơi thẳng xuống sofa, ngơ ngẩn tới độ quên cả tắt tivi. Thế mà Tô Tiểu Mộc còn ra oai, chống nạnh nói: “Thế mới nói đàn ông chẳng phải thứ tốt đẹp gì! Rõ ràng anh với anh hai đã xem bao nhiêu kiểu phim này rồi mà vẫn còn giả vờ ngây thơ trước mặt em. Em coi thường anh!”

Nghe xong, gương mặt đang đỏ bừng kia chạy mất. nhiều năm sau đó, mỗi lần thấy những giả thuyết kiểu như “nếu có thể quay trở lại quá khứ”, tôi vẫn nghĩ: “Nếu mình có thể quay lại ngày ấy, mình nhất định sẽ tóm bà chủ cửa hàng cho thuê băng đĩa kia, đánh – cho bà – ta – một – trận – tới – bởi!”

Mà cũng bởi thế, tới tận bây giờ tôi cũng không... xem nhiều kiểu phim ấy lắm, khụ... Vì mỗi lần xem mấy cảnh quay kiểu đó, tôi lại nhớ tới gương mặt ngây thơ, trong sáng kia, cô bé không chịu thua kém hết lên với tôi: “Đừng cho rằng em chưa từng xem...”

Nhưng sự thật là, gương mặt đỏ tới tận mang tai đã bán đứng cô từ lâu rồi. Lúc ấy, chúng tôi đều không ngờ rằng, sau này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy...

(Hạ)

Mùa hè năm tôi học lớp mười một, hai nhà Tô – Hạ cùng xảy ra chuyện.

Lúc đầu, tôi chỉ loáng thoáng nghe Cẩm Trình nói trong nhà có chuyện. Sau này tôi mới biết mẹ cô nhóc đã mất rồi, còn cô bé cả ngày nghịch ngợm, yêu đời ấy cũng gặp tai nạn. Cẩm Trình nói, vụ tai nạn rất nghiêm trọng, giờ Tiểu Mộc đang nằm trong bệnh viện, nếu khớp xương bị hoại tử, phải cưa chân.

Tôi nhớ đôi mắt sáng xinh đẹp của cô nhóc, không cách nào có thể liên tưởng tới cụm từ “cưa chân” đáng sợ kia. Nhưng chưa kịp tới chăm sóc cô nhóc, tôi lại nhận được điện thoại của gia đình, bố mẹ tôi... Khi ấy, mọi thứ xung quanh tôi gần như sụp đổ, cuộc sống bắt tôi phải đối diện với hàng loạt những vấn đề mà tôi không mong muốn. Mà khi ấy tôi mới mười bảy tuổi, không biết phải xử lý mọi chuyện ra sao.

Không lâu sau, bà cũng qua đời. Tôi không thể trụ nổi ở thành phố C nữa. Trước khi đi, tôi không nói với Cẩm Trình mà lặng lẽ tới bệnh viện. Cô bé vẫn ngủ say trong phòng bệnh. Tôi không dám hỏi thăm y tá về bệnh tình của cô, càng không có cách nào để hỏi liệu cái chân kia có giữ lại được không? Tôi chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô, lặng lẽ cầu nguyện.

Tôi nghĩ rằng, mình không thể nói lời tạm biệt với cô, nhưng cô đã tỉnh dậy trước khi tôi đi. Trong bóng đêm, đôi mắt kia sáng tới lạ thường. Tôi hỏi: “Em có đau không?”

Cô đáp: “Đau.”

“Đau thì khóc đi.”

“Không! Vì em khóc thì anh cả, anh hai, anh ba, và các cậu, các mợ cũng sẽ khóc. Nếu em cười, họ cũng cười cùng với em. Em muốn cười cho tất cả những người muốn bảo vệ em xem...”

Thời gian trôi qua thật nhanh, khi tôi gặp lại cô, cô chỉ gọi tôi là “anh Hạ”. Trong đôi mắt ấy đã mất đi vẻ ngây thơ, nhưng may mà nó vẫn còn trong veo. Cẩm Trình muốn nói cho cô ấy biết tôi là “anh Chàng ơi” của thuở nhỏ, nhưng tôi ngăn lại.

Thời niên thiếu, trông tôi không như ngày hôm nay. Khi ấy, tôi nhỏ, gầy, đeo kính, nói năng nhỏ như muỗi kêu, đầu tóc rối bù, lẫn vào trong đám đông thì tôi là người kém bắt mắt nhất. Nhưng khi ấy, cô nhóc gọi tôi là “anh Chàng ơi”, còn bây giờ, cô lại gọi tôi là “ngài Hạ”, “tổng giám đốc Hạ”...

Tinh quái như bà mối, nhiều mưu mẹo như bà mối, ai biết được em thật sự không nhớ ra tôi hay không muốn nhớ lại “anh Chàng ơi” ngày nào đã rời bỏ em chứ?

Qua bao nhiêu thời gian, bao nhiêu người, có nhiều người khi nhận ra tôi, họ ngạc nhiên thốt lên: “Cậu là Hạ Hà Tịch, Hạ Hà Tịch vừa lùn vừa không thích nói chuyện hả?” Mỗi lần như thế tôi chỉ cười, nhưng đối diện với câu “anh Hạ” của cô nhóc ấy, tôi muốn và chỉ hy vọng cô ấy nhận ra tôi, nhưng tôi lại bị cô ấy lừa đi. Vì năm đó, tôi đã quá dứt khoát bỏ cô ấy đi. Thậm chí, bao nhiêu năm sau tôi cũng không có dũng khí gọi điện thoại hỏi thăm cô nhóc hoạt bát ngày nào có giữ được chân không?

Mỗi lần nhớ tới đoạn ký ức ấy, tôi vẫn thấy đau khổ nhiều hơn ngọt ngào. Đến tận hôm nay, cô nhóc ấy vẫn chưa từng nhắc đến chuyện của bố mẹ với tôi, cũng không hề nhắc tới vụ tai nạn giao thông năm ấy. Khi tôi thấy cô khóc dưới ngọn đèn đường trong làn mưa, cuối cùng tôi cũng hiểu những suy nghĩ của mình. Tôi nói với cô ấy, muốn bảo vệ cô ấy cả cuộc đời này, nhưng cô ấy đẩy tôi ra.

Tôi biết, từ đầu tới cuối, cô ấy không hề tin tưởng tôi, không tin tưởng bất cứ người nào. Cô ấy vẫn cho rằng, tôi đồng ý kết hôn với cô ấy vì có mục đích. Ha, chuyện đó thì có liên quan gì chứ? Ít ra, giờ em là cô Hạ, là vợ anh. Một ngày nào đó em sẽ hiểu, trên thế giới này, có một người hoàn toàn thuộc về em. Dù đã từng đau đớn, đã từng đấu tranh, cũng như cái chân em đã giữ lại kia, người đó sẽ hoàn toàn thuộc về em, ủng hộ em, để em có thể an tâm dựa vào.

Củi này đã bó chặt tay, ngẩng lên đã thấy ba sao giữa trời

Đêm nay là đêm gì đây, mà gặp được chàng, chàng ơi

Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi, gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

Củi này đã bó chặt tay, ngẩng lên đã thấy ba sao giữa trời

Đêm nay là đêm gì đây, mà gặp được duyên hỡi người

Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi, gặp duyên thiếp phải làm sao bây giờ?

Củi này đã bó chặt tay, ngẩng lên đã thấy ba sao giữa trời

Đêm nay là đêm gì đây, mà gặp người mãi tương tư

Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi, gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

Nhóc! Cũng rất vui vì cùng em chơi trò xem mắt trong thời gian dài như thế.

Cô Hạ! Rồi có một ngày, em sẽ hiểu, anh vẫn là “anh Chàng ơi” của em, chưa bao giờ thay đổi.

Anh sẽ mãi mãi yêu em, bảo vệ em. Lần này, anh sẽ không rời xa em nữa.

Ngoại truyện 3: Ngọt ngào

(Món quà)

Sau khi kết hôn được hai năm, trước lễ Giáng sinh, anh Hạ đột nhiên nảy ra ý định trao đổi quà tặng với vợ mình.

Để thể hiện thành ý, bà mỗi nghỉ từ đồng hồ đeo tay tới găng tay, từ ghim cài áo tới thắt lưng da... Cuối cùng, dưới sự gợi ý của chị Thạch đồng nghiệp, bà mỗi quyết định tự tay đan một chiếc khăn len ấm áp tặng chồng. Tô Tiểu Mộc có cái miệng khéo léo, ăn nói trơn tru, nhưng lại không có đôi bàn tay khéo léo. Chị Thạch hết lòng dạy dỗ ba ngày mới coi như học được cách đan thẳng, đan lên xuống tàm tạm. Nhưng bà mỗi đan khăn quàng lại càng tắc trở, khó khăn, lúc thì bỏ mũi, lúc lại chiết nhảm...

Điều khiến bà mỗi cảm thấy đau khổ không nói thành lời chính là, để đồng chí Hạ bất ngờ, cô chỉ có thể len đan khăn trong giờ làm việc, về nhà thì không thể để anh ấy phát hiện. Sau nửa tháng, chiếc khăn đã được đan xong, còn bà mỗi thì mệt tới ngất ngỏi.

Đồng chí Hạ Hà Tịch thì ngược lại, lúc nào cũng ung dung, thoải mái, dường như đã quên chuyện tặng quà ngày Giáng sinh từ lâu rồi. Bà mỗi đoán già đoán non anh chuẩn bị gì tặng cho mình. Cuối cùng, vào lễ Giáng sinh, bà mỗi nhận được một cái ví nữ đẹp tuyệt vời.

Chiếc ví được làm thủ công tỉ mỉ, kiểu dáng mới lạ, còn là màu hồng đào bà mỗi thích nhất, nhìn nhãn hiệu của chiếc ví cũng đoán được giá của nó không hề thấp. Chỉ là... món quà như thế này rõ ràng đã vượt qua chiếc khăn len ấm áp của bà mỗi, khiến bà mỗi có chút thất vọng.

Vì nể mặt ông xã, bà mỗi vẫn vui vẻ đổi sang dùng chiếc ví mới, nhưng vẫn đề tiếp theo đó là...

Chưa được bao ngày, Tô Tiểu Mộc phát hiện ra chiếc ví cũ mình dùng bao năm nay biến mất, cả những thứ trong đó cũng biến mất... Đương nhiên là có tiền trong ví và... tấm ảnh cô chụp chung với Ninh Nhiên n năm trước. Cuối cùng bà mỗi cũng hiểu được ý định của anh Hạ. Hóa ra, ví tiền không quan trọng, quà Giáng sinh cũng không quan trọng, quan trọng là, đồng chí Hạ Hà Tịch muốn đổi tấm ảnh trong ví tiền của bà mỗi ...

Thực ra, với tính lơ đãng của bà mỗi, chuyện sau khi kết hôn vẫn để ảnh của bạn trai cũ trong ví... cô thật sự đã quảng nó lên tới chín tầng mây, quên mất tiêu. Chỉ khổ cho anh Hạ, phải vòng vèo qua lại “nhắc nhở” như thế. Ôi! Con cáo họ Hạ cũng thật là... Anh muốn tấm ảnh của Ninh Nhiên thì nói đi, trong album của cô có nhiều lắm. Sao anh có tâm sự mà không nói hẳn ra, phải dùng âm mưu thủ đoạn làm gì chứ? Còn làm hỏng tấm chân tình bà mỗi thành tâm thành ý chuẩn bị quà Giáng sinh cho anh...

Thế là, bà mỗi vô cùng bất bình, quyết định tìm cơ hội dạy dỗ ông xã mình cẩn thận. Mà cơ hội này xuất hiện đúng hôm hai vợ chồng mời khách. Nghe nói hôm ấy thời tiết đẹp, bà mỗi bèn mời Thanh Thanh và đám bạn thân thiết hồi cấp ba tới nhà mới chơi, tiện thể giới thiệu anh Hạ cho các chị em làm quen, không khí đương nhiên là vô cùng nào nhiệt. Thứ anh Hạ giỏi nhất chính là công phu giả vờ, quan tâm, chăm sóc khách khứa nhiệt tình. Mấy người vừa uống trà vừa nói chuyện, Thanh Thanh và bà mỗi kể tung người hứng, vừa hát vừa bắt đầu diễn kịch...

Thanh Thanh làm như không để ý cầm ví tiền bà mỗi “vô tình” để trên sofa, kinh ngạc thốt lên: “Ấy? Đây là ví tiền của Đại Kiều hả? Đây không phải là mẫu mới của nhãn hiệu mà giới nhà giàu hay dùng à?”

Chị em ngồi bên cạnh cũng hòa theo: “Đúng là ghen ăn tức ở, Thanh Thanh, rõ ràng cậu ghen ăn tức ở nhé! Cậu không mua nổi mấy thứ hàng hiệu như mấy đứa nhà giàu đúng không?”

Bà mới cười đen tối: “Có giàu thì cũng chẳng phải tớ giàu, là con cáo họ Hạ kia mua cho tớ đấy!”

Đám chị em nghe thấy thế thì phá lên cười. Tên nhà giàu mới nổi Hạ Hà Tịch đang ngồi cạnh bà mới thản nhiên nhếch môi, không hề bận tâm tới việc bị mọi người châm chọc. Thanh Thanh mở ví tiền, đột nhiên thấy bên trong để một tấm ảnh chụp riêng ai đây, lắc đầu bình phẩm: “Chắc chắc, hai vợ chồng nhà cậu cũng ghê gớm lắm rồi đấy. Có để ảnh thì cũng phải để ảnh chụp chung của hai người chứ, để ảnh riêng làm gì? Nếu tớ không biết còn tưởng đây là đối tượng yêu thầm của cậu đấy!”

Hạ Hà Tịch từ nãy vẫn im lặng không nói gì, giờ thấy vậy cũng không nén nổi tò mò, nghiêng đầu nhìn tấm ảnh một cái rồi túm tay vợ, khẽ hỏi: “Để lúc nào thế, sao anh không biết, hả?” Khóe mắt anh hơi nhếch lên, đôi mắt sáng như đang cười, vẻ mặt vô cùng đắc ý. Đáng tiếc, Hạ Hà Tịch vui sớm thì buồn nhanh...

Mấy chị em ngồi trên sofa cũng lần lượt nghiêng đầu qua xem, đang ồn ào trêu chọc hai vợ chồng thì nghe Thanh Thanh thở dài, nói vu vơ: “Nói ra thì... tớ nhớ trước giờ cậu vẫn để ảnh Ninh Nhiên trong này mà.”

Vừa nói xong, cả căn phòng im lặng.

Khách khứa tới đây hôm nay ít nhiều đều biết chuyện tan vỡ giữa bà mới và Ninh Nhiên, nhưng Thanh Thanh lại nhắc chuyện người cũ trước mặt người mới, rõ ràng là đã muốn giấu cùn cứ khơi lên! Ai dè bà mới vẫn thản nhiên cầm lấy ví lên, gật đầu: “Đúng! Trước đây tớ đã nói rồi, ảnh trong ví tiền của tớ chỉ có một ý nghĩa, đó là kẻ này đã đắc tội với tớ, tớ phải ghi nhớ hình dạng của kẻ đó, để nếu gặp lại thì sẽ đánh cho tơi bời! Món nợ của Ninh Nhiên tớ bỏ qua rồi, giờ là món nợ mới, hừ hừ...”

Bà mới vừa nói vừa cố ý lắc lắc ví tiền trước mặt Hạ Hà Tịch: “Anh Hạ, anh biết anh đắc tội với em chuyện gì không, hả?”

Hạ Hà Tịch: “...”

Vợ đúng là không nề nang mình gì cả, trước mặt mọi người vẫn “dìm hàng” chồng không thương tiếc! Buổi họp mặt của các chị em ngay lập tức trở thành đại hội chuyện cười, đồng chí Hạ Hà Tịch ôm mặt muốn khóc, hận không thể đứng dậy đập đầu vào tường.

Từ đó, ảnh chồng (bạn trai) trong ví đã trở thành một loại ám hiệu của các cô gái. Nếu phát hiện trong ví của ai có tấm ảnh chụp riêng chồng hay bạn trai thì chứng tỏ đạo này đồng chí “osin nam” của các cô gái ấy đã đắc tội khiến nữ hoàng tức giận. Nếu trong ví là ảnh chụp chung của hai người, có nghĩa là đôi này đang vô cùng ngọt ngào, ân ái mặn nồng.

Mà anh Hạ của “cách dạy bảo” mới đầy sáng tạo này lại trở thành trò cười cho mọi người. Nghe đồn tấm ảnh chụp riêng của anh trong ví vợ mãi vẫn chưa thể gỡ xuống được....

(Nam phụ nữ phụ)

Bà mới không ngừng oán hận, tác giả truyện này đúng là di ghê. Các nhân vật nữ chính khác thì được đàn ông vây quanh, mỗi người một vẻ, quờ tay cũng chọn được một người nam chính lãng mạn, đáng yêu, nam phụ dịu dàng, sâu sắc... Nhưng tới chuyện của cô, trừ bia đỡ đạn Ninh Nhiên thì chẳng có lấy một nam phụ xuất sắc, còn nữ phụ thì cứ hết người này tới người khác.

Từ Châu tài nữ tới Lộ Lộ, rồi từ Jamie tới Ốt Nhỏ, lại thêm oanh oanh yến yến bình thường hay gặp..., bà mới vô cùng oán hận. Mỗi lần phu nhân giận tới đỉnh điểm, Hạ Hà Tịch lại ngon ngọt dỗ dành: “Nữ phụ nhiều chứng tỏ cô Hạ có mắt nhìn, tìm được ông chồng ai gặp cũng yêu, hoa thấy là nở. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, cô Hạ lấy một địch mười, một mình chiến đấu với bao nhiêu nữ phụ mà vẫn ung dung giành chiến thắng, chứng tỏ cô Hạ rất có thực lực, rất lợi hại.”

Dù biết kiểu lý do lý trấu này là sản phẩm của cái miệng rất biết ăn nói của Hạ Hà Tịch, nhưng lần nào bà mới cũng cho là thật, chỉ có thể cố gắng kìm nén. Tình huống “lấy một địch mười” thế này kéo dài tới tận nửa năm sau khi hai người kết hôn, cuối cùng cũng xảy ra sự thay đổi vô cùng ác liệt.

Sau khi cưới, không biết vì Hạ Hà Tịch nuôi quá tốt, hay tâm trạng thoải mái quá mách mà bà mới bắt đầu tỏa ra thứ ánh sáng và sức hút từ trong ra ngoài. Mỗi ánh mắt, nụ cười đều tràn đầy sự quyến rũ, yêu kiều của

phụ nữ, cộng thêm việc càng ngày càng biết trang điểm, chẳng mấy chốc, sau lưng đã có thêm một đàn ruồi không đầu.

Thế nên, nam phụ dịu dàng mà bà mới mong đợi mọc lên như nấm sau mưa.

Bà mới không hề giấu giếm chuyện mình đã kết hôn, nhưng không phải vì thế mà ai cũng biết, thế nên, thỉnh thoảng vẫn có những đồng nghiệp nam ở bộ phận khác vượt qua muôn ngàn núi sông, chạy tới chạy lui đến trước mặt bà mới tỏ tình.

Lợi hại nhất trong đám người theo đuổi Tô Tiểu Mộc lúc đó thuộc về một anh chàng ở bộ phận kỹ thuật – Tất Thần Văn. Năm nay anh ta vừa tốt nghiệp, nhỏ hơn bà mới tận hai, ba tuổi, bị bà mới từ chối mà vẫn không nê hà, vững tin vào chân lý “đẹp trai không bằng chai mặt”. Thứ bảy, chủ nhật nào anh ta cũng tặng hoa, socola, rồi không ngừng gọi điện thoại xin hẹn hò, chỉ thiếu mỗi nước là tới trước cửa nhà chặn bà mới lại.

Cuối cùng, những hành động của anh ta đã chọc giận con cáo họ Hạ.

Hôm ấy, Hạ Hà Tịch về nhà, đúng lúc thấy bà mới đang thử hết cái váy này đến cái váy khác, anh liền tựa người vào cửa, bức bối: “Tiệc công ty có cần phải hao tâm tổn trí thế không?”

Bà mới cũng không định phí công chọn đi chọn lại như vậy, chỉ là dạo này, ừm... bị con cáo nuôi tốt tới nỗi eo phình ra, mặc cái quần này sợ béo, mặc cái váy kia nhìn cánh tay nhỏ... liền quyết định thử từng cái một, không hề sợ hao tâm tổn trí.

Nhưng vừa nghe đồng chí Hạ nói như thế, bà mới lại cười gian, nói đùa: “Tối nay các đồng nghiệp ở bộ phận khác cũng tới, đương nhiên phải ăn mặc chỉnh tề một chút rồi. Ồi, anh thấy em mặc cái quần xanh này thế nào?”

Hạ Hà Tịch nhìn cô vợ đang chớp mắt với mình, nói giọng chua như dấm: “Bộ phận khác? Có bộ phận kỹ thuật không? Anh chàng Tất Thần Văn kia cũng đi à?”

Đây là kết quả bà mới mong muốn, nghe xong thì đắc ý lắc đầu, nghiêm chỉnh nói: “Anh Hạ, anh có thể đừng ghen không? Chúng ta đã nói rồi, phải tin tưởng lẫn nhau. Mà tuần trước, đồng chí vợ cũ xinh đẹp, duyên dáng của anh gọi điện thoại cho anh, em không hỏi câu nào đúng không? Còn tuần trước trước nữa, Lộ Lộ nhờ anh mua hai vé xem ca nhạc, em cũng không nói gì đúng không? Giờ, ừm... anh biết phải làm sao rồi đấy.”

Hạ Hà Tịch đỡ trán, dở khóc dở cười. Chắc chắn là cô Hạ cố ý, vì nữ phụ quá nhiều, thế nên cô cũng muốn tìm mấy nam phụ tới làm mình tức chết mới cam lòng đúng không? “Nhóc, chuyện anh và Jamie là chuyện công, còn vé xem ca nhạc, vì anh quen người phụ trách của đơn vị tổ chức, tiện thì giúp thôi mà...”

Bà mới chống nạnh, lắc đầu: “Đúng, tối nay em đi dự tiệc cũng là chuyện công, cũng là tiện thôi mà...”

Hạ Hà Tịch nhìn bộ mặt “muốn để anh thử đối mặt với nam phụ” của bà mới, lẳng lặng giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Ăn tiệc lúc mấy giờ?”

“Sáu giờ, sao thế? A...” Còn chưa nói xong, bà mới đã bị cái bóng cao lớn phủ lên, muốn chạy nhưng không thể chạy nổi. Chưa kịp giãy giụa, cô đã nghe giọng nói lạnh lạnh của con cáo vang lên: “Thế còn kịp làm mấy ký hiệu...”

Kết quả là, bữa tiệc hôm đó bà mới ngồi bên nồi lẩu nóng hầm hập, quàng khăn lụa, vừa ăn lẩu vừa lau mồ hôi. Đồng nghiệp đều thấy lạ, nóng như thế mà cô còn quàng khăn làm gì? Chỉ bà mới mới biết nỗi khổ không nói nên lời, khăn lụa chỉ dùng để che ký hiệu chuyên dùng của ông Hạ thôi. /(ToT)/~

Trước khi đi, ông Hạ còn khuyến mãi thêm một câu ác liệt, nếu làm rõ như thế mà Tất Thần Văn còn không biết thì lần sau sẽ làm ký hiệu trên cổ bà mới !

Sau đấy, quả nhiên Tất Thần Văn rút lui. Nhưng tình hình thay đổi bất thường, chưa tới một tháng sau hoa tươi lại xuất hiện ở cửa nhà họ Hạ. Dù có tốt tính, dịu dàng đi chăng nữa, Hạ Hà Tịch cũng muốn phát hỏa trước sự kiện lần này. Sau lưng Tô Tiểu Mộc, Hạ Hà Tịch chọn cách trực tiếp nhất – hẹn Tất Thần Văn ra ngoài nói chuyện. Ai ngờ, cuộc đấu của hai người đàn ông lần này còn chưa bắt đầu thì đã tuyên bố chấm dứt...

Trong quán cà phê, Tất Thần Văn âm ức kể cho Hạ Hà Tịch nghe, một tháng trước, sau khi bị bà mối từ chối thẳng thừng, anh ta rất biết điều nên không tặng hoa và socola nữa. Điện thoại thì đúng là có gọi mấy lần, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ cho phép, tới “nảy sinh tình cảm” cũng không dám. Ở bữa tiệc, hai người cũng ngồi cách nhau hai, ba bàn, đừng nói là nói chuyện, tới liếc nhìn một cái cũng khó khăn.

Lúc này, ông Hạ đột nhiên hiểu ra, cô vợ của mình, lại giả trò rồi. Ánh nắng ấm áp xuyên qua lớp kính hồ hững chiếu vào quán cà phê, thoáng rơi trên mái tóc Hạ Hà Tịch, trên môi anh nở một nụ cười.

Thì ra cô Hạ rất thích nhìn bộ dạng ghen tuông của chồng? Nghĩ tới đây, Hạ Hà Tịch đột nhiên nhớ ra bà mối vẫn hay phê bình anh trước mặt người khác làm anh cụt hứng, bà mối thích thấy bộ dạng trẻ con hờn dỗi của anh. Hóa ra... là như thế...

Chỉ khi ở trước mặt cô, mình mới thật sự là mình. Trên thế giới này, có mấy người có thể khiến anh giải bày tâm trạng mà không cần lo lắng tới hậu quả đây? Hạ Hà Tịch nghĩ, nhóc nuôi mấy tính xấu này của anh, chẳng qua là muốn để anh có máu có thịt thôi. Tối ấy, khi Hạ Hà Tịch đi qua cửa hàng hoa, đích thân ôm một bó hoa hồng đỏ về, trên tấm thiệp là dòng chữ như rồng bay phượng múa được viết bằng chiếc bút mực anh hay mang theo:

To: (không phải một trong những) Tình yêu của anh

Tuần sau muốn mua hoa gì?

From: Anh Hạ ghen tuông.

(Ngủ nướng)

Sau khi kết hôn, Hạ Hà Tịch phát hiện vợ mình có nhiều tật xấu, ví dụ như quên trước quên sau, ví dụ như ghét rửa bát, ví dụ như đêm ngủ thích đá chân... Hạ Hà Tịch cũng chỉ có thể bó tay trước những tật xấu và tính tình trẻ con của vợ mà thôi. Duy nhất có một chuyện khiến anh không thể chịu nổi.

Đó chính là, cô nhóc này thích ngủ nướng.

Cuối tuần, bà mối mà không ngủ tới trưa thì nhất định không chịu rời khỏi giường. Có thứ Bảy Hạ Hà Tịch đi làm từ sáng sớm, trước khi đi còn dặn cô dậy sớm một chút, trong tủ lạnh có cơm, có thức ăn, nhưng tới khi anh về nhà là hai giờ chiều, mở cửa ra vẫn thấy bà mối nằm thẳng đơ trên giường, anh giận tới nổi bốc khói trên đỉnh đầu.

Sau mỗi lần giảng giải cho bà mối những điểm xấu của ngủ nướng, Hạ Hà Tịch phát hiện ra rằng nó hoàn toàn không có tác dụng. Cô vợ của anh nghe tai trái, ra tai phải. Sau này, nghe mãi thấy phiền phức quá, bà mối ngáp luôn một cái, nói: “Anh yêu, em hiểu anh mà.”

“Hả?”

Tô Tiểu Mộc vỗ vỗ lên vai anh, gây đầu tỏ vẻ ta đây rất đau lòng: “Người già mà, lải nhải một chút em có thể chịu được, ai bảo anh là chồng em chứ? Thế nhưng, anh cũng không thể vì sáng không được ngủ mà kéo em dậy sớm chạy bộ cùng anh chứ?”

Hạ Hà Tịch: “...”

Không khuyên nổi bà mối nhanh mồm nhanh miệng, con cáo họ Hạ quyết định dùng hành động thực tế giúp vợ mình bỏ thói quen ngủ nướng...

Cách thứ nhất: Sự quyến rũ của thức ăn ngon.

Ngoài cháo thịt trứng muối, sữa đậu nành, bánh trứng, óc đậu còn có thêm ba món khác. Cuối tuần ấy, anh Hạ cố ý dậy từ sáng sớm làm thức ăn ngon lành, nóng hổi cho vợ, sau đó mới kéo bà mối dậy. Lúc đầu bà mối còn không đồng ý, nhưng bị chồng ôm tới trước bàn, ánh mắt ban này còn đấu tranh không chịu mở ra cuối cùng cũng sáng lên.

Nhìn bữa ăn sáng vô cùng phong phú trên bàn, Tô Tiểu Mộc nghiêng đầu: “Đây là... phần thưởng cho tôi qua à?” Cứ cuối tuần, hai vợ chồng rảnh rỗi, đồng chí Hạ Hà Tịch lại thay đổi phương pháp “bắt nạt” bà mối, khụ khụ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô nàng càng ngày càng thích ngủ nướng.

Hạ Hà Tịch khoanh tay trước ngực: “Cứ coi là thế đi.”

“Nếu anh thấy thật sự hổ thẹn với em thì để em quay lại ngủ đi!”

Hạ Hà Tịch nheo mắt lại, tỏ vẻ nguy hiểm, tới lúc này mà còn ngủ với nghỉ, bà mối, rốt cuộc trong bụng em có con sâu ngủ phải không? “Ăn xong thì cho em quay về ngủ.”

Được chồng cho phép, bà mối bán tín bán nghi liếc nhìn anh: “Thật chứ?”

“Thật.” Ông Hạ gật đầu, anh không tin ăn no rồi mà bà mối vẫn không tỉnh. Nhưng đúng là... anh đã đánh giá thấp năng lực ngủ của cô Hạ. Sau khi ăn bữa sáng, bà mối quệt miệng một cái, quay về phòng lên giường ngủ tiếp. Thấy thế, Hạ Hà Tịch nghiêng răng ken két: “Nhóc, ăn nhiều thế mà em không thấy chướng bụng sao?”

“Có.”

“Thế em vẫn ngủ được à?”

“Vâng.”

“Em dậy đi cho anh!”

“...”

Không ai trả lời, cô Hạ đã thành công tiến vào miền đất mơ màng lần nữa. Kế hoạch thức ăn ngon hoàn toàn phá sản.

Cách thứ hai: Kế hoạch làm ồn.

Mềm không được thì rắn. Hôm sau, anh Hạ thay đổi kế hoạch tác chiến. Sau khi chạy bộ buổi sáng, về nhà tắm nước lạnh, ăn sáng, ngồi trong phòng khách vừa uống cà phê vừa đọc tạp chí. Quả nhiên, chưa được bao lâu, trong phòng ngủ đã vang lên tiếng động, lát sai thì thấy bà mối đầu bù tóc rối lao ra, nghiêng răng nói: “Hạ - Hà - Tịch!”

Con cáo họ Hạ cầm ly cà phê, liếc nhìn vợ, nheo mắt giả vờ vô tội: “Hả?”

“Anh tắt nhạc đi cho em!!!” Đúng thế, kẻ đầu sỏ làm ảnh hưởng tới giấc ngủ nướng của bà mối chính là giọng nam cao vang lên trong bài hát, âm nào âm nấy cao vút. Đừng nói là bà mối, có lẽ con mèo nhà hàng xóm cũng bị dọa cho tỉnh dậy.

Con cáo họ Hạ nắm được thóp của bà mối, cười đắc ý: “Nhóc, không phải tối qua em nói, chỉ cần anh không mắng em ngủ nướng, anh có phóng hỏa em cũng không quan tâm à?”

Tô Tiểu Mộc nghe thế thì ghen hòng. Tối qua... dưới sự áp bức của con cáo họ Hạ, hình như cô đã nói câu đó. Lúc đuối lý, bà mối vẫn hay dùng một nguyên tắc là, cô Hạ tôi là to nhất, cô Hạ tôi nói cái gì thì là cái ấy. Thế nên, bất chấp tất cả, bà mối xông tới trước loa rút phích cắm điện, trợn mắt giận dữ: “Bản phu nhân đổi ý rồi, anh có thể phóng hỏa nhưng không được hát!”

Nói xong, bà mối lại oai phong, khí khách quay lại tổ ngủ. Thế nhưng, sau mười phút, bà mối lại bị tiếng động ồn ã bên ngoài căn nhà đánh thức. Ông Hạ lợi hại thật, người ta không cho ông hát thì ông đi cắt cỏ trong vườn hoa. Lúc này, máy cắt cỏ đang phát ra những tiếng ầm ầm...

Bà mối ôm gối áp chặt vào tai, cuối cùng hét lên: “Hạ Hà Tịch, em liều mạng với anh!”

Cứ lặp đi lặp lại như thế, trong một tiếng, anh Hạ lần lượt bật nhạc, cắt cỏ, dùng cửa điện “làm đẹp” cho căn nhà. Cuối cùng, thấy cô Hạ sau khi ngăn cản mình vẫn đường hoàng quay về phòng ngủ, không thêm liếc nhìn anh lấy một cái, anh Hạ ghen, chán, đau lòng...

Sau khi ghen, chán, đau lòng, anh Hạ lại lén vào phòng ngủ quấy rối. Lúc này, bà mối đang nằm sấp trên giường, uể oải liếc nhìn Hạ Hà Tịch một cái, rồi nói như sắp khóc: “Hạ Hà Tịch, nếu anh còn làm ồn nữa, em cùng chết với anh...”

Nghe phu nhân nói có ước muốn được giết chồng, con cáo họ Hạ lại không hề hoang mang, lời máy sấy tóc ra: “Nhóc, em đã từng nghe nói có một cách chữa bệnh nhức đầu chưa? Chính là sấy khô tóc trong nửa tiếng. Ừm... giờ anh quyết định thử xem sao.”

“Anh... đồ khốn...” Bà mới lè lưỡi trên giường, còn chưa nói xong đã ngừng, bởi vì, tiếng máy sấy tóc rì rì đã vang lên, hoàn toàn át đi câu nói của bà mới. Hạ Hà Tịch cũng không muốn phải sấy tóc lâu như thế, với kế hoạch của anh, chưa tới mười phút, cô Hạ sẽ giờ cờ trắng đầu hàng. Nhưng cái gọi là “kế hoạch” vẫn không thắng nổi cái gọi là “biến hóa”, “kế hoạch gây ồn” sắp thành công lại bị phá sản. Mười phút sau, Hạ Hà Tịch tắt máy sấy tóc, nhưng không phải vì ai đó nhảy lên ngăn cản, mà là... bà mới mặc kệ tiếng máy sấy đều đều, vẫn ngoan cố ngủ mất...

Cách thứ hai, vẫn phá sản.

Với sự khiêu khích và khinh thường của quân địch, con cáo họ Hạ không thể nhịn được nữa, cuối cùng lời tuyệt chiêu ra...

Cởi áo khoác, Hạ Hà Tịch xốc tấm chăn ấm áp lên chui vào trong ổ, ôm người đẹp vào lòng. Có khi... thỉnh thoảng lười biếng một chút, không chạy bộ buổi sáng, ngủ nướng làm chút việc khác cũng không tội đâu nhỉ? Tô Tiểu Mộc đột nhiên bị sức nặng của ai đó đè xuống thì choàng mở mắt, tỉnh ngủ hẳn.

Yếu ớt đánh mấy ngón tay đang lang thang trước ngực mình, bà mới vô cùng ngượng ngùng: “Sao anh... không phải tối qua mới... A, bỏ tay ra! Sáng sớm ra anh làm gì đó...”

“Này, em ngủ tiếp đi.”

Bà mới nghe xong thì nghiêng răng ken két, lúc này sao cô có thể ngủ được chứ! “Hạ Hà Tịch, đồ háo sắc... ưm!” Câu sau, nửa từ cũng không nói ra được. Trong quần quýt môi hôn, con cáo họ hạ khẽ nheo mắt lại. Thế mới nói, dù bà mới có lợi hại cỡ nào, cuối cùng vẫn không thoát khỏi bàn tay anh. Thích ngủ nướng thì ngủ nướng, anh vẫn còn một cách để đánh thức cô...

Thế nhưng, lúc này, anh lại rất vui vẻ hưởng thụ cảm giác muốn ngủ nướng hiếm có này...

Kế hoạch ngủ nướng, cuối cùng cũng lăm liết kéo bức màn lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-mai-moi>